

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SINGLE DAD

Dilemma

KARLA SORENSSEN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KARLA SORENSEN'E ÖVGÜ

“Karla Sorensen’in kitapları tam anlamıyla sihirli!”

—Penny Reid, *New York Times* en çok satan yazar

“Alanında uzman olan Karla Sorensen, duygusal derinliğe sahip, iç açıcı karakterler yazan tek yazardır. Gülmeyi, yeni bir aile kurmayı ve aşık olmayı seven okuyucular için mükemmel bir seçimdir.”

—Kandi Steiner, *USA Today* en çok satan yazar

“Karla yazarsa... ben okurum.”

—Devney Perry, *New York Times* en çok satan yazar

“Güzel, yürek burkan (ama aynı zamanda beni yeniden toparlayan) ve baharatlı ile tatlılığın mükemmel karışımıydı.”

—Megan Reads Romance, *The Best Laid Plans* hakkında

“Ana karakterlerimiz arasındaki kıvılcımlı gerilim, sizi çok uzun süre tatminsiz bırakmayan yavaş bir heyecan, esprili ve zekice atışmalar, hepsi doğru ve doğal hissettiren bir romantizmle harmanlanmış.”

—Helpless Reads, *The Best Laid Plans* hakkında

“Ham duygular, gerilim ve mizahın mükemmel bir karışımı, ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeydi.”

—All in with A, *The Best of All* hakkında

“Sonunda en heyecan verici gerilimle patlayan işkence gibi yavaş bir gerilim, ciddi şekilde baygınlık veren işkence görmüş bir kahraman ve göğsümü ağrıtan bir hikaye ile bu kitap beklediğimden bile daha iyiydi.”

—Jeeves Reads Romance, *The Best of All*

SINGLE DAD *Dilemma*

KARLA SORENSEN'İN DİĞER ESERLERİNİ KEŞFEDİN

Wilder Ailesi

Tek ve Tek

Aşık Olmak Bana

Söz Ver

Sonsuza Kadar Bu Gece

Başlıyor Bu Vahşi

Kalp

Kurtlar: Bir Futbol Hanedanlığı (ikinci nesil)

Yalan

Plan Aşk

Ward Kardeşler

Odaklanmı

ş Sahte

Yere

Serilmiş

Yasak

Washington Kurtları

Bomba Etkisi Eski

Etkisi

Evlilik Etkisi

Ridge'in Bekarları

Dylan

Garrett

Cole

Michael

Tristan

Üç Küçük Kelime

Senin

Yanında Beni

Aydınlat

Onlara Yalan

Söyle

İlk Görüşte Aşk

Beni Çıldırtan Zeka

Hamuru

Magnoliamı Çal

Beklemeye Değer

En İyi Adamlar

En İyi Planlar En İyisi

Krallar

Kalp Kırıklığı Dersleri

SINGLE DAD *Dilemma*

The Kings, Book 2

KARLA SORENSSEN

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2025 Karla Sorensen
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla, elektronik, yayıncının açık yazılı izni olmadan mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz.

Montlake, Seattle tarafından yayınlanmıştır
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği iletişim bilgileri:
Amazon Media EU S. à r.l.
38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662526770 (ciltsiz)
ISBN-13: 9781662526763 (dijital)

Kapak tasarımı: Letitia Hasser
Kapak fotoğrafı: Michelle Lancaster PTY LTD Kapak resmi: © Pasta La Vista / Shutterstock

İÇİNDEKİLER

Birinci Bölüm: LILY İkinci

Bölüm: BARRETT Üçüncü

Bölüm: LILY Dördüncü

Bölüm: BARRETT Beşinci

Bölüm: BARRETT Altıncı

Bölüm: BARRETT Yedinci

Bölüm: LILY Sekizinci

Bölüm: BARRETT

Dokuzuncu Bölüm:

BARRETT Onuncu Bölüm:

LILY On birinci Bölüm: LILY

On ikinci Bölüm: BARRETT

On üçüncü Bölüm: LILY

On dördüncü Bölüm: LILY

On beşinci Bölüm:

BARRETT On altıncı

Bölüm: LILY On yedinci

Bölüm: LILY

On Sekizinci Bölüm: BARRETT On

Dokuzuncu Bölüm: LILY Yirminci

Bölüm: BARRETT Yirmi Birinci

Bölüm: BARRETT Yirmi İkinci

Bölüm: LILY Yirmi Üçüncü

Bölüm: BARRETT Yirmi Dördüncü

Bölüm: LILY Yirmi Beşinci

Bölüm: BARRETT

[Yirmi Altıncı Bölüm: LILY Yirmi](#)

[Yedinci Bölüm: LILY Yirmi](#)

[Sekizinci Bölüm: BARRETT Yirmi](#)

[Dokuzuncu Bölüm: LILY](#)

[Epilog: LILY](#)

[TEŞEKKÜRLER YAZAR](#)

[HAKKINDA](#)

[KARLA İLE ÇEVİRİMİÇİ BAĞLANTI](#)

SINGLE DAD *Dilemma*

Birinci Bölüm

LILY

Genel olarak, yeni insanlar benim en sevdiğim şey değildi. Bazıları hoş olabilirdi. Samimi, içten ve tüm o saçmalıklar. Seni tanımak istemeleri iyi niyetliydi ve her şey yolundaydı, ama bunu yapmak için, Tanrım, sorular ve sohbetler gerekiyordu ve ben bu ikisinde de hiç iyi değildim.

Köpeğim, küçük pislik herif, olağanüstü bir sohbetçiydi. Şey... belki de harika bir dinleyiciydi. Uzun zamandır onun da içe dönük biri olduğundan şüpheleniyordum.

Dost canlısı değildi. Yeni biri yaklaştığında, kaşlarını çatıp bir adım geri atardı. Kuyruğunu sallamaz, bir yabancıнын ilgisine karşılık zıplamazdı. Genellikle bana, *"Neden onların bana dokunmasına izin veriyorsun, insan?"* diyen uzun bir bakış atardı.

Kafamda, Larry çok küfür ediyordu. Tabii ki kimse bunu bilmiyordu. Onlar sadece onun tüylü küçük yüzünü görüyorlardı ve tüm kibarlık sınırlarını kaybediyorlardı.

Nerede yaşarsak yaşayalım, insanlar *her zaman* köpeği görmek isterdi. Resting Bitch Face (Dinlenme Halinde Huysuz Yüz) ödülünü kazanmış olmam ya da bir kaktüs kadar sıcakkanlı olmamın bir önemi yoktu, köpek onları kendine çekiyordu.

Genel olarak, tasmalı bir trol bebek/gremlin melezi gibi görüldüğü için insanların kendilerini tutamayacaklarına ikna olmuşum. Kabarık, tuhaf saçlar. Büyük, şişkin gözler. O kadar çirkindi ki sevimliydi. Bir nevi.

Ve bu yüzden, şu anda, benim şu anki yaşam alanımı komşularımdan ayıran çitin arkasından bana bakan iki küçük insan yüzü vardı. Bir süre, utangaç davranarak, ben onu gezdirirken köpeğin dikkatini çekmeye çalışmıyormuş gibi davrandılar

Onu gezdirip çimlerde işini görmesi için yalvarırken, onlar utangaç davranmışlardı.

Larry beni dinlemek pek istemiyordu. Günün erken saatlerinde yaşadığımız tartışmanın etkisi hâlâ devam ediyordu.

O çok yaşlıydı ve biz, kamu önünde utanç verici durumlardan kaçınmak için en iyi yolun bez giymek olduğu zamanları çoktan geride bırakmıştık. Onun küçük poposuna bezi takarken Larry'nin birden fazla kez sert bakışlarına maruz kalmıştım.

"Hava soğuk," dedim ona. "Hava soğuk, sen de biliyorsun, hadi devam edelim ve bunu büyütmeyelim, tamam mı? Bu, bezini değiştirmemden çok daha onurlu, sence de öyle değil mi?"

Larry başını kaldırıp bana hareketsizce baktı. Kelimenin tam anlamıyla, kıpırdamıyordu ve onun bozuk para büyüklüğündeki mesanesinin dolu olması gerektiğini biliyordum. Gözlerimi kısarak baktım, ama o hiçbir şey yapmadı. Onun sesini neredeyse duyabiliyordum: *Sen, Aralık ayında New York'un Buffalo kentinde yeni bir ev bakıcılığı işi kabul eden dahisin. Tabii ki hava çok soğuk, ama bunun bedelini benim ödemem gerekmez.*

Güneşte kedi gibi uzanmak Larry'nin tarzıydı, ama ne yazık ki bizim burada kaldığımız süre boyunca bu pek mümkün olmayacaktı, çünkü gökyüzünü kaplayan bulutlar hiç gitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Bulutlara etkisiz bir bakış attım ve ayağımı kaydırarak, başımı tekrar indirdiğimde Larry'nin öne eğilerek işemeye hazır pozisyonunu almış olmasını diledim.

"Köpeğin gerçekten çok sevimli." İşte o an gelmişti.

Çitlerin arkasındaki çocuklar sonunda bir şeyler söyleyecek cesareti topladılar. Kaşlarını kaldırıp onlara baktım. Uzun boylu ve sırık gibiydiler, hepsi uzun bacaklı, iri gözlü ve kahverengi saçlıydı. Larry'ye benziyorlardı, ama çocuklar sevimliydi ve korkutucu değillerdi. Kızın başına beyaz bir şapka takılmıştı, erkek çocuğu da benzer tarzda mavi bir şapka takıyordu.

"Teşekkürler," dedim onlara. "O da biliyor."

Oğlan, muhtemelen soğuktan dolayı burnunu çekti ve elini burnunun altına götürdü. "Neden hareket etmiyor?"

"Çünkü benden nefret ediyor."

İkisi de güldü, benim gerçekleri söylediğimin farkında değillerdi.

Bu, yerçekimi gibi, hayatın tartışılmaz gerçeklerinden biriydi. Güneş doğudan doğar ve batıdan batardı. Larry, sırf onu besleyen, barındıran ve giydiren kişi ben olduğum için (önceki bebek bezi yorumuna bakın) kişisel standartlarını düşürdü ve beni tolere etti. Hatta, yaşlı dişleri kuru mama yiyemediği için, buzdolabında saklanması gereken pahalı köpek maması bile aldım.

"Hayır, sevmiyor," dedi kız kıkırdayarak.

"Elbette ister. İzle." Çömeli elimi uzattım. "Buraya gel, Larry," diye mümkün olduğunca nazik bir sesle mırıldandım. "Buraya gel, küçük adam. Hadi sarılalım."

Soğuk çimlere oturdu ve bana kibirli bir bakış attı.

Çocuklara baktım. "Gördünüz mü? Bu çocuğun kalbi soğuk."

"Deneyebilir miyiz?" diye sordu. "Belki... belki çocukları sever?"

Bir anlığına ona baktım, göğsümde tehlikeli bir boşluk açıldı. Karanlıkta saklanan şeyi kurcalamak istemiyordum, ama yeni insanlara karşı olan nefretimle bile, kendimi başımı sallarken buldum. "Evet, deneyebilirsin."

Kardeşi sertçe bir şeyler fısıldadı ve kız derin, dramatik bir nefes alarak durakladı.

Küçük göğsü şişti. "Senin kim olduğunu bilmiyoruz. Kaçıran biri olabilirsin. Babam bize her zaman yabancılara karşı dikkatli olmamızı söyler."

"Babanız çok akıllı," dedim, ayağa kalkıp tayt giydiğim bacaklarımı ellerimle silerek. "Kaçıran değilim. Komşularınız yokken evlerine bakıyorum."

Kızın gözleri kısıldı. "Adları ne?" "Scott ve Patty."

Kafalarını birbirine yaklaştırarak tartışmaya başladılar. "Nereye gittiler?" diye sordu erkek çocuk.

"Arizona. Şubat ortasında geri dönecekler, ki bu bana mantıksız geliyor çünkü hava hala çok soğuk olacak..." Durdum, başımı eğerek paslanmış konuşma becerilerimi küçük insanlara uygun hale getirmek için yeniden ayarladım. Sonunda, "Hava hala çok soğuk olacak. Bir arkadaşımın yetmiş beşinci doğum günüyle ilgili bir şey" dedim.

Görünüşe göre bu doğru cevaptı, çünkü ikisi birbirlerine sözsüz bir anlayışla baktılar — kardeşler, benim psikopat olmadığım konusunda anlaşmışlardı — ve hemen çitin açıklığından geçtiler, önce kız geçti.

Larry başını eğdi ve onların yaklaşmasını izledi. Onların lehine olan şey, onu korkutmak istememek için yavaş hareket etmeleriydi.

"Ben Maggie," dedi kız. "Maggie King. Bu da ağabeyim Bryce."

"Neredeyse on iki yaşındayım," dedi, ama bunu söylerken gözleri köpeğe kilitlenmişti.

"Güzel bir yaş," diye cevapladım. "Ben Lily. Tanıştığımıza memnun oldum."

Maggie köpeğe pek dikkat etmiyordu, büyük gözleri ara sıra bana bakmak için yukarı doğru kayıyordu. "Saçların mavi."

Elim söz konusu saçla doğru uzandı. "Sayılır. Uzatıyorum. Şu anda sadece uçları mavi." Larry, sanki işlemek için değilmiş gibi, keyifle vakit geçirirken, ben hipotermiyi önlemek için taktığım şapka ile doğal siyah saçımı örtmüştüm.

Bryce yere oturmuş, elini uzatmış duruyordu.

Larry'nin başı yavaşça öne doğru eğildi ve ben nefesimi tuttuğumu fark ettim. "Adı Larry," dedim onlara. "Fazla tepki göstermezse çok tepki vermezse alınmayın. O biraz huysuz bir ihtiyar gibidir. Yeni insanlara karşı pek dostça davranmaz."

"Babamıza benziyor," dedi Maggie kıkırdayarak. Kaşımı kaldırdım. "Baban yaşlı mı?"

Bryce omuz silkti. "Sayılır. Otuzlu yaşlarında."

Gözlerimi devirdim. "Evlat, bu yaşlılık değil."

Bana meraklı bir bakış attı. "Benim için öyle. Kaç yaşındasın?"

"Yirmi sekiz." Çenemi köpeğe doğru eğdim. "O on dört yaşında."

"Vay canına," dedi Maggie. "O çok yaşlı."

Bana bakın, yepyeni insanlarla konuşuyorum. Belki de küçük insanlar oldukları için daha kolaydı.

"Burada olmanın sakıncası olup olmadığını anne babana sormalı mısın?" "O işte," dedi Maggie. Birbirlerine baktılar. "O bu mevsimde hep

bu mevsimde hep işte."

"Annen ne durumda?"

"Oh, boşandılar. Annem geçen yıl Los Angeles'a taşındı. Babam bizi daha çok istediği için onunla yaşıyoruz." Bryce omuz silkti. "Böylesi daha iyi."

Açık sözlü veletler, değil mi? İstersem, muhtemelen tüm hayat hikayelerini kolaylıkla öğrenebilirim. "Yani seni izleyen kimse yok mu? Bunun için biraz genç görünüyorsun."

"Jill Hanım var, ama ne yaptığımızı umursamıyor," diye ekledi Bryce. "Çok eğlenceli biri değil."

Bakışlarım söz konusu eve kaydı. "Çok iyi bir dadı gibi görünmüyor."

Bryce omuz silkti. "Son dadımız istifa etti..." "O *korkunç* biriydi," diye araya girdi Maggie.

"...ve babam Bayan Jill'e bize yardım etmesi için ekstra para teklif etti. Ama onun gerçekten bunu istediğini sanmıyorum."

"Çok para," dedi Maggie, büyük, ciddi gözlerle. "Ve teknik olarak o bir dadı değil. O bir hizmetçi."

Ev hizmetçisi. Bu, çocukların "*biz zenginiz ve ben bunun tamamen farkında değilim*" izlenimi verdiğini fark etmeden söyledikleri şeylerden biriydi.

Bu mahalledeki evler büyük sayılırdı, ama hiçbir şekilde malikane değildi. Daha çok, paralarını gayrimenkulden çok bankada tutan zengin insanlar gibiydiler. Arabalar güzel ve parlaktı. Peyzaj kusursuzdu. Ya da her şey donup kalmasaydı kusursuz olurdu. Sokak boyunca çok sayıda tuğla diziliydi ve büyük, uzun ağaçlar, burası kutup tundrası olmasaydı bolca gölge vereceklerdi. Mevcut durumda, ince dalları bastırılmaz griyi engellemek için pek bir işe yaramıyordu.

"Sweatshirt'ünü beğendim," dedi Bryce. "Ama muhtemelen bir palto giymelisin. Babam her zaman sweatshirt'lerin sayılmadığını söyler." İçini çekti. "Ama bence sayılırlar."

Neredeyse gülecektim. Neredeyse.

Larry ve sweatshirt arasında, birini kendime çekeceğimi bilmeliydim. Amerika Birleşik Devletleri'nin bu bölgesinde insanların benimle başladıkları sohbetlerin yarısı, o lanet şeyi giydiğim zamandı.

"Bu babamındı," dedim ona, sesimi sabit tutarak. "O, şey... Celtics'i çok severdi."

Eski, solmuş ve parçalanmış bir giysiydi. Benden epey daha yaşlıydı. Kollarda başparmaklarımı soktuğum yerlerde delikler vardı ve bana çok büyük geldiği için uyluklarımın üzerine kadar uzanıyordu. İnsanların beni *yumuşak*, *rahat* veya *sıcak olarak* tanımlayacak pek bir özelliğim yoktu, ama bu sweatshirt insanları kesinlikle kandırıyordu. Belki beni de kandırıyordu ve bu yüzden onu giyiyordum.

Bryce'ın çok zekice işaret ettiği gibi, bu bir palto değildi ve ben titremekten kendimi alamadım. Maggie, Larry'ye fısıldıyordu, o kadar sessiz konuşuyordu ki onu anlayamadım, ama o, benim onu çağırdığımı çoğu zaman duymamış gibi davranmasına rağmen, ayağa kalktı ve kısa kuyruğunu salladı. Sadece birazcık. Ağzım açık kalırken, çenem yumuşak bir tıklama sesi çıkardı.

Birkaç adım daha yaklaştı ve Maggie'nin kafasını okşamasına izin verdi, Maggie de bunu yürek parçalayan bir nezaketle yaptı. Bana gülümsedi ve bu manzarayı görünce nefesim kesildi.

"O senden hoşlanıyor," dedim sessizce. "O pek çok kişiden hoşlanmaz."

Rüzgârın şiddeti arttığında, hızlıca nefes alıp bir titremeyle mücadele ettim.

Bryce bir an beni izledi. "Onunla biraz oynayabilir miyiz? Üşürsen içeri girebilirsin. Onun tasmaını sıkıca tutacağım."

Maggie'nin yüzü aydınlandı. "Evet, onu içeri götüreceğiz. Söz veriyoruz."

"Oh, onu burada daha fazla bırakamam çocuklar. Çok üzgünüm. Akşam yemeğini vermeden önce ilacını vermem gerekiyor."

Hemen moralleri bozuldu. Sonra Maggie neşelendi. "Onunla içeride oynayabilir miyiz? Çok uslu olacağız. Evlerinde hiçbir şeyi kırmayacağımıza söz veriyorum."

"Genelde kırıyor musunuz?"

Birbirlerine baktılar. "Hayır?" dedi Bryce tereddütle.

Sert bir nefes vererek, Scott ve Patty'nin evinden biraz daha büyük olan iki katlı tuğla evlerine baktım. "Ev hizmetçinize nerede olduğunuzu söylemelisiniz."

Bryce telefonunu çıkardı. "Ona mesaj atacağım."

Maggie ona hızlıca bir bakış attı, sonra bana sırtıttı.

O sırtıta bir şey, benim her zamanki çekingenliğime bir tutunacak yer buldu, sanki o sevimli parmaklarını bir çatlağa sokmuş ve çok sert çekmiş gibi.

"Yulaf ezmeli kuru üzümlü kurabiye sever misiniz? Az önce fırından çıkardım."

Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım ve kafamda bir dizi küfür döndü. Daha sonra, teklifimi soğuğa bağlayacaktım. Ya da Larry ve onun alışılmadık dostluğuna bağlayacaktım.

Gözleri parladı ve hemen ayağa kalktılar. "Evet," dediler aynı anda.

Ne halt ediyordum ben? Geri almak için çok geçti ve ikisi güverteye koştular ve komşularıyla açıkça rahat hissederek eve girdiler.

Eve bir kez daha hızlıca baktım, sonra Larry'ye.

Gözlerini kırptı.

"Bilmiyorum Larry," diye cevap verdim. "Bu senin hatan. Sen hep dost canlısı olanları getiriyorsun, ama sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalan benim. Bunu sonra konuşacağız."

Hareket etmek yerine, sadece bana bakakaldı ve ben de iç çekerek eğilip onu kollarımın arasına aldım. Sanki ipotek ve vergilerini ödüyor, haftada elli saat çalışıyormuş gibi homurdandı. Gözlerimi devirdim.

"Evet, hayatın çok zor, seni küçük beleşçi."

İkinci Bölüm

BARRETT

Normal sezon boyunca, tüm hayatım on beş dakikalık aralıklarla geçiyordu. Kulağa çok fazla gelmeyebilir, ama her hafta yüz altmış sekiz saat olduğu için, hayatımı yönetmek için altı yüz yetmiş iki zaman dilimim vardı.

Hafta içi her sabah saat altı buçukta asistanım Bridget ile on beş dakikalık bir toplantı yapardım. Bridget hayatımın en küçük ayrıntılarını bile bilirdi, kahvaltıda yumurtamı nasıl sevdiğimi, kaju fıstığına alerjim olduğunu ve giymek zorunda kaldığımda gömleklerimin yakasına ekstra kolalama yapılmasını istediğimi bile bilirdi.

Eğer çok düşünürsem, muhtemelen eski karıma dokunduğumdan beri seks yapmadığımı da biliyordu, bu yüzden ben bakmıyorken bana üzgün gözlerle bakıyordu.

Yardımcı koçum, hücum ve savunma koordinatörlerim de günlük toplantılara katılıyordu. Bu, çoğu NFL koçu için alışlagelmiş bir durum değildi, ancak boşanmamın ardından tek başına çocuk yetiştiren babalar kulübüne katıldığım için benim koçlarımın yükü diğerlerinden biraz daha ağırdı.

Takımın genel menajeri, takım kaptanlarımla kahvaltımı bitirdikten sonra her pazartesi iki toplantı yapardı.

Takımın seksen yaşındaki sahibi Pearl de iki toplantıya katılırdı. Bazen, özellikle konuşkan hissettiğinde daha fazla toplantıya katılırdı. Son birkaç haftadır onu suçlayamazdım. Yeni baş koç ve yeni oyun kurucu çatıştığında, benim günlük toplantı kotam da biraz artardı.

Söz konusu oyun kurucu Archer, mümkün olduğunca benim programıma girmekten kaçınıyordu, bu da sorunun bir parçasıydı.

Üzgünüm koç, bugün gelemeyeceğim, demişti daha önce, telefonu kulağına dayamış, yüzünde sırtıyla koridorda yanımızdan geçen arkadaşlarıyla yumruklarını tokuştururken. Yerel bir kız öğrenci kulübüyle hayır amaçlı kutup ayısı dalışı yapacağıma söz verdim.

Ben sadece kaşlarımı kaldırdığımda, o da içinden güldü. *Merak etme, hala topu atmayı biliyorum. Bu hafta sonu sorun olmayacak.*

Sonra ellerini ceplerine sokup ısıklıkla uzaklaştı ve ben onu yedek kulübesine göndermek için ne kadar beklemem gerektiğini düşünmeye başladım.

Böyle anlarda, neden koç olmak istediğimi sorguluyordum. Çoğu zaman, bu iş harikaydı. Ödüllendirici ve tatmin ediciydi ve sevdiğim dünyada ayaklarımın yere basmasını sağlıyordu. Ama takımınızı yöneten adamın, bir kız öğrenci kulübüyle yüzmeye gitmek için arkanızı dönüp uzaklaştığını izlerken, onun dört yıllık çaylak sözleşmesinden 30 milyon dolar garanti kazandığını ve benim hala onun bunu hak ettiğinden emin olmadığımı bilmek, kendime birçok soru sormama neden oldu.

Ne yazık ki, pek fazla cevabı olmayan sorular. Ya da en azından henüz yoktu. Her değerli şey gibi, bu takım için doğru temeli oluşturmak zaman alacaktı ve ben henüz pek zamanım yoktu.

Bu, omuzlarımda yük olan milyonlarca şeyden biriydi ve ne kadar derin nefes alsam da bu yük hiç azalmıyordu.

Bridget'ten gelen bir mesaj telefonumu aydınlattı.

Bridget: Bu konuda yorum yapmak ister miyiz?

Mesajda, başlığı "Buffalo'nun Güç Mücadelesi: Koç King Yetenekleri Bir Araya Getirebilecek mi?" olan bir makalenin bağlantısı vardı.

Ve altında şunlar yazıyordu: Bu sezon ve soyunma odasından duyduklarımıza dayanarak, bundan pek emin değiliz.

Başka bir şey okumak zaten zayıf olan ruh halimi daha da bozacaktı, bu yüzden tıklayıp kapattım, içimde tanıdık bir his uyandı. Bu sektörde başarısızlık kimseye yakışmazdı. Rekabet her zaman ön plandaydı, kapıdan giren herkesi motive eden şey buydu: sahibinden ön büro çalışanlarına, her hafta sahaya çizgileri çizen personele kadar. Hepimiz kazanmak istiyorduk.

Ama herhangi bir konuda başarısız olduğumu hissettiğimde, sanki kulağıma bir böcek girmiş gibi, onu çıkarana kadar deliye dönene kadar vızıldayıp duruyordu. Ve son zamanlarda, bu başarısızlıklar birikip duruyor, tıklanma sayısını artırmak için dikkat çekici başlıklara dönüştürülüyordu.

Ben: Hayır diyorum, ama PR'a gönder ve onların görüşünü al.

O cevap veremedi, telefonumu bir kenara koydum ve tekrar odaklanmaya çalıştım.

Ofisimin duvarındaki saat her zamankinden daha yüksek sesle tik tak ediyordu ve önümdeki ekrana dikkatimi vermeye çalışırken zaten yorgun olan sinirlerimi daha da gerdi.

Uyumak için ayırdığım zaman dışında (evet, onu da planlamam gerekiyordu), en çok zamanımı filmleri incelemek alıyordu. Bunun dışında, toplantı üstüne toplantı vardı.

Ama günümün programına eklediğim tüm şeyler arasında, en sevdiğim on beş dakikalık bir zaman dilimi vardı. Her zaman çok hızlı geçiyordu ve bittiğinde, onları yalnız bırakmak zorunda kaldığım için duyduğum suçluluk duygusuyla mücadele etmek için kendime bir dakika daha veriyordum.

Saat 15:30'da telefonum video görüşmesi için çalardı ve en çok sevdiğim iki yüz ekranı doldururdu.

Bryce neredeyse on iki, Maggie neredeyse on bir yaşındaydı ve artık otobüsten iner inmez aramayı hatırlayacak kadar büyümüşlerdi. Sohbetlerimiz genellikle sıradan şeylerdi: ödevleri tartışmak, birbirleriyle tartışmayı bırakmalarını söylemek ve kızıma boş zamanlarında devlet veri tabanlarına erişmeye çalışmasının aslında yasak olduğunu hatırlatmak.

O 3:30'daki telefon görüşmesinden önce, biri hasta olmadığı sürece veya eski eşim Rachel sağlıklı nafaka ödemesiyle ülkenin diğer ucuna taşındığından beri defalarca yaptıkları gibi başka bir dadı, hizmetçi veya öğretmen kaçırmadıkları sürece, onlardan haber almam nadirdi.

Çarşamba günü saat 5'i biraz geçe, on beş dakikalık aralıklarla geçen bir süre içinde telefonum çalmaya başladı.

Çocuklardan biri değildi ve ev telefonundan da değildi, bu yüzden zil sesini kapattım ve dikkatimi konferans odasının önüne verdim.

Çarşamba akşamları, pozisyon toplantılarına katılmaya çalışırdım; bugün, koşucu toplantısındaydım. Koşucu koçum Miguel, geçen haftaki maçtan bazı görüntüleri ekrana yansıtmış, rotalarımızdan birinin analizini göstermek için görüntüyü duraklatmıştı ki, telefonum tekrar çaldı.

Herkes bana dönüp baktı.

Boğazımı temizledim ve zil sesini tekrar susturdum, aynı numaraya artan bir tedirginlikle baktım. Sesli mesaj geldiğinde, özür dileyerek mırıldandım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Bay King, ben Jill. Sizi tekrar rahatsız ettiğim için özür dilerim ve size yeni cep numaramı vermediğim için özür dilerim, ama çocukların nerede olduklarını bilmiyorum ve telefonlarına cevap vermiyorlar. Yine. Bu, son iki hafta içinde dördüncü kez oluyor ve tüm saygımla, efendim, bana onları *bu şekilde* takip etmem için yeterli maaş vermiyorsunuz."

Yavaşça derin bir nefes verdim ve başparmağımla sertçe dokunarak aramayı sonlandırdım. "Erken ayrılmak zorunda kaldığım için özür dilerim; evde ilgilenmem gereken bir işim çıktı."

Son beş yıldır benimle çalışan hücum koordinatörüm bana merakla baktı. "Her şey yolunda mı, Koç?"

Zoraki bir gülümseme attım. "Çocuklarım kaybolmuş gibi görünüyor." Bu bilgi kimseyi şaşırtmadı.

Miguel odanın ön tarafında kıkırdadı. Takımımızın en iyi koşucusu Darius, eliyle gülümsemesini sakladı. Hücum koordinatörüm yavaşça başını salladı. "Maggie yine sıkılmış olmalı."

"Öyle görünüyor," dedim, kan basıncım yükselmesine rağmen ses tonum değişmedi. "İzninizle."

Ofisime dönüş yolum mutlu bir şekilde kesintisiz geçti. Ön büro personelinin çoğu, Bridget'ten 15 dakikalık bir zaman dilimi ayarlamadıkça beni durdurmamaları gerektiğini biliyordu. Normal sezonun sadece iki maçı kaldığı için, ofisler Noel havasına bürünmüştü.

Dekorasyon — altın, beyaz ve gümüş bu yılın teması gibi görünüyordu ve Buffalo logosunun kırmızı ve beyaz renkleriyle kontrast oluşturunuyordu.

Elimde tuttuğum cep telefonu, yürüdükçe gittikçe ağırlaşıyordu, ama bu konuşmayı Bridget dışında kimsenin duyabileceği bir yerde yapmayacaktım. Son köşeyi döndüm ve ofisimin, hücum ve savunma koordinatörlerinin ofislerinin ve yardımcı koçumun ofisinin bulunduğu lobiye girdim.

Yemyeşil halılar, derin deri koltuklar ve duvardaki gümüş renkli logonun ortasında, Bridget'in komuta merkezi vardı — onun minyon vücudunu gölgede bırakan devasa bir masa. O anda masa boştu. Saate bir bakış, onun muhtemelen akşam yemeği yediğini gösterdi. Genellikle ben pozisyon toplantılarındayken 5:00 ile 5:30 arasında yemek yedi.

Ofisimin kapısından çıktığım anda, birden durdum. Köşede, yarısı kırmızı, gümüş ve beyaz süslerle kaplı büyük bir Noel ağacı ve dalları çıplak olan daha küçük bir ağaç vardı. Burnumun köprüsünü sıkıştırdım ve Jill'in numarasını aradım.

"Bay King," diye cevapladı, sesindeki sinir her harfimde hissediliyordu.

"Gecikme için özür dilerim, toplantıdaydım ve numarayı tanımadım. Onları buldunuz mu?"

Hoşnutsuz bir şekilde alaycı bir ses çıkardı. "Evet. Komşularının evindeler."

Kaşlarımı çattım. "Hangileri? Scott ve Patty Şubat ayına kadar yoklar ve onların tanıdığı tek komşular onlar."

"Scott ve Patty'nin çok dost canlısı bir ev bakıcısı var ve onun bir köpeği var, yani..."

Başımı geriye eğdim. "Yani çocuklarım köpekle oynuyorlar."

Rahatsız edici bir ses çıkardı. "Bana eve dönmeyeceklerini söylediler. *Ben* de *sana* istifa ettiğimi söylüyorum."

Çenemi sıkıca kapattım ve hayal kırıklığımı küçük, sert bir nefesle dışarı verdim. "Jill, lütfen bana hafta sonuna kadar zaman ver."

"Beni ev işleri için işe aldınız. Ayrıca çocuklarınızın okuldan geldikten sonra çok az gözetim gerektireceğini söylemişsiniz, ama durum öyle değil." Boğazını temizledi. "Bebek bakıcılığı yapmak istemiyorum"

, efendim, özellikle de *sizin* çocuklarınız için, bana ne kadar para öderseniz ödeyin."

Deri koltuğuma otururken, özenle hazırladığım programımın geri kalanına göz attım ve bunun yaklaşık yarısını, umarım beni affedecek olan yardımcı koçuma devrettim. "Bir saat içinde evde olabilirim. Lütfen... sadece... bana bir saat verin."

"Sen eve geldiğinde, komşuların evinde ev bakıcısıyla birlikte olacaklar," diye bilgilendirdi beni. "Çocukları geri getirmek istediğimde *bana* pek dostça davranmadı. Çocuklarımın yanında olmasını isteyeceğim türden bir kadın değil."

"Yine de benimkileri orada mı bırakacaksın?" diye sordum inanamadan.

Jill burnunu çektirdi. "Sanki o ikisini eve sürükleyip getirebilecekmişim gibi konuşuyorsun. Bay King, bana bu kadar güvenmene teşekkür ederim. Seninle çalıştığım bu ay çok aydınlatıcı oldu, ama bunu iltifat olarak söylemiyorum. Senin yerinde olsam, yeni bir iş bulmayı düşünürdüm, böylece onlarla kendin ilgilenebilirdin."

Ve bununla birlikte telefonu kapattı.

Ağzım açık bir şekilde, aniden kararayan telefon ekranıma baktım. "Ne oluyor?" diye fısıldadım.

Ofisimin kapısı açıldı ve Bridget kaşlarını çatarak içeri daldı. "Şu anda burada olmamalısın. Neden toplantıda değilsin?"

Telefonumu kaldırdım. "Çocuklarım..."

"Komşularında," diye tamamladı. "Biliyorum."

Yavaşça sandalyeme yaslandım ve ona inanamayan bir bakış attım. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

O sadece gülümsedi ve cep telefonunu çıkarıp ekrandaki bir şeye baktı. "Maggie bana bir köpek resmi gönderdi ve '*Babamı bir köpeğe ihtiyacım olduğuna ikna etmeme yardım eder misin?*' dedi." Ben içimden bir şeyler mırıldandım ama o bunu duymazdan geldi ve okumaya devam etti. "Ben de ona '*Maggie, canım, o köpek kimin ve sen kimin oturma odasındasın?*' diye cevap verdim."

Dişlerimi dilimle yaladım. "Devam et."

"Senin çocuğuna göre ev bakıcısı *süper havalıymış*," dedi Bridget. "Maggie, *o s-o-k-k-a Jill'den saklanırken* arka bahçede onunla tanışmış," diye okudu, gözlüklerinin kenarından bakarak

"Ve evet, kelimeyi heceledi, çünkü kızın küfürle ilgili ev kurallarına uymaya çok dikkat ediyor."

Sarsıntılı hareketlerle dizüstü bilgisayarımı ve tabletimi çantama attım. "Görünüşe göre başka hiçbir kurala uymuyor." Durup süs kutularına baktım. "Neden ofisimde *birden fazla* Noel ağacı var?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kaşlarını kaldırdı. "Herkese Noel neşesi dolu olduğunu ve hiç de huysuz olmadığını göstermek için." Dudaklarını büzdü. "Bunun işe yarayıp yaramadığına henüz karar verilmedi."

Ona uzun uzun baktım ve Bridget gözlerini devirdi.

Hayatımda, benim bu ruh halimdeyken bunu yapmaya cesaret eden tek bir kişi tanıyordum: ikiz kardeşim. Bu, ona özgü bir yetenek değildi; ben de tam tersinde aynı derecede yetenekliydim. Bir süre, kardeşimin benimle ilgili her şeyi sevmediğinden emindim.

Artık öyle hissetmiyordum. Daha iyi bir ifade bulamadığım için, on yıl boyunca imkansız gibi görünen bir şeyi *deniyorduk*. İkizinden ayrılmak tuhaftı.

Onun varlığını her zaman hissediyordum, asla kurtulamadığım bir ağırlık vardı ve basın bizi birbirimize düşürmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın — Beyin ve Kas, ciddi ikiz ve eğlenceli ikiz (hangisi olduğumu tahmin etmenize gerek yok) — ben kardeşimi hala seviyordum. Onun için endişeleniyordum.

Ona ne yapması gerektiğini söylemeye çalışıyormuşum gibi hissettirmeden bunu nasıl göstereceğimi bulmak, şu ana kadar benim için imkansızdı. Görünüşe göre, çocuklarımla sık sık yaramazlık yapmasından da anlaşılacağı üzere, bu durum ebeveynlik becerilerime de yansımıştı.

Muhtemelen hepsi bana Grinch derlerdi, kalbimin iki beden küçük olduğunu söylerlerdi — ve bu iyi bir günde olurdu.

Çocuklarım beni seviyorlardı, ama ben o kadar çok çalışıyordum ki kendilerini ihmal edilmiş hissediyorlardı ve onları suçlayamazdım bile.

Şakaklarımda baş ağrısı başladı ve enseme ovuşturdum. Kalbim çok küçük değildi, ama sanki

ve biraz daha gerilse göğsümün içinde patlayacakmış gibi hissediyordum.

Derin bir nefes alarak çantayı kapattım ve askısını omzuma astım. "Mike'tan akşam yemeğinden sonra programımdaki iki toplantıyı halletmesini rica edebilir misin? Ben evde filmi izlemeyi bitirip oradan ona bağlanacağım. Önümüzdeki birkaç saat için sanal bir toplantı odası ayarlamayı rica edebilir miyim?"

"Anlaşıldı patron." Kapıdan çıktıktan sonra durakladı, kırmızı örgüsü omzunun üzerinden sallanırken başını ofisime geri soktu. "Bu arada, Noel ikramiyesi için teşekkürler. Çekleri yazarken biri cömert bir ruh halindeymiş. Diğer asistanlar çeklerini açtıklarında ağlamaya başladılar."

"Karin bana yeterince seyahat etmediğini söyledi, ben de masrafları ben karşıladığımda gerçekten gidebileceğini düşündüm."

"Doğru," diye düşündü. "Şimdi sezon bittikten sonra bir plajda sıkışıp kalacağım, elimde iğrenç bir meyveli içecek, Janie ise masal gibi müstehcen kitaplarını okuyacak, ben ise aktif bir şeyler yapmak için yalvaracağım."

Ona ciddi bir şekilde başımı salladım. "Korkunç bir durum."

"Gerçekten." Kapı çerçevesine hafifçe vurdu. "Pearl, mümkünse önümüzdeki birkaç gün içinde kısa bir toplantı yapmak istiyor."

"Bu tür kararları benim yerime senin vermen için sana para ödediğime eminim."

O yumuşak bir gülümsemeyle, "Ona hayır deme şansın yok," dedi.

"Maaşımı o ödediği için haklısın," dedim. "Korkutucu biri, değil mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? O korkunç." Bridget sırıttı. "Büyüdüğümde onun gibi *olmak* istiyorum."

olmak istiyorum."

Kaşlarım yavaşça yukarı kalktı. "İyi yoldasın."

Bridget güldü. "Çocuklarla iyi şanslar ve..." Durdu. "Ve ne?"

Bridget bana sert bir bakış attı. "Komşuna çok kötü davranma."

"Ben asla acımasız değilim," dedim sakın bir sesle. Dudaklarını büzdü ve ben de hafifçe gözlerimi devirdim. "Sadece... sıcakkanlı değilim. Arada fark var."

Bridget, yanından geçerken omzuma küçümseyici bir şekilde vurdu.
"Tamam."

Tesislerden eve dönüş yolculuğu, hafta içi normalde saat 9:30'da vardığım saatlerin aksine, trafiğin en yoğun olduğu saatlerde olduğu için normalde 25 dakika süren yol 42 dakika sürdü. Çoğu ko normal sezonda bu kadar erken eve gitmezdi, ama bu, Buffalo'ya taınmamın tek nedeniydi: aile dostu bir atmosfer ve bana evde olmak için esneklik vaat eden bir patron, en azından çocuklarım için biraz daha fazla zaman. Pearl Pennington, tanıdığım en korkutucu kadın olabilir, ama aynı zamanda sadık bir anne ve büyükanne idi.

Kışın gün ışığından yararlanma saati uygulaması sayesinde sokak lambaları daha erken yanmaya bağlamış olsa da, Buffalo'da üç yıllık sözleşme imzaladığım da satın aldığım East Amherst'teki iki katlı tuğla evin bulunduğu virajlı sokağa girdiğimde gökyüzünde hâlâ bir parça ışık vardı.

Eski karım bundan nefret ederdi.

Yeterince büyük değildi. Yeterince lüks değildi. Belki de bu yüzden onu çok sevdim ve evi gezdiğimiz gün nakit ödeme teklifinde bulundum.

Biraz modası geçmişti - eninde sonunda bu konuyu ele alacaktım - ama büyümek için yerimiz vardı ve mahalleye yayılan uzun ağaçları seviyordum, arkamızdaki ve solumuzdaki evlerden bize biraz mahremiyet sağlıyorlardı. Ancak sağ tarafta mahremiyetimiz daha azdı. Sadece yenilenmesi gereken bir arka bahçeden geçen tahta bir it ve imlerimize gölge sağlayan birkaç meşe ağacı vardı, ancak kalın gövdeleri Scott ve Patty'nin bahçesinde yer kaplıyordu.

Emekliler nazik ve dost canlısıydılar, taındığımız da bize sıcak bir karşılama yaptılar, pişmiş ürünler getirdiler ve çocuklarımın yazın istedikleri zaman havuzlarını kullanmalarına izin verdiler. Ancak bu yıl, Şubat ortasına kadar Erie Gölü'nün sert kışlarından kaçmak için Arizona'da kışlamaya karar verdiler.

Arabamı kendi garajıma çevirdiğimde, evlerinin içindeki ışıklar gözlerimi kısarak bakmamı sağladı.

Komşuna çok kötü davranma.

Şaka olarak söylemiş olsa bile, Bridget'in uyarısı boğazımda çamur gibi takıldı. Tüm bu olaylar yüzünden o kadar sinirlenmişim ki, kamyonetten inerken öfkemin kolumdaki tüyleri diken diken ettiğini hissedebiliyordum ve kapıyı o kadar sert kapattım ki kamyonet biraz sallandı.

Baskı altında sakın kalma yeteneğim sayesinde üniversitede bana "Buz Adam" lakabı takılmıştı. Hiçbir şey, ama hiçbir şey, beni sakinliğimi kaybetmeme neden olamazdı. Bu özelliğimi şişeleyip satabilseydim, hayatım boyunca bir daha çalışmam gerekmezdi, ama ne yazık ki, kimse bu kişilik özelliğini kaynağında nasıl elde edeceğini bulamamıştı.

O anda, sabrımın oldukça azaldığını hissettim, evimizle komşularımızın evi arasındaki bahçeyi geçerken öfkem tehlikeli bir şekilde kabarıyordu. Tüm ışıklar açıktı ve yaklaştıkça içeriden gelen yüksek sesli müzik dişlerimi sıkmamı sağladı.

Bir kahkaha havayı deldi. Maggie.

Gözlerimi sıkıca kapattım. En son ne zaman onun böyle bir ses çıkardığını duymuştum?

Her zaman eğlenceli bir şeyler yapmak için yalvarırlardı. Griffin amcayı ziyarete gitmek için yalvarırlardı ve ben bunun nedenini çok iyi biliyordum.

O eğlenceli olanıydı. Onların ortalığı dağıtmasına izin veren adamdı. Onlara gereksiz oyuncaklar alan ve onları şımartan adamdı.

Eşim gitmeden önce beni cimri olmakla suçladı. Sadece harcama alışkanlıklarım ile değil, zamanımla ve sevgimle de cimri olduğumu söyledi.

Soğukkanlı olduğunu söyledi. Öyle değildim, en azından öyle olduğunu düşünmüyordum. Ama bir şeylerin değişmesi gerekiyordu. Bu düşünce beynimde ağır bir yük oluşturuyordu ve başarısızlıkların çamurunda nefes almaya çalışıyordum, yetersiz kaldığım tüm alanların listesi kafamda dönüp duruyordu.

Bir koca

olarak.

Bir koç olarak.

Bana ebeveynlik yapmam gerektiğini öğreten bir hizmetçi.

Şimdi de lanet olası bir yabancı, çocuklarım adına kararlar veriyordu. Her şey çok fazlaydı. Bir şeyi iyi yapmak, doğru yapmak isteyen çaresiz hissi

bir şeyi iyi, doğru yapmak istediğim çaresiz hissi, öfkeye, kızgınlığa ve hayal kırıklığına dönüştü.

Ön kapının önünde durup, nabzımı tehlikeli derecede hızlandıran kontrol dışı hissi dizginlemeye çalıştım.

İşe yaramadı.

Ön kapıyı çaldım ve başımı geriye eğerek kararan gökyüzüne baktım.

Müzik çalmaya devam ediyordu. Bir başka kahkaha ve yüksek bir gürültü sesi beni içimden küfür etmeye itti.

Tekrar kapıyı çaldım. Daha yüksek sesle. İçeriden hiçbir değişiklik gelmedi.

Boynumdan bir sıcaklık yayıldı, kalp krizinin başlangıcı ya da derimi yırtıp açacak gibi görünen bir yanma hissi.

Bu kadın her kimse... bu iş bittiğinde benden nefret edecekti ve ben bunu umursamaya bile tenezzül edemedim.

Üçüncü Bölüm

LILY

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye sordum, Maggie'nin omzunun üzerinden bakarak.

"Evet," diye cevapladı ve başını şiddetle salladı.

"Sanırım en alta vardığımızda öğreneceğiz." Koluna hafifçe vurduğum. "Kask."

"Gerekli mi?"

"Tabii ki." Saçlarımı kulaklarımın arkasına attım. "Siz bunu evde de yapıyor musunuz?"

Çocuklar birbirlerine baktılar. "Evet," dediler aynı anda.

"Neden şu anda manipüle ediliyormuşum gibi hissediyorum?" diye mırıldandım.

Bryce kız kardeşine bir bisiklet kaskı uzattı — yaklaşık otuz dakika önce, bunun şimdiye kadarki *en iyi fikir* olduğuna beni ikna ettiklerinde garajdan çaldığı kask — ve kız kardeşi kaskı takıp çenesinin altındaki kayışı bağladı.

O büyük, koyu renkli gözleri bana çevirdikleri anda, ben bittim. Çocukken, evimizin böyle bir girişi olsaydı, tam da böyle bir şey yapmak isterdim.

Merdivenler büyüktü, o dönemde inşa edilen tüm evlerde görülen, geniş ve görkemli merdivenlerdi. Scott ve Patty, geldiğimde kendimi evimdeymiş gibi hissetmemi söylemişlerdi.

Aklında olan bu muydu?

Bundan çok şüpheliydim, ama Maggie'nin beyin sarsıntısı riski minimum düzeydeydi ve ben de onu arkadan sıkıca tutarak öngörülemeyen bir felaketin yükünü üstleniyordum. Kendi evimde iki maceracı ergen çocuğa bakıcılık yapıyorsam, tam da bunu yapardım diye düşündüm.

Yani, benim evim yoktu, çünkü göçebe yaşam tarzı ipotekle pek uyuşmuyordu, ama bir evim olsaydı ve kocaman bir merdivenim olsaydı, hiç düşünmeden yatak sörfü yapardım.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Yatağın daha aşağısına kayarak, omzunun üzerinden başını salladı. "Hazırım."

Bryce müziğin sesini açmış olmalıydı, çünkü en üst basamaktan ittiğimde giriş holünde ağır pop bas sesleri yankılanıyordu. Eğlenceli çocuklardı, ama bu neslin müzik zevki gerçekten çok kötüydü. Gece bitmeden kulak kanallarıma çamaşır suyu dökmem gerekecekti.

Ben ittiğimde, Maggie çığlık attı, çünkü şilte ahşap merdivenlerden aşağı kayıyordu. Sarsıcı zıplamalar, zıplamalar, zıplamalar beni nefes nefese güldürdü ve ikiz şiltenin ön kısmı yere çarptığında durduğumuzda, kuyruk kemiğimde bir çürük oluştu. Öne doğru devrildik, kığımız üstüne düştük ve Bryce yumruklarını havaya kaldırarak merdivenlerden aşağı koşarak peşimize düştü.

"Bu harikaydı!" diye bağırdı müziğin sesini bastırarak.

İnleyerek sırt üstü yere yığıldım. "Bunun için çok yaşıyım."

"Tekrar yapabilir miyiz?" Maggie'nin yüzü benimkinin üzerindeydi, gülümsemesine karşı koymak neredeyse imkansızdı. "Bu şimdiye kadar yaptığım en eğlenceli şeydi."

Oturur pozisyona gelirken ona komik bir bakış attım. "Bunu evde yaptığını sanıyordum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh, şey, evet, ama bizim merdivenimiz bu kadar büyük değil." "Hmm." Dört ayak üstüne çöktüm ve ertesi gün hissedeceğim morlukları

Muhtemelen ertesi gün hissedeceğim. "İkna olmadım, genç bayan."

Ön kapıdan bir ses geldi, müzikten zar zor duyulan bir tıkırtı. "Bryce, sesi kısabilir misin lütfen?"

Müzik hemen kesildi.

Bang, bang, bang.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandı Maggie.

Kaşlarımı kaldırdım. "Böyle yetişkin kelimeleri söylemeye hakkın var mı?" "Hayır," diye kaçamak cevap verdi, dikkati ön kapıya odaklanmış halde. "Bryce,"

diye pes etmiş bir sesle dedi, "Sanırım ömür boyu ev hapsi cezası alacağız."

"Baban mı?" diye sordum. Maggie başını salladı. "O kadar da kızgın olamaz, değil mi? Burada kalmana bir şey demeyeceğini söylemiştin." Bakışlarım

arasında gidip geldi. "*Hiç sorun değil. Hiç sorun değil.* Aynen böyle demiştin."

Cevap vermediler ve bu benim için hiç de iyiye işaret değildi.

Derin bir nefes vererek ayağa kalktım ve yatağın kenarından atladım. Duvardaki aynada, sabah yaptığım örgüden yarısı dökülmüş saçlarımın dağınıklığına bakıp içimden inlemekten kendimi alamadım. Kapı daha da öfkeyle çalındı, bu da saçlarım berbat haldeyken, çocuklarının beni tamamen kandırdığını yeni öğrenmiş bir baba ile karşılaşacağım anlamına geliyordu.

"Geliyorum!" diye bağırdım, neredeyse köpeğin oyuncaklarından birine takılıp düşüyordum. "Bryce, kapıyı açtığımda kaçmasın diye onu tutabilir misin?"

İki çocuk da merdivenlerin altında oturuyordu, Bryce Larry'nin tasmağını sıkıca tutuyordu. Larry bana komik bir bakış attı. *Lütfen*, o bakış *sanki bir yere gidecekmişim gibi* diyordu.

Derin bir nefes aldım ve kapıyı açarak yüzüme dostça bir gülümseme yapıştırdım.

Ama hemen düştü çünkü "*Oh, lanet olsun*" haklıydı.

Kapıda duran adam iri, yakışıklı ve kaşlarını çatmıştı. Kabul etmeliyim ki, onun somurtkan yüzü benimkinden bile daha korkutucuydu, çünkü arkasında bir niyet vardı. Gözlerini bana diktiğinde, geri adım atmamak için tüm içgüdülerimle mücadele etmek zorunda kaldım.

Bakışları çocuklarına kaydı ve yüzündeki anlık rahatlama, o kadar da korkmamam gerektiğini bana ikna eden tek şeydi.

"Merhaba baba," dedi Maggie sessizce. "İşin iyi geçti mi?" "Maggie, Bryce, eşyalarınızı alın." Çenesindeki bir kas seğirdi. "Hemen."

Onlar kıpırdamadı ve ben de ateşli öfkeli babaya hızlıca bir bakış attım. Tanrım, ne kadar da yakışıklıydı, değil mi? Keskin çene hattı. Düz burun. Uzun kirpikler. Kesilmesi gereken koyu renk saçlar. Geniş göğüs ve kaslı kollar, göğsünde spor logosu olan siyah bir çeyrek fermuarlı sweatshirt ile örtülüydü, milyonlarca erkek arkadaşın cumartesi günü işlerini hallederken giyeceği türden bir sweatshirt. Uzun boyluydu da. Sonuç olarak, *tırmanılabilir* dediğinizde akla gelen tam da bu tür bir adamdı.

Benim istediğimden değil, sadece genel bir gözlemdi. Dünyada her türlü şeyi tırmanmayı seven insanlar vardı. Dağlar. Merdiven makineleri. Uzun boylu insanlar. Bana çok fazla iş gibi geldi, teşekkürler.

Gözleri çocuklarından ayrılmıyordu, muhtemelen eve gitmek istemeyen çocukların mükemmel bir taklidini yaptıkları içindi.

"Bridget'e nerede olduğumuzu söyledim," diye ısrar etti Maggie. "Şehrin öbür ucuna otostopla gitmiş falan değiliz."

Bryce, uçuşla ilgili bir şeyler mırıldandı ve Maggie kardeşine dirsek attı. Sertçe.

Hot Angry Daddy bu argümanla pek ikna olmadı. "Geçen yıl yaptığın şeyleri anlatmanı çok isterdim, ama şu anda havamda değilim. İkinize ne olduğunu bilmediğim için çok endişelendiğim için işten erken çıkmak zorunda kaldım."

Suçluluk duygusu midemi kemiriyordu, ama ağzımı kapalı tuttum. "Ama ben..." Maggie araya girdi.

"Maggie," dedi sert bir sesle.

Çocuklar, hareketleri halsiz ve yavaş olsa da ayağa kalktılar ve Bryce sırt çantasını almak için Larry'yi bıraktığında, köpek tam da korktuğum gibi, yanımdan hızla geçip yeni misafirimizin yanına koştu ve hırlayan bir havlama çıkardı.

Larry'nin surat asması da fena değildi.

"Larry," diye uyardım, "buraya gel."

Doğal olarak, Larry beni dinlemek istemedi, çünkü neden dinlesin ki? Şimdi dışarı çıkmak istiyordu ve küçük kıcını açık kapıya doğru sürükleyerek koşuyordu.

Babaları eğilip köpeğin tasmaını tuttu ve Larry boğazından uğursuz bir şekilde hırladı.

Tabii, bez giyen 7 kiloluk bir köpeğin hırlaması ne kadar tehditkar olabilirse.

Sıcak Öfkeli Baba başını kaldırdığında, gözlerinde parlayan sinirlilik boğazımı kuruttu. "Lütfen hayvanı götürün," dedi sakın bir sesle.

Tasmayı tuttuğumda parmaklarımız birbirine değdi ve cildinin sıcaklığı dudaklarımı dişlerimin üzerine kıvırmamı sağladı. Buffalo denen bu donmuş çorak araziye geldiğimden beri parmaklarım ısınmamıştı ve ellerimi biraz ısıtmak için gömleğinin altına sokmama izin verip vermeyeceğini sormak gerçekten çok cazip geliyordu.

Bu dürtü o kadar güçlüydü ki, onun dehşete kapılmış tepkisini hayal etmek o kadar eğlenceliydi ki, boğazımdan zamansız bir kahkaha çıktı. Öksürerek bunu gizlemeye çalıştım. Zar zor.

Bakışları bana döndü ve tehlikeli bir şekilde daraldı.

"Ben Lily," dedim. "Scott ve Patty'nin evine bakıyorum."

"Biliyorum."

Hepsi bu

kadardı.

Başka bir şey

yok.

İsim yok, nezaket yok... Ve emin ol ki ben de gözlerimi kısarak ona baktım. O da bunu gördü ve yemin ederim ki gözlerinde bir meydan okuma parladı, sanki beni onu zorlamaya davet ediyordu.

Tabii ki, böyle bir meydan okumanın boğanın önüne kırmızı bayrak sallamak gibi bir şey olduğunu bilmesinin imkanı yoktu.

Çocuklar mutfaktan montlarını toplarken, biz giriş holünde yalnız kaldık ve gözleri dağınık saçlarımı takip etti, kısa bir süreliğine köprücük kemiğimin altındaki ve kolumun iç kısmındaki dövmelere kaydı.

Hiç kimse, Hot Angry Daddy bile, beni utangaç hissettiremezdi. Her zaman böyle bakışlar alırdım. İnsanların bir başka özelliği de buydu. O kadar acı verici derecede tahmin edilebilirdiler ki, gözlerimi devirmeyi zar zor engelliyordum. Yargılamak da beni soğuk hissettiriyordu, bu adamdan gelen soğuk hava dalgası, tıpkı hava durumu gibi, kemiklerime kadar işliyordu.

Biri doğaldı. Kontrol edemediğimiz bir şeydi.

Diğeri ise insan yapımıydı ve birinin hakkında hiçbir şey bilmediği birine karşı tepkilerini kontrol edemediği için ortaya çıktığında çirkin bir şeydi.

Bryce çantasını omzuna astı ve durup bana beşlik çaktı. "Evini mahvetmemize izin verdiğin için teşekkürler," dedi, sevimli küçük gülümsemesi kalbimi eritti.

"Ne zaman istersen."

Maggie'nin gözleri kızarmıştı ve bana sarılmak için kendini bana attı, ben de ona sırtını garip bir şekilde okşayarak karşılık verdim. "Bu hayatımın en güzel öğleden sonrasıydı," dedi hıçkırarak.

Bu biraz dramatik ifadeye karşılık olarak, babası gökyüzüne baktı ve derin bir nefes alarak göğsünü genişletti.

Boğazımı temizledim. "Seninle tanışmak çok güzeldi, Maggie. İstedğin zaman Larry ile oynamaya gel, tamam mı?"

Oh, söylediğim şey hoşuna gitmedi.

Çocukları kapıdan geçip evlerine doğru yürürken, bakışları benimkilere kilitlendi.

Larry yine ona doğru hırladı ve ben de dönüp arkamdaki kapıyı açarak onu ofise bıraktım. Larry sinirli bir havlama yerine, bana "*Bu gerçekten gerekli mi?*" der gibi bir bakış attı.

Aramızdaki sessizlik korkunç derecede garip bir hale geldi ve sonunda kaşımı kaldırdığımda, ifadesi düzleşti.

"Bir özür bekliyordum, ama sanırım bu olmayacak," diye homurdandı.

Yavaşça kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ona baktım. "Özür mü? Ne için?"

"Oh, bilemiyorum... izinsiz olarak çocuklarıma bakmak mı? Sen bir yabancısın; bildiğim kadarıyla seri katil bile olabilirsin."

Gülümsedim. "Sadece patates kadar sosyal becerisi olan otoriter erkekler için."

"A..."

Bir adım yaklaştım ve gözleri parladı. "Bana teşekkür etmelisin."

"Teşekkür etmek mi? Sarhoş musun?"

"Hayır," diye cevapladım sakın bir şekilde, "ama şu anda, bu istek çok yüksek." Kalçamı dışarı çıkardım. "Bütün öğleden sonra çocuklarınızla oynadığım için bana teşekkür edebilirsiniz—bu arada, çocuklar çok sevimli. Annelerine çekmiş olmalılar." Gözleri parladı, ama beni durdurmak için bundan çok daha fazlası gerekecekti. "Merdivenlerden yatakla kaymalarına izin verildiğini bana yalan söylediklerinden şüpheleniyorum, ama..."

Bakışları acımasızdı. "Bu keskin gözlemi neye dayanarak yaptın?"

Gözlerim vücudunun her santimini takip etti, başından ayaklarına ve tekrar yukarıya, ve bu yeterli bir cevap gibi geldi. Burun delikleri genişledi ve bir adım daha yaklaştı.

"Evlerinde olmaları gerekirdi. Hizmetçi buraya gelip onlara kalamayacaklarını söylediği anda, birazcık mantıklı düşünen herhangi bir yetişkin onları hizmetçiyle birlikte eve geri gönderirdi."

"Oh, inan bana, o kadın ağzını açtığında mantıklı düşünme yeteneğim bir anda yok oldu." Soğuk ses tonuyla, başını hafifçe geriye attı. "Onlara öyle konuşmasıyla, burnunu kırmadığım için şanslıydı."

Gözleri titredi, ama soru sormadı.

Başımı eğdim. "Hayır, onları onunla eve göndermedim, çünkü o, kimsenin çocuğuna bakmaması gereken bir kaltaktı." Tekrar gülümsedim. "Bu yüzden burada kalmalarına izin verdim. Oynadık. Evi dağıttık. Onlara akşam yemeği yedirdim. Ve şimdi hepsi senin, pislik. *Rica ederim.*"

Bunun üzerine, kapıyı çekip onun yüzüne çarpmaya hazırlandım. Eli kapının yüzeyine çarptı ve ben inanamayan bir şekilde homurdandım.

"Bekle," diye homurdandı, yanakları kızarmıştı. "Sadece... bekle. Sinirliydim ve endişeliydim, ve belki de ben..."

Derin sesi, sözleri söylemesi fiziksel olarak zormuş gibi, yavaş yavaş kesildi.

"Belki de aceleci davranıp, aslında benim hatam olmayan bir şey için bana bağırdın?" diye sordum.

Alt dudağını yaladı. "Belki," dedi dişlerini sıkarak.

"Eğer bu senin özür dileme girişiminse, daha önümüzde uzun bir yol var dostum. Şimdi, izin verirsen, temizlemem gereken bir evim var ve bu gece beni yeterince kızdırdın." Bir adım öne çıktım ve elini ittim, kapıyı yüzüne çarpmadan hemen önce, sert yüz hatlarının şokla gevşemesinden, bacaklarımı titretip orgazm düzeyinde bir tatmin duydum.

Dördüncü Bölüm

BARRETT

"Sizinle neyin yanlış gittiğini tam olarak bilmiyorum. Çok mu katıydık? Yeterince katı değil miydik?"

Kafamı kanepeye yaslayıp iç geçirdim. "Sen çok katıydın anne. Bence bu sadece... oldu."

O burun kıvırdı. "Bu *öylece olur bir şey* değil, oğlum. İnternette o videolardan birini izledim; insanlar fark ettikleri şeylerde çok zekiler, biliyor musun?"

"Öyle duydum." Tekrar iç çekmemeye çalıştım, ama biri kendisine kızgın olan çocuklarla nasıl başa çıkacağı konusunda annesinden tavsiye istediğinde, telefon görüşmesinin bu yönde gitmesini istemez. Yardım önerileri bekliyordum; bunun yerine, neden bu kadar gergin olduğumun ayrıntılı bir açıklaması geldi.

"Bu iki kız, kadınlar sanırım, sadece sana ve kardeşine adanmış bir kanal, ya da profil, ne dersen de, var. Bu ilginç değil mi?"

Acı bir gülümsemeyle, "Öyle bir şey var, tamam. Ne hakkında konuştuklarını bilmek istemiyorum," dedim.

"Oh, o kadar da kötü değildi. Pazar günü maçtan sonra, kızlardan biri senin bir oyuncuya gülümsediğini gördüğünü söyleyip çok yaygara kopardı ve geri dönüp profesyonel kariyerin boyunca kamera karşısında gülümsediğin her anı derledi, hatta sen hala oynarken bile. İnanabiliyor musun?"

"İnsanlar inanılmaz derecede sıkılmışlar ve kendilerini zehirli bir derecede önemli hissettirdiği için çevrimiçi görünme ihtiyacı geliştirmişler. Evet anne," dedim sakın bir sesle. "İnanabilirim."

Kısa bir sessizlik oldu. "Saha kenarında kaç kez gülümsediğini sormayacak mısın?"

"Hayır."

"Kısa bir videoydu, oğlum." Endişeli bir şekilde mırıldandı. "Senin gençken böyle olduğunu hatırlamıyorum. Üniversitedeki videoların var; sen ve kardeşin Oregon'da oynarken sürekli gülümsüyordunuz. Belki ona bunlardan bazılarını göndermeliyim." Bir süre durakladı.

Dikkatimi derin nefes egzersizlerine verdim. O zamandan beri, daha çok gülümsediğim zamandan beri değişen birçok şeyi sayabilirdim. Kolayca gülümsediğim zamanları.

Şu anda çok zayıf olsa da — sanki buzla kaplı bir gölün üzerine adım adım ilerliyor ve kırılmamasını umuyor gibiydik — lisede ve üniversitenin ilk yıllarında ikiz kardeşimle hala iyi bir ilişkim vardı. Rachel ile henüz evlenmemiştim; bu, üniversiteden hemen sonra, bana Bryce'a hamile olduğunu söylediğinde gerçekleşti. O, aramızdaki ilişkiyi her şeyden daha fazla değiştirmişti.

Eski karıma karşı olan duygularımı ayırmak ya da doğru bir şekilde tanımlamak benim için zordu. On yıla yakın süren evliliğimiz, terk edilmiş bir mayın tarlasında yol almak gibiydi, tek farkı patlamaları tetikleyen tek kişinin ben olmamdı.

Ondan nefret etmiyordum, ama evliliğimiz daha uzun sürseydi, o noktaya gelebiliriz. Ama bunu itiraf etmek bile beni rahatsız ediyordu. Yukarıdaki yatak odalarından çocuklarımın sesleri aile odasına kadar geliyordu. Bryce bir şeye güldü ve ben gözlerimi kapattım.

Rachel'dan asla gerçekten nefret edemezdim, çünkü bana hayatımdaki en güzel iki şeyi vermişti.

"Onları hayal kırıklığına uğrattıyorum anne," diye itiraf ettim. "Jill ile olan tüm o durum ve sonra komşumuz, bunu görmezden gelmeyi imkansız hale getirdi. Ya bunu tek başıma yapmayı bilmiyorsam?"

"Saçmalama. Hiçbir şeyi başaramıyorsun. Çoğu yetişkinden çok daha zeki iki çocuğun var ve seninle güvende olduklarını biliyorlar. Sence neden bu kadar yaramazlık yapıyorlar?"

Engelleyemeden alaycı bir kahkaha attım. "Sebep bu mu?"

"Evet," diye ısrar etti. "Derinlerde, senin her zaman onların yanında olacağını biliyorlar. Onları Rachel'ın yanına göndermeyeceksin, çünkü onları dünyadaki her şeyden daha çok seviyorsun."

Birkaç gece önce eve döndüğümüzde Maggie'nin yüzünü düşündüm. Onlara da özür dilemeye çalıştım, ama o sadece yanaklarından akan gözyaşlarını sildi ve ödevleri olduğunu, yatırılmasına gerek olmadığını söyleyerek yatak odasına çıktı.

Tabii ki, ışıkları söne ve derin bir uykuya daldığından emin olana kadar bekledim, sonra sessizce odasına girdim. Yatağının yanında çömelip, yüzündeki karışık saçları çekip, birkaç dakika uyumasını izledim. Onun ve kardeşinin için kalbim milyonlarca parçaya bölündü.

"Onlar bunu nereden bilsinler ki?" diye sordum. "Sezon boyunca yüz saat çalışıyorum anne."

"Çünkü o saatlerin çoğunda evde olmanı sağlayacak bir iş buldun. Üstelik daha az para da alıyorsun, değil mi?"

"Biraz, evet." Yüzümün yanını ovuştururken, zorlu bir sezonun sonunda yazılan bir sürü makaleyi düşünmeden edemedim. "Ama herkese sorarsan, bu muhtemelen bir hataydı ve bu yüzden Buffalo'yu mahvediyorum."

"Saçmalık," dedi yine. "Sadece alışmak için biraz daha zamana ihtiyacın var. Bunun çocuklarınla hiçbir ilgisi yok."

"Öyle değil mi?" diye iç geçirdim.

"Barrett, çocukların bu yaşta yaptıkları şeyleri yapıyorlar. Neredeyse yetişkin olduklarını düşünüyorlar, bu yüzden her şeyin sınırlarını zorluyorlar. Sen ve kardeşin de aynı şeyi yapmıştınız."

"Griffin'in öyle yaptığını biliyorum," diye cevap verdim kuru bir şekilde. "Onun izinden gittiğimden emin değilim."

"Hayır. Sen kuralları çiğnemek için asla cesaret edemedin, her zaman doğru olanı yapmak istedin çünkü yapmazsan ne olacağından korkuyordun," dedi ve sesi o kadar hüzünlüydü ki boğazımda bir düğüm hissettim. "Son zamanlarda kardeşinle konuştun mu?"

Bu, ailemin aşması gereken bir mayın tarlasıydı ve bu konuda içimi kemiren bir suçluluk duygusu vardı. "Hayır," diye itiraf ettim. "Sezon öncesi kolunu kırduğında ona mesaj attım ve o zamandan beri birkaç kez mesajlaştık, ama hepsi bu kadar. O meşgul. Artık Ruby var ve sahalara geri döndü. Biliyorsun, onun duymak isteyeceği son kişi benim."

"Bunu bilmiyorum, hayır. Denersen, alacağın tepki seni şaşırtabilir." Diye iç geçirdi. "Çocuklar ona mesaj atıyor, bana öyle söyledi. Sezon bittiğinde onları tekrar görmek isteyeceğini biliyorum."

"Önce önümüzdeki iki maçı atlatmam lazım anne. Çocuklarla ne yapacağıma karar vermem lazım. Sezon bitene kadar onlara bakacak başka birini bulmak için görüşme yapmaya vaktim yok, uyumaya bile vaktim yok."

"Peki, baban ve ben Noel'den sonraki gün uçakla gelebiliriz. Yarın, ameliyat olan Billie teyzenize biraz yardım etmek için ayrılacağım, ama oradan döner dönmez Buffalo'ya uçacağız."

Çocuklardan biri üst kattaki koridorda koştu ve bir kapı çarptı, sesleri aşağı kata sönük bir şekilde ulaştı. "Teşekkürler anne."

"Bu hafta sonu ofiste her şey yolunda mı?"

"Evet. Bridget, çocuk bakımı artık iş tanımının bir parçası olursa büyük bir zam alacağını söyledi, ama onu çok seviyorlar, bu yüzden sorun olmadı. Perşembe gecesi film çekimini bitirdiğimde Bryce ofisimdeki kanepede uyuyordu. Çocukluğunu hatırlattı, onu asla uyandıramazdım."

Kadın mırıldandı. "Ve bugün maçta locada mı oturdular?"

"Evet. Bridget ve Janie ile birlikte."

"Zor bir mağlubiyetti, evlat." "Biliyorum."

Anlamalı bir sessizlik oldu ve ben tavana bakarak, şüphesiz gelecek olan şeyi bekledim. "Quarterback'in iki adamın arasına girip yumruk atması sinirlerimi bozdu. Özellikle de kendinden iki kat daha iri olan o lineman'ı ittiğinde."

Gözlerimi kapattım. "Benimkine de."

"Yine de ona bunun için bayrak göstermelerinin haksızlık olduğunu düşünüyorum." Diye iç geçirdi. "Sen de saha kenarında onunla pek mutlu görünmüyordun."

Bunu sadece annem anlayabilirdi. Kavga ve faulün ardından, her ikisi de onun dürtü kontrolü sorununu tetikleyen Archer, sanki bize on beş yard kaybettirmek yerine bir touchdown yapmış gibi yumruğunu kaldırarak sahadan koşarak çıktı.

Gözlerimi kaçırmadan bana baktı, ancak çenemi tehditkar bir şekilde sıkıttığımda ve deneyimli oyuncuların biri onu kenara çektiğinde gözlerini indirdi.

Ben ona bağıırıp çağırın bir koç değildim. Halka açık yerlerde azarlamak benim tarzım değildi, ama uzun süredir benimle oynayan çoğu oyuncu, sessizliğimin bazen çok daha kötü olduğunu bilirdi.

"Böyle anlarda onun sakinleştirici bir varlık olmasını istiyorum," dedim. "İşleri daha da kötüleştirmesini değil. O araya girdiğinde, tüm hücum hattı olaya karıştı."

"Kardeşin her zaman kavgaların ortasına giren kişiydi," dedi annem hafifçe. "Sen her zaman geride kalıp takım arkadaşlarını uzaklaştırırdın."

Aramızdaki bir başka fark.

"Maçın sonunda ortalık karıştı, ama onlar genç bir takım." Boynumun arkasını ovuşturdu. "Hala önemli anlarda sakinliğini korumayı öğreniyorlar."

"Peki sonra?"

Burun kıvırdım. "Maç sonrası basın toplantısını izledin herhalde?"

"Maggie medyayla çok doğal davranıyor," diye diplomatik bir cevap verdi. "En sevdiğim an, hangi gazetecilerin soru soracağını seçmeye başladığı ve sonra senin yerine cevap verdiği andı."

"Evet, herkes bunu çok sevdi. Ama o benimle birlikte orada olmamalıydı ve benim sandalyeme doğru yürüdüğü anda bunun farkındaydı."

"Hâlâ seni cezalandırıyor mu?"

"Her hücresiyle," diye yorgun bir şekilde cevap verdim. Annem mırıldandı. "O komşuyu çok sevmiş olmalı."

Çenem içgüdüsel olarak gerildi. Lily'nin yüzünün istemediğim bir görüntüsü, beynimin arkasında bir film gibi oynuyordu — parıldayan, öfkeli, karanlık gözler ve dolgun dudaklar, bilinçaltımdan silemediğim sinir bozucu bir döngü içinde. "Bu ikimizden biri için geçerli."

"Hadi ama, o kadar da kötü olamaz, değil mi?"

"Özür dilemeye çalıştığımda kapıyı yüzüme çarptı. Onlara merdivenlerden yataklarla kaymalarını izin veriyordu. Başka neler yaptıklarını kim bilir. O bir baş belası," dedim öfkeyle.

"Sevgili oğlum, hayatımın en büyük aşklarından biri, özür dilemeye çalıştığını gördüm," dedi annem sesinde belirgin bir gülümsemeyle. "Sen

birçok şeyde iyisin, tatlım. Ama bu onlardan biri değil."

Kanepeden kalkıp arka bahçeye bakan sürgülü cam kapıya doğru yürüdüm. Beynimin izni olmadan gözlerim sağdaki eve kaydı. Tıpkı önceki gece olduğu gibi, hemen hemen her pencereden ışıklar parlıyordu. Tanıdık olmayan bir his midemi bulandırdı ve ben de başka yöne döndüm. Bugün erken saatte maçıma olduğu için, gün batımından hemen önce eve dönmüştük. Şimdi gökyüzü kararmış ve komşularımızın parıldayan Noel ışıkları ağaçların arasından yanıp sönüyordu.

Bizim evimizde henüz bir ağaç bile yoktu.

Çok meşguldük. Her zaman çok meşguldük. Çocuklarımın hayatta istedikleri her şeye sahip olabilmeleri için sevdiğim işte deli gibi çalışıyordum, ama o kadar yorgundum ki, bunun tadını çıkarmak için zaman bulamıyordum.

Merdivenlerden inen ayak sesleri beni geri gerçekliğe çekti. "Anne, çocuklarla konuşmaya gidiyorum. Uçak biletlerini alırsan bana mesaj at."

"Seni seviyorum Barrett."

Gözlerimi kapattım. "Ben de seni seviyorum," dedim sert bir sesle.

Çocuklar birbirlerine acil bir şekilde fısıldadılar ve ben arkamı döndüğümde, Maggie okulun dizüstü bilgisayarını oturma odasındaki televizyon ekranına bağlıyordu.

"Hey," dedim nazikçe, sonunda benimle tekrar konuşmaya razı olduğu için onları kaçırmak istemiyordum. "Siz ikiniz orada ne yapıyordunuz?"

Bryce boğazını temizledi ve elindeki not kartlarını karıştırdı. Saçlarını benimki gibi geriye taradığı için kaşlarım kalktı. "Bir şey üzerinde çalışıyoruz," dedi. Sıska göğsünü şişirdi. "Sana bir sunumumuz var."

"Öyle mi?"

Maggie en güzel elbiselerinden birini giymişti, yüzünde hoş bir gülümseme vardı, ama gözleri biraz çılgınca görünüyordu. "Lütfen oturun, baba."

"Baba mı?" diye fısıldayarak tekrarladım. "Siz ikiniz ne istiyorsunuz?" Ekran titreyerek canlanmadan hemen önce iç geçirdim. "Maggie, eğer yine köpek almakla ilgiliyse, bu kadar sorumluluk gerektiren bir şeyi üstlenebilecek durumda olmadığımızı biliyorsun. Bir gün..."

"Öyle değil," diye sözümü kesti. "Evcil hayvanla ilgili değil, söz veriyorum."

Bryce'a baktım, o da gülümsedi. Bu, şüphelerimi gidermedi. Kanepeye oturdum ve devam etmeleri için işaret ettim. "Dinleyelim bakalım."

Odanın önünde birlikte durdular ve benim duyamadığım bir şey fısıldadılar. Bryce not kartlarındaki bir şeyi ona gösterdi ve o da başını salladı.

Maggie uzaktan kumandadaki düğmeye bastı ve televizyon birdenbire canlandı.

Başlığı beni şaşırttı.

Babamın hayatını olabildiğince kolaylaştırmak için okul sonrası için KUSURSUZ plan!

Bryce ve Maggie King

(Ben, Maggie, işin çoğunu yaptığım halde alfabetik sırayla yazılmışız)

"Kusursuz, ha?" diye sordum.

Bryce başını salladı, sonra boğazını temizledi. "Amerika'da okul bittikten sonra ebeveynleri işten eve dönene kadar yaklaşık 15 milyon çocuğun gözetimsiz kaldığı tahmin ediliyor," dedi, sesi biraz robotik bir tonda. "Okul sonrası bakımdaki bu boşluk büyük bir kriz, çünkü çoğu program ilköğretim çağındaki çocuklara odaklanıyor ve katı katılım koşulları var."

Bir elimle ağızımı kapatarak gülümsemeyi gizlerken, Maggie onun okuduğu kelimeleri dudaklarıyla tekrarlıyordu.

Kart destesini aldı. "Princeton'da yapılan bir araştırmaya göre, ortaokul çağındaki çocuklar için başarılı okul sonrası bakımın anahtarı"—kendisi ve kardeşi arasında eliyle bir hareket yaptı—"güçlü kişilerarası ilişkiler"—gözleri benimkilere kaydı—"çocukların bireysel ilgi alanlarına odaklanmak ve destekleyici, dostane yetişkinler tarafından mükemmel grup yönetimi"dir.

Kanepenin minderlerine yaslanarak, elimi indirdim ve isteksiz gülümsemem ikisini de cesaretlendirdi. Bryce kız kardeşinden kartları aldı ve ona bir sonraki slayta geçmesini söyledi. Ama bunu yapmadan önce, ikisi de bana nefes nefese, sorgulayan bir bakış attı.

"Dinliyorum," dedim nazikçe. Maggie'yi tanıyorsam, işyerindeki ön büro için bir program hazırlamış, ön bütçe ve bu programın gerçekleştirileceği takım tesislerinde bir yer belirlemiştir.

Muhtemelen, bu programın sahada da onlara yardımcı olacağı bahanesiyle, oyuncularını grup lideri falan yapmaya çalışacaktı.

İlk slaytta okul fotoğrafları ve altında en çok ilgilendikleri şeylerin madde madde listesi vardı.

Maggie, telaşla nefes vererek listesini sıraladı. "Köpekleri, kedileri, müziği, çizim yapmayı ve el işleri yapmama izin veren, belki bana pasta yapmayı öğretebilecek nazik, arkadaş canlısı insanları seviyorum."

Bu kadar spesifik olması beni şaşırttı.

Bryce öne çıktı. "Köpekleri, futbol oynamayı, spor izlemeyi ve köpekleri seven, birlikte oynaması çok eğlenceli olan ve konuştuğumuz için bize bağırmayan nazik, arkadaş canlısı insanları severim."

Kaşlarım düzleşti.

Maggie bana gergin bir bakış attı. "İlgi alanlarımız ışığında, teklifimizle ilgili kapsamlı bir araştırma yaptık." Kısa bir süre dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı, sonra bir sonraki slayta geçmek için düğmeye bastı.

Lily'nin fotoğrafı tam ortadaydı. Saçları omuzlarına dökülmüştü — çok fazla saç — ve dudaklarında hafif bir gülümsemeyle kameraya bakıyordu, ki bu ifadeyi geçen gün onda kesinlikle görmemiştim.

O kadın, ancak ben yanıyorsam bana gülümserdi.

"Kesinlikle hayır," dedim.

"*Baba*," dediler ikisi de.

"Dinleyeceğini söylemiştin," diye devam etti

Maggie. "Evet, söz vermiştin," dedi Bryce.

Ellerimi kucağımda birleştirdim ve sabır için dua ettim. "O fotoğrafı nereden buldunuz?"

Maggie ve Bryce birbirlerine baktılar. "İnternette mi?" diye cevapladı Bryce. "İnternetin neresinden?"

Maggie omuzlarını düzeltti. "Sosyal medyadan. Çok aktif değil. Neredeyse hiç bir şey paylaşmıyor. Ama internette *kimse* saklanamaz baba."

Çenemi göğsüme indirdim ve nefes almaya devam etmeye çalıştım. "Tamam. Devam edin."

"Lily Townsend yirmi sekiz yaşında, hiç evlenmemiş, çocuğu yok ve çok tavsiye ediliyor," dedi.

Başımı kaldırdım. "Kim tarafından?"

"Scott ve Patty," diye cevapladı Bryce. "Onların ona övgü dolu tavsiyelerde bulundukları mesajlar elimizde." Kız kardeşine dirsek attı.

Bir sonraki slayt, komşularımızla yaptıkları mesajlaşmaların ekran görüntüleri idi ve ben bu mesajlaşmaları giderek artan bir umutsuzluk duygusuyla okudum.

Onu çok sevmişlerdi. Onlara bakmakta olağanüstü olacağını söylemişlerdi. Akıllı ve kibardı. Kendine saklanan birisi olmasına rağmen, geçen yıl kış ziyaretlerinde Phoenix'te tanıştıklarında ona tamamen aşık olmuşlardı. Orada birisinin evine bakıyordu ve geri kalanı, görünüşe göre, tarih olmuştu.

"Lily yemek yapmayı çok seviyor ve sen de benim öğrenmek istediğimi biliyorsun." Kızım ellerini göğsünde birleştirdi. "Bu *eğitici* olur, baba."

Gözlerimi kapattım. "Bu çok abartılı ve onun seni izlemesinin güvenli olduğuna beni ikna etmek için yeterli değil. Onu tanımıyoruz."

"Jill'i işe aldığında da onu tanımıyordun ve o korkunç biriydi."

Gözlerimi açtım ve bakışlarım oğlumun üzerinde sabitlendi. "Ajansı onu şiddetle tavsiye etmişti ve onların çok sıkı bir inceleme süreci var."

Çocuklar anlamlı bir şekilde birbirlerine baktılar, ki bu açıkçası hiç de iyiye işaret değildi.

Bir sonraki slayt beni öne doğru eğdirdi. "Maggie," dedim uyarıcı bir tonla. "Bunu nereden buldun?"

"Birinin geçmişini araştırmak *zor* değil," diye kaçamak cevap verdi. "Sabıka kaydı yok. Park cezası bile yok, baba."

Gözlerimi kapattım. "Çocuklar, bu işe ne kadar emek verdiğinizi takdir ediyorum..."

"Baba, lütfen," diye yalvardı Bryce. "Onu gerçekten seviyoruz. Bize küçük çocuklar gibi davranmadı ya da aptalca oyunlar oynamaya çalışmadı. Şubat ayında Bay Scott ve Bayan Patty eve dönene kadar komşumuz olacak. Bu sonsuza kadar sürecektir bir şey değil, başka birini bulabilirsin; ama Noel tatiline girene ve büyükannemle büyükbabam gelene kadar bu iş yürütebilir. O zaman sezon dışı olacaksın ve otobüsten indiğimizde her zaman evde olacaksın."

Bu iyi bir uzlaşma ve... John F. Kennedy uzlaşma hakkında ne demişti, biliyor musun?"

"Bildiğimi söyleyemem."

"*Uzlaşma korkaklık anlamına gelmez,*" dedi bana. "Geçen ay o projeyi yaparken öğrendim."

Yavaşça tekrar oturdum ve Maggie'nin gözlerinin yaşlarla dolduğunu, onu silmeye çalıştığını ve Bryce'ın yanaklarının, onların fikrini şiddetle savunurken kızardığını inanamadan izledim.

"Sen eve dönene kadar orada kalabiliriz," dedi Maggie titrek bir sesle. "O çok nazikti ve bize kötü çocuklarmışız gibi hissettirmedi. İşe aldığımız insanların yarısı bize sürekli ne kadar sorun çıkardığımızı hatırlatıyor."

Gözleri. Tanrım, bana bakışları kalbimi parçaladı.

"Lütfen baba," diye fısıldadı Bryce, duygusal davranmamak için elinden geleni yaptığı belliydi. "Sadece birkaç hafta için. Sezon bittiğinde, onun yardımına ihtiyacımız kalmayacak, ama sen çok fazla yok. Biz sadece bize bakan kişiyi sevmek istiyoruz."

En son ne zaman ağladığımı hatırlayamıyordum. Ya da ağlamaya yaklaştığımı. Belki de doğduklarında?

Ama onların bana yalvarışlarını görmek boğazımda tehlikeli bir yumru oluşturdu.

"Onunla... onunla konuşur musun?" diye sordu Maggie. "Lütfen?"

Kalbimi ellerinde tutan ve bunun farkında bile olmayan bu ikisine başka bir cevap yoktu. "Evet, onunla konuşacağım," dedim titrek bir sesle.

Bir saniye sonra üzerime atladılar, gülererek ve bağırarak, ben de kollarımı sıkıca onlara doladım, yüzümü başlarının üstüne bastırdım.

"Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler!" Maggie coşkuyla haykırdı.

Bryce beni sıkıca kucakladı, uzun zamandır ondan almadığım türden bir kucaklama. "Teşekkürler, baba."

Boğazımdaki düğümü yuttum ve onu daha güvenli bir yere zorladım. "O evet deyebilir," diye nazikçe hatırlattım. "Ama ben soracağım."

Maggie başını kaldırdı, mutlu gözyaşları gözlerini parlatıyordu. "Şimdi mi? O zaman yarın okuldan sonra ofise gelmemize gerek kalmaz. Bridget bizi çalıştıracağını söyledi, ciddi miydi bilmiyorum ama bunu öğrenmek istemiyorum."

Nefes verdim. "Evet, hemen gidip ona sorabilirim. Ama bunun için beni kaldırıman gerekiyor."

Hala sevinç çığlıkları atarak kanepeden atladılar. "Kesinlikle evet diyecek," dedi Bryce. "Biliyorum."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve maç günü giydiğim Henley tişörtümü düzelttim — ev maçlarında giydiğim, genellikle ceketimin altında gizli kalan siyah uzun kollu tişört. "Tamam, tamam. Ben, şey, şimdi gidiyorum."

Çocuklarım daha mutlu olamazdı. Ama ön kapıdan çıkıp, benim bahçemi geçici olarak onun bahçesi olarak kullanılan bahçeden ayıran geniş alanı seyrettiğimde, yüzüm düştü.

Şansıma bakılırsa, beni gördüğünde kapıyı yüzüme çarpacaktı. Yine. "*Komşuna nazik davran,*" diye fısıldadım ve eve doğru yürürken derin bir nefes verdim. "Şimdi senin tavsiyeni duymak isterim, Bridget."

Ön kapıya yaklaşırken müzik tekrar duyulmaya başladı; tanıdık eski Noel şarkılarının melodileri beni iç geçirtti.

Çocuklarına bir ağaç al, diye kendimi azarladım. Başkasının arkadaşlığını aramalarına şaşmamalı. Elim ağzıma götürdüm, derin ve güç veren bir nefes aldım ve kapı zilini çaldım.

"Bir saniye," diye seslendi kapının arkasından, köpeğin hırçın, homurdanan havlaması eşliğinde. Kapının yanındaki pencerelerden birinde tüylü bir yüz belirdi ve yemin ederim ki o hayvan bana dik dik baktı.

Kapı açıldı ve onun nazik gülümsemesi beni şaşırttı, ama benim olduğumu gördüğü anda gülümsemesi sanki biri ışık düğmesine basmış gibi kayboldu.

"Oh, sensin." Kollarını hemen göğsünde kavuşturdu. Tamamen siyah giyinmişti — uzun bacaklarına yapışan tayt, vücuduna yapışan dar bir gömlek

ve kafasında tüylü bir Noel Baba şapkası. "Ne istiyorsun?"

Ona, Amerika Birleşik Devletleri'nin herhangi bir yerinde olmak istediğimi söylemek dilimin ucundaydı, ama bunun akıllıca olmadığını düşündüm. Koyu renkli gözleri kalın kirpiklerle çevriliydi, ama yüzünde - yüksek elmacık kemikleri ve narin çene hattı - makyaj yoktu.

Köprücük kemiğinin altında yine o mürekkep izini gördüm, ama gömleğinin derin V yakasından görünen dekolteyi düşününce, gözlerimi onun gözlerinden ayırmadım.

Onda beni rahatsız eden bir şey vardı, neredeyse topuklarımı dönüp eve geri dönecektim. Beni orada tutan tek şey çocuklarımdı.

Yavaşça nefes verdim ve söylemek istemediğim halde sözleri ağızımdan çıkardım. "Konuşmak için biraz zaman ayırırsanız sevinirim." Dudaklarımı yaladım ve göğsümde giderek artan endişeye rağmen yüzümü ifadesiz tuttum. "Size bir teklifim var."

Beşinci Bölüm

BARRETT

"Kendini evinde hissetmeni isterdim, ama... Misafir ağırlamak pek içimden gelmiyor."

Lily, karışık Noel ışıklarının üzerinden atladı ve köpeği ofisten çıkarırken, ben her yerde duran şeffaf kutuları gözlemledim. Kelimenin tam anlamıyla her yerdeydiler.

Oturma odasının köşesinde, kenarda dokuz fitlik bir ağaç duruyordu; dalları, beyaz parıldayan ışıklar dışında boştu. Etrafında süs eşyaları dolu kutular yerde duruyordu.

Şömine rafı kalın çelenklerle kaplıydı, dallara takılmış yeşil, kırmızı ve altın renkli süslerin arasından ışıklar sızıyordu. Yemek masasında çeşitli şekil ve boyutlarda fındıkkıran koleksiyonu dikkat çekici bir şekilde duruyordu.

"Bunların hepsi Noel süsleri mi?" diye sordum.

Lily alçak bir kahkaha attı ve bu ses dişlerimi sıkmamı sağladı. "Bodrumda daha fazlası var, ama ben sadece temel olanlarla başlıyorum. Görünüşe göre her şeyi yapıyorlar."

"Bilemem," diye itiraf ettim. "Geçen bahar taşındık." Hapishanesinden kurtulan köpek, benim yönüme doğru koştu, boyuna göre şaşırtıcı derecede tehditkar bir alt çenesi vardı. "Köpeğiniz bez giyiyor."

"Öyle mi?" dedi kuru bir sesle. Ona bir bakış attım ve o da hafifçe omuz silkti. "Yaşlı. Bazen bez gerekir."

Köpek içinden homurdandı ve ben ellerimi kaldırdım. "Yargılamıyorum. Sakin olun. Tanrım, siz ikiniz ne kadar da dost canlısı bir çiftsiniz, değil mi?"

Lily'nin yüzündeki ifade başka birinde gülümseme olarak algılanabilirdi, ama onda daha çok bir tehdit gibi görünüyordu. "Köpek hakkında konuşmaya gelmediğini biliyorum."

"Hayır, gelmedim." Dik durdum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bu hafta çocuklarımdan senin hakkında çok şey duydum, Lily Townsend."

Koyu renkli, zarif kaşlarından biri yavaşça yukarı kalktı. "Onlara soyadımı söylemedim."

"Hayır, ama Scott ve Patty söyledi." Hikayenin geri kalanı sonra anlatılabilirdi.

Şu an için bu onu yatıştırmış gibiydi. "Benimkini de bilsem iyi olmaz mı? Dün gece aklımda bir sürü zekice takma ad belirdi, ama bunların hiçbirinin kamuya açık bir yerde söylenmeye uygun olduğundan emin değilim."

Ben de kaşlarını kaldırarak ona taklit ettim ve dudakları, kan basıncımı çok güçlü bir şekilde etkileyen küçük bir gülümsemeye dönüştü.

"Ben Barrett," dedim. "Maggie ve Bryce buradayken sana tüm hayat hikayelerini anlatmış olabileceklerini düşündüm."

"Birkaç şey biliyorum." Bana yanımdan geçerek mutfığa doğru yürüdü, hafifçe zencefilli kurabiye ve daha da tatlı bir şey kokuyordu. "Sevdikleri ama hiç görmedikleri bir amcaları var; Bryce'a göre nişanlısı Ruby çok komikmiş. Bu bahar evlenecekler. Sen boşanmışsın. Eski karın Kaliforniya'da yaşıyor ve çocuklar onu yazın iki hafta ve her iki Noel'de bir görüyorlar. Ailen emekli olduktan sonra Michigan'dan Arizona'ya taşındı ve onlar *dünyanın en iyi büyükanne ve büyükbabası*. Ayrıca, bir köpek istiyorlar ama sen sürekli hayır diyorsun."

Kaşlarım kısa bir süre çatıldı, alışık olmadığım bir tür savunmasızlık beni tedirgin etti. Lily için ne yazık ki, bu durum beni biraz sinirli de yaptı. "Nerelisin?"

Ses tonumdaki değişiklik üzerine durakladı ve mutfağın diğer tarafına geçtikten sonra yavaşça döndü. "Her yerde, ama Teksas'ta doğdum. Ancak yaklaşık on yıldır orada yaşıyorum."

"O zamandan beri nerede yaşıyorsun?"

Dilini dışarı çıkararak alt dudağını hafifçe yaladı ve melek figürlerinin bulunduğu kutuyu açmaya başladı. "Her yerde," diye tekrarladı. "Aynı yerde çok uzun süre kalırsam huzursuz oluyorum. Farklı yerleri, farklı insanları tanımayı seviyorum. Gerçi çoğu zaman insanlarla ilgilenmiyorum."

"Scott ve Patty ile nasıl tanıştın?" diye sordum, ona yaklaşıarak.

"Arizona'da ev bakıcılığı yapıyordum ve onları mahallenin havuzunda tanıştım. Orası, bilirsiniz, her türlü aktivitenin olduğu bir topluluktur —pickleball, shuffleboard, havuzlar, tüm o eğlenceler." Çöp kutusundan, trompet çalan minik altın bir melek çıkardı ve onu dikkatlice tezgahın üzerine koydu. "Bunun sizi şok edeceğini biliyorum, ama beni sevdiler. Bu yüzden, birkaç ay boyunca evlerine bakmak isteyip istemediğimi sordular. Geçen yıl yokken, evlerinde su sızıntısı olmuş — eve döndüklerinde mutfakları berbat bir haldeymiş ve böyle bir şeyin tekrar olmasını riske atmak istememişler."

Lily'nin hareketleri yavaş ve dikkatliydi, her bir eşyayı kırılabilirmiş gibi davranıyordu, kırılabilir olmasa bile. Her birini incelemek için zaman ayırıyordu. Bu da bana *onu* incelemek için fırsat verdi.

Bu isim ona yakışmıyordu, diye düşündüm. *Lily* narin ve kadınsı bir izlenim veriyordu. Ama o öyle değildi. Kolları kaslı ve güçlüydü. Yüz hatları keskin ve belirgindi. Beni kolayca etkileyebilmesine rağmen, uzun zamandır ihmal ettiğim bir yanımda, onun aslında güzel olduğunu kabul edebiliyordu.

Rahatsız edici bir şekilde. Yaklaşılabilir bir güzellik değildi. Sanki çok yaklaşırsan seni bıçaklayacakmış gibi.

Kutudaki son eşya, hareketlerini yavaşlattı, ambalaj malzemesiyle sarılmış bir kar küresi. İçinde kanatları genişçe açılmış başka bir melek vardı ve Lily, bir an için yalnız olmadığını unutmuş gibi, suda yüzen küçük beyaz parçacıkları izliyordu. Kaşları çatıldı, gözlerinin arasında bir kırılganlık belirdi.

Onu fark etmem, tüm o küçük detaylar, ona neyin rahatsız ettiğini sormak için duyduğum mantıksız istek, cildimi gergin ve kaşıntılı hale getirdi ve sonuç olarak, beni oldukça sinirlendirdi.

"Yani sen ne yapıyorsun? Kalmak istediğin bir yer bulana kadar işten işe mi atlıyorsun?" diye sordum, ses tonumda hafif bir şüphe belirliyordu.

Omuzları gerildi, savunmacı tavrı onu birkaç santim daha uzun gösterdi.

Son meleş de ambalajından çıkardı ve diğerlerinin yanına dikkatlice koydu, kutunun kapağını keskin bir tıklama sesiyle kapattı ve kenara çekti. "Herkes bir yere bağlanmak istemez."

"Bunu nasıl karşılayabiliyorsun?"

"Neden, bir şeker anneye mi ihtiyacın var?" Gözleri benimkilerle buluştu, tehlikeli bir parıltı dişlerimi gıcırdatmaya başladı. "Erkeklerimin daha uysal olmasını seviyorum."

"Eminim," diye cevap verdim.

Lily bir an daha gözlerime baktı, sonra bir torba krema aldı ve kurabiye dolu soğutma rafına eğildi. Aslında, adanın yarısı kurabiyelerle kaplıydı. Onlarca kurabiye, çeşitli tatil şekillerinde kesilmişti. Çoğu süslemesizdi, ama yaklaşık on tanesi o kadar mükemmel süslenmişti ki, kendimi defalarca göz kırparak buldum.

Ben izlerken, Lily'nin elleri yumuşak kayma hareketleriyle hareket etti ve kar tanesi şeklinde kesilmiş bir kurabiye kenarlarına ince beyaz bir şekerleme çizgisi çizdi. Arka plandaki şarkı değişti, annemin çok sevdiği Bing Crosby şarkısı odayı doldurdu ve her şey o kadar dayanılmaz bir nostaljiyle doluydu ki, orada ne yaptığımı unuttum.

Çantayı değiştirip, ince çizgi tamamen dolana kadar daha kalın beyaz çizgiler çizdi. "Bir amaç için mi geldin, yoksa sadece kurabiyelerime bakmak mı istedin, Barrett?"

Bu imaya karşılık, yüzüm biraz kızardı. "Bir amaç için geldim." "Oh, ne güzel. Duymak isterim."

Ama yine de Lily bana ilgi göstermedi, bunun yerine ince metal bir aletle yüzeyi mükemmel bir şekilde pürüzsüz hale getirdiği krema üzerine odaklandı. Parmağının ucunu emdiğinde, orta parmağının iç kısmında küçük bir dövme gördüm.

"Kurabiyeleri kimin için yapıyorsun?" diye sordum.

"Çocukların," diye dalgın bir şekilde cevapladı ve bir sonraki kurabiye için soluk mavi şekerlemeye dolu başka bir torba aldı. Kolunun iç kısmında, gömleğinin kolu tarafından yarısı gizlenmiş başka bir küçük dövme vardı. Kendimi durduramadan, gözlerim üzerinde durdu ve şekli çözmeye çalıştı.

"Geçen sefer burada olanlardan sonra bana bir şey vereceğine şaşırdım."

Bir an durakladı, gözleri bir anlığına yukarı kayd. "Senin çocuklarına dedim, sana değil."

Gözlerimi devirmeyi zar zor engelledim.

"Ne istiyorsun, Barrett? Bütün bu erkeklik tavırların beni sinirlendiriyor ve eğer bu kurabiyeleri mahvedersem, beni gerçekten kızdıracaksın."

"Çocuklarım varken de böyle küfür eder miydin?"

"Evet, on dakika sonra gelseydin, altmış saniye içinde kaç tane küfür kelimesini doğru kullanabileceklerini görmek için hızlı bir oyun oynayacaktık."

Gülümsemem gergindi. "Bunu benim için çok kolaylaştırıyorsun, teşekkürler."

Sonunda, bir nefes verdi ve doğruldu, krema torbasını tezgahın üzerine attı. Elleri kalçalarına gitti, bakışları benimkilere kilitlendi. "Neyi kolaylaştırıyorsun? Neden burada olduğunu bilmiyorum, beni sinirlendirmek ve bunu bir sorguya çevirmek dışında."

"Bir bakıma öyle."

Koyu renkli gözleri kısıldı. "Açıkla."

Bunu gerçekten yapabilir miydim?

Son birkaç yılda çok şey katlanmak zorunda kalmıştım. Beklentilerini karşılayamadığım için yavaş yavaş benden nefret etmeyi öğrenen bir eş. Hayatını mahvettiğimi düşünen bir kardeş. Onları korumak için koyduğum her sınırı sürekli olarak zorlayan çocuklar. Ve şimdi, kendimi gönüllü olarak, terbiye yerine dövmelemlerle dolu, bir şeyler kırmak istememe neden olan tavırları olan mavi saçlı sirenin merhametine teslim ediyordum.

Sonra onların yüzlerini düşündüm. Bunu ne kadar çok istediklerini düşündüm.

"Sana bir iş teklif etmek istiyorum."

Yüz hatları dondu; sonra Lily gözlerini kırptı. Tekrar kırptı. "Özür dilerim," dedi yavaşça, başını yana eğerek. "Tekrar eder misiniz?"

Derin bir nefes aldım. "Eğer müsait olursan, okuldan sonra ve Noel tatilinin ilk birkaç günü çocuklara bakabilir misin diye merak ediyorum. Sana ödeme yaparım."

Ağız açık kaldı. Sonra hemen kapattı. "Bu bir şaka mı?" "İnan bana, mizah anlayışım o kadar iyi değildir."

Lily'nin bakışları yüzümde dolaştı. "Şimdi *buna* inanıyorum." Bu sefer gözlerimi devirdim. "Yapabilir misin, yapamaz mısın?"

"Yapabilirim, ama bu evet dediğim anlamına gelmez." Kollarını kavuşturdu ve beni, tam olarak çözemediği bir bulmaca gibi incelemeye devam etti.

"Sana iyi para öderim." Ona son hizmetçinin saatlik ücretini söyledim ve kaşları yine kalktı.

"Para sormadım. Hayır dememin sebebi bu değil." Sert bir nefes verdim. "O zaman neden?"

Tıpkı önceki gün olduğu gibi, başımın üstünden ayaklarıma kadar yavaşça göz gezdirdi ve tekrar yukarı çıkarak yüzüme keskin bir bakış attı.

Benim
yüzümden.

Doğru.

Kuşkusuz, onun dikkatli bakışları ve sadece... o yüzünden yanaklarım kızarmıştı.

"Çoğu insanı sevmem, ama senin çocuklarını seviyorum," dedi. "Ve onların da beni sevdiğini biliyorum. Anlayamadığım şey, neden kabul ettiğin... " Kendini işaret ederek, sanki kendisi bir açıklama gibi.

Ve bir bakıma, öyleydi.

Onunla ilgili her şey beni sinirlendiriyordu, ama iyi anlamda değil. Saçları yüzünden değil, her yerine yaptığı küçük dövmeler yüzünden de değil. Sadece... kendisi yüzündendi.

"Çocuklarımı mutlu ettin," dedim, olabildiğince sakın bir sesle. "Ve çocuklarım mutlu olduğunda, onlara bakan kişiye çok daha az sorun çıkarırlar."

Lily güldü, ona hiç yakışmayan parlak, cınlayan bir sesle. "Hadi ama. Ne kadar kötü olabilirler ki?"

Yavaşça kaşımı kaldırdım. "Şey, çocuklarımla okuldan sonra onlara bakacak en uygun kişinin sen olduğunu bana ikna etmek için hazırladıkları slayt gösterisinin bir parçası olarak, Maggie senin hakkında yaptığı federal geçmiş araştırmasını da eklemiş."

"Ne?"

"İnan bana, bu çocuk için bu buzdağının görünen kısmı. O korkutucu derecede zeki ve onu hafife almak, bir insanın hayatında yapabileceği en büyük hata olur." Kafamı salladım ve iç geçirdim. "Bryce de zeki, sadece... ondan daha az korkutucu. İkisi de iyi çocuklar."

Kibar, saygılı... ama sıkıldıklarında, korkunç derecede pervasız fikirler üretirler. Umudum, bu konuda onlarla uzlaşırsam... *seninle uzlaşırsam*," dedim ve bunu söylerken gözlerindeki titremeyi inceledim, "onlar da önümüzdeki birkaç hafta boyunca hiçbir yasayı çiğnememek suretiyle uzlaşacaklar."

Lily bir an konuşmadı. Sonra gözlerini kısarak, "Ne tür yasalar?" diye sordu.

"Liste mi istiyorsun?" diye sordum kuru bir şekilde.

"Onlardan sorumlu olacaksam mı? Evet, belki. Ben ... Ben dadı değilim. Hiç kimsenin çocuğuna bakıcılık yapmadım."

İçeri girdiğimden beri ilk kez, Lily'nin tavırlarında bir rahatsızlık hissettim. En azından öyle görünüyordu.

"Dadıya ihtiyacım yok. Sadece okuldan sonra onlarla aynı yerde vakit geçirecek birine ihtiyacım var. Bütün gece şeker yememelerini ve ödevlerini yapmalarını sağlayacak birine." Elimi ağzıma götürdüm ve kolumu yanıma indirdim. "Çok çalışıyorum. İşim, özellikle şu anda, çok yoğun. Ama birkaç hafta sonra sezon sonu olacak ve çok daha fazla boş vaktim olacak."

"Tam olarak ne iş yapıyorsun?" diye sordu.

Kimse beni tanımadığı kadar uzun zaman olmuştu ki - önce oyuncu, sonra koç olarak - sadece Barrett olmak nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuşum.

"Ben koçum," dedim, tepkisini dikkatle izleyerek. "Huh. Ne tür bir koç?"

"Futbol. Buffalo'daki profesyonel takım için." Gözlerini kırptı. "Tabii, tabii."

Henley'imdeki logoyu gösterdim. "Buffalo'daki profesyonel futbol takımının baş koçuyum."

"Baş koçların dev cam malikanelerde yaşadığını ve hayatlarını yöneten bir sürü personeli olduğunu sanıyordum."

"Biliyor musun, denedim ama hep istifa ediyorlar."

Gözleri kısıldı. "Bence benimle dalga geçiyorsun."

"İnan bana, işim hakkında yalan söylemekten daha iyi şeyler yapabilirim."

"Yani sen ünlü birisin," dedi. "İnsanlar senin imzanı falan istiyor."

Onun bakışlarını karşıladım. "Evet."

Lily bundan pek etkilenmedi. "Sanırım zevkler ve renkler tartışılmaz. Yani tüm haftan, çalıştığın onca saat, insanlara ne yapmaları gerektiğini söylemekle geçiyor ve onlar da seni dinliyor. Sen atla diyorsun, falan filan."

Ah, yani alt metin oyunu mu oynuyorduk? Anladım. Acı verici derecede yavaş ve derin bir nefes verdim ve göğsümde parıldayan sinir dalgasını cesurca bastırmaya çalıştım. "Birkaç önemli istisna dışında, evet, sanırım öyle."

Ciddiyetle başını salladı. "Tabii ki, çocuklarınızı bu istisnalar arasında sayıyorum, çünkü..." Aramızda bir hareket yaptı ve ima ettiği şeyi, pimi çekilmemiş bir el bombası gibi havada asılı bıraktı. Onun bir alışkanlığı olduğunu fark ettim.

Alt dudağımı yaladım. "Çocuklarım çoğu zaman beni dinler. Takımın sahibini kastettim. Genel müdürü. O tür şeyleri. Bana hesap vermezler."

"Bu zor olmalı."

Bu kadına bakarken ağızımdan şok edici bir nefes çıktı. Birinin bana bu kadar... Ne olduğunu bile bilmediğim bir şekilde karşı karşıya gelmesi garipti, neredeyse rahatsız ediciydi. Küstahlık mı?

Saygı, buna alışkındım. Oyuncular kavga çıkarmak ve toplantıları kaçırmak gibi aptalca şeyler yapsalar bile, konumum nedeniyle bana gösterilen belirli bir saygı vardı. Ama bana hiç rahatsız olmamış gibi konuşmasından, beni kızdırmak istediği *belliydi*. Midemde belirgin bir sıkışma hissettim ve bunu görmezden geldim.

"Hayatta kalırım," diye kuru bir cevap verdim.

"Oh, ne güzel." Çantayı aldı ve başka bir kurabiye'nin üzerine krema sürmeyi bitirdi, sonra sessizce bir sonrakine geçti. Ellerini nasıl bu kadar sabit tutabiliyordu? Hepsi *mükemmeldi*. "Biliyor musun, sanırım fikrimi değiştirdim."

"Ne?"

Gözleri benimkilere doğru kaydı. "Sinirlenme. Ücret konusunda fikrimi değiştirdim."

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" diye sordum inanamadan.

Sonra bir bir bakışları bakışları gerigeri fırında pişmiş . "Cazip, ama hayır. Bana hiç ödeme yapmanı istemiyorum."

Dilimi yanağımın içine ittim. "Saçmalama."

Eli, krema torbasında görünüşte zararsız küçük bir dönen hareket yaptı ve sonuç olarak ben biraz öne eğildim. Bunu nasıl yapıyordu?

"İkimizi ticari bir ilişkiye sokmak bana korkunç bir fikir gibi geliyor," dedi sakın bir şekilde.

Bir kaşım yavaşça kalktı. "Öyle mi?"

"Bunu sen de görüyorsun, değil mi? Ben de senden daha dost canlısı değilim, tatlım, ve iyi günümde bile sözlerimi filtrelemekte zorlanırım, bu yüzden genelde insanlardan olabildiğince uzak dururum."

"Yani sadece ben değilim," diye düşündüm. "Çok duygulandım."

Lily hafifçe güldü. "Oh, sensin." Gözleri benimkilerle buluştu. "Biri *bana* atlamamı söylediğinde, pek iyi bir sicilim yok."

"Hadi canım," dedim alaycı bir şekilde.

O kadının zihninde, bana hayal edebileceği en büyük orta parmağını gösteriyordu. Bunu gözlerinden okuyabiliyordum. "Mümkünse *insanlarla* ilgilenmem, ama çocuklarınızı sevdim. Ve zamanımın çoğunu yalnız geçirdiğim için, birkaç hafta boyunca sosyalleşmek ya da her neyse, bana zarar vermez. Belki buradan daha dost canlısı, daha sıcak bir Lily olarak çıkarım, kim bilir."

"Çocuklarımın o kadar güçlü olduklarından emin değilim," diye mırıldandım.

Dudakları hafifçe büzüldü, ama hemen cevap vermedi.

"İş yerinde komşularına davrandığından daha nazik olmalısın." "Scott ve Patty'ye nazik davranıyorum."

"Bundan sonra sana dair sorular sormayacağımı düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın demektir. *Senin* güvenilir olduğunu nasıl bilebilirim ki?"

"Bilemezsin," dedim ona tereddüt etmeden. "Ama dürüst olduğuma güvenebilirsiniz. Sana bunu sormak istemiyorum. Evimde çocuklarımla olmak istiyorum çünkü bu mevsimde böyle gecelerim pek olmuyor. Onlar yatmadan önce evde olmak bile bu işte bir mucize ve bunun için mücadele etmek zorunda kaldım. Bunu kabul ederseniz, bana ve çocuklarıma büyük bir iyilik yapmış olursunuz. Ailem dışında kimseden iyilik istemeyi sevmiyorum, çünkü

o zaman onlara borçluymuşum gibi hissediyorum. Bu beni rahatsız ediyor, ama onlar benim için daha önemli olduğu için buradayım.

Söylemek istediğimden çok daha fazlasını söylemiştim. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunu fark etmişti. Yüzünde hafif bir yumuşama vardı, ama bunun dışında, parlak saçlı ve dövmei Lily Townsend, yüz ifadesini gizlemeyi başarmıştı.

"Yarından itibaren, değil mi?" dedi.

Rahatlamıştım ve derin bir nefes aldım. "Eğer müsait olursan. Eve vardığımda sana mesaj atarım, sen de çocukları gönderirsin. Beni görmen bile gerekmez."

Kafasını eğdi. "Eh, bunu en başından söylemeliydin. O zaman hemen kabul ederdim."

"Bir dahaki sefere bunu aklımda tutacağım."

Lily, hızlı hareketlerle bir düzine kurabiyeyi, katmanları yağlı kağıtla ayrılmış hava geçirmez plastik bir kaba koydu.

"Bazı kurallarım olacak," dedim ona.

Dolgun dudakları kenarlarından yukarı doğru kıvrıldı. "Elbette olacak."

Kurabiyeleri bana doğru iterken büyük, koyu renkli gözleri benimkilerle buluştu.

"Bu, onları eve götürdüğüm için birazını yiyebileceğim anlamına mı geliyor?"

"Hayır."

Çenemi sıktım ve o bunu fark etti, sanki kendini tutamıyormuş gibi gülümsemesi derinleşti. Yanaklarının her iki yanında minicik gamzeler vardı ve bunu fark ettiğim için midem sıkıştı.

"Teklifimi şimdiden pişman oldun mu?" diye sordu, ses tonunun her santimetresinden sahte bir tatlılık damlıyordu.

"Evet," diye cevap verdim somurtkan bir şekilde.

Altıncı Bölüm

BARRETT

Konferans odasındaki masanın karşısında bana bakan üç ciddi kadın olmasaydı, tüm bunların bir şaka olduğunu düşünürdüm.

Yüzümü düzelttim ve saate hızlıca bir göz attım. Toplantının bitmesine sekiz dakika kalmıştı; sonra ofisime dönüp çocukların telefonuna cevap vermem gerekiyordu.

Pearl bunu fark etti. Şahin gibi keskin yüz hatları bu küçük ipucuyla daha da keskinleşti. "Bu konuda çok sessizsin," dedi. "Senin için bile." "Ben... düşünüyorum."

Bridget nazikçe boğazını temizledi. "Bu, onun bundan nefret ettiği anlamına gelir."

Bridget'in yanındaki pazarlama yöneticisi... Adını hatırlayamıyordum, ama kahverengi kıvrıkcık saçları ve tavandaki ışığın altında parıldayan küçük bir burun piercingi vardı. "Hayır, nefret etmiyor. Sadece rahatsız olduğu için öyle bir ifade takındı."

Hayatımda onunla daha önce hiç konuşmuş olduğumdan tam olarak emin değildim, ama görünüşe göre o beni o kadar iyi tanıyordu ki, bu konuda beni köşeye sıkıştırmıştı.

"Ve hepiniz bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyorsunuz." "Evet," diye hep birlikte cevap verdiler.

Kıvrıkcık Saçlı, masanın üzerinden bir dosya uzattı. "O videoları paylaştığımızda sosyal medya erişimimiz yüzde kırk iki arttı."

Çenemi sıkarak klasörü açtım ve paylaştığı rakamlara göz attım. Her şey parlak renklerle düzgünce sergilenmişti. Maggie buna bayılırdı. Onun dürtüsel kararlarının inanılmaz sonuçlar verdiğinin kanıtı. Başparmağımla klasörü kapattım, ellerimi masanın üzerine koydum ve onlara baktım.

Ben hiçbir şey söylemeyince, üç kadın birbirlerine baktılar. Sonunda Pearl gözlerini devirdi ve açık avucuyla masaya vurdu, alyansının alt kısmı masanın yüzeyine yüksek sesle çarptı

. "Çok fazla gecikirsen, burada oturup beklerken ölebilirim ve pazarlama toplantısının ortasında ölürsem ne kadar sinirleneceğimi sana anlatamam."

Yavaşça nefes verdim. "Bundan nefret ediyorum."

Bridget sııttı. Pazarlama yöneticisi sandalyesinde çöktü ve Pearl gözlerini kısarak

"Neden?" diye sordu. "Wren'in kalbini kırarsan, ona iyi bir neden sunsan iyi olur."

Wren. Anladım.

Söz konusu kadın dudaklarını büzdü, sinirini gizlemeye çalıştı ama başaramadı.

"Wren," dedim olabildiğince nazikçe, yani ben de başaramadım, "Kızımı böyle ortaya çıkarmaktan rahatsızlık duyuyorum."

Sandalyesinde dikleştı ve başka bir dosya daha çıkardı, onu da bana doğru kaydıldı. "Anlıyorum ama tüm saygımla, Koç, o zaten kamuoyunun gözü önünde. Geçen hafta, SportsCenter'ın günün en iyi on oyununda, sizin basın toplantınızı devraldığında onu gösterdiler." Burnumu çimdikledim ve iç geçirdim. Wren, Bridget'le göz göze geldi ve Bridget başını salladı. "O, sahneyi çalan birisi. Böyle bir şey yaparsak, kamuoyunda nasıl gösterildiğini kontrol edebiliriz. Onu bu kadar harika yapan şeyleri, zekasını, mizahını ve oyuncularla olan muhteşem ilişkisini öne çıkarabiliriz."

İkinci klasörde veri veya düzgünce basılmış çubuk grafikler yoktu. Logo taslakları ve bir talk show'a benzeyen bir setin çizimi vardı.

Sarı arka plan beni Wren'e kaşlarımı kaldırmaya itti. "Sarı, ha?"

Bridget gülümsedi. "Her şeyi biliyorum."

Asistanıma soğuk bir bakış attım. "Farkındayım." Teklife tekrar göz attım.

Maggie ile orta saha — Maggie King'in yer aldığı, her hafta üç ila dört oyuncunun katıldığı, sosyal medyada yayınlanan bir soru-cevap bölümü.

Pearl boğazını temizledi. "Bu iyi bir fikir," dedi. Yüzüklerindeki elmaslar parılıyordu ve parmaklarında, boynunda ve kulaklarında taktığı mücevherlerin benim evimden daha değerli olup olmadığını merak ettim. "Çocuklarınızı da dahil ediyor."

"Bridget, onları tekrar bakmak zorunda kalırsa benden daha fazla para koparmak için şantaj yapmayı planlıyor bile."

Bridget dudaklarını büzdü. "Öyle demiştim, değil mi?" "Aslında, birden fazla kez."

"Savunmam olarak," diye iç geçirdi, "Maggie bana senin imzanı taklit etmeyi öğrettiğini gösteriyordu ve ben bu bilgiyi kafamda tutmak istemiyordum. O böyle bir şeyi çok severdi," diye işaret etti ve bana tartışmaya pek yer bırakmayan sert bakışlarından birini attı.

"O zaman daha sık gelsinler," dedi Pearl. "Sence buraya kadar gelip boktan bir fikir için mi geldim, King?"

"Hayır, hanımefendi."

"Tüm rakiplerimiz bunu düşünemedikleri için kıskanacaklar ve ben insanları kıskandırmayı seviyorum. Yaşlı bir kadının hayatında kalan az sayıdaki zevklerinden mahrum bırakacak mısınız?"

Bridget gülümsemesini bastırdı. Wren alt dudağını ısırdı ve ben boğazımı temizledim.

Ona, istediği her zevki satın alabilecek bir milyarder olduğunu hatırlatmak için uygun bir zaman gibi görünmüyordu.

"Hayır, hanımefendi."

Elini salladı. "Bana *hanımefendi* demeyi keser misin? Beni yaşlı gösteriyor."

Bridget anlamlı bir şekilde gözlerini genişletip saate doğru baktı.

Beş dakika.

Başparmağımla masaya vurdum ve logoya baktım. "Ya hikaye benim hoşuma gitmeyen bir yöne kayarsa?" diye sordum.

Her an, yayınlandıktan sonra uzun süre acı verici bir şekilde akılda kalan iki düzine manşet bulabilirdim... Beni ve kardeşimizi birbirimize düşüren, boşanmamı magazin haberlerine malzeme yapan manşetler. Kızımın bunlardan herhangi birini riske atma düşüncesi, patronu kızdırmaya değerdi.

"O zaman dururuz," dedi Wren. "Şu anda, bu eğlenceli ve hafif bir şey. Maggie eğlenmeyi bırakırsa, pazarlama ekibinin fark etmediği herhangi bir endişen varsa, bitiririz. Soru sormadan." Pearl'e baktı, Pearl kısa bir baş salladı. "Bunu sadece bir deneme olarak yapıyoruz."

Gözlerin üzerimde olmasına, kenarda ne sıklıkla gülümsediğimi, maç sırasında ne zaman sinirlendiğimi, koç olarak doğru hamleleri yapıp yapmadığımı inceleyen gözlere çok alışkındım. Ama bu öyle bir şey değildi ve ben çocuklarımın hayatlarına kendi sorunlarımı yansıtan bir baba olmak istemiyordum.

Kızım heyecandan ölecekti. Onlara yorgun bir şekilde başımı salladım. "Tamam."

Wren geniş bir gülümsemeyle cevap verdi. "Teşekkürler. Sezon bitmeden bir özellik hazırlayıp nasıl karşılanacağını göreceğiz. Düşündüğüm gibi olursa, antrenmanlarda çok fazla zaman almaması için normal sezon boyunca ayda bir kez yayınlayacağız."

"Antrenman sırasında mı?" diye inanamadan sordum.

"Orta saha ne anlama gelir sence?" diye bağırdı

Pearl. "Antrenmanın sonu," diye karşılık verdim.

Wren, istediğini elde ettikten sonra çok daha sert görünüyordu, kollarını kavuşturup kaşlarını kaldırdı. "Son otuz dakika. Arka planda kaos istiyorum; bu onu daha da komik hale getirecek. Oyuncular her hızlı turda onunla bir dakikadan az zaman geçirecekler. Eğer çok fazla olursa, ayrı bir çekim planlayacağız."

Dişlerimin kenarını dilimle yaladım. "Peki."

Pearl uzanıp Wren'in koluna hafifçe vurdu. "Sana onun fikrini değiştireceğini söylemiştim."

"Başka seçeneğim var mıydı?" diye sordum kuru bir şekilde.

"Tabii ki. Eğer hayır deseydin, başka birine sorardık. Ama hoşuna gitse de gitmese de, bu konuda çok başarılı bir kızın var ve kendini tutamıyor gibi görünüyor."

"Peki ya şimdi fikrimi değiştirirsem?"

Gümüş rengi kaşlarını kaldırdı. "Bunun için çok geç, King. Artık seçme şansın yok."

Hayatım, beni alçaltmak için var olan kadınlardan ibaret gibiydi ve bundan ne gibi bir evrensel anlam çıkarmam gerektiğini düşünmemeye çalıştım. Bridget hiç yardımcı olmadı; gözlerinde parlak bir mizah ışıltısıyla konuşmaları izledi, şüphesiz her ayrıntıyı hatırlayarak eve gidip Janie'ye gününün en güzel anlarını anlatmak için.

"Bunu ne zaman yapmak istersin, Wren?" diye sordum. "Çocuklara bakacakları için ailemle koordinasyon sağlamam gerekiyor."

"Bridget halledecekti sanıyordum?" diye sordu Pearl.

Bridget başını salladı. "Hayır, ailesi gelene kadar komşusu yardım ediyor."

"Ah."

"Ondan nefret ediyor. Hem de *çok*. Ama yine de yardım ediyor." Bridget'e sert bir bakış attım, ama o bunu görmezden geldi.

Pearl ikimizin arasında bakışlarını gezdirdi. "Neden senden nefret ediyor?"

"Benden neden nefret etmiyor ki, daha iyi bir soru olabilir," diye cevapladım, yorgunluk bedenimi sarmıştı. "Sadece varlığım bile onu rahatsız ediyor gibi görünüyor."

Pearl iç geçirdi. "Böyle birkaç erkek tanıyorum." Ona sorgulayan bir bakış attım.

"Siz değil, Bay King." Boynundaki elmas kolyeyi düzeltti. "Nefes alırken çok gürültü yaptığınız için derimi yüzmek istememe neden olsaydınız, sizi çoktan kovmuştum."

"Bunu bilmek güzel."

Bridget gülmemek için elini ağzına kapattı.

Wren ayağa kalktı, dosyalarını düzgün bir yığın halinde istifledi, sonra kolunun altına sıkıştırdı. "Size bazı tarihleri e-postayla göndereceğim, Koç."

Elimi çeneme sürdüm. "Teşekkürler, Wren."

Konferans odasından çıkmak için döndüğü anda, kapı açıldı ve 1,93 metre boyundaki quarterback ona çarptı. Wren çığlık attı, kağıtlar etrafa saçıldı ve Archer, onun yere düşmesini engellemek için kollarıyla onu tuttu.

"Oh, lanet olsun, özür dilerim, nereye gittiğime dikkat etmemişim." Onu tekrar yere indirdi ve iyi olup olmadığını kontrol etti.

Wren'in yanakları pembeleşmişti ve Archer'ın tuttuğu kollarını çekip kurtardı. "Sorun yok."

Boynunun yanını kaşıdı; sonra Pearl ayağa kalktı ve kafasının arkasına bir şaplak attı. "Kağıtları toplamasına yardım et," diye bağırdı.

Archer hareket etmekte biraz yavaş kaldı ve Pearl aptal genç erkekler hakkında bir şeyler mırıldandı, ona sert bir bakış attı. "Wren, yarın sabah bana gel. Başka fikirlerim var," dedi, odadan çıkmadan önce.

"Tamam, Pearl."

"Ona *Pearl* mi diyorsun?" diye sordu Archer. "Korkmuyor musun?" Wren zorlukla bir iç çekişini bastırdı. "Hayır."

Tek bir kağıt parçası aldı ve ona uzattı. Gözlerine bakmadı, ama dudakları sıkı bir çizgi halindeydi ve kağıdı elinden kaptı.

Ben çoktan masanın etrafından dolaşıp Bridget'e katılmış, yerde kalan parçaları toplamaya yardım ediyordum. Parçaları topladıktan sonra Wren'e klasörü uzattım ve o bana küçük bir gülümseme attı.

"Teşekkürler, Koç."

Bridget odadan çıkmadan önce saatine dokundu ve ben de başımı sallayarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, sonra da hala Wren'in koridorda koşuşturmasını izleyen Archer'a döndüm.

"Benden nefret ediyor."

"Onu neredeyse beyin sarsıntısına uğratmışsın, onu suçlayabileceğimi sanmıyorum."

O da beni taklit ederek kollarını kavuşturdu ve ben onun yüz ifadesini inceledim.

"Bu sabah beni görmeye gelmen gerekiyordu," dedim.

Archer'ın çenesi gergindi, ağzı sıkıydı ve tavrı azarlama için hazırды. "Ağırlık odasında meşguldüm. Seni burada gördüm ve şimdi konuşabilir misin diye bakayım dedim."

"Konuşamam," dedim. "Çocuklarımla saat üç buçukta aradıkları telefonlara her zaman cevap veririm ve bunu asla kaçırmam."

"Bak, maç yüzünden bana kızgın olduğumu biliyorum," dedi, kollarını indirip ellerini beline koyarak, benim de fark ettiğim savunmacı bir hareket yaptı.

"Kızgın değilim, Archer."

Kaşlarını kaldırdı. "Kızgın görünüyordun."

"Hayal kırıklığına uğramıştım," diye düzelttim.

Gözleri titredi, yüzü aniden kapandı. "Takımımı savunuyordum."

"Ve senin bir lider olmanı istiyorum. Kışkırtıcı değil." Ben de kollarımı indirdim, savunmacı bir tavır yerine yumuşama olarak görmesini umarak. "Orada her zaman istediğimizi yapamayız. Takım arkadaşların oyun yönetimi için soğukkanlı birine ihtiyaç duyuyor. Hafta boyunca hazırlık yap, böylece dürtülerini bastırabilir ve eğitiminize güvenebilirsiniz."

"Beni buraya getiren içgüdülerim değil mi?" diye sordu, başını hafifçe eğerek. "Sen gelene kadar kimse onları sorgulamamıştı."

"Evet. Ve yaşlandıkça, bu içgüdüleri bir silaha dönüşene kadar geliştiririz. Bunu yapmazsak, sadece gerçekleşmemiş bir potansiyel olarak kalır."

Kısa bir alaycı kahkaha attı, hayal kırıklığı sesini ağırlaştırdı ve aramızda kurşun ağırlığı gibi düştü.

"Her sabah en son çıkan oyuncu sensin. Film odasında geçirmemen gereken zamanın yarısını orada geçiriyorsun. Toplantıları kaçıırıyorsun," dedim ona. "Diğer suçlarından dolayı da sana birçok kez ceza vermek zorunda kaldık."

"Ve geçen sezon takım üç galibiyet aldı." Çenesi öne çıktı. "Bu yıl kazanırsak beş yüzden fazla galibiyetle bitireceğiz ve playofflara katılma şansımız olacak."

Onun bakışlarını karşıladım. "Bu büyük bir ilerleme, Archer, ama ben sadece beş yüzden fazla puanla *ya da* playoff şansını *elde etmek* için diğer takımların kaybetmesine güvenmekle yetinmiyorum. Ben şampiyonluk istiyorum ve bence sen de istiyorsun. Bunun gerçekleşmesini istiyorsak, sen ve ben birlikte çalışmalıyız ve sen tek başına kaymaya devam edemezsin."

"Ve bacaklarımla," dedi hafifçe. "Onlar fena değil."

Sinirlenmişim ve üniversitede kardeşimle yaptığımız bir konuşmayı hatırladım. O hiçbir şeyi ciddiye almazdı ve ben bunu hiç anlayamazdım.

"Daha iyisini yapman gerekiyor, Archer," dedim ona, sesim alçak ve ciddiydi. "Sana inanılmaz miktarda para ödüyorlar diye değil, zeki ve hızlı olduğun için, çoğu insanın ancak hayal edebileceği bir yetenekle doğduğun için. Ve bu ligdeki mirasın, üniversitede zirveye ulaşp işler ciddileştiğinde işini yapamayan bir adam olarak kalmasını istemediğin için. Asla olmayacak."

rahat ol. En iyi olmak istiyorsan, rahat olmamalısın. Ama şu anda, maaş dışında başka bir şey istediğini söyleyemem. Ve sahada olsan da olmasan da maaşını alıyorsun.

Ok hedefi vurdu, yanakları kızardı ve ağzı düzleşti.

"Hala ilk onbirdeyim," dedi. "Siz buradayken, benimle aynı kaderi paylaşıyorsunuz, Koç."

Gözlerimi hafifçe kısarak baktım. "Sen başlangıç oyuncususun... şimdilik." Kısa bir nefes verdi. "Beni yedek bırakmazsın."

"Yoksa yapmaz mıyım?" Kollarımı kavuşturdum ve onun bakışlarını karşıladım.

Archer sessizce güldü. "Hayır, yapmazsın. Çünkü yaparsan herkes akıl sağlığını sorgular. Bu noktayı kanıtlamak için işini ya da itibarını riske atmazsın. Herkesin senin mükemmel olduğunu düşünmesini istiyorsun."

Onun keskin yorumu beni tam göğsümün ortasından vurdu, ama yüzümü ifadesiz tuttum.

"Çocuklarım her an arayabilir," dedim ona. "Yarın sabah bana katılmak istersen, alıcılarıyla kahvaltı yapacağım. Sanırım burada işimiz bitti."

Cevap vermedi, sadece bir saniye yere baktı, sonra konferans odasının kapısını iterek açtı ve koridora fırladı.

Bir sandalyeye çöktüm, dirseklerimi masaya dayadım ve başımı ellerimin arasına gömdüm.

Yedinci Bölüm

LILY

Ertesi gün saat 15:25'te Larry ön pencerede çılgına döndü ve öğleden sonra yeni iki arkadaşımın geldiğini haber verdi. Kapıyı açıp benim yönüme doğru geldiklerinden emin olmak için baktığımda, Maggie ve Bryce çoktan garaj yolunda koşmaya başlamışlardı. Ellerinde teneffüs için kışlık giysilerle dolu çantalar vardı. Yerde neredeyse hiç kar olmamasına rağmen yanakları kızarmış, gözleri heyecandan parlıyordu.

"Merhaba," diye selamladım onları.

"Merhaba," dedi Maggie. "En sevdiğin renk ne?"

Gözlerimi kırpıttım. "Günlük hayatta giymek ve kullanmak için en sevdiğin renk mi? Yoksa genel olarak mı? Çünkü ikisi arasında fark var."

Maggie sarı paltosunu çıkarıp sarı bir gömlek giydi. "Giymek için," dedi.

"Siyah," diye iç çekerek cevap verdim. Bu cevap onu pek etkilememiş gibiydi. "Sıkıcı, biliyorum, ama her şeyle uyumlu."

"Huh." Sonra omuz silkti. "Benimki sarı. Yatak odam sarı, yatak örtüm sarı. Babamdan oturma odasını da sarıya boyamasını istedim, ama hayır dedi. Eğer yapabilseydim, her şeyim sarı olurdu."

Gülümsedim. "Nasıl gidiyor, Bryce? Günün nasıl geçti?"

"Aptalca. Hiçbir şey öğrenmedik." Bryce sırt çantasını yere attı, kışlık çantasını da üstüne attı. "Neden dört saatlik okul günü yapamıyoruz anlamıyorum. Bence öğretmenler de daha mutlu olurdu."

"Sadece dört saat orada olsaydın daha az şey öğrenmez miydin?" diye sordum.

Maggie, kardeşi ile aynı şekilde bir sürü saçmalık söyledi. "Okulda *hiçbir şey* öğrenmemek imkansız. Sen sadece

dikkatini vermiyorsun, bu yüzden notların benimkiler kadar iyi değil."

Bryce gözlerini devirdi ama kız kardeşinin alaycı sözlerinden pek rahatsız görünmüyordu. Larry'yi selamlamak için yere oturdu ve çabaları karşılığında elini hafifçe yaladığında sıırttı. Çocuk nazikti, bunu kabul etmeliyim. Bir ergenin bir yük treni gibi içeri gireceğini düşünmüştüm, ama Larry'nin kafasının üstünü kaşımak için öne uzandığında şaşırtıcı derecede dikkatli davrandı. Sonra doğruldu ve derin bir nefes aldı. "Kurabiye yaptın mı?"

"Tabii ki. Soğuk bir okul gününde taze pişmiş kurabiyeler, toplumun tamamına katkıda bulunabileceğim en büyük şey."

Gözleri, sanki bir tanesini ısırmış gibi geriye doğru yuvarlandı. "Ne tür?"

"Çikolata parçacıklı," diye fısıldadım.

Mutfağa doğru yarı yolda iken, arkasına dönüp, "İstediğim kadar yiyebilir miyim?" diye sordu.

"İki taneyle başlayalım, sonra bakarız, tamam mı?"

Maggie kışlık beresini çıkardı, omuzlarına kadar uzanan saçları statik elektrikten havaya kalktı. Kafamı salladım ve saçlarını düzeltmeye çalıştım. "Senin günün nasıl geçti, küçük hanım?"

"İyi," dedi omuz silkerek. "Okulu seviyorum. Kolay." "Akıllı çocuklar hep böyle der," diye fısıldadım.

"Babam da öyle diyor." Bir süre durdu. "Ya da benim için fazla akıllı olduğumu."

"Evet, sen ve ben geçmiş kontrolü meselesi hakkında konuşacağız."

Maggie yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm."

Omzunu sıktım. "Önemli değil. Sadece bunu mahalleye yayma, tamam mı?" Ciddiyetle başını sallayınca, onu mutfağa doğru ittim. "Kardeşin hepsini yemeden önce gidip birkaç kurabiye al."

İnsanlara lezzetli yemekler hazırlamanın biraz büyüğü bir yanı vardı. Ben aşçı değildim ve gereğinden fazla paket servis yemek yiyordum, ama benim gibi, çoğu zaman yalnız başına dolaşan biri için bile, bütün gün mutfakta oturup onların hala sıcak olan kurabiyeleri yemelerini izleyebilirdim.

Adanın diğerk tarafından, babalarıyla görüntülü görüşme yapmalarını izledim. Çocuklar mutlu bir şekilde konuşuyor, ona okuldan ve ödevlerinden bahsediyorlardı. Bryce ona kurabiyeleri yakından gösterdi ve Barrett'ın hayatı boyunca benim pişirdiklerimi hiç tatmayabileceğı gerçeğı yüzümde bir gülümseme oluşturdu. Yaklaşık on beş dakika sonra, görüşmeyi sonlandırdılar ve gözleri kalan kurabiyelere kaydı.

Bryce'ın ağzının köşelerinde çikolata vardı, ama tek bir yalvaran bakışla üçüncü kurabiyesini yemesine izin verdim. Maggie'ye de. Onlar kurabiyeleri bitirirken, ikisine de birer bardak soğuk süt doldurdum.

Maggie karnını okşarken, "Daha iyi misin?" diye sordum. O da başını salladı ve memnuniyetle mırıldandı.

Bryce geçirdi, sonra bana panik bir bakış attı. "Üzgünüm."

"İki taneyle yetinmeni söylemiştim," diye iç geçirdim. "Gençler asla dinlemez, değil mi?"

Çocuklar güldü.

Bryce Larry'yi çağırdı, sonra sürgülü kapıda durdu. "Onu dışarı çıkarabilir miyim?"

"Larry pek oynamaz," diye uyardım onu. "Ama evet, kapının yanındaki yeşil tasmayı kullan. Ama ceketini giy, hava soğuk."

O inledi. "Sweatshirt giyiyorum. Ben iyiyim."

"Ceketini giy," dedim. O isteksizce dediğimi yaptığında, Maggie'ye bir bakış attım. "Bu, benim söylemem gereken sorumlu bir yetişkinin söyleyeceğı türden bir şey, değil mi?"

Kız kardeşi sıırttı. "Evet."

Alnımı sildim. "Uff."

Bana utangaç bir bakış attı, sonra kendini karnıma attı ve kollarını sıkıca belime doladı. "Evet dediğın için teşekkür ederim," dedi.

"Rica ederim," diye cevapladım, neredeyse dayanılmaz bir şekilde duygulanmışım. O sinir bozucu his boğazımda takılı kalmıştı, sertçe yutkunarak onu aşağı itmek istemiyordum.

Maggie uzaklaşırken göz teması kurmadı, sadece koşarak sırt çantasından bir şey çıkarmak için uzaklaştı. Ön cebinden bir zarf çıkardı ve zarf elime ulaştığında, blok harflerle yazılmış erkeksi el yazısıyla yazılmış ismimi görünce midem altüst oldu.

"Babam bunu sana vermemi istedi," dedi. "Bryce ile dışarı çıkabilir miyim?"

Dalgın dalgın başımı salladım, başparmağım zarfın kenarını okşadı. "Ceketini unutma."

Maggie odadan çıktığında, mutfak adasına oturdum ve başparmağımı zarfın kenarının altına sokarak, zarfı yırtmak için çektim.

İçinde futbol takımının logosu bulunan bir kağıt vardı.

Barrett King, Baş Koç.

Tanrım, o kadar resmiydi ki. Bu işi bana çok şey anlatıyordu.

Rekabetçi. Organize. Talepkar. Yoğun odaklanmış.

İki etkileşimimden sonra bu çok mantıklı geldi. Onun motivasyon konuşması yaptığını hayal etmeye çalıştım ve burnumdan soludum.

Kaybetmeyin, çünkü ben öyle diyorum. Hırla, hırla, sert çeneme ve korkutucu kara gözlerime bak.

Büyük, kaslı kollarını kavuşturup odanın içindeki herkese sert bakışlar atardı ve bunu o kadar etkili yapardı ki, top oynayan tüm yetişkin çocuklar, yapmazlarsa ne olacağından korktukları için onun emirlerini yerine getirirlerdi.

Ama itiraf etmeliyim ki, çocuklarını açıkça seviyordu, çünkü aksi takdirde benden yardım istemesinin imkanı yoktu. Elimde kurallar listesiyle, onların Larry ile oynamaya çalışmasını izledim ve köpek oturup Bryce'a bakmaktan başka bir şey yapmayınca dudaklarım gülümsedi. Kapalı sürgülü kapıdan duyabileceğim kadar yüksek sesle güldü.

Onlardan ayrılmak zor olacak, diye fısıldadı içimden bir ses. Gözlerim biraz kumlu hissettim ve defalarca göz kırptım.

Sonunda buradan ayrılacaktım. Her zaman öyle yapardım.

Yıllar geçtikçe, bu biraz daha zorlaşıyor, biraz daha yorucu hale geliyordu. Her defasında valizlerimi toplarken, içimde bir huzursuzluk hissi kalıyordu, henüz hazır olmadığımı söyleyen, durmam gerektiğini söyleyen bir ısrar.

Kendimi evimde hissedeceğim bir yer bulmalı ve kalma özgürlüğünü kendime tanımalıydım.

Birkaç dakika daha çocukların oyunlarını izledim ve bu ısrarın biraz daha yayılmasına izin verdim. Gözlerimi kapattım ve titrek bir nefes verdim.

Gözlerimi açtığımda, Barrett'ın el yazısı gözüme çarptı.
"Şaka yapmıyordun, değil mi?" diye mırıldandım.

Okul sonrası kuralları

1. Akşam yemeğinden önce ödevlerin yapılması
2. Akşam yemeğinden sonra ekranlara bakmak yok
3. Akşam yemeğinde protein, meyve ve sebze olmalı. Hepsi bitene kadar tatlı yok. Market alışverişinin parasını size geri ödeyeceğim, lütfen fişleri saklayın.

Daha fazlası da vardı ama ben... okumayı bıraktım. İki kez *"istemek"* kelimesinin altını çizmişti, bu da beni gözlerimi devirmeye itti.

"Bana bağırmanı kes, Koç," diye mırıldandım.

Kaşlarımı çatarak mektubu katladım ve zarfa geri koydum. Çocuklar içeri girdi, Larry Maggie'nin kollarında. Yemin ederim bana *"Gördün mü? Beni taşımayı seviyor"* der gibi baktı. Başkaları yürüdüğünde her zaman en mutlu olanı oydu, tembel küçük canavar.

"Ödeviniz var mı?" diye sordum. "Yemekten önce yapmanız gerekiyor mu?"

Adamın kulağıma birinci kuralı haykırdığını neredeyse duyabiliyordum.

Bu yüzden kurallar var, hır, hır. Bu yüzden sana ödeme yapmalıydım.

Ve tam da bu yüzden onun bana ödeme yapmasını istemiyordum. O adamın patronum olması beni deli ederdi.

Birbirlerine baktılar. "Daha sonra yapamaz mıyız?" diye sordu Bryce. "Bütün *gün* okul ödevlerini yaptım."

Bir an için ne yapmam gerektiğini düşündüm. Bu durumda sorumlu bir yetişkin ne yapardı? Ama "*sorumlu*" kelimesini kullanmak bile, ergenlik öncesi dönemdeki en iyi uygulamalar söz konusu olduğunda, tüm gri alanı göz ardı etmek gibi geldi. Böyle bir durumda — ödevi şimdi mi yoksa sonra mı yapmalı — doğru ya da yanlış diye bir şey yoktu. Barrett elbette buna katılmayacaktı, ama Barrett burada değildi, değil mi?

Maggie ve Bryce gençti ve ben onların yaşındayken, okuldan sonra doğrudan ödev yapmaya gitmek en son istediğim şeydi. Bu, çocukluğum boyunca sık sık tekrarlanan bir kavgaydı.

Ödevini yaparsan her şey çok daha kolay olur. Sen her zaman işleri zor yoldan yapmak istersin, değil mi?

Anıyı gözlerimi kırıştıtararak uzaklaştırdım ve boğazımdaki farklı bir sıkışıklıkla mücadele ettim.

"Evet," dedim ve ona gülümsedim. "Daha sonra yapabilirsin. Akşam yemeğinden önce *Mario Kart* oynamak isteyen var mı? İsterseniz pizza sipariş edebilirim."

Yüksek sesle bağırarak montlarını çıkarıp aile odasına koştular.

Barrett'in sözüne sadık kalarak, onu hiç görmedim. Bütün hafta, yeni rutinimin keyifli bir bulanıklığı içinde geçti: sabahları bir fincan kahveyle güne başlamak, aile odasında yoga yapmak, alt kattaki koşu bandında koşmak, Larry'nin dışarıda işemesini rica etmek ve yalvarmak, ikimiz de donarken, sonra öğle yemeği hazırlamak. Genellikle kitap okurdum ya da hava çok soğuk değilse, otobüsün evin önündeki gıcırdayan durağa gelme vakti yaklaşana kadar çevreyi keşfederdim.

Beni en çok şaşırtan şey, her gün onların eve gelmesini ne kadar iple çektiğimdi.

Bryce, bunu yüksek sesle itiraf etmemi utanç verici bulsa da, tanıdığım en tatlı çocuklardan biriydi. Okuldaki konular hakkında benden tavsiye isterdi — arkadaşlarıyla yaşadığı dramalar ve güzel bulduğu bir kız

. Akşam yemeğinden sonra bulaşıkları yıkamaya yardım edip edemeyeceğini sorardı. Kız kardeşini ne kadar kızdırsa da, onu sürekli kollardı, küçük jestleriyle beni mutluluktan eritecek kadar.

Ne kadar kokuşmuş ergenlik çağındaki çocuk şakalarına katılırsa katılsın, Bryce nazikti ve bu, etrafında bulunabilecek en iyi çocuk türüdür.

Peki ya Maggie?

Maggie'nin benim platonik çocuk ruh ikizim olduğuna hemen karar verdim.

Maceracı ve hızlı düşünen biriydi. Bilgiye doymak bilmez bir açlığı vardı ve her şeyi nasıl ve neden yaptığını bilmek istiyordu. Ne önerirsem önerin, hemen kabul ediyordu. Sürekli yaşadığım yerleri, yaşadığım şeyleri soruyordu.

"Vay canına, bu ne?" diye sordu, telefonumdaki resimleri kaydırarak.

Kanepede yanına oturdum. "Burası Sedona. Çok güzel, değil mi?"

Kırmızı kaya oluşumlarının fotoğraflarını yakınlaştırarak başını salladı. "Yürüyüş yapmayı sever misin?"

"Bazen." Başka bir fotoğrafa dokundum. "Benim için çok zordu, bu yüzden tepeye kadar çıkamadım, ama gün doğumu manzarası inanılmazdı."

"Vay canına," diye hayranlıkla mırıldandı.

Bryce yerden kalktı. Larry, Bryce'ın sırtını nazikçe kaşıyabileceği kadar yaklaşmıştı.

"O ne?" Kız kardeşi fotoğrafları kaydırırken, kamera rulomun üst kısmındaki başka bir dizi fotoğrafı işaret etti.

"Bu, Michigan eyaletinin Holland şehrindeki deniz feneri." Ona göstermek için fotoğraflardan birini seçtim. "Michigan Gölü çok güzeldi. Birkaç yıl önce seyahat influencer'ı olarak çalışırken orayı ziyaret etmiştim."

"Babam ve amcam Michigan'da doğmuş."

"Öyle mi? Orayı sevdim. İnsanlar çok nazikti. Göl kıyısında sadece birkaç hafta geçirdikten sonra bir süreliğine Chicago'ya geri döndüm. Meğer sosyal medyadan nefret ediyormuşum, bu yüzden çok uzun süre dayanamadım ve bu işten hiç para kazanamadım."

Maggie gözlerini kocaman açarak başını salladı.

"Orası tam bir orman." "Chicago'da ne yaptın?"

Gülümsedim. "Birkaç ay barista olarak çalıştım. Liseden bir arkadaşım beni evinde kalmama izin verdi; sonra hava soğumaya başlayınca hemen güneye döndüm. New Orleans'ta yaklaşık altı ay kaldım."

"Bu kadar çok yer değiştirirsem, tüm bu farklı yerleri unuturum herhalde." Bryce, dalgaların kabardığı ve suyu parıltıdan kan kırmızısı gün batımını yakınlaştıran, plajın fotoğrafına uzun uzun baktı.

"Bazen ayrıntıları unutursun, evet."

"Her şeyi hatırlamak istemez misin?" diye sordu Maggie. "Ben isterdim."

"Gittiğim her yeni yerde, hafta sonu için ziyaret etsem bile, bir kartpostal alırım," dedim onlara. "Yanımda taşıyabileceğim bir kitabım var, çünkü kolayca çantama sığar. Ve her kartpostalın arkasına, o yerden en sevdiğim şeyleri yazarım. Unutmak istemediğim anıları."

"Harika," dedi Maggie. "Bir ara bakabilir miyiz?" "Tabii."

"Şimdiye kadar yaşadığın en sevdiğin yer neresi?" diye sordu Bryce.

"Bu cevaplama zor bir soru," dedim ona. "Hepsi birbirinden çok farklı. Manzaralar, yemekler, insanlar."

"En nazik insanlar nerede?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım ve düşünürken nefesimi bıraktım. "Gittiğim her yerde birkaç iyi insan bulma eğilimindeyim," diye cevapladım. "Ama Michigan, Illinois ve Iowa'da yaklaşık beş ay geçirdim. Oradaki insanlar gerçekten çok dost canlısıydı. Mahalleye yeni biri taşındığında ona güveç getirmekten çok hoşlanıyorlar." Başımı eğdim. "Ve muzlu ekmek."

Larry'nin burnunun üstüne öpücük kondurmak için eğildiğinde, o küçük pislik köpek ona hayran hayran baktı, ben de başımı sallamadan edemedim. Ben bunu deneseydim, muhtemelen yüzümü ısırırdı. "Neden orada kalmadın?"

"Kış," dedim ciddiyetle. "Hayatım boyunca kıştan kaçınarak bu kadar uzun yaşadım."

Çocuklar birbirlerine baktılar. "Lily? Sana bunu söylemek istemem ..." dedi Maggie yavaşça.

"Biliyorum. Neden buraya geldim ki?" Dışarıya baktım, gece boyunca birkaç santim kar yağmıştı. Elbette çok güzeldi. Her şey beyaz, kabarık bir örtüyle kaplıydı ve evet, bunun Noel havasını daha da güçlendirdiğini kabul edebilirim. Daha Noel'e uygun. "Sanırım bu sefer gerçekten farklı bir şey denemek istedim. Soğuk hava olsa bile."

"Babam buraya taşınmadan önce bize göl etkisi karı hakkında her şeyi anlatmıştı. Eskiden Michigan'da yaşıyordu, bu yüzden bu konuda her şeyi bilir."

"Evet, bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." İkisi arasında bakışlarımı gezdirdim. "Bu normal kar değil mi?"

Kafalarını salladılar. Bolca.

"Huh. Peki, sanırım bunu anlayacağım, değil mi?"

"Bu Büyük Göller bölgesine özgü bir şey." Bryce zıpladı ve Larry'yi kucağına aldı. "En azından karda kızakla kayabilirsin. Başka hiçbir yerde bunu yapamazsın."

"Hiç gitmedim," dedim onlara.

Küçük gözleri birden parladı. "Hiç kızakla kaymadın mı?" diye sordu Maggie. "Şimdi gidebilir miyiz? Kilisenin arkasında, birkaç blok ötede çok eğlenceli bir tepe var."

İkisi arasında bakışlarımı gezdirdim. Bu ikisinin nesi vardı böyle? Üzerimde garip bir güçleri vardı ve bunun nasıl olduğunu tam olarak anlayamıyordum. "Babanız eve gelene kadar birkaç saatimiz var," dedim yavaşça. "Ve hala ödevlerinizi bitirmeniz gerekiyor." Nefeslerini tuttular. "Ama evet, yapalım."

Böylece kendimizi karanlıkta altı blok yürüyerek eve dönerken bulduk, kışlık giysilerimiz sırlıslık ve ağırdı, ayaklarım hipotermi ya da... kar için nasıl giyinileceğini bilmeyen insanlara ne olursa olsun, o belirgin, karıncalanma hissini veriyordu.

"O ayakkabıları giydiğine inanamıyorum," dedi Maggie gülerek, yüzünün büyük bir kısmı yüzünün alt yarısına sıkıca bağlanmış kırmızı-beyaz atkı ile örtülüydü. Kar pantolonları, onların sokağına döndüğümüzde yüksek sesli *bir şışirtı, şışirtı, şışirtı* sesi çıkarıyordu.

"Su geçirmez olduklarını sanıyordum," dedim ona. "Bu, kışlık bot oldukları anlamına gelmez."

"*Şimdi* biliyorum."

"Bizimkilerden ödünç alabilirdin. Babamın çamur odasında botları var," dedi Bryce, biraz kar toplayıp başka bir kartopu yapıp, arkasında sürüklediği kızağa attı.

"Bence bana biraz büyük gelirdi dostum." Titredim. "İnsanlar bu havada nasıl hayatta kalıyor? Sanırım ayaklarım düşecek."

"Evimize gidebilir miyiz?" diye sordu Maggie. "Yatma vakti gelmediğini biliyorum, ama montlarımızı ve eşyalarımızı kurutucuya koymalıyız ki yarın okula gitmek için hazır olsunlar."

Bryce yavaşça dururken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Daha ödevlerimizi bile yapmadık. Babam çok kızacak."

"Baban bir süre eve gelmeyecek," diye onu teselli ettim. "Hiç ödevimizi yapmadığımız olmadı, değil mi?"

"Doğru," diye cevapladılar. Bryce koşarak ilerledi ve kaldırımdaki bir tümseğe çarparak elindeki kar toplarını fırlattı.

"Anahtar bende," diye bağırdı.

Maggie ve ben araba yolunda yürürken, başımı geriye eğip evlerini incelemeye başladım. Henüz oraya girmeme gerek yoktu. Barrett bütün hafta boyunca, çocukları duş alıp yatırmak için zamanında eve gelmeye özen göstermişti. Saat 8:30 civarında ondan mesaj alırdım; sonra çocuklar eşyalarını toplar, bahçeyi geçerek kapıyı açtıklarında el sallarlardı. Barrett'ın farları caddede görünene kadar ön pencereden onları izler, sonra aniden sessiz ve boş kalan eve geri dönerdim.

Bir hafta sonra, orada tek başıma kalmak garip gelmeye başlamıştı.

Bu his sonunda geçecekti. Bu, normal rutinimin bir parçasıydı: ayrıldığım yeri özlemek ve bir sonrakini bu boşluğu doldurmak.

Ancak bu ikisinin bıraktığı boşluk daha büyük olacaktı. Daha önce hiç karşılaşmadığım, korkutucu bir büyüklükte.

Bu düşünceyi bir kenara ittim ve daha fazla üzerinde durmayı reddettim.

Bryce, biz eve girerken ön kapıyı açık tuttu ve Maggie ile ben giriş holündeki büyük halının üzerinde botlarımızı çıkardık. Sıcak hava beni rahatlamaya itti. Krallığı *bir*

Scott ve Patty'nin banyosundaki büyük küveti düşündüm ve daha sonra denemek için zihnimde bir not aldım.

Çocuklar çamur odasına kayboldular ve ben de şişkin paltomu dikkatlice çıkardım — ki bu palto, işlevselliğinden çok modaya uygun olduğu ortaya çıktı — ve ıslak eldivenlerimi paltoya koyduktan sonra ellerimi ovuşturdum.

İki katlı bir giriş holü vardı ve büyük bir merdiven ikinci kata çıkıyordu. Ahşap zeminler ve süslemeler sıcak renklerle boyanmıştı ve sıradan kahverengi duvarlar biraz tazelenmeye ihtiyaç duyuyordu. Soldaki oda bir tür çalışma odası ya da belki bir ofis olarak düzenlenmişti; iki duvar kitaplıklarla kaplıydı ve duvara monte edilmiş televizyona bakan, bol döşemeli deri bir kanepede vardı. Diğer duvara bir masa dayalıydı, ama masanın üzerinde kimin kullandığını gösteren hiçbir ipucu yoktu.

Duvarlarda görebildiğim kadarıyla pek sanat eseri yoktu, ama raflarda çocukların çerçeveli fotoğrafları vardı. Maggie ve Bryce, dişleri eksik ve yüzleri boyanmış bebeklerdi. Bir plajda, kollarını birbirlerine dolamışlardı. Noel ağacının önünde, birbirine uyan doldurulmuş hayvanları tutuyorlardı.

Kollarımı ovuşturarak titredim ve kanepenin koluna asılı tüylü battaniyeye özlemle baktım.

"Siktir et," diye mırıldandım, battaniyeyi çekip omuzlarıma sardım. Kanepenin yanındaki yerde, sherpa astarlı ve yumuşak siyah kumaşla kaplı, büyük beden bir çift ev terliği duruyordu. Ayaklarımı terliklerin içine soktum ve zavallı ayak parmaklarımda ne kadar ısındığını görünce iç geçirdim.

"Gidip üstümüzü değiştireceğiz, Lily," diye seslendi Maggie, ayaklarının merdivenleri tırmanma sesi mırıldandığım cevabımı bastırdı.

Fotoğrafların çoğu çocuklardı, Barrett nadiren görünüyordu.

Kamera arkasında olduğu için mi? Yoksa orada olmadığı için mi? Birden fazla kez, Barrett King'i Google'da aramaktan kendimi alıkoydum.

Bundan iyi bir şey çıkmaz diye düşündüm. Çocuklarına onun nasıl bir baba olduğu hakkında sorular sormamak yeterince zordu. Çok tatlı, akıllı ve eğlencelilerdi. Tamamen pisliğin teki olamazdı, değil mi? Hayatım göz önüne alındığında, herhangi bir kişiye duyduğum merak genellikle aradığım türden sonuçlar vermiyordu.

Seyahatlerimde erkek arkadaşlarımın olmadığı söylenemezdi. Harika arkadaşlarım vardı. Kimseye karşı rol yapmam gerekmeyen türden arkadaşlıklar. Ama genel olarak, bunu kovalamazdım. Kovalamak için yeterince umursamazdım, çünkü bu ayrılmamı zorlaştıracak bir şey daha olurdu ve kimsenin bu saçmalığa ayıracak zamanı yoktu.

Ben. Ben hiç kimseyim.

Durdum, biraz daha genç olan Barrett'ın futbol forması giymiş, yüzü stoik bir ifadeyle, muhtemelen anne babası olan yaşlı bir çiftin arasında durduğu çerçeveli bir fotoğrafı inceledim. Keskin hatları terli ve kirliydi, gözlerinin altında siyah çizgiler vardı ve kollarındaki kasların kıvrımları çimden gelen yeşil çizgilerle kaplıydı. O zaman bile, yüzünde bir gülümseme yoktu.

Belki denerse yüzü kırılırdı. Hiç kullanılmamış kasları kullanmaya çalışmanın verdiği güçle parçalanırdı. Sonra burnumdan soludum, çünkü ne kadar ikiyüzlüydüm. Sanki ben daha iyiymişim gibi.

Yaşadığım hayatın bir yan etkisi vardı. Ülkenin dört bir yanından, her kesimden insanlarla tanışınca, bazı kalıpları fark etmeye başlıyordunuz. Başkalarının her zaman kolayca göremeyeceği şeyleri görebiliyordunuz. Ve Barrett King'de, kendini bir şeyi kanıtlamak için canını dişine takan birini çok net bir şekilde görebiliyordum.

Ne olduğunu tam olarak bilmiyordum; onu yeterince tanıımıyordum. Ama bu gizem, ilgimin tohumlarını ekip çiçek açmasına yetecek kadar büyüktü ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapamadım.

Arkamda bir hışırtı sesi duyuldu ve ben önümdeki resmi incelemeye devam ederken başımı eğdim.

"Baban *hiç* gülümser mi?"

Bir an sessizlik oldu.

"Tabii," diye cevapladı derin bir ses. "Sadece genellikle sosyal becerileri patates kadar olan huysuz komşulara gülümsemez."

Barrett'ın sesi - alçak, ölçülü ve hafif bir rahatsızlık hissi veren - gözlerimi kapatıp yüzümü kibar bir gülümsemeye benzetmeye çalışmamı sağladı, sonra döndüm.

Bu kesinlikle işe yaramadı. Muhtemelen pil asidi içmiş gibi görünüyordum.

O kadar iri bir adam bir eve nasıl ninja gibi gizlice girer? Boyuna bakılırsa, ayak sesleri ağır olmalı, kapıyı çarparak kapatmalı. Bir kızın onun eşyalarını karıştırmaması için hazırlıklı olması gereken bir şey.

"Erken geldin," dedim yavaşça, yanaklarımın kızarmasından nefret ederek. Kızarıyorum! Lanet olsun. En son ne zaman bir şeyden utandığımı hatırlayamıyordum ve bu sefer onun yüzünden olması, yastığa bağırarak istememe neden oldu.

"Sana mesaj attım."

"Hiçbir şey duymadım," dedim, sanki iki saniye önce aile albümlerini karıştırmıyormuşum gibi kitaplıktan uzaklaştım.

Tabii ki hiçbir şey duymamıştım. Telefonum sırlı sıklam ceketimin cebindeydi.

"Telefonunu görmezden gelmen benim suçum değil." Gözlerindeki pişmanlık duymayan ışıltı yüzünden yanaklarım kızardı. Belki de düğmelere basmayı seven tek kişi ben değildim. "Burada kuralları çiğneyen kim olduğunu unutma. Seni bir daha görmeyeceğine dair verdiğim sözü tuttum."

"Asla gelemeyeceğimi söylemedin," diye tartıştım. "Çocuklarını dondurucu soğukta giysileriyle bırakmalı mıydım?"

"Hayır." Gözleri, üstünde kabarık beyaz ponponlu siyah bir bereyle kaplı başımın üstünden, omuzlarımdaki battaniyeye doğru kaydı ve şu anda onun terliklerini giyen, fark edilmeyecek kadar daralan ayaklarımın üzerinde durdu.

Yutkundum. "Ayaklarım... üşüyordu."

"Görünüşe göre. Her zaman yabancıların kıyafetlerini giyiyor musun?"

"Sadece kesinlikle gerekli olduğunda." Başımı eğdim. "Küçük domuzcuklarımın girişinde düşmesini istediğinden emin değildim, özellikle de hipotermi tehlikesi varken."

"Dışarıda ne kadar kaldın?"

"Yaklaşık bir buçuk saat."

İnanmazcasına alaycı bir şekilde güldü. "Yarı çıplak değilsen, hipotermi riski yok. Hava sıcaklığı yirmi derecenin üzerinde."

"Lanet olası soğuk," diye düzelttim.

"Dayanamıyor musun? O zaman kış için yanlış yerdeymişsin."

"Evet, göl etkisi, her neyse, hepsini duydum." En ufak bir titreme bedenimi sarstığında, üzerimdeki battaniyeyi sıkıca sardım. O da bunu fark etti ve yaralanma olup olmadığını kontrol eder gibi bakışlarını baştan aşağı tekrar gezdirdi. "Kar yağıyor. Ben iyiyim."

"Hafta sonu 45 santim kar yağdığında bunu hatırlayacağım." Gözlerimi kısarak saçmalık demek üzereydim, ama Barrett merdivenlere baktı. "Orada ne yapıyorlar?"

"Kıyafetlerini değiştiriyorlar."

Onunla tanıştığım ilk gece olduğu gibi, Barrett kalbi boyunca uzanan siyah bir çeyrek fermuarlı sweatshirt giyiyordu, göğsünde kırmızı-beyaz bir logo vardı.

"Garaj yolunda kızaklar var," dedi, kollarını kavuşturarak.

Ciddiyetle başımı salladım. "Şahsen, kızakları olmadan kızakla kaymayı tavsiye etmem."

"Peki bunu nereden çıkardın? Arka bahçemiz düz ve kurallara göre onları hiçbir yere götürmememiz gerekiyordu," dedi, bakışları dışarıdaki buz gibi havadan daha soğuktu.

Az önce... görmezden geldiğim notunun geri kalanını hatırlayınca boynumdan sıcaklık yükseldi. Çenemi biraz kaldırdım. "Mahallede kaldık. Birkaç blok ötedeki kilisenin arkasında güzel bir tepe var. Okul arkadaşları onlara oradan bahsetmiş."

Barrett mırıldandı. "Yani ödevlerini çoktan bitirdiler mi?"

Dişlerimi dilimle yaladım. "Sen eve gelmeden önce olmuş olmalı." Terlikleri çıkardım ve yerine koydum. Islak, sırılsıklam paltomu tekrar giyme düşüncesi beni hüzünlü, soğuk gözyaşlarına boğsa da, omuzlarımdan battaniyeyi çektim, titrememi en aza indirdim ve battaniyeyi kanepenin üzerine düzgünce katlayarak koydum. "Ben eve döneceğim. Çocuklara, hazır olduklarında sırt çantalarını kapının yanına koyacağımı söyle."

Elini uzatıp dirseğimi tuttu. Sert, acımasız bir tutuş değildi. Öyle olsaydı, refleks olarak muhtemelen hayalarına diz atardım. Avucunun baskısı beni durdurmaya yetmişti. Parmaklarının ısı, uzun kollu gömleğimin ince kumaşını delip geçiyordu.

"Kurallarım vardı, Lily. Bu bizim anlaşmamızdı."

"Onları gördüm." Bana inanmaz bir bakış attığında, alt dudağımı ısırarak, pişman görünmek için elimden geleni yaptım. Tepkisine bakılırsa, işe yaramıyordu, ki bu muhtemelen en iyisiydi çünkü aslında kendimi kötü hissetmiyordum. "En azından çoğunu."

Çenesi gerildi ve tanrım, eğer uğursuz bir kas gerginliği diye bir şey varsa, bu oydu. Fırtına öncesi çalan siren gibi, havayı bir çığlık gibi kesiyordu.

"Ve sen sadece... onları görmezden gelmeyi mi seçtin? Onları hiçbir yere götürmeni istemediğimi söylemiştim."

Kararlı bir kendini koruma duygusuyla birçok şeyi görmezden geldim.

Bir terapist benim gibi biriyle çok eğlenirdi.

Büyük duygularımızdan korktuğumuzda ne yaparız, Lily? diye sorarlardı.

Kaçar ve yeni deneyimlerle kendimizi oyalayız. Bu duygularla başa çıkmaktan milyon kat daha kolay olduğu için, sanki bu duygular hiç yokmuş gibi davranırız.

Amerika Birleşik Devletleri'nde tüm yükümü taşıyabilecek bir psikolog koltuğu yoktu.

Ona hafif bir gülümseme attım ve gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Esneklik kötü bir şey değildir. Bazen kuralları çiğnemek daha iyidir."

Beni bıraktı ve ben kolumu sallama isteğiyle mücadele ettim. Tutduğu yerde karıncalanma hissettim. Uzun zamandır bir erkekten almadığım iyi bir karıncalanma.

Hayır. Kötü bir karıncalanma. Çok, çok kötü bir karıncalanma.

"Benim yaşam tarzım öyle değil," dedi. "Her şey mahvolur."

Kaşlarımı kaldırdım. "Tanrım, seni bu kadar dramatik biri olarak görmemişim."

"Hayatım kurallarla ayakta duruyor," dedi alçak sesle. "Onları de öyle. Senin yardımını, bunu yıkmam için istemedim. Onların yapıya ihtiyacı var. Rutin. Benim de öyle."

"Kulağa benim kabusum gibi geliyor," dedim hafifçe.

Sessizce homurdandı, neredeyse gülmek üzereydi ama tam olarak değil. "Bütün günüm on beş dakikalık dilimler halinde geçiyor. Hiçbir dakikam boş geçmiyor. Eğer bir parça yerinden çıkarsa, tek bir

parça, olmaması gereken bir domino devrilirse, her Şey öküyor."

Tanrım, onu alt etmek istedim. Bu adamda bir Şey vardı. O ciddi tavırları, sarsılmaz odaklanması, içimde onu sarsıp *sarsamayacağımı* görmek için kaşıntılı bir dürtü uyandırdı. Sadece birazcık.

"On beş dakika," dedim sessizce, bir adım yaklaşarak ve masum bir ifadeyle ona baktım. "On beş dakikada eğlenceli bir Şey yapamazsın, değil mi?"

Gözlerinde bir parıltı belirdi, ama hiçbir Şey söylemedi. Aslında, nefes bile almıyor gibiydi. Vücudu benimkine çok yakındı; temiz ve ferah kokuyordu, tanımlayamadığım kokular ve notalar. Bergamot, sandal ağacı ve narenciyenin kokusunu, bir ŐiŐenin üzerinde okumadıkça kimsenin bilebileceğini sanmıyorum. Aksini söyleyenler yalan söylüyor.

İyi. Gerçekten çok güzel kokuyordu. Ve bu da bana talihsiz bir heyecan verdi.

Onun yanından geçtim, tepki verecek mi diye bir an durup baktım, tepki vermediğinde ceketime ve eldivenlerime doğru yürüdüm.

Hâlâ alıŐma odasına dönük duruyordu ve beni duyduğunu, sözlerimi algıladığını gösteren tek işaret, elini yan tarafında yumruk haline getirmesiydi. Kendimi tutamadım, bu beni gülümsetti.

"Barrett?"

Başını çevirdi ama vücudunu bana dönük tuttu. Sert hatlı profili, fotoğrafta rüya gibi görünecekti. Ama bunun bir önemi yoktu.

"Daha çok gülümsersen çok daha güzel olursun," dedim yumuşak bir sesle.

İnanamayan bir Şekilde homurdandı ve iri vücudu sonunda bana doğru döndü. "Anlamadım?"

Ceketimi giymek, omuzlarıma ıslak bir havlu sarmak gibiydi, ama yüzümü ifadesiz tutarak saçımı yakamın altından çıkardım. "Ne? İnsanların sana bunu söylemesinden hoşlanmıyor musun? Garip. Ben bayılıyorum."

Gözlerini neredeyse fark edilmeyecek kadar kısması, aldığım tek tepkiydi. Ayakkabılarımı giymek için arkamı döndükten sonra, kontrollü bir Şekilde derin bir nefes aldım. Ayıyı kışkırtmak pek akıllıca değildi, ama o kadar *kışkırtılmaya müsait* biriydi ki.

"İyi geceler, güneş ışığı," dedim ve cevap beklemeden kapıdan çıktım.

Sekizinci Bölüm

BARRETT

Telefonumdan bir uyarı sesi geldi. Yine.

Sessizce küfür ederek, alarmı kapatmak için düğmeye bastım.

"Bridget," diye bağırdım.

Kafasını ofisime soktu. "Bana bu kadar nazik ve dostça bir ses tonuyla sorduğunda çok hoşuma gidiyor," dedi, anlamlı bir şekilde kaşını kaldırarak.

Ellerimi belime koydum ve derin bir nefes aldım. "Bridget," daha sakin bir sesle dedim, "yoğun programından zaman ayırıp ofisime geldiğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Sonra sırlıslıkla bir sırıtışla gülümsedi, o kadar sahte bir gülümsemeydi ki, tekrar konuşmadan önce çenemi ileri geri hareket ettirdim.

"Neden telefonum her on beş dakikada bir uyarı sesi çıkarıyor?"

"Maggie'nin Noel konserini unutmaman için," diye açıkladı, konuşmasını yavaşlatarak ve kelimeleri abartılı bir şekilde telaffuz ederek. "Bu yüzden alarmda *Maggie'nin Noel Konseri* yazıyor."

Burnumun köprüsünü sıktım. "Doğru. Aslında ekrana bakmadım, sadece sesin kesilmesini istedim. Son birkaç gecedir iyi uyuyamadım ve biraz sinirliyim."

Çıkardığı küçük uğultu sesi sempati ve anlayıştan kaynaklanıyor olabilirdi, ama ondan geldiği için daha çok "*umurumda değil*" tonunda bir ses gibiydi. "Konser saat yedide. Bir sonraki toplantının bittiğinde, koordinatörlerinle hızlı bir akşam yemeği yiyip, bir saat boyunca filmi gözden geçirmek için vaktin olacak. Okula zamanında yetişmek için saat 6:20'de evden çıkman gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "Onu okula kim götüreceksin?"

"Daisy'nin annesi. Saat 6:15'te evinden alacak ve evet, Lily de biliyor."

"Sen de onunla mesajlaşıyor musun?" Bridget'e inanamayan bir bakış attım. "Numarasını nasıl aldın?"

"Altı yıldır hayatını yönettiğim halde hala beni hafife alman çok tuhaf," dedi ve ofisime girerek masamın üzerine bir dosya attı.

"Gerçekten yapmamalıyım," diye iç geçirdim. "Eskiden daha... normal geliyordu, sanırım. Sen her zaman Rachel ile koordineli çalışırdın."

Eski karımın adını duyunca Bridget, kokuşmuş bir şey kokmuş gibi yüzünü buruşturdu. "Ne hoş bir deneyimdi ama. Dürüstçe söyleyebilirim ki, hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım, ta ki sen o boşanma belgelerini imzaladığın ana kadar."

Homurdandım ve bilgisayarımın ekranına dokunarak onu çalıştırdım. "Sırada ne var?"

Saatine baktı. "Archer her an gelebilir, böylece Pazar günkü maç hakkında konuşabilirsiniz."

"Eğlenceli bir maç olacak," diye mırıldandım.

"Oyunların gelişmesine izin vermek yerine sürekli cepheden çıkıp duruyor," dedi. "O iyi, ama sabırsız. İnsanların planını değiştirmesinden hoşlanmazsın."

Kaşlarımı kaldırdım. "Seni koçluk kadrosuna eklemeli miyim?"

"Maaşım artar ve çalışma saatlerim azalır mı?"

Bir saniye düşündüm. "Birincisine evet. İkincisine hayır."

"Biliyorsun, hayatımda zaten yeterince erkekle uğraşıyorum. Sanırım pas geçeceğim."

"Akıllıca bir karar," diye mırıldandım.

"Ona ne diyeceksin?" diye sordu.

"Hala bunu anlamaya çalışıyorum. Sorun aceleci oyunlar bile değil," diye itiraf ettim. "Gerçi bu da bir sorun. Sorun her şeyde. Koçluk yapılmasını istemiyor. Gerektiği gibi hazırlanmak istemiyor."

"Büyükleri büyük yapan da budur." Kollarını kavuşturdu. "Senin çaylaklık yılını hatırlıyorum. Her gün, her zaman binaya ilk gelen oyuncu sendin."

Ona alaycı bir bakış attım. "Ben 'büyükler'den biri değildim. Dizim çok erken sakatlandı, o konuşmaya yaklaşamadım bile."

"Belki öyle," diye kabul etti Bridget, "ama o binadaki herkes sana güveniyordu. Archer'da bu yok."

Telefonumda konser için bir hatırlatma daha belirdi ve ben ekrana gereğinden fazla sert dokunduğumda Bridget gülümsemesini sakladı. "Evet, insanların sana güvenip bir şeyleri hatırlamanı istemesi güzel, değil mi?"

Bridget ofisimden çıkmak yerine bana değerlendirci bir bakış attı. "Lily demişken, işler nasıl gidiyor? Seni öldürmedi ya da istifa etmedi, değil mi? İlk haftanın sonunda birini ya da ikisini birden bekliyordum."

Ben de aynı şeyi bekliyordum, ama ağzımı kapalı tuttum.

"Ayrıca," diye devam etti Bridget, "Maggie ile olan mesajlaşmalarım dikkat çekici bir şekilde sessiz, bu endişelendirici endişelendirmeli bana endişelendirebilir endişelendirecekti. Ama çocuklarını aramak için ofisten koşarak çıkmak zorunda kalmadın, bu yüzden doğru yönde atılmış bir adım gibi görünüyor."

Bu konuşmaya hazır mıydım? Bridget beni herkesten daha iyi tanıyordu ve bunu her hafta yüzüme vurmaktan büyük zevk alıyordu. Yani yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

Dizüstü bilgisayarımı dikkatlice kapattım, sandalyeme yaslandım ve katlanmış ellerimi karnımın üzerine koyarak ona baktım.

Ciddiyetle başını salladı. "O kadar mı kötü?"

Uzun zaman önce, kızgın olduğunda bağırmanın ve küfür etmenin hiçbir işe yaramadığını öğrenmiştim. Acını azaltmaz, durumu ortadan kaldırmaz. Etrafımda istediğim enerjiyi yaratmak, koçluk stratejim için çok önemliydi — ebeveynlik stratejim için de öyle. Rachel'ı çılgına çevirirdi. Benimle kavga etmemi isterdi. Kavga etmemi, bağırمامı ve bana saçmalıklar yaptığında kızmamı isterdi. Ama ben hiç yapmadım. Takımımınla da yapmadım. Onların yüzüne bağırıp çağıran biri değildim, ama sessiz kaldığımda bile onlardan ne istediğimi tam olarak biliyorlardı.

Ve *Lily* hakkında konuşurken bu tonu kullanabilirsem, başka her yerde de kullanabilirim.

"Beni deli ediyor," dedim, ses tonumu sabit tutarak.

"Öyle mi?" Bridget kollarını kavuşturdu. "Nasıl yani?"

"Hemen hemen her şekilde. Beni dinlemiyor. Kurallarımı uygulamıyor. Sürekli beni kızdırmaya çalışıyor."

On *beş dakikalık* yorumunu çok fazla düşünürsem, duygularımı kontrol etmekte zorlanırdım. O bunu söylediğinde neredeyse kontrolümü kaybediyordum. Rachel ile son denememizden bu yana birkaç yıldır seks yapmadığım için çok yorgundum ve bu konuyu fazla düşünmek istemiyordum. Bu kadının beni bu konuyu düşünmeye zorlamasına izin verdim.

"Demek," dedi Bridget, "görünen o ki, futbolcu ve dadın seni aynı köşeye sıkıştırıyor."

Gözüm seğirdi. "Öyle görünüyor."

O sıırttı. "Nasıl hissediyorsun patron?"

"Hayal edebileceğin kadar harika."

Bridget güldü. "Hadi ama, o kadar da kötü olamaz."

Yorgun bir nefes verdim. "Öyle. Ama çocuklarım ona bayılıyor, bu yüzden ben de... bununla başa çıkmak zorundayım. Onunla."

Bridget'in gözlerini hafifçe kısması ve dudaklarını düşünceli bir şekilde büzmesi beni koltuğumda kıpırdatmaya itti. "İlginç," diye düşündü.

"İlginç değil. Çok sinir bozucu."

Kaşları yukarı kalktı. "Ve sana küfür ettiriyor. Çok ilginç."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve sandalyemde dik oturdum, hızlı bir hareketle dizüstü bilgisayarımı açtım. "Sen nasıl istersen. Artık onun yardımına pek ihtiyacım yok. Annem yakında buraya gelecek..."

Tanrım, umarım çabuk gelir.

"Güzel mi?" Bridget masum bir ifadeyle gözlerini genişleterek sordu.

"Fark etmedim," diye yalan söyledim. Kaşlarını ironik bir şekilde kaldırmasından, pek inandırıcı olmadığını anladım.

Yine ofisimin girişinde durdu. "Barrett?" Ona sinirli bir bakış attım.

"Maggie'nin konserini unutma," dedi tatlı bir sesle.

Okulun otoparkı vardığımda doluydu ve soğuktan kaçmak için tek katlı tuğla binanın içine koştum. Birkaç gündür kar yağmamıştı ama sıcaklık düşmeye devam ediyordu ve

dışarıda çok uzun süre kalırsanız cildinizi acıtacak kadar soğuktu.

Kapının hemen içinde botlarımdaki karı silkeliyordum ki, birkaç çocuk bana doğru koştu.

"Selam, Koç," dediler ve yumruklarını uzatarak tokalaşmak istediler, ben de tokalaştım.

"Selam çocuklar." Maggie'nin sınıfında olabilirlerdi, ama henüz onun sınıf arkadaşlarını tanıımıyordum.

Okul gezilerine, PTO etkinliklerine veya sınıf partilerine gelebilen bir baba olmasam da, en azından Bryce'a göre ortaokulda muhtemelen en popüler ebeveyn bendim.

"Bu hafta sonu kazanacak mıyız?" diye sordu içlerinden biri, gözleri parıltıyor ve yanakları hafifçe kızarmıştı.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Umarım. Affedersiniz, bir koltuk bulmam lazım," dedim onlara.

Onlar koşarak uzaklaşırken, ben de Bryce'ı bulmak için etrafa bakındım. Telefonumdaki mesajda, bize yer ayırdıktan sonra spor salonunun kapısında beni bekleyeceği yazıyordu.

Kafası, kapının yanında sohbet eden bir grup ebeveynin arasından göründü ve ben de başımı sallayarak kalabalığın arasından geçtim. Birkaç kişi selam verdi, çoğu sadece gülümsedi ya da bana sessizce baktı, ama Bryce'a ulaşana kadar kimse beni durdurmadı.

"Selam, evlat. Çok şık görünüyorsun," dedim ona.

Ellerini düğmeli gömleğinin önünden geçirdi. "Teşekkürler. Lily, bizim için olmasa bile özel günler için giyinmenin iyi olduğunu söyledi."

Onun adını duyunca dişlerimi sıktım. "Öyle mi dedi?"

"Beğendin mi?" diye utangaçça sordu. "Ve ben, şey, saçımı seninki gibi yapmaya çalıştım."

Bryce, ben gençken tam olarak bana benzemiyordu, ama çok yakındı. Boyu, vücut yapısı benim ve kardeşimin aynısıydı. Uzun boylu ve güçlüydü, futbolu futbol yerine futbolu tercih etse de, doğuştan atlet olduğu belliydi. Çenesinde, burnunun çizgisinde ve saçları uzadığında hafifçe kıvrılan uçlarında, o daha küçükken fark etmediğim kendimden izler gördüm.

Gülümsemem acı tatlıydı. "İyi görünüyorsun, evlat."

Küçük bir nefes verdi ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Harika. Yerlerimiz burada. O zaten oturmuş."

Kaşlarını çatıldı. "Kim?"

Ama Bryce çoktan ilerlemeye başlamıştı. Her adımda, midemde ve göğsümde artan bir tedirginlik hissi yayılıyordu ve onu arkadan, iki yanında sandalyelerle oturan halini gördüğümde, bu his tamamen başka bir şeye dönüştü.

Bugün saçlarını kıvırmıştı — omuzlarından aşağıya kadar uzanan büyük, gevşek bukleler. Saçları koyu, parlak siyahtı, ancak son birkaç santimetre hala çarpıcı bir mavi renkteydi. Onu izlerken, boynumda bir sıcaklık hissettim.

Ellerimi belime koyarak, onun görüş alanına girmeden önce bir an durdum, başımı geriye eğip bir süre tavana baktım. Böyle durumlarda gözler üzerimde olurdu; dikkatli olmam gerekiyordu. Bryce onun yanından geçip yerine oturdu ve hemen yanındaki uzun boylu, zayıf bir çocukla konuşmaya başladı. Başlarını eğip güldüler, yani o çocuk okuldan arkadaşları olmalıydı.

Lily'nin yüzü profilden görünür hale geldiğinde, dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim ve sıranın sonundaki boş sandalyeye doğru yürüdüm, sessizce oturdum.

Çıplak kolu benimkine değdi ve ben gözlerimi ileriye doğru çevirip, ağaçlar, çelenkler ve ışıklarla kaplı sahneye, gergin öğrencilerle dolmasını bekleyen boş tribünlere boş boş baktım.

Benimki elbette gergin olmayacaktı. Ama birinin çocuğu gergindi.

Yanımda Lily kıpırdadı ve o gün seçtiğim kısa kollu poloyu değiştirmiş olmayı çaresizce diledim.

Cildi sıcaktı. Yumuşaktı. Ve ben açıkça izin vermeden, gözlerim sahneden aşağı kaydı.

Koyu renk kot pantolon ve kısa kollu, yumuşak görünümlü kömür rengi bir kazak giymişti, ayaklarında kalın topuklu asker botları vardı. Bileğinde bir sürü narin altın ve gümüş bilezik vardı.

Bileklerinin iç kısmında başka bir dövme daha vardı, ama yan gözümle bakınca ne olduğunu göremedim.

Sonunda koltuğunda dönerek bana bakışlarını dikti ve ben bu bakışları görmezden gelmek için çok uğraştım.

"Senin için endişeleniyorum," dedi.

"Neden?" Her ne kadar tüm varlığım onun yönüne bakmam için yalvarıyor olsa da, bu dürtüyü bastırdım.

"Bu bir küçük konuşma mı? Ben de nefret ediyorum, merak etme. Ama selam vermek yaygın bir şey. Hatta kibarlık bile sayılır. O zaman ben de selam veririm. Belki de *"Kızımın Noel konserinde ne yapıyorsun?"* diye sorarım. Beni taklit etmeye çalışması, gözlerimi bir an için kapatmama neden oldu, çünkü güçlü bir göz devirme hareketi yapmak istiyordum ve bu da retinamın yapısal bütünlüğünü tehdit edebilirdi. "Yoksa kadınlardan mı korkuyorsun? Boşanma bazen bir erkeğin egosunu zedeleyebilir ve senin kişilik eksikliğini göz önüne alırsak, sorunun bu olduğunu anlayabilirim."

Gözlerimi açtım ve yüzümü yavaşça ona doğru çevirdim. Hemen pişman oldum. Kirpikleri daha koyu ve kalındı. Elmacık kemikleri... parlak görünüyordu, yüzünün keskin hatları, yaptığı basit makyajla daha da belirginleşmişti. Zaten dolgun olan dudakları parlak ve ışıltılıydı. Normal renginden bir ton daha koyuydu.

Daha önce yalan söylemediğimi anlamam sadece bir kalp atışı sürdü.

Lily güzel *değildi*.

O kadar güzeldi ki, göğsüm ağrıyordu.

"Merhaba," dedim basitçe. Gözleri ateşle parlıyordu. "Kızımın Noel konserinde ne işin var?"

Lily kaşlarını kaldırdı. "Geldiğim için bana yalvardı. Senin beni burada istemediğini söyledim ama o ısrarla öyle olmadığını söyledi." Neden cildi bu kadar mükemmeldi? Bu kadar yakından, her şeyi görebiliyordum, gözlerindeki her küçük renk lekesini görebiliyordum ve gözlerinin koyu mavi olduğunu fark ettim. Hayatımda hiç bu renkte gözler görmemiştim. "Mümkünse bir çocuğun kalbini kırma alışkanlığım yoktur. Yani burada olmamdan nefret etsen bile, önümüzdeki bir saat boyunca iyi geçinebiliriz, değil mi?"

Dişlerimin alt kenarını dilimle okşadım ve o yavaşça nefes aldı.

"Sanırım bunu birazdan öğreneceğiz," dedim ona.

Lily koltuğunda keskin bir dönüş yaptı ve kolunu benden uzaklaştırdı. Bryce öne eğildi ve arkadaşına işaret etti.

"Baba, bu Booker. Sana bahsettiğim arkadaşım."

Küçük bir gülümsemeyle elimi uzattım. "Memnun oldum, Booker. Bryce'la okulda vakit geçirdiğin için teşekkürler. Bazen biraz zor bir çocuk olduğunu biliyorum."

Oğlum homurdandı ve iyi niyetli bir şekilde gözlerini devirdi.

Çocuk gülümsedi, belli ki biraz hayran kalmıştı. "M-memnun oldum, Bay King. Bryce Noel tatilinde benim eve gelebilir mi? Annem sorun olmadığını söyledi."

Gülümseyen, dostça görünen bir kadın öne eğildi, beline kadar uzanan örgülü saçları kolunu uzatıp elimi sıkarken koluna kaydı. Lily'ye dokunmadan elini sıkmayı başardım, bu da gecenin en büyük zaferim olarak kayıtlara geçebilir. "Ben Booker'ın annesi Imani. Eğer sizin için de uygunsa numaralarımızı değiştirebiliriz."

Başımı salladım. "Olur. Bryce, sen ona numaranı ver."

Çocuklar hemen plan yapmaya başladılar ve ben koltuğuma yaslanıp hızlıca bir nefes verdim.

Lily bana yine keskin bir bakış attı. "Peki, yanılmışım. Sen insanlara karşı dostça davranabiliyorsun."

"Bazen." Gözlerimi kısa bir süre ona çevirdim. "Senin de aynı şeyi yaptığını henüz görmedim, biliyorsun."

"Ne?"

"Dostça davranmak. Yeni gelen herkese tısladığını, ellerini kapılardan çekip onları güvenli bir mesafeye geri çekmeye çalıştığını hayal ediyorum."

"İnsanlar bunu sevmiyor mu diyorsun? Garip. Belki de bu yüzden hiç arkadaşım yok," diye düşündü. "Belki de tıslama tekniğimi geliştirmeliyim," diye fısıldadı, sanki bir sır veriyormuş gibi bana doğru eğilerek. "*Sizin* arkadaşlarınız var mı, Bay King?"

Cevap vermeden önce, on saymaya çalıştım. Dört sayabildim. "Arkadaşlara ayıracak vaktim yok."

Büyük bir şaşkınlıkla, Lily buna bir cevap vermedi. Sadece burnunu çekip, uzun bacaklarını düzelterek birini diğerinin üzerine attı

sol bacağındaki savaş botu hafifçe sallanıyordu.

Ön sıradaki birkaç yüzü tanıdım. Maggie'nin sınıfındaki babalardan biri arkasına bakıp Lily'nin bacaklarına bakakaldı, bakışları yavaşça yüzüne doğru kaydı ve orada takıldı. Kollarımı kavuşturup gözlerimi onun yönüne doğru kısarak, yüzümdeki somurtkan ifadeyi durdurmak istesem de, elimde değildi.

Adam benim ifademi fark etti ve suçlu bir şekilde gözlerini kırptı, bana el salladı ve kaşlarını kaldırdı.

Lily, eğlenceli sayılmayacak kadar küçük bir ses çıkardı. Sinirlenmiş de olabilirdi, ama bunu anlamak zordu. "Neden böyle bir şey yaptın? Belki de onunla sonra konuşmak isterdim."

Kızımın sınıf arkadaşlarının babalarının Lily'ye herkesin içinde yalakalık yapmasını izlemek mi? Parmaklarımın altına bambu çubuklar sokmayı tercih ederim.

Kıskançlık değildi. Kıskanılacak bir şey yoktu. Bunu göğsümün altında yanan ateşe anlatmaya çalıştım, ama her derin nefes onu daha da alevlendiriyor gibiydi. Tanrım, her etkileşimde beni delirtiyordu. Birkaç hafta daha geçerse, akıl hastanesine yatırılmam gerekecekti.

"Yeni arkadaşlar mı ediniyorsun?" diye sordum, kelimelerimi dikkatlice seçerek.

"Belki." Burnunu çekerek saçlarını omzunun arkasına attı. Vanilya kokuyordu. Neden hep kurabiye gibi kokuyordu ki? "O çok tatlı. Eminim biraz dayak yemeyi seviyordur, sence de öyle değil mi?"

Kıskançlık olmayan bir yanma hissi içimi kavurdu. Birikimlerimin yarısını TUMS için verirdim. Bridget'ten masama stoklamasını istemeliyim.

"O, omurgasız küçük bir aptal," dedim, sesimi oldukça sakın tutarak. "Onu canlı canlı yersin."

"Belki de tam benim tipimdir."

Şimdi onun profiliyle ilgilenme sırası bendeydi, o ise önüne bakıyordu. "Hayır, değil," dedim alçak sesle.

Boğazı yutkunmak için hareket etti, kaşlarında belki de şaşkınlığı ifade eden bir titreme oldu. Evet, kulübe katıl, Townsend; ben bile kendimi şaşırtıyordum.

"Sen nereden biliyorsun?" diye sessizce cevap verdi. Sadece sessizce değil, sesinde bir anlık bir tereddüt vardı ve bu tereddüt damarlarımdan geçip giden kötü bir tatmin duygusu yarattı.

Tam olarak neye duyuyordum bu tatmini? Etkilenen tek kişinin ben olmadığımı mı? Bu konuyu fazla uzatmak istemedim.

Dilimin ucunda, tehlikeli ve aptalca bir şey söylemek vardı, sanki ona nasıl davranacağını bilen bir erkeğe ihtiyacı varmış gibi. Onu evcilleştirmeye çalışmayacak ama ondan da korkmayacak bir erkek. On beş dakikadan çok daha uzun sürecek bir erkek.

Ama tüm bu sözler, iyi işlenmiş disiplinimin arkasında kilitli kaldı.

"O da evli," dedim onun yerine.

Dilini şaklatarak hayal kırıklığını gösterdi. "Evet, bu işe yarar. Aksi takdirde, omurgasız bir aptalı severim." Yüzünü çevirdi, gözleri benimkilere kilitlendi ve kalbim kulaklarımda güm güm atmaya başladı. "Onlar çok uysaldır."

Cevap veremeden ışıklar karardı ve birinci sınıf öğrencileri sahneye çıktı. Lily öne doğru baktı, çenesini kaldırdı ve sanki hiçbir şey olmamış gibi önümüzdeki küçük yüzlere odaklandı.

Nabzımı kontrol altına almam otuz dakika sürdü ve Maggie'nin sınıfı sahneye çıktığında ellerim nihayet gevşedi.

Buna devam edemezdim. Onu bir gün daha hayatımın kenarında tutmak bile bana çok ağır geliyordu. Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu.

Hemen.

Dokuzuncu Bölüm

BARRETT

Başımı eğmiş, bir sonraki toplantım için notlarıma odaklanmıştım, Bridget'in beni çağırmaya çalıştığını neredeyse fark etmedim. Sonunda başımı kaldırıp baktığımda, masasının etrafına baktım. *Boş* masasına.

"Çocuklarım nerede?"

Ellerini beline koydu. "Beni fazla abartıyorsun patron. Maggie savunma hattı toplantısını böldü ve en az bir saattir onu görmedim." Başını benim ofisimin karşısındaki ofise doğru eğdi. "Bryce, Mark'ın ofisinde; ya kanepede uyuyor ya da son maçımız için oyun seçimlerinde ona yardım ediyor. Söylemesi zor."

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Tamam. Bekle... Maggie ne yapıyor?"

Gülerek, "Gidip bir bakmalısın. Wren bu durumu çok eğlenceli buluyor." dedi.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Neden yine buradalar? Bugün komşumuz onlara bakacaktı sanıyordum." Bilmiş bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Noel tatili öncesi ofisteki son gün falan."

Son iki maçımızın programı, aralarında on bir günlük bir ara vardı. Yaralı oyuncuların dinlenmesi için harikaydı. Çocukların aileleriyle tatilin tadını çıkarmaları için birkaç gün vermek için harikaydı. Okuldan çıkan çocukları olan ve Lily'nin onları biraz daha uzun süre bakmasına izin verecek kadar zihinsel dengesini koruyamayan benim gibi adamlar için ise tam bir felaketti.

"Ailem Noel'den sonra buraya gelecek," diye sertçe cevap verdim ve sesimin savunmacı tonunu hemen lanetledim.

"Ah. Komşularında yardım edebilecek kimse olmaması çok kötü." Bridget bana bakmadan, önündeki defteri göz gezdiriyormuş gibi yaptı. "Mesela, yan komşun falan."

"Ona biraz ara vermemiz gerekiyordu," dedim. Sözlerim kesik ve kısa çıktı.

"Biz mi?" diye sordu yavaşça.

Bridget'e yalan söylediğim zamanlar bir elin parmaklarıyla sayılabılırdi ve bunlardan ikisi Lily Townsend hakkındaydı. Bu tek başına bile beni çok korkutmalıydı.

Bir molaya ihtiyacım vardı. Onun gözlerinden, saçlarından ve keskin yorumlarından uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. O lanet ağzından uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Çünkü o ağız...

Bridget'in cevabımı beklediğini fark ettiğimde, hızla gözlerimi kırıştırdım ve dosyayı kolumun altına sıkıştırdım. "Evet. Son bir buçuk haftadır çok yardımcı oldu."

"Ve bir gün daha ona fazla geldi," diye ekledi Bridget. Söyleyişinde şüpheli bir ton yoktu, ama ben bu kadını tanıyordum. "Yarın izinlisin. Ve ertesi gün de. Tamamen, tamamen izinlisin ve o da bir günlüğüne onlara bakmaktan uzaklaşmaya ihtiyaç duydu. Doğru mu anladım?"

"Yapacak işin yok mu?" diye sordum.

"Evet, her zaman çok meşgul ve önemliyim." Buffalo'da başladığımızda istediği büyük, pahalı deri koltuğa oturdu, sonra beni masasından uzaklaştırdı. "Bu arada, gidip kendi çocuklarını bul. Son toplantına kadar on beş dakikan olduğunu biliyorum."

Koltuğu yavaşça ters yöne döndüğünde, işim bitmişti. "Biliyor musun, bu ligde kendilerine saygı duyan yönetici asistanları olan baş antrenörler olduğuna eminim."

"Oh. Hala burada mısınız?"

İç geçirdim ve Mark'ın ofisine doğru yürüdüm. Tahmin ettiğim gibi, Bryce uzak duvardaki dev beyaz tahtada planları inceliyordu.

"Bu küçük insanı ofisinden çıkarmamı ister misin?" diye sordum Mark'a.

İkisi de döndü ve ben gülümsedim. Bryce, yaklaşık üç beden büyük bir prototip forma giyyordu. "Yardım ediyorum," diye ısrar etti oğlum.

Mark gülümsedi. "O iyi."

"Teşekkürler, Mark." Saati dokundum. "Kız kardeşini bulacağım, sonra bir toplantım daha var, sonra eve gidebiliriz, tamam mı?"

"

Bana net bir selam verdi, sonra tahtaya geri döndü.

Defans hattının toplanması gereken konferans odası boştu, bu yüzden bir kez daha iç çekerek birkaç koridoru daha geçtim. Soyunma odasında da yoklardı. Ağırlık odasında da yoklardı.

Defans oyuncularımdan biri, ellerimi belime koymuş, hangi yöne gideceğime karar vermeye çalışırken beni buldu.

"Bu kadar boyunda bir kız mı arıyorsun?" diye sordu Travis, elini beline koyarak. "İnsanlara emir vermeyi seven bir kız mı?"

Ağzım isteksizce bir gülümsemeye çekildi. "Evet."

Başını sağdaki koridora doğru eğdi, orası ana antrenman sahasına çıkıyordu. "Orada."

"Nedenini sormaya korkuyorum" diye mırıldandım ve bu onu güldürdü. Pazar günü maç olmadığı için bizim için tipik bir cumartesi değildi. Normal bir haftada, tüm oyunları gözden geçirir, deplasman maçıysa seyahat hazırlıkları yapardık. Tatil ve maçlar arasındaki normalden uzun ara nedeniyle program o kadar yorucu değildi. Oyuncuların çoğu, filmleri izledikten ve koordinatörleriyle vakit geçirdikten sonra eve gitmişti. Bazıları tedavi için de gelmişti; sezonun bu noktasında herkes biraz yorgundu.

Akşam yemeği bittikten sonra, bu saatlerde sahada genellikle oyuncu kalmazdı. Son virajı döndüm ve sahaya açılan ilk kapıdan içeri girdiğimde, inanılmaz bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım.

Maggie bir basamaklı taburede durmuş, ağzına megafon dayamıştı.

Tüm savunma hattım dans hareketleri çalışırken, o da onlara ne yapmaları gerektiğini söylüyordu.

"Hayır, hayır, soldaki herkes, *pirouette* yapmalısınız," dedi sinirli bir şekilde. "Keshawn'a bakın, o çok iyi yapıyor."

Takım kaptanlarımızdan biri, 195 cm boyunda, savunmamızın en sağlam oyuncularından biri olan, ağaç gövdesi kadar kalın kolları dövme, devasa bir adam, ellerini başının üzerinde kavisli bir şekilde tutarak mükemmel bir balerin hareketi yaparken, ben ağzımı elimle kapattım.

Diğerleri alkışladı ve ıslık çaldı. "Bunu nasıl bu kadar iyi yapabiliyorsun dostum?" diye sordu biri.

Keshawn omuz silkti. "Kızım bale yapıyor. Bazen ona pratik yapmasında yardım ediyorum. Hareketi *hissetmelisin*."

Wren sağ tarafta, tüm bunları filme alan stajyeri yönlendiriyordu ve ben sadece takımın sosyal medyasında neyin yayınlanacağını hayal edebiliyordum.

Boğazımı temizledim ve Maggie hızla bana döndü. "Baba! İçerik hazırlıyoruz. Bana kendi *programımı* verecekler."

Kaşlarımı kaldırdım. "Duydum. Bu çocukların işlerini yapmalarını engelliyor musun?"

"Hadi ama Koç," dedi Keshawn. "Beş dakika daha? Bu sefer neredeyse başardık."

"Evet, baba, beş dakika daha alabilir miyiz?" diye sordu Maggie, ayak parmaklarının ucunda hafifçe zıplayarak.

"Beş dakika daha," dedim, dudaklarım çaresiz bir gülümsemeye kıvrıldı. "Sonra ofisime gelin, tamam mı?"

Elini uzattı ve Keshawn onunla tokalaştı. Sonra megafonu ağzına götürdü. "Adamı duydunuz. Beş dakikamız var, hadi iki çekim daha yapalım." Hala amplifikatöre konuşarak benim yönüme döndü. "Baba, eve gittiğimizde Noel filmi izleyip kurabiye yiyebilir miyiz?"

Sahadaki herkesin gözleri üzerimdeydi. "Uh, evet, olur."

"Biz de gelebilir miyiz, Koç?" diye sordu biri.

Acı bir gülümsemeyle, "Bu gece olmaz," dedim.

Maggie tekrar döndü, megafonu ağzına götürerek sıranın sonundaki oyuncularından birini işaret etti. "Justice, o pirouette'yi ritimle yapamazsan, videodan çıkarılırsın."

"Yapacağım," diye söz verdi Justice. Bana anlamlı bir bakış attı. "O korkutucu, Koç."

"İnan bana, farkındayım."

"Noel tatili en iyisidir," diye iç geçirdi Bryce. "İki hafta okul yok."

"Kesinlikle en iyisi," diye Maggie de aynı fikirdeydi. *Home Alone* filminin yarısına gelmiştik, Maggie yatağından aldığı yastıklarla yerde uzanmış, bacaklarını havada ileri geri sallıyordu. Tesisten eve döndüğümüzde nihayet ağaç süslemek için biraz zaman ayırdık, ancak çocuklar süsleri asma işinin yarısında ilgilerini kaybettiler. Bridget, tüm hediyelerin paketlenip ağacın altına konulmaya hazır olduğunu, ekstra garajın arkasındaki depo odasında saklandığını söyledi. O gün ben toplantıdayken onları gizlice oraya koymuştu.

Bryce'ın göğsü, Lily'nin evinden getirdikleri son partiden kalan kurabiye kırıntıları ile kaplıydı. Çocuklarıma göre, dünyadaki en iyi kurabiyelerdi.

Henüz denememiştim. Onu tanıyorsam, paket servisi kutusuna bir kamera koymuş olmalıydı ve tek bir ısırık aldığımda her şey kendi kendine yok olacaktı.

"Yarın Noel Arifesi," dedim sessizce. "Ne yapalım?" "Bütün gün şeker yiyelim," diye ısrar etti Bryce.

"Günün bir kısmında." Bacağını hafifçe ittim. "Birkaç oyun oynayabiliriz."

Bana utangaç bir bakış attı. "Ve hiç çalışmak zorunda değilsin... Hiç mi?"

Hiç mi?"

"Hiç," diye söz verdim. "Film tatil sonrasına kadar bekleyebilir."

Memnuniyetini gizlemeye çalıştı ama yine de gülümsemesi ortaya çıktı. "Monopoly falan oynayabiliriz belki? Genelde böyle uzun oyunlar için vaktin olmaz."

Kafamın içinde çığlık atan suçluluk duygusunu bastırmak neredeyse imkansızdı. "Monopoly mükemmel olur."

Bryce kanepeden atladı. "Harika, yarın için oyunları seçmeye gidiyorum," diye bağırdı ve koridorun sonundaki depo odasına doğru koştu.

"Sokağın sonundaki kiliseye gidebilir miyiz?" diye sordu Maggie. "Okuldaki birkaç arkadaşım, orada mum ayini yaptıklarını söyledi." Kaşlarını çatı. "Kilisede açık alev olması pek güvenli gelmiyor, ama yine de görmek istiyorum."

"İstersen gidebiliriz. Eğer sana uygunsa, yepyeni gelenekler yaratabiliriz."

Rachel ile Noel her zaman abartılı geçerdi. O, resmi davetler ve gösterişli partiler isterdi. Filmler, oyunlar ve evde geçirilen sakin akşamlar onun için önemli değildi. Bir dekorasyon şirketi gelip evimizi dergilerden çıkmış gibi göstermişti.

Maggie köşedeki yarı dekore edilmiş yeşillığe baktı. "Küçük ağacımızı seviyorum."

"O *küçük ağaç* üç metre boyunda," dedim.

"Evet, ama mükemmel değil. Ben onu seviyorum." Yerden kalkıp kutuyu karıştırarak başka bir süs buldu. Üzerinde "*Bebeğin İlk Noel'i*" yazıyordu ve Bryce'ın küçük, bulanık bir resmi vardı. "*Aile Noel ağacı* gibi hissettiriyor."

İşini bitirdiğinde, kanepeye doğru yürüdü ve yanıma kıvrıldı. Gözlerimi kapattım ve kolumu omuzlarına doladım. "Evet, öyle, evlat."

Bir dakika sessiz kaldı, kucağımı örten battaniyenin kenarıyla oynadı. "Ailenin yanında olmadan Noel'in üzücü olacağını düşünüyor musun?"

Haftada birkaç kez Rachel ile konuşuyorlardı. Ama bunun dışında, onun hakkında pek soru sormuyorlardı. Üçümüz için yeni bir normal bulmak, hayal ettiğimden hem daha kolay hem de çok daha zordu. Çocuklar, Rachel gibi, benimle daha iyi olduklarını biliyor gibiydiler. Erken çocukluk yılları boyunca bakıcılar tarafından büyütülmüşlerdi. Rachel'da annelik geni yoktu, ilişkimizin başlarında onda gördüğümü sandığım birkaç başka özellik de yoktu. Samimiyet bunlardan biriydi. Kırılganlık bir diğeri. Ve en önemlisi, sevme yeteneği. Onun bunu yapabileceğinden tam olarak emin değildim.

Ama benim çocuklarımın hepsinde bu özellikler vardı ve Maggie'nin tatil boyunca annesinin yalnız kalmasından endişe duyması beni şaşırtmadı.

Kafasının üstüne hızlıca bir öpücük kondurdum. "Evet, evet, yalnız kalmak zor olurdu."

O da başını salladı. "Ya... ya birini mutlu edecek durumda olursan? Bunu yapman gerekmez mi?"

"Tabii ki," dedim. "Aklında ne var? Noel günü bir telefon falan mı?"

Maggie başını kaldırdı ve bana deliymişim gibi baktı. "Hayır, onu buraya davet etmeyi düşünüyordum."

"Tatlım, annen Kaliforniya'da," diye yavaşça cevap verdim. "Yarın buraya uçmayacak."

Maggie gözlerini devirdi. "Anneden bahsetmiyordum."

"O zaman kimden bahsediyorsun?"

"Lily. Onun ailesi yok, yarın yalnız kalacak." Bana yalvaran bir bakış attı. "Lütfen, baba."

Çocuklarınızın sizi kendi yarattığınız bir köşeye sıkıştırabilmesi şaşırtıcıydı. Maggie, ne yaptığının farkında olmadan beni tamamen merhametine teslim etti ve akıl sağlığım için en büyük tehdit olan, uzak durmam gereken tek kadının yanında gönüllü olarak zaman geçirmemi istedi. Ve bunu yapıyordu çünkü kocaman bir kalbi vardı. Çünkü insanları önemsiyordu ve gerçekten önemli olduğunda bu önemi nasıl eyleme geçirebileceği konusunda benden tavsiye istiyordu.

Kızın iyi huylu doğasını bastırmaktansa, sıcak kömürleri yutmayı tercih ederim. Evet, o çok zekiydi ve tanımlayamadığım bir şekilde korkutucuydu, ama iyi biriydi. Bu iyilik, bencillik, çok meşgul olmak veya çok stresli olmak gibi o anda önemsiz görünen milyonlarca farklı nedenden dolayı çok kolay bir şekilde yok edilebilirdi. Önemsiz görünebilir. Çoğu ebeveynlik kararında durum genellikle böyle olmaz mı? *Sadece bir kerelik bir şey.* Ama bir kerelik, iki kerelik, sonra bir düzine kerelik olur ve farkına varmadan bir kalıp oluşur. Bu, Rachel'ın Maggie'nin yaşındayken birinin onun kalbini bastırmış olabileceğini düşündürdü.

"Ailesinin olmadığını nereden biliyorsun?" diye sessizce sordum.

"Birkaç gün önce bana söyledi. Noel'de ne yapacağını sordum, o da hiçbir şey yapmayacağını söyledi," diye cevapladı Maggie. "Çünkü onun ailesi yok."

"Belki de sadece *burada* ailesi olmadığını kastetmiştir."

"Belki," diye yanıtladı. "Ama sanmıyorum. Bence o yalnız." Maggie'nin gözleri doldu ve ben mahvolmuştum. "Onu gerçekten seviyorum, baba. Yalnız kalmasını istemiyorum. Yarın onu bize davet edebilir miyiz lütfen? Noel'de hep kurabiye süslemek istemişimdir, ama annem mutfağı kirletmek istememişti."

Benim ne istediğim ya da istemediğim önemli değildi. Benim zamana ihtiyacım olup olmadığı ya da Lily'nin beni o kadar kolay sinirlendirmesi, sanki nefes alması yeter de benim sinirimin tavan yapması önemli değildi. Önemli olan, kızımın istediği şeylerin önemli olduğunu hissettiği bu tür anlardı. Ona iyi bir insan olmak, nazik ve düşünceli olmak ve ilkelerimize sadık kalmak hakkında söylediklerimi desteklemek.

Ne kadar sık başarısız olduğumu hissetsem de, *burada* onu hayal kırıklığına uğratmadığım sürece, her şey yolundaydı.

Yüzünün yanını avuçlarımla kavradım ve boğazımdaki düğümü aşarak konuştum. "Evet, evet. Yarın onu davet edebiliriz."

Gülümsemesi kocaman ve mutluydu. "Şimdi yapabilir miyim?"

"Geç oldu," diye cevapladım. "Yatmış olabilir, ona mesaj atsene. Yarın cevap verebilir."

"Tamam," dedi Maggie ve mutfığa koşarak kendisi ve Bryce'ın ortak kullandıkları cep telefonunu almaya gitti. Basit bir telefondur, sadece önceden onaylanmış numaralardan gelen mesajları ve aramaları kabul ediyordu. Eğer başarabilirsem, otuz yaşına gelene kadar onları sosyal medyadan uzak tutacaktım. Ancak kızımı tanırıyorsa, koyabileceğim tüm korumaları nasıl atlatacağını öğretecek karanlık ağın bir köşesini bulacaktır.

Onların yaşındaki çocukların ebeveyni olmak imkansızdı. Dünya, onlara daha fazla şey öğrenmeleri, daha fazla deneyim yaşamaları için baskı yapıyordu. Onlara hem son derece uygunsuz hem de tamamen eğitici şeyler söyleyen bir dünya. Kendilerini gerçekte olduklarından daha yaşlı ve olgun hissediyorlardı. Ve onları korumak imkansızdı. Hayatlarını kolaylaştırmak, engellerini ve streslerini ortadan kaldırmak için ne kadar istesem de, bunu başaramadım.

Böyle geceler, kum saatinden kumun gerçek zamanlı olarak akıp gitmesini izlemek gibiydi. Hâlâ çok masumdular, benim öğrenmek zorunda kaldığım en zor derslere karşı hâlâ naiftler, ama birçok yönden, benim onlara verdiğim değerden daha akıllı ve daha bilinçliydi.

O zaten ekrana dokunuyordu.

"Mesajı göndermeden önce görmek istiyorum."

Maggie başını salladı ve benim yapabileceğimden üç kat daha hızlı yazmaya başladı. "Tamam. Nasıl oldu?"

Mesaj, kalan tüm çekinceleri eritmeye yetecek kadar iyiydi.

Merhaba Lily. Noel arifesi mutlu olsun. Son yaptığın kurabiyeleri çok sevdim. Yarın biraz pişirmeme yardım eder misin? Noel'de kimse yalnız kalmamalı ve babam, yalnız olan birine yardım etme imkanımız varsa bir şeyler yapmamız gerektiğini söyledi, bu yüzden yarın seni davet ediyoruz. Oyun oynayıp kiliseye gidip yemek yiyeceğiz. Hatta en sevdiğin Noel filmini bile seçebilirsin. Lütfen gelir misin?

Not: Ben senin arkadaşın Maggie.

Ona "Mükemmel" dediğimde sesim kısılmıştı.

O, gergin bir nefes vererek gönder tuşuna bastı ve yüzü ışıldadı. "Peki şimdi ne olacak?"

"Şimdi onun evet demesini bekleyeceğiz." Kolunu nazikçe sıktım. "Ve hayır derse, onun cevabını saygıyla karşılayacağız, tamam mı?"

Maggie ciddiyetle başını salladı, ama gözlerinden bunun olasılığına hazırlıklı olmadığını anlayabiliyordum.

Bryce, kolları masa oyunları ile dolu, üsttekiler tehlikeli bir şekilde sallanarak odaya geri döndü. "Sanırım yeterince aldım. Biri bana yardım edebilir mi?"

Onuncu Bölüm

LILY

"Ne halt ediyorum ben?" diye mırıldandım, elim havada asılı kalmış, King'lerin evinin ön kapısına dokunamadan. "Sadece... insanlar. Bir evde birlikte vakit geçiren insanlar. Ve o, çocuklarının önünde sana pislik gibi davranmayacaktır."

Bundan yüzde 84 eminim, ama konserdeki küçük *olayımızı* tekrar tekrar kafamda canlandırmamın sayısı mide bulandırıcı boyutlara ulaşmıştı. Diğer etkileşimlerimiz gibi olmamıştı. Gerginlik vardı. Gerginlik, özellikle ortaya çıkarmak istemediğim şeyleri ifade ediyordu.

Ama eski usul zihinsel sarmalın amacı da bu değil miydi? Yara kabuğu iyice açılana kadar, defalarca defalarca defalarca ortaya çıkardık.

Konserden sonraki gün çocuklara bakmam gerekmediğini söyleyen mesajını aldığım *anda*, o adamın bizim *ilişkimizi* düşünmediğini söylerse yalan söylediğini anladım.

Kendi düşüncelerim üç parçalı bir döngüde sıkışıp kalmıştı.

İlk olarak, bana dokunduğunda kolumda karıncalanma hissetmişim. Genel olarak, onun gibi karmaşık erkeklerden kaynaklanan karıncalanmalardan kaçınırdım.

İkincisi - ve bu biraz sorunlu bir ikinci noktaydı - *flört etmişim*. Flört ettiğimi inkar etmek aptalcaydı, çünkü bunu yaptığımda bile ne olduğunu biliyordum. O ise bilmiyor olabilir. Bazı insanlar ince flört etme yeteneğine sahipti ve ben de onlardan biriydim. Kötü davranmak, birine zararsız sataşmak ve gerçek flört etmek arasında ince bir çizgi vardı. Ben o çizginin üzerinde duruyordum. Ama elimde değildi. Nazik davranmam onun kafasını patlatırdı.

Üçüncüsü ve en önemlisi, o da flört etmemi karşılık vermemişti. Yaptığı şey, o kadar mükemmel bir şekilde huysuzca tepki vermektir ki, gözleri benimkilerle her buluştuğunda omurgamdan aşağı küçük bir heyecan dalgası geçiyordu.

Maggie'nin konseri bittikten sonra, daha fazla konuşmadık. Maggie'nin performansını coşkuyla övdükten ve iki çocuğa da sarıldıktan sonra, arabama kaçtım — Barrett'ın anlamlı bakışlarından ve omurgasız evli salaklarla etkileşimlerden kurtulmak için.

Bu iyi bir şeydi, çünkü gözleri dolaşan ve kolları ince olan o adam benim tipim değildi.

Tipim ne *olduğu* şu anda ilgilenmem gereken bir konu değildi, çünkü hızla dünyadaki en sevdiğim insanlar haline gelen çocukların bu tatlı daveti benim tipimle hiçbir ilgisi yoktu.

Barrett'ın öyle olduğu anlamına gelmezdi. Kasları iyiydi. Büyük, belirgin ve açıkça iyi bakılmıştı. Çenesi ve koyu renkli gözleri... neyse. Herkesin çenesi keskin olabilir ve bu benim iç çamaşırlarımı çıkarmak istememe neden olmazdı. İnanın bana, iyi bir profil hayatınızı kolaylaştırmaz.

Bu, birkaç metre uzunluğunda bir sopayla bile dokunmak istemediğim sarmalımın diğer kısmıydı. Benim tipimin ne olduğunu bile bilmiyordum. Kimsenin benimle ilgilenmek isteyeceğini düşünmek imkansız geliyordu, en azından uzun vadede. Ama hayatımın geri kalanında sadece kısa vadeli ilişkiler kuracağımı düşünmek...

Bu, göğsümün garip bir şekilde boşaldığını hissettirdi. Sanki tek duyduğum şey, sahip olmadığım şeylerin yankılarıymış gibi, kaburgalarımda çınlayarak. En kötüsü de, o tatlı ve düşünceli olsaydı ve benim en kötü yanlarımı görseydi, bu bir şekilde daha da korkutucu olurdu.

Söylediği gibi, yeni insanlara tıslayıp kapıları çarpıyordu. Sonuçta, çok da uzak bir ihtimal değildi ve eğer o - kaslı, çene hattı belirgin, koyu renkli, sıcak gözlü *biri* - o özel perdenin arkasına bakıp çılgılık atarak kaçmazsa...

Bu çok daha kötü görünüyordu.

Ya da Barrett King'in benim tipim olmasından endişeleniyorsam öyle olurdu. Ama endişelenmiyordum.

Çünkü *o benim tipim* değildi.

Elimi yumruk yapıp havaya kaldırdım. Bunu Maggie için yapıyordum. Bryce için.

Kapıyı çalmak için kendimi ikna etmem yeterliydi. Sanki burada olmakta hiçbir sakınca yokmuş gibi, kararlı ve kesin *bir* şekilde. Midemde, sinirlerimi görmezden gelmemi imkansız kılan pişmanlık dolu düğümler varken, derin bir nefes aldım ve Barrett ile önümüzdeki birkaç saat boyunca yüzleşmek için ihtiyacım olan chi'mi ya da her neyse onu merkezledim.

Kapıya doğru gelen gürültülü ayak sesleri beni gülümsetti. Demek beni içeri alan evin sahibi değildi. Ev yanıyor ve ben çıkışı engelliyormuşum gibi, bana doğru koşacağını hiç sanmıyordum.

Kapı açılmadan önce kendimi hazırlamam iyi olmuştu, çünkü Bryce ve Maggie sanki beni iki gün önce görmemişler gibi üzerime atladılar.

"Vay canına," diye güldüm. "Hey, siz ikiniz."

Bryce ilk olarak geri çekildi, gözleri parlıyordu. "Monopoly sever misin?"

Ya da başka bir oyun? Scrabble da oynayabiliriz.

Scrabble'ı çok severim." "Ben..."

"O benimle pasta yapıyor," Maggie kardeşine hatırlattı, elimi tutup beni eve çekti. "Sana bunu zaten söylemiştim."

"Onun tüm zamanını kendine ayırma, Maggie," diye homurdandı Bryce.

"İkisini de yapabiliriz," diye onları ikna ettim. "Ama önce kurabiye pişirmeliyiz. Süslemeden önce soğumasını bekleyelim."

Barrett ortalarda görünmüyordu ve midemdeki düğüm biraz gevşedi. Ne tür bir Noel babasıydı o? Onun neşeli bir tatil geçirdiğini hayal etmeye çalıştığımda, kafamda karikatürize bir versiyonu canlanıyordu. Renk kodlu ve katı bir programı olurdu. On beş dakika kurabiye yemek için. Sonra on beş dakika eggnog içmek için. Dağınıklık yaratmasın diye tek bir parça ambalaj kağıdı bile yere düşmezdi.

Histerik bir kahkaha ağızımdan çıkmak üzereydi, çünkü burada olmam kendi karar verme becerilerimi sorgulamama neden oluyordu. Ama tüm bunlara ve Hot Scary Christmas Dad'in görünmeyen varlığına rağmen, ev güzel kokuyordu — sanki ana odada bir çam ağacı çiftliği ve sıcak elma şarabı patlamış gibiydi.

Gözlerim odayı taradı, tüm detayları içime çektim. Geçen gece bu kadar içeri girememiştim ve şimdi merakımı gizlemeye bile çalışmadım.

Mutfak büyüktü, evin arka duvarı boyunca uzanıyordu ve ortasında dört tabureli bir ada vardı. Oturma odasında, duvara monte edilmiş televizyona bakan uzun L şeklinde kanepenin arkasında birkaç destek kolunu vardı ve köşede renkli ışıklarla parıldayan bir Noel ağacı duruyordu.

Bu, görebildiğim tek bayram kutlamasıydı, ama altındaki alan güzelce paketlenmiş hediyelerle doluydu. Omzumun üzerinden sarkan çantada her bir çocuk için birer tane vardı.

"Çok güzelsin," dedi Maggie.

Elastik bel bantları ve rahat kumaşlar tatilin gerçek kahramanlarıydı, bu yüzden en yumuşak taytımı ve Celtics sweatshirt'ümü giymiştim. Oraya gitmeden önce hızlıca maskara sürmüş olmama rağmen, *güzel* görünmek istediğim bir görünüm değildi, bu yüzden ona alaycı bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. Saçlarını geri tutan parlak saç bandına dokundum. "Sen de öyle."

"Bu sabah kiliseye gittik," diye iç geçirdi. "Aslında hiç gitmeyiz, o yüzden ne giyeceğimi bilemedim. Ama biraz şık giyinmem gerektiğini hissettim." Bir süre durdu. "Bebek İsa için."

Ciddiyetle başımı salladım. "Tabii ki."

Bryce çantama bakmaya başladı. "Burada ne var?"

Elini itekledim. "Hey, normalde başkalarının eşyalarını karıştırır mısın? Git buradan, küçük adam. Senin görececek bir şey yok."

Gülerek yemek masasına koştu, masanın yarısı dağınık bir şekilde dizilmiş masa oyunları ile kaplıydı. "Kurabiyeleri fırına koyman ne kadar sürer?"

Çantamı tezgahın üzerine koydum ve soğutulmuş hamur kabını çıkardım. "Yirmi dakika kadar mı? Kız kardeşin kurabiye kalıplarını kullanmakta gerçekten sorun yaşamıyorsa tabii."

"Oh, bu sabah mağazadan aldık," dedi Maggie, buzdolabının yanındaki tezgahın üzerinde duran bir çantayı açarak.

"Noel arifesinde markete mi gittiniz? Aklınızı kaçırmış olmalısınız," dedim ve burnunun ucuna hafifçe vurdum.

"Babamın suçu," dediler hep bir ağızdan.

"Benim neyim var?" diye sordu söz konusu adam, odanın diğer tarafındaki koridorun sonunda belirerek. Ön kollarını sıvarken başını eğmişti. Basit bir kıyafetti: hayatımda yüzlerce erkekte gördüğüm sade beyaz

düğmeli gömlek, hayatımda yüzlerce erkekte görmüştüm, ama gömleğin ona bu kadar yakışmasına birdenbire midemde hissettiğim ürpertiye lanet okudum.

Güzel. Ona çok yakışmıştı. Yakışmış *mıydı*?

Her neyse. Bu cümlelerin gramer yapısı bir yana, Barrett King düğmeli gömleğine ciddi bir iyilik yapıyordu. Görünüşe göre, bebek İsa için de güzel giyinmişti.

"Lily kurabiye kalıpları getirmiş," dedi Maggie. "Onlara ihtiyacımız bile yoktu. Sana söylemiştim."

Gözleri, sanki hava kalın ve her şeyi yavaşlatıyormuş gibi yavaşça kalktı ve benimkilerle buluştuğunda, bu konuda benim kadar endişeli olduğu anlaşıldı.

"Ah. Buradasın."

"Mutlu Noeller," dedim ona ve sesimin tonu beni neredeyse irkiltti. Sesim yarım oktav fazla tizdi ve sinirlerim artık kafamın üzerinde yanıp sönen bir neon tabela gibiydi. "Beni davet ettiğin için teşekkürler."

Sabah boyunca, ona karşı kibar olacağıma dair kendime söz vermiştim. Nazik ve tatlı olabileceğime... Tamam, belki *tatlı* değil, çünkü son zamanlarda kişilik nakli geçirmemişim, ama birbirimize sataşmadan ve bağırmadan aynı odada bulunabilirdik.

Bakışlarının baskısı o kadar hissedilebilirdi ki, neredeyse bir adım geri atacaktım, ama kendimi yerinde kalmaya zorladım. Bu adamdan geri adım atmayacaktım, çok teşekkürler.

Bakışları ayaklarıma indiğinde ve sonra tekrar yukarı çıktığında, sadece kaşımı kaldırdım. "Kıyafet kurallarına uyuyorum, değil mi Bay King?"

Ağzı sabit kalsa da, gözlerindeki hafif bir titreme onu ele verdi. Tek cevabı, düşük, tiz bir uğultuydu. "Bugün yanında korkutucu küçük canavar yok mu?"

Hafifçe gülümsedim. "Hayır, Larry kanepede uyumaktan memnunmuş. Ona gelmek isteyip istemediğini sordum, ama cevabı battaniyenin altına girip hırlamak oldu."

Barrett boğazının derinliklerinden küçük bir ses çıkardı. "Yani bana hırlamıyor mu?"

"Hayır. O köpek benim varlığımdan nefret ediyor, yanlış anlama." Musluğu açtım ve ellerimi yıkamak için kollarımı sıvadım.

Maggie ve ben başlamadan önce. "Kurabiye kalıplarını aldığın için teşekkürler. Patty'de olmayan şekiller var."

"Hangileri?" diye sordu Maggie.

Onun çıkardığı kalıplara doğru eğildim. Barrett, Bryce ondan oyun kurmak için yardım istemesine rağmen hala beni izliyordu. "Kardan adam, ren geyiği ve çan kalıplarım yok. Altı şekil seçip her birinden dörder tane yapalım. Olur mu?"

Maggie, heyecanlandığında her zaman yaptığı gibi ayak parmaklarının üzerinde hafifçe zıpladı ve en beğendiğimiz şekilleri seçerken bunu tekrar yaptı. Ayrıldığımda hatırlayacağım küçük şeylerdi bunlar ve kalbim bir an için sıkıştı, ama sonra kendimi durdurabildim.

Son seçimlerini yaptıktan sonra, onayımı almak için bana baktı.

"Bunlar eğlenceli olacak."

"Ren geyiklerini süslemen gerekebilir. Ben bu konuda pek iyi değilim," dedi.

"Hepimiz bir yerden başlamalıyız ve sonuç berbat olsa bile, hiç başlamamaktan iyidir."

Ne dediğimi fark etmeden sözler ağzımdan çıkmıştı ve babamın sesi sanki yanımda duruyormuş gibi duyuluyordu. Nefesim titriyordu, bir an için beynim altüst olmuştu. Dönüp tekrar çantaya bakıyormuş gibi yaptım.

Belki de evde kalmalıydım. Belki de
bu benim için çok fazlaydı.

Ne *düşünüyordum* ki?

"Sırada neye ihtiyacın var?" diye sordu Maggie, beni düşüncelerimin mutlak *hayırından* çekip çıkardı.

"Bir oklava ve biraz un, lütfen."

"Evet, şef." Selam verdi. O unu tezgahın üzerine koyarken, ben içimden kısa bir kahkaha attım, sonra çekmeceleri açmaya başladı ve durakladı. "Baba, oklava var mı?"

Barrett gözlerini benimkilere dikip başını salladı. "Arkanızdaki çekmecede. Ama hiç kullanılmadığını sanıyorum."

"Teşekkürler, baba," dedim, göz kapaklarımı kırıştıtarak.

Bana hiç de eğlenceli olmayan bir bakış attı. Tanrım, bu konuda çok iyiydi. Hatta adil bile değildi.

"Ne?" diye masumca sordum. "*Baba* diyebilirdim."

"Lily," diye uyardı.

Ben iç geçirdim. "Peki. Noel ateşkesi mi?"

Maggie, oklava ile yanıma geldi.

Onu elimde kaldırdığımda, Barrett küçük bir ses çıkardı. "Bu, nazik olacağın anlamına mı geliyor?"

"Ben her zaman naziğim," dedim. *Tanrım, bu şey harika bir silah olurdu.* "Çocuklarına sor."

"En nazik," dedi Bryce. "Neden ona *baba* diyorsun? Onunla hiçbir ilişkin yok ki."

"Söylemem," dedim Bryce'a kararlı bir şekilde, dikkatim kısa bir süre söz konusu adama kaydı. "Benim tarzım değil."

Barrett'in çenesinin sıkılması ve gözlerindeki parıltı beni neredeyse mahvediyordu. Yutkundum, bakışlarımı ondan ayırarak Maggie'den un kabını aldım ve tezgahın yüzeyine ince bir tabaka serpmek için başladım.

O bana doğru eğildi. "Hamur neden soğuk?"

"Çünkü birkaç saat soğutmazsak, tereyağı erir ve kurabiyelerimiz büyük damla şeklinde olurlar - ve emin olun, kimse bunu istemez." Kafamı masaya doğru eğdim. "Baban damla şeklinde bir ren geyiği yer mi sence? Sanmıyorum."

"Yani bunları yiyebilir miyim?" dedi. "Bu bir sürpriz."

Ona hızlıca baktım. "Bu senin Noel hediyen. Gördün mü? Nazik olabileceğimi söylemiştim."

Bir saniye boyunca odanın iki ucunda birbirimize baktık, bu tatili birlikte geçireceğimizin gerçeği havayı gergin bir örtüyle kapladı. İlk önce o pes etti ve göğsümün ortasında ince bir çatlak belirdi.

Çatlağı hissetmek, onu tanımlamaktan daha zordu. Pişmanlık gibi bir şeydi. Evet dediğim için. Bütün gün yalnız hissettiğim için - kendimden ve beni sürekli görmezden gelen huysuz küçük köpeğimden bıkmıştım - ve bir şekilde bu aileden uzak durmayı başaramadığım için.

Ben. Bir aileyle, *bu* aileyle, Noel'de. Altı ay önceki ben, şimdiki bana yalancı bir fahişe derdi.

Maggie ve ben kurabiyeleri hazırladık ve onun mükemmel bir pasta yapım asistanı olduğunu fark ettim. Talimatları uyguladı, gerektiğinde düzeltmelerden rahatsız olmadı ve farkına varmadan fırına bir düzine kurabiyemiz girdi, bir düzine daha da fırına girmeyi bekliyordu.

Bryce ve Barrett şaşırtıcı bir şekilde eşit bir Monopoly turuna girmişlerdi ve istemememe rağmen kendimi onları göz ucuyla izlerken buldum.

Mutfakta yaptığımız dağınıklık hakkında tek bir yorum bile yapılmadı - ve inanın bana, ortalığı fena halde dağıttık. Yerde, Maggie'nin saçında ve benim saçımda da biraz un vardı. O da bunu göz ucuyla izliyor gibiydi, ikimiz de diğerinin iki minik tamponumuzla nasıl etkileşime girdiğini izliyorduk. Oğluna karşı sabırlıydı, bir karar verdiğinde onu nazikçe düzeltiyordu, ama ona ne yapması gerektiğini söylemek ya da Bryce'ın yanlış olduğunu söylemek yerine, Barrett bunu asla sert bir şekilde yapmıyordu.

Bu... yüzyılın şoku, değil mi? *Sert davranmak* adının ortasındaki harf olduğunu düşünmüştüm.

"Üzerine geldiğinde satın almadığın mülkleri düşün," dedi. "Tüm paranı biriktirirsen, ileride işin zorlaşır."

"Ama benim senden daha fazla param var," dedi Bryce. "Bu oyunun amacı para kazanmak değil mi?"

Barrett başını salladı ve kolunu yanındaki sandalyenin arkasına attı. Pazı kasları gömleğin gerilmesine neden oldu ve kendimi ona bakarken bulduğumda, zihnimde kendime bir tokat attım.

Hayır, Lily. Onun kolları bizi ilgilendirmez.

"Yatırımlarla paranızı büyütürsünüz. Bu oyunu bir süredir oynamadık ve geçen sefer size karşı muhtemelen yumuşak davrandım, ama sadece şu an değil, uzun vadede nasıl kazanacağınızı düşünün."

Bryce içini çekti. "Bu oyun hiç bitmeyecek sanki, değil mi?"

Barrett, oğluna sevgiyle bakarken gülümsemesini sakladı. "Evet."

Gözlerindeki bakış, o lanet gömleğin içindeki vücudunun herhangi bir kısmından daha fazla dikkatimi çekti. Çocuklarını sevmek şekli *tam* oradaydı — sanki onu avucumun içine alıp tutabilirdim. *Bana* karşı olan tavrının ikilemi beynimi biraz karıştırdı.

Bu Barrett versiyonuyla Noel ateşkesi yapmak yaklaşık on yedi tür tehlike arz ediyordu.

"Kurabiyeler nasıl görünüyor?" diye sordu Maggie, fırın penceresinin önüne eğilerek. "Çıkarmalı mıyız?"

Sersemliğimden sıyrılıp, omzumun üzerinden attığım havluyla ellerimi sildim. Fırının yanına gidip, elimi omzuna koyup sıktım. "Mükemmel. Kenarlarında hafifçe kızardığını görüyor musun?"

"Pek değil."

"Çıkardığımda gösteririm. Böylece piştiğini anlarsın. Yumuşak olmalarını istiyoruz." Ellerimi fırın eldivenlerine sokup onu geriye doğru ittim. "Dikkatli ol."

İlk düzine fırının üstüne yerleştirildiğinde, Maggie derin ve takdir dolu bir nefes aldığı anda kendimi gülümserken buldum. "Çok güzel kokuyorlar."

Nostalji duygusu beni neredeyse yere yıkıyordu, yankıları sanki hiç bitmeyecekmiş gibi devam ediyordu, ancak gözlerimi kapatıp ben de derin bir nefes aldığımda zayıfladı.

"Bu tarifi uzun zamandır yapmamıştım," dedim ona.

Bana baktı. "O zaman nasıl bu kadar iyi biliyorsun?"

Dönüp çekmecelerden bir spatula buldum ve onu bitmiş kurabiyelerin yanındaki soğutma rafının yanına koydum. "Bu annemin tarifiydi. Bunların dünyadaki en iyi şekerli kurabiyeler olduğuna yemin ederdi."

"İkiniz her yıl Noel'de bunları pişirir miydiniz?"

Göğsümdeki baskı çok ağırdı, kemiklerimi sıkan bu baskı, bir sonraki hamuru fırına koyarken yüzümü düz tutmamı zorlaştırıyordu. "Hayır, yapmıyorduk," diye sessizce cevap verdim.

Yıllarca yan odada oturup yardım edebilir miyim diye sormadığım zamanları düşünmemek imkansızdı. Bana ne öğretebileceğini sormamıştım. Dikkatli olmazsam beni rahatsız eden türden bir şeydi ve değiştiremeyeceğim şeyler yüzünden rahatsız olmamaya kararlıyım.

Maggie bana spatulayı uzattı, sonra ben fırında kalan kurabiyelerin altını kontrol ederken dikkatle izledi. Çıkarmak için biraz daha soğumaları gerekiyordu.

"Annen hala bunları yapıyor mu?" diye dikkatlice sordu.

Arka planda bir Noel filmi oynuyor olmasına rağmen — *The Grinch*'in versiyonlarından biri — sanki herkes benim cevabımı beklerken sessizliğe bürünmüş gibiydi.

Gözlerimi kurabiyelerden ayırmadan ona küçük bir gülümseme attım. "Hayır, tatlım. O yapmaz."

Kurabiyeleri fırın tepsisinden soğutma rafına taşımak için ellerimi meşgul edecek bir şey, herhangi bir şey yapmak üzere döndüğümde, gözlerim yukarıya kaydı.

Barrett bana bakıyordu, yüzünde beni çok korkutan düşünceli bir ifade vardı. Bir an sonra, bakışlarımı ondan ayırdım.

"Tamam," dedim ve boğazımı temizledim. "Hadi bu kurabiyeleri taşıyalım."

On Birinci Bölüm

LILY

"Bence hile yapıyorsun."

"Asla yapmam."

Barrett alaycı bir şekilde güldü. "Kazanmak için gerekiyorsa, elbette yaparsın. Beni küçük düşürmeye garip bir bağımlılığın olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Ben güldüm ve Barrett'ın gözleri bir anlığına ağzıma kaydı. Madem o zaten oradaydı, ben de bir kurabiye daha aldım — bu noktada sayısını kaybetmişim — ve zencefilli kurabiye adamın kafasını ısırarak kopardım. Isırığı çiğnedikten sonra dudaklarımın köşesindeki kırıntıları yaladım.

"Kötü bir kaybeden misin?" diye sordum, o yavaşça başını sallayarak tahtaya bakarken.

"Öyle bir kelime *yok*," diye ısrar etti.

Çocuklar bizi şaşkın gözlerle izliyorlardı, çünkü Barrett'ın oğlunu ezip geçtiği Monopoly turundan sonra oynanan Scrabble oyunu, kimsenin tahmin edemeyeceği kadar rekabetçi hale gelmişti.

"*Bu* bir kelime, sadece sen bilmiyorsun," dedim ona. "Bu oyunda iyi olduğumu söylemişim."

"Öyle yaptı," diye Bryce yüksek sesle fısıldadı. "Ve biz de baktık; sayılıyor." Barrett sandalyesine yaslandı ve bana ateşli bir bakış attı. Ben sadece gülümsedim ve katlanmış ellerimi önümüzdeki masanın üzerine koydum.

"Q da üçlü kelime puanı değerinde." İç geçirdim.

"Acımasız." "Tanım," diye çıkardı.

"Anlamadım?"

"Tanımını istiyorum," dedi, kelimeleri açıkça telaffuz ederek. "Bence sen Scrabble'da bir hile buldun ve çocuklarım beni bu oyunda kaybetmemi sevdikleri için bana karşı birleşti."

Maggie kıkırdadı. "Öyle. Seni asla yenemiyoruz."

Bryce, masanın Barrett'ın tarafına geçti ve babasının kaldırdığı kolunun altına sokuldu. Bu rahat sevgi, benim kararlılığımı alt üst etti

kararlılığını alt üst etti. Büyük bir hayal kırıklığına uğradım, çünkü o korkutucu, militan bir Noel babası değildi. Bütün gün boyunca zaman hakkında tek bir kelime bile etmedik. Çocuklarının filmleri seçmesine izin verdi — *A Christmas Story*'ye geçtik — ve oynadıkları oyunları da. Ortam çok rahattı. Ve cesaretle söyleyebilirim ki, eğlenceliydi.

Bu tatlı, lezzetli ana kadar, o, çocuklarını sabırla önlerine çıkan her şeyi yapmaya yönlendiren, akıllı başında bir rakipti. Dürüst olmak gerekirse, Barrett King'e karşı Scrabble'da kazanmak varken kim uyuşturucuya ihtiyaç duyar ki?

"Q-A-T," diye yavaşça okudu Bryce. "Bir çalı bitkisinin yapraklarını ifade ediyor." Eğilip babasına fısıldadı, "Bilimsel adını telaffuz edemiyorum."

"Anlıyorum," dedi Barrett sabırla ve bana hızlıca bir bakış attı.

Yine gülümsedim. Sadece birazcık. Onun bakışını yoğunlaştırmaya yetecek kadar.

Bryce devam etti, "Tütün gibi çiğneyebilir veya çay yapabilirsiniz ve bu, şey, size eu-öforik bir his verir. Bu ne demek?"

Geriye yaslandım ve kollarımı yanımdaki sandalyelerin üzerine uzattım. "Dostum, şu anda hissettiğim duygu çok keyif verici," dedim, Barrett'ın gözlerine bakarak. "Yenilmesi gereken birine karşı kazanmak. Dünyada bundan daha güzel bir şey yok."

Barrett düzenli bir şekilde nefes verdi ve gözlerindeki saf sinir beni çok heyecanlandırdı.

"Tamam," dedi, ellerini kaldırıp indirdi. "Pes ediyorum. Sen kazandın."

Maggie sevinç çığlığı attı ve avucumun derisini acıtacak kadar coşkulu bir şekilde bana beşlik çaktı. "Bu harikaydı. Bundan sonra herkese bunu yapacağım."

"Ne yazık ki bu bizim son Scrabble oyunumuzdu," dedi Barrett hafifçe.

"Hayır," diye ağladılar çocuklar, babaları oyun parçalarını toplamaya başlayınca gülererek.

"Evet. Yeni ev kuralı: Scrabble yok, tuhaf yaprak isimleri yok."

Gülümsemeyi bastırarak karo tahtamı aldım ve ona uzattığımda parmaklarım hafifçe onun parmaklarına değdi. Bana bir bakış attı, sonra

her şeyi yerine koyarken tekrar kutuya baktı.

"Bu gece bir hediye açabilir miyiz?" diye yalvardı Bryce. "Diğerlerini yarın sabaha saklayalım."

"Lütfen," diye yalvardı Maggie de. "Böylece Lily bizim hediyeleri açışımızı görebilir."

Barrett ve ben hızlıca birbirimize baktık ve o kaşlarını hafifçe kaldırıncı, kızına döndüm. "Baban evet derse, sana ve kardeşine bir şey getirmiş olabilirim."

"Gerçekten mi?" Kız, babasının koluna tutunarak parmak uçlarında zıpladı. "Baba, *lütfe*. Sadece bir tane. Bir daha asla istemeyeceğim."

Kocaman elini kızının başına koydu ve ağzı neredeyse görünür bir gülümsemeye dönüştü.

Neredeyse.

"Tutamayacağımızı bildiğimiz sözler vermekle ilgili ne demiştik?" dedi sakın bir sesle.

Derin bir nefes aldı. "Peki. *Bu* yıl bir daha sormayacağım."

Gülümsememi saklamak için ağzımı elimle kapattım. Barrett bunu fark etti.

"Bir," dedi.

Çocuklar bağırarak ağacın yanına koştular ve yere oturarak kutuları incelemeye başladılar. Scrabble kutusunun kapağını kaldırıp Barrett'a uzattım. Gözleri, sweatshirtimin kollarını sıvadığım için görünür hale gelen ön kolumun iç kısmındaki dövmeyle takılmıştı.

"Dövmelerle bir sorunun mu var?" diye hafifçe sordum.

İşte başlıyoruz. İşte huysuz Barrett geri dönüyor. Vücudunu kalıcı olarak işaretlemenin ne kadar akılsızca olduğunu, çocuklarına kötü bir mesaj verdiğini falan söyleyecekti. O ağzını açmadan önce bile kendimi *hazırlamıştım*, savunmacı tavrım ensemdeki tüyleri diken diken etmişti.

"Sadece ne olduğunu merak ediyorum," dedi, bana kısa bir bakış atarak. "Birkaç tane var."

Oh. Basit cevabı, hazırlıklı olduğum tepkiyi söndürdüğü için ensemdeki tüyler yatıştı. Beklenmedik tepkiler bile beni rahatsız ediyordu.

"Senin göremediğin daha fazlası var." Kutuyu kapatırken elleri durdu ve gözlerini bana dikmedi, ama hava yine de gerginleşti. Kısa bir süre, dirseğimin kıvrımının yanındaki derimde basit bir araba silüetine dokundum. "Hepsinin bir hikayesi var," dedim ona. "Ama genellikle bunları paylaşmam."

Barrett dikleşti, yakışıklı yüzü okunamazdı.

"O zaman neden insanların anlamasını istemiyorsan onları alıyorsun?"

Gözleri hiç de basit bir koyu kahverengi değildi. Altın rengi, ela rengi ve biraz da yeşil renkti, ama yeterince yaklaşıp bakmasaydım bunu asla anlayamazdım.

Bu yüzden geri çekildim. Mesafe koydum. Çok ihtiyaç duyulan bir mesafe koydum.

"Çünkü onları başkası için yaptırmadım," dedim ona. "Sadece benim için."

Barrett yanıt olarak mırıldandı, bu kez sesinin düşük tonu kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Bu hiç de savunmacı bir tepki değildi. Bu, beynimin ihmal edilmiş bir kısmını harekete geçiren bir farkındalıktı ve bu farkındalığın hoş yankıları nefesimi biraz dengesiz hale getirdi.

Eğer fark ettiyse de, bunu göstermedi. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Ne tuhaf bir çifttik, çünkü yüzümün de benzer bir ifade taşıdığını hayal ettim. Birbirine bakan iki sfenks gibi.

Onun duvarlarının arkasında ne sırlar saklıydı? Benim duvarlarımın arkasında ne saklı olduğunu biliyordum. Bu yüzden, tipik Lily tarzında, umutsuzca konu değiştirmek için bir fırsat aradım.

"Senin de gün içinde on beş dakikalık hediye alma molaların var mı?" diye sordum, yere koyduğum çantamı alırken. "Haftada milyonlarca saat çalışan bekar bir baba için etkileyici bir yığın."

Cevap vermeden önce bir an durup gözlerime baktı. "Hayır. Çocuklarımı çok iyi tanıyan ve benim için alışveriş yapan çok titiz bir yönetici asistanım var, çünkü benim zamanım olmadığını biliyor."

"Ah evet, Bridget." Gülümsedim.

"Mesajlaştık." "Duydum."

Huysuz adam, bu homurdanan, sinirli yanıtıyla ilk kez ortaya çıktı ve gülümsemem yayıldı.

"Ve o sana tam zamanlı olarak katlanıyor mu? Ona çok para ödüyorsundur."

"Evet," diye cevapladı. "Ama o, özellikle onu çıldırttığım günlerde, her zaman daha fazlasını yapabileceğimi söyler."

"Her gün mü?" diye tatlı bir sesle sordum.

"Baba, yapma," diye yalvardı Maggie. "Sonra alırsın. Otuz dakika içinde yatmamız gerektiğini söyledin ve eğer gerçekten havalı bir şey alırsak, onunla oynamak isteyeceğim."

Barrett boş buzlu su bardağıma doğru başını salladı. "Üzgünüm, pek iyi bir ev sahibi değilim. Sunabileceğim şarap ya da bira yok."

Omuz silktim. "Ben içki içmem, su bana yeter."

Bir an durdu ve düşünceli bir bakışla bana baktı. "Ben de içmem."

Aile odasına girdik, durmadan önce omuzu omzuma değdi ve önce benim oturmam için yer seçmeme izin verdi.

Bu adam hakkında hiçbir şey düşündüğüm gibi değildi. Benimkinden saygıdeğer bir mesafede, aramızda tam bir kanepeler minderleri boşluk bırakarak bir koltuk seçti. Benim alanıma yayılmadı ve ben onu incelerken bacaklarımı altına kısırdım.

Scrabble oynamadan önce, düğmeli gömleğini, üzerinde sarı bir *O harfi* olan, çok sevdiği siyah bir sweatshirt ile değiştirmişti. Çocuklar hediyeleri kurcalarken, onun bakışlarını yakaladım. "Ne var?"

"Hiçbir şey," dedim, gözlerimi kırıştıtarak. "Sadece *O'nun* ne anlama geldiğini merak ediyordum.

harfin ne anlama geldiğini merak ediyordum."

"Oregon," diye cevapladı. "Kardeşim ve ben orada üniversite futbolu oynadık."

"Eğlenceli amca," dedim hafifçe. "Onun hakkında her şeyi duydum."

Barrett'in gülümsemesi zayıftı, gerçek bir gülümseme bile sayılmazdı; daha çok, normalde sert olan ağzının çizgisinin isteksizce yumuşaması gibiydi. "Eminim öyledir. Çocuklar onu istedikleri kadar sık görmüyorlar, ama o da benim kadar meşgul." Boynunu çevirdi. "Denver'da oynuyor."

"Ailesi çok güçlü genlere sahip olmalı."

Eğlenerek küçük bir ses çıkardı. "Sanırım. Hiç düşünmemiştim."

"Lily, hediyelerini bu gece açabilir miyiz?" diye sordu Maggie.

"Tabii, eğer öyle isterseniz, ama ben buradayım diye açmak zorunda değilsiniz."

Bryce dudaklarını büzdü ve benim onun için getirdiğim kutu ile ağacın altında onun için ayrılmış diğer hediyeler arasında bakışlarını gezdirdi. "Sanırım annemin hediyesini açacağım."

Barrett kaşlarını kaldırdı. "Emin misin?"

Başını salladı. "O zaman sabah annemle konuştuğumuzda ona teşekkür edebilirim. Sorun olur mu?" diye sordu Bryce. Gergin görünüyordu.

"Tabii ki," diye onu teselli ettim. "Bu senin Noel'in dostum. İstediyini açabilirsin."

Omuzları gevşedi ve nefesini verdi. "Tamam, harika."

"Lily'nin hediyesini açacağım," dedi Maggie. "Her yıl annemden hediye alıyorum ama *hiçbiri* iyi değil."

"Maggie," Barrett nazikçe uyardı.

"Ne?" Omuz silkti. "Annem hakkında kötü bir şey söylemiyorum; bunun yasak olduğunu biliyorum. Onun yeteneklerinden bahsediyorum."

Ona hızlıca yan gözle baktım ve konu değiştiğinde ne kadar yorgun görüldüğüne şaşırdım. Onunla eski karısı arasında neler olduğunu daha fazla bilmek istemesi insan doğasıydı. Çocuklar onun hakkında pek konuşmuyordu ve ben de burnumu sokmak istemedim.

Bu bir yalandı. Kesinlikle merak ediyordum.

Önemli olan, kendimi *kontrol* edebilmem ve olgun bir yetişkin gibi, önemli anlarda bunu kullanabilmemdi. Bir nevi.

En büyük olan Bryce ilk açtı. Hediye titizlikle paketlenmişti, parlak gümüş kağıt ve üstüne çaprazlamasına siyah bir kurdele vardı. Maggie inleyene kadar kenarlarından yavaşça açtı.

"Çok yavaşsın. Yırt şunu."

"Yırtmayı sevmiyorum," diye itiraz etti. "Sen kendininkini yırt."

Kutunun içinde, tasarımcı desenli, düğmeli bir gömlek vardı. Markası o kadar pahalıydı ki, kaşlarım kendiliğinden kalktı. O gömlek muhtemelen beş yüz dolar tutuyordu.

Bryce cesur bir ifade takınarak kutudan tişörtü çıkardı. Üzerinde markanın logosu büyük bir desen halinde tekrar tekrar basılmıştı. Dışlerimin arasında dudaklarımı ısırarak, her zaman spor tişörtleri, formalar ve eşofman altı giyen Bryce'ın okula gitmeden önce bunu giydiğini hayal ettim.

Tişört tamamen ortaya çıktığında yüzünü buruşturdu. "Bu... güzel."

Maggie çaresizce kıkırdayarak yere yığıldı. "Onu giymeyeceksin, değil mi?"

Barrett çenesinin kenarını ovuşturarak tişörtü inceledi. "Maggie, yeter. Belki de beğenmiştir."

"Gerçekten sevmedim," dedi Bryce fısıldayarak. Sonra tişörtü bir kenara koydu ve kutunun dibinde beş yüz dolarlık bir banknot gördü. "Vay canına. Zengiyim."

Yanımda Barrett, zar zor bastırıldığı bir iç çekişle, "Onu banka hesabına yatıracağım dostum. Cüzdanında o kadar nakit tutmayacağız." dedi.

"Neden olmasın?" Babasının ona attığı bakışa bakarak Bryce iç geçirdi. "Peki."

Bankaya yatırabilirsin.

"Hala bir şeyler satın alabilirsin. Bu senin paran, ama biz sadece ona iyi bakmak istiyoruz."

Bryce neşelendi. "Ne istersem alabilir miyim?"

"Mantıklı olan her şeyi. Bir liste hazırla, sonra konuşuruz." Bu onu yatıştırmış gibiydi.

Çocukların hiçbirisi hediyein yanında kart olmamasına bir şey demedi, belki de buna alışmışlardı. Ama ben fark ettim ve bu, içimde kalmasını tercih ettiğim... dokunulmamış bir hüznü teli çaldı.

Sıra Maggie'ye gelmişti ve o ambalaj kağıdını yırtmaya başladığında, "Beklentilerini düşürmek için söylüyorum, içine beş yüz dolar koymadım," dedim.

Kısa bir kahkaha attı ve Barrett'ın bakışlarının yüzümün yan tarafında ağırlığını hissetmeme rağmen, bunu görmezden geldim. Maggie kutunun üstüne yapıştırılmış zarfı dikkatlice açtı ve kartı gözden geçirdi.

Farkına vardığı anda, gözlerinin büyüdüğünü ve ağzının gevşediğini gördüm. Kartı dikkatlice bir kenara koydu, sonra derin bir nefes aldı ve etiketi kapatan son kağıt parçasını yırttı.

Maggie, yan tarafındaki resmi görünce çılgılık attı.

"Olamaz," diye fısıldadı. "Sarı mı?"

"Başka nasıl senin olduğunu anlayacağız?"

Barrett, kızı hediyesini açarken öne doğru eğildi. Kız, mikserin soluk sarı rengi görünene kadar dikkatlice ilk katman straforu çıkardı.

"Bana gerçek bir fırın mikser mi aldın?" dedi, gözleri hemen doldu. Gözyaşları yanaklarından süzülünce elini yanaklarına götürdü ve ben, haddimi aştığım için göğsümde bir parça panik hissettim.

"Oh, tatlım, seni üzmemek istemedim." O öfkeyle başını salladı. "Üzmedin."

Sonra kucağıma atladı ve bir an şaşkınlıkla Barrett'a baktım, kızının sırtını okşarken.

Barrett, kaşlarını çatarak miksere baktı.

Ellerim karıncalanıyordu. Kötü bir karıncalanma. *Gerçekten* kötü bir karıncalanma — *ne halt ettim ben diye* endişelenen bir karıncalanma ve birkaç derin nefes de onu hemen yok etmedi.

Maggie burnunu çekip geri çekildi, yanakları kızardı. "Çok beğendim, teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Cevap verdiğimde kalbim ağzıma gelmişti. "Rica ederim. Kullanmayı öğrenmek için biraz pratik yapman gerekecek. Başlangıçta biraz dağınıklık yaratacaksın, ama bu yüzden kendine ait bir tane olması iyi. Böylece nasıl kullanıldığını öğrenirsin."

Kız başını salladı ve hemen farklı kancaları ve ek parçaları çıkardı. "Bunların ne işe yaradığını gösterir misin?"

"Baban izin verirse," dedim, ona tekrar bakmak istemiyordum.

"Baba, yapabilir mi? Belki Noel'den sonra?"

"Evet, tabii," diye cevapladı. Derin, tüyleri diken diken eden ses tonu hiçbir şey belli etmiyordu. "Yatma zamanı, çocuklar."

İnlediler, ama Barrett'ın basit bir bakışıyla sustular.

Bu... düşünürseniz, oldukça etkileyici.

Ayağa kalktım, gecenin "yatma vakti rutini" kısmında hala orada olduğum için biraz utanç duydum. Gün, düşündüğümünden çok daha kolay geçmişti, ama bazı yönlerden de çok daha zordu.

Başkasının aile geleneklerinin bir parçası olmak, kaçınılmaz olarak kendi geleneklerinizi düşünmenize neden oluyordu. Ya da geleneklerin eksikliğini

. O kadar çok yer değiştirdiğiniz için bir yerde gelenekler yaratmaya vaktiniz olmadığının sonuçları.

Benim tek geleneğim, herhangi bir tatil, takvimin herhangi bir günü için, taşınmaktı.

Hayatımda bir boşluk vardı ve bu boşluk, özellikle böyle anlarda, onların gelenekleriyle dolduruluyordu. Film izlemek, oyun oynamak ve kurabiye yemek. Evet, bunların bazılarını tek başıma da yapabilirdim, ama bunları başkalarıyla paylaşmak onları özel kılan şey değil miydi?

Bunun net bir cevabı olduğundan emin değildim. O boşluk beni rahatsız etmiyorsa, o zaman yanlış değildi. Tıpkı kendini birinin geleneklerinin bir parçası olmaya zorlamanın otomatik olarak doğru olmaması gibi. Ama ben buraya zorla getirilmemiştim.

Ben seçmiştim. Çocukları kucakladıktan, onlara Mutlu Noeller diledikten, Maggie'ye davet için teşekkür ettikten ve Barrett'ın onları koridordan geçip merdivenlerden yukarı çıkmasını izledikten sonra, yine aynı seçimi yapacağımı biliyordum.

Scott ve Patty'nin dolabında saklı duran antalarımı ve valizlerimi düşündüm ve onları tekrar doldurmak zorunda kalmanın yorgunluğu tüm vücudumu ağırlaştırdı. Yorgun. Bunu sonsuza kadar yapabilir miydim?

Artık emin değildim. Ve çok uzun bir süre boyunca, tek istediğim buydu.

Gerginlikten mutfağa gidip geldim, kendim de yaratmış olduğum dağınıklığı bırakamıyordum. Hızlıca hareket ederek kurabiyeleri plastik bir kaba koyup, bir bezle mutfak tezgahını sildim. Yerde hala biraz un kalmıştı ama onu da silmeyi başardım.

Yıkanmış ve damlayan kurabiye tepsilerini lavabonun sağındaki kurutma rafına koydum ve birkaç çekmeceyi karıştırarak temiz mutfak havluları buldum, böylece tepsileri kurulayıp yerine koyabildim.

Yukarıdan hala boğuk sesler geliyordu, bu yüzden Barrett aşağı inmeden önce gizlice çıkmak için zamanım olduğunu biliyordum. Zihnim, durduramadan o görüntüyü canlandırdı. Çocukların dikkatimizi dağıtmadığı karanlık bir mutfakta ona rastlamak. Midem

sinirden altüst oldu, kaburgalarımın arkasında sürekli bir çarpıntı hissettim ve bu beni gerçekten sinirlendirdi. Bu, ihtiyacım olan son şeydi.

Ama yine de kaçmaya cesaret edemedim ve neden sorusu bilinçaltımı kemirmeye başladığında, mecazi anlamda topuklarımı yere çaktım.

Onunla ilgili her şey - aslında *onlarla ilgili* her şey - beni biraz rahatsız ediyordu. Benden nefret mi ediyordu? Artık emin değildim. En azından benim tarafımda flörtöz bir enerji yoktu, çünkü dürüst olmak gerekirse, o çocukların herhangi bir alt metni anlamasına gerek yoktu. Maggie'yi tanıyorsam, bize *Parent Trap* filmindeki gibi davranırdı. Bizi bir hafta sonu boyunca evde kilitlemek için akıllıca bir yol bulur, parmağımda bir yüzükle çıkmamı ve babasının bana umutsuzca aşık olmasını umardı.

Son kurabiye tepsisini kurulayıp doğru dolaba kaldırırken burnumdan soludum. Tezgah tekrar temizdi; bulaşık makinesine her şeyi yükledikten sonra lavaboda hiç bulaşık kalmamıştı. Hızlıca nefes verip havluyu katladım ve fırın kapısının koluna düzgünce astım.

Çantam, kullanmadığım kurabiye kalıpları dışında boştu ve çantayı omzuma astığımda, mutfaktan çıkmadan önce durup ağaçlarına baktım.

Televizyonda yine *A Christmas Story* oynuyordu ve Ralphie, Red Ryder BB tabancasını açtığında, yüzü bana mikserini gören Maggie'yi hatırlattı.

Bu çok fazlaydı, kendimi azarladım. Hediye, geçici bir bakıcı için fazla abartılıydı. Geçici bir komşu. Bryce de hediyesini çok sevecekti; bana sevdiğini söylediği İngiliz futbol takımının eski bir forması bulmuştum. Ama Maggie'nin hediyesinin farklı olduğunu, onun için ne kadar önemli olacağını tam olarak bilerek seçtiğimi inkar edemezdim. Ve belki, *belki de*, ben öldükten sonra küçük bir parçam hatırlanacaktı.

Bu düşüncenin kafamda kök salmasına ilk kez izin verdim. On yıllık bir hareketlilikten, on yıllık kendi pisliğimden kaçıştan sonra, geride ne kalacağını düşünüyordum. Bencillik birçok şekil aldı ve arkadaşlığı özleyen benim o solmuş parçam, belki, sadece belki, ben gittiğimde birisi beni *özler* diye düşünerek bencilce bir düşünceyle çiçek açtı.

Belki Maggie ile arkadaşlığımızı sürdürebilirdik...

Belki bu sefer biriyle iletişim halinde kalabilirdim. Yeni bir yerde kartpostal bulabilir ve onları gönderecek bir yerim olabilirdi. En sevdiğim şeyleri yazıp bir kitaba saklayabilirdim. Hayatımın bir parçasını biriyle paylaşabilirdim.

Ellerim titriyordu, başım eğik bir şekilde uzaklaşmaya başladım.

Git. Hemen git. Yakalanmak istemediğini söylüyorsun, ama sen kurabiye yiyen, Scrabble kazanan bir yalancısın, Lily Marie Townsend.

Yavaşça nefes verdim ve durdum, gözlerimi kapatarak kafamda yankılanan bu gerçeği umutsuzca görmezden gelmeye çalıştım. Gözlerimi açtığımda, kendimi odanın kemerli girişinde Barrett ile karşı karşıya buldum.

"Oh," dedim şok olmuş bir nefesle, kalbim göğsümün içinde çarpıyordu. "Yürürken nasıl bu kadar sessiz olabiliyorsun?"

Gözleri yüzümde dolaştı. "Bütün gece o küfür kelimesini aklında tutuyordun, değil mi?"

"Evet."

Kafasını salladı, ağzı yumuşadı. Biraz. "Sanırım bu, ateşkesimizin bittiği anlamına geliyor."

Boğazımı temizledim. "Sanırım."

Barrett uzaklaşmadı. Ben de öyle.

Sonra yarım adım attı. Yaklaşarak, uzaklaşarak değil.

Onun ani yakınlığı beni tedirgin etti, ellerim boş olduğu için düzgün bir şekilde hareket edemiyordum ve onun yumuşak görünümlü sweatshirt'ünü bastırılmış cinsel enerjimi boşaltmak için kullanmamın hoşuna gideceğini sanmıyordum.

Ayrıca, ne yapacaktım ki? Önünü çekip onu 5 cm uzağa mı itecektim? Hayır, teşekkürler.

Şansımı bildiğim için, yaklaştıkça kokusu daha da güzel olacaktı; o zaman ne olacaktı? Kaos. Anarşi. Muhtemelen birkaç kuralı çiğnemek için kendini yeterince rahatlatırsa, gerçekten harika bir seks.

Bu düşünceyle cildim gerildi ve kafamdaki kontrol edemediğim inatçı gürültüye katkıda bulundu. İyi olurdu. Bunun inanılmaz olacağına hiç şüphem yoktu.

Isırık gibi öpücükler. Kavga gibi hissettiren türden.

Yırtık giysiler. Yavaşlık olmazdı, aramızda olmazdı. İstekli ya da tereddütlü olmazdı.

Devrilmiş mobilyalar. Duvarlara ve masalara tutunmak, çünkü yatağa geçmek çok uzun sürerdi, ikinci kez düşünmeye ve daha mantıklı kafaların galip gelmesine izin verirdi.

Öfkenin kontrolü ele geçirdiği seks. İkimizi de sinirlendiren bir çekim, çünkü ikimizin de birbirimizden hoşlanmak istemediğinden emindim, ama oradaydı, ona kapıyı yüzüne çarptığım andan itibaren oradaydı ve ikimiz de bunu çok iyi biliyorduk.

Bu da geride bırakabileceğim bir şeydi, farklı bir miras, küfürler, açgözlü eller ve Barrett'ın bir başka zafer gibi hissettiren yıkımından oluşuyordu.

Bunu düşünmek bile, pişmanlık duyduğum *baba* yorumundan sonra sıkı bir şekilde uyguladığım sözlü filtrem hızla bozulmasına neden oldu. Artık izleyen çocuk yoktu ve evet, omzumda küçük bir şeytan vardı — Noel Baba şapkası takmış ve filmdeki elflerden birine benzeyen — ve o küçük pislik dinlenilmek için yalvarıyordu. Barrett'ın damarlarımdan akan dizginlenmiş enerjinin bir parçasını bile hissedip hissetmediğini görmek için.

Ona yakın olmak, görünüşe göre, en kötü dürtülerimin ortaya çıkması için bir itici güç oluyordu.

"Lily..." Bir an durdu, kelimeleri arıyormuş gibi görünüyordu. Sonra başını kaldırdı. "Oh."

"Ne?" Sonra ben de yukarı baktım, kalbim boğazıma kadar çıkmıştı. "Oh."

Tam üstümüzde, göze çarpmayan küçük bir kötü kararlar ve kaçınılmaz pişmanlıklar demeti içinde, ökse otu asılı duruyordu. Dudaklarım memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Mükemmel.

Onikinci Bölüm

BARRETT

"Bu ilginç."

Bunu söylerken hala ökse otuna bakıyordu, başını hafifçe eğdiğinde uzun saçları omuzlarına döküldü. Sadece kurabiye pişirme işlemi sırasında saçlarını toplamıştı, ama iş biter bitmez tekrar saldı.

Bu manzara bende en irrasyonel tepkiyi uyandırdı. Esas olarak, açıkça reddetmeme rağmen, sessiz düğmesine basmam gereken, tüylerimi diken diken eden bir merak.

Yumuşak mıydı? Yumuşak görünüyordu.

Ellerim çaresizce yumruk oldu ve nefesimi tuttum. "Öyle mi?"

Koyu lacivert rengi gözleri benimkilere kaydı. "Oraya sen koymadın mı diyorsun?"

Başımı geriye attım. "*Hayır*. Neden koyayım ki?"

"Tanrım, Barrett, beni öpmek istiyorsan, öyle söyleyebilirdin." Lily alt dudağını ısırdı ve yüz ifademi rahatça inceledi. "Noel hediyesi olarak beklediğim şey değildi, ama sanırım bunu ateşkesin bir parçası olarak kabul edebilirim."

"Seni öpmek için oraya koymadım, Lily," dedim sakın bir sesle. Bu tam bir mucizeydi, çünkü nabzım tehlikeli bir seviyeye ulaşmıştı — zayıf, hızlı ve kulaklarımda uğulduyordu. Panik beni başımı döndürdü ve geri çekilmeye çalıştım, ama tam arkamda bir duvar vardı ve sırtım duyulabilir bir gürültüyle duvara çarptığında, Lily'nin gözleri parladı.

"Dil yok mu o zaman?"

"Lily," diye neredeyse kükredim.

"Demek beni öpmek istemiyorsun," dedi ciddi bir şekilde, bir adım daha yaklaşarak. "Sanki... sanki biraz kırılmış gibi hissediyorum."

Yutmaya çalıştığım da boğazım kurumuşt u ve lanet olsun, kot pantolonumun arkasında kaya gibi sertleşmiş tim. "Lütfen, denesem bile seni gücendiremem. Önce benim ne düşündüğümü umursaman gerekir."

Dudakları eğlenceli bir şekilde büzüldü. "Doğru. Peki ya sen benim tipimsin?"

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

Yavaşça dudaklarını yaladı, parlak, ıslak alt dudağını dişleriyle ısırdı ve bir adım daha yaklaştı. "Ya bir gün birbirimizle kavga etmeden ve birbirimize bağırmadan geçirdikten sonra, biraz sessiz olan birine ilgi duymaya başlarsam?" diye fısıldadı.

Elini uzattı, parmağı sweatshirtimin kumaşına dolandı ve kollarımda tüylerim diken diken oldu. Tanrıya şükür, o bunu göremiyordu.

"Çok ciddi. Biraz huysuz. Scrabble'da *berbat*." Kirpikleri titredi, açık dudaklarından titrek bir nefes aldı. Ben donakaldım. "Belki de bana biraz kötü davranan birini istiyorum," diye fısıldadı. Sonra gözlerini kaldırdı. "O zaman ne olacak?"

Vücudumdaki her kas bir şeyler yapmam için çığlık atıyordu. Onu ensesinden tutup ağzımı ağzına yaklaştırmak, dilini yalamak ve ellerimin altında kışının nasıl hissettirdiğini görmek için.

Nefes almaya devam etmek, onun beklenmedik yakınlığından ne kadar sarsıldığımı ona belli etmemek için elimden gelen tek şey buydu. Burada kontrol yoktu, disiplin yoktu, kanlı tırnaklarımla yüzeye çıkarmadığım sürece.

Tam konuşmak için ağzımı açtığım da, Lily gömleğini bıraktı ve dudakları gizemli bir gülümsemeye kıvrıldı. "Önemli değil," dedi havalı bir şekilde. "Kafama kurabiyeler girmiş olmalı, çünkü köpeğimin de bu tanıma uyduğundan eminim."

O bir adım geri çekilip yanımdan geçmeye hazırlanırken, ben duvardan itildim ve elim hızla uzandı, avucum onun başının yanındaki duvara yapıştı.

Lily geri çekildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Hızlı nefes alıp vermesiyle göğsü inip kalkıyordu ve sırf onların var olduğunu bildiğim için beynim tek bir yakıcı gerçeğe odaklandı: O bol sweatshirt'ün altında inanılmaz kıvrımlar saklıyordu. Onları göstermediği için daha az çekici olmuyordu.

Aslında, bütün gece gördüğüm bu yönü - hayal ettiğimden daha tatlı, çocuklarıma karşı neredeyse dayanılmaz derecede nazik, bu huysuz, şaşırtıcı kadından gelmemesi gereken bir sıcaklıkla evi dolduran yönü - onu daha da çekici hale getiriyordu. Tehlikeli, umutsuzca çekici, çünkü her iki yönü de tek bir çarpıcı pakette bir araya geliyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı, savunmacı tavrı tam güçle geri dönmüştü.

Davranışındaki ani değişiklik üzücü ya da şaşırtıcı değildi. Aksine, kafamda bir anahtar çevrildi ve zihnim berraklaştı.

"Oynamayın," dedim ona, sesim kısılmıştı ve kendi kulaklarıma bile tehlikeli geliyordu. O da bunu duymuş olmalıydı, çünkü hızlıca nefes aldı ve çenesini kaldırdı. Güç gösterisi yapıyordu, omurgasını dikleştiriyordu, tıpkı benim çok farklı bir şekilde onu kışkırttığımda yaptığım gibi.

Lily alaycı bir şekilde güldü. "Şimdi kim oynuyor?" diye sordu, başını duvardaki elime doğru eğerek, onu etkili bir şekilde hapsedtiğim yere.

"Oyun oynamak için ne zamanım ne de isteğim var." Onun bakışlarını sarsılmadan karşıladım. "Ve benim yaptığımın bu olmadığını biliyorsun. Bu yüzden benimle bir daha böyle bir şey denemeden önce çok iyi düşünsen iyi olur."

Boğazı yutkunmak için hareket etti. Sonra gözleri yere indi. Bu, suçunu itiraf etmesine en yakın şeydi. Gözlerini tekrar kaldırdığında, hissettiklerini bir duvarla kapamış gibi, dikkatlice boş bakıyordu.

"Senden ne yapmanı beklediğimi gerçekten bilmiyorum," dedi sessizce. "Ben... Saygısızlık etmek istemedim."

Bu dürüstlük beni elimi indirmeme ama geri çekilmeme neden oldu. Bir adım atarsam göğsü benimkine değecekti, bu yüzden dikkatlice hareketsiz kaldım.

"Bence ne yapmamı beklediğini çok iyi biliyorsun."

Lily derin bir nefes aldı. "Çoğu erkek o anı fırsat bilirdi," dedi, gözleri hâlâ yüzümde.

"Çoğu erkek yapardı," dedim ona. "İnan bana, seni öpmek isteseydim, bunu yapmak için lanet bir bitkiye ihtiyacım olmazdı."

Gözleri parladı. "Sorumluluk sahibi birisin, değil mi?"

Burnumdan yavaşça nefes aldım. "Doğru an geldiğinde, evet."

Tanrım, kim hatırlayabilir ki? Ben değil.

O mırıldandı. "Ama şu an doğru zaman değil mi?"

Sınırı aşmadan, kenarında parmak uçlarında dans ediyorduk. Onun blöfünü görerek, o ne olduğunu anlamadan onun alanına girmiştım. Daha fazla ilerlemenin bir faydası yoktu, ama midemdeki rahatsız edici sıkışma, bu her neyse ona dürüstlük katma ihtiyacım, beni yine de oraya itti.

"Benden hoşlanmıyorsun bile," diye sessizce belirttim.

Bu sefer, yüzünde yayılan utangaç bir gülümseme değildi. Alaycı ya da baştan çıkarıcı bir gülümseme değildi. Saf bir eğlenceydi. Bu manzara beni biraz şaşkına çevirdi ve ağzımın açık kalmaması için kendimi zor tuttum.

"Onu bilemem," dedi gizemli bir şekilde, sonra kapının yanında duran botlarına ayaklarını sokmak için uzaklaştı. "Sen bana giderek daha çok ısınıyorsun, Barrett. Bir deniz kabuğu gibi."

Gözlerimi devirdim. "Ne hoş."

Ceketini çekmek yerine, koluna astı. "Beni davet ettiğin için teşekkürler. Bu gece yalnız olmamak güzeldi... ve tuhaftı."

Dilimde milyonlarca soru vardı ama hepsini yuttum. "Dışarısoğuk. Paltonunu giymelisin," dedim, kendimi tutamadan. Gözleri parladı ve ben ona sert bir bakış attım. "Sakın bana *baba* deme."

O, çok sinirli bir şekilde içini çekti. "Sana söyledim, bu benim tarzım değil. Yani, senin tarzınsa, sapkınlıklarını yargılamıyorum ya da öyle bir şey."

"Öyle değil," dedim kuru bir şekilde. Artık benim kinklerimin ne olduğunu bilmiyordum.

Gizemli dövmeleleri ve kötü huylu uzun bacaklı esmerler dışında.

Lily kapıyı açtı ve omzunun üzerinden bana son bir kez gülümsedi. Ama ben onu takip ettiğimde durdu ve gülümsemesinin kenarları düştü. "Ne yapıyorsun?"

"İçeri girene kadar izleyeceğim," diye açıkladım. Yanaklarım kızarmıştı ve kendimi biraz - çok - aptal hissediyordum. Ama içimdeki dürtü oradaydı ve onu görmezden gelmek

"Gözlerim yaşardı. "Ve dışarısı kaygan," diye bağırdım. "Düşüp kafanı vurursan ne olacak?"

"Dışarısı kaygan," diye bağırdım. "Ya düşüp kafanı vurursan?"

"Aman Tanrım." Diye iç geçirdi. "Sen gerçekten de kötümserdin, değil mi?"

Yan yana garaj yolunda yürüdük ve garajımın kenarından çıktığımızda durdum. "Kırılması zor bir alışkanlık," diye kabul ettim sert bir sesle. "Akşamları eve geldiklerinde çocuklarıma bakmadığını mı söylüyorsun?"

"Tabii ki bakıyorum," dedi, tamamen kırılmış bir şekilde. "Ama bu farklı."

Onun bakışlarını ve dilimi tuttum. Onun kalbine en hızlı ulaşmanın yolu, sessizliğim olduğunu öğrenmiştim. Eğer büyük bir tepki bekliorsa, bunu alamayacaktı ve dudaklarını büzüp sabırsızlıkla son sözü söylememi beklerken, göğsümün altında bir memnuniyet parıltısı parladı.

Belki de bir tür oyun oynuyordum; ama bu benim alışık olduğum bir oyun değildi.

Lily'nin alay edip uzaklaşmasını bekliyordum, ama o orada durdu, soğuk havada nefesinin buğulu küçük bulutlar halinde görünür olduğu halde. Bir anlığına Scott ve Patty'nin evine baktı, sonra bana döndü. Artık duvar yoktu. Gözleri yüzünde kocaman duruyordu ve birkaç kez göz kırptı, sanki... sanki gerginmiş gibi.

"Bu bir araba," dedi çabucak. Kafamı eğdim.

"Ne?"

Dudaklarını yaladı, hareketi hızlı ve sarsıntılıydı, daha önce yaptığı gibi değildi. Bir eliyle sweatshirt'ünün kolunu yukarı itti ve dirseğinin hemen altındaki küçük dövmeyi nazikçe okşadı. "Bu bir araba," diye sessizce tekrarladı. "Babam... babam eski arabalarla uğraşmayı çok severdi. Ben küçükken, onu hep bir arabayı tamir ederken bulurdum. Garajın kokusu hala bana onu hatırlatıyor."

Bir şekilde, şaşkın bakışlarımı onun beklenmedik bir şekilde savunmasız ifadesinden ayırıp koluna bakmayı başardım. Siluet, zarif ve küçük, basit bir çizgiydi ve yakından incelemedikçe ne olduğunu fark edemeyebilirdiniz.

"Bu bir tanesi," dedim sessizce, düşünmeden. Daha kaç tane vardı?

Küçük bir kahkaha attı. "Sanırım."

"Neden bana söyledin?"

Lily omzunu silkti ve mürekkep kaybolana kadar kolunu aşağı çekti. Derisinde başka ne hikayeler saklıyordu? Merakım, o gitmeden önce beni deliye çevirebilirdi, ama bu açıklama tuhaf bir hediye gibi geldi.

Üzerimizdeki gökyüzü mürekkep siyahıydı, kalın bir bulut tabakası ayı ve yıldızları gizliyordu. Cevap vermek yerine, uzun bir süre gökyüzüne baktı.

Sonra bana baktı, yüzü açık ve samimi bir şekilde gülümsedi. Gerçek bir gülümseme. Samimi ama küçük bir gülümsemeydi ve ben bunu ciğerlerimde hissettim. Midemde de. "Mutlu Noeller, Barrett."

"Mutlu Noeller." Fısıltıdan biraz daha yüksek sesle konuştum, ama o beni duydu, başını sallayarak yanıtladı ve evlerimizin arasındaki karda çıtır çıtır yürüyerek uzaklaştı. Lily arkasına bakmadan ön kapıdan içeri girdi. Evin içinde ışıklar yandığında, yavaşça nefes verdim.

Göğsümde dönen, adını koyamadığım o acı verici şeyi hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, ona bir isim verebilecek kadar uzun süre farkına varamadım.

Çekicilikten daha korkutucu. Şehvetten daha büyük. Onu istememle alakalı değildi. Kendime dürüst olursam, onu en sevdiğim battaniyeye sarılmış, terliklerimi giymiş halde gördüğüm anda istemiştim.

İstekten daha büyük ne olabilirdi? Basit arzuyu gölgede bırakan ne olabilirdi? Bunun için zamanım olmadığı kesindi.

Elimi ağzıma götürdüm ve bir an daha eve baktım, hiçbir şeye isim vermek istemiyordum. Birisi hakkında yeni izlenimler edinmek belli bir düzeyde alçakgönüllülük gerektirir. Onun hakkında önceden bildiklerinizi bir kenara bırakmanız gerekir.

Eve geri döndüğümde, kapıyı arkamdan kilitledim ve başımı salladım, ilk karşılaşmamızdan bu yana onun hakkında düşündüğüm tüm farklı şeyleri düşündüm.

Kaba.

Soğu

k.

Huysuz.

Küstah.

Şaşırtıcı.

Peki şimdi ne olacak? Kızımın hediyesi, muhtemelen yılın en sevdiği hediyesi olacak olan bu düşünceli hediye, uzun zamandır hissetmediğim duyguları uyandıran göğsümdeki boşluğu doldurdu. Kutunun üstünde Maggie'ye verdiği kart vardı ve iç çekerek eğilip onu aldım.

El yazısı düzgün ve küçüktü.

Maggie,

Sen bu yıl aldığım en güzel hediyelerden birisin. Çiti tırmanıp hayatımı biraz daha tatlı hale getirdiğin için teşekkür ederim. Sert imajım mahvolmadan önce lütfen bu mektubu yok et. Mutlu Noeller, benim en sevdiğim küçük yaramaz. Umarım şu anki halini asla kaybetmezsin.

Her

zaman,

Lily T.

Bunun kızım için ne anlama geleceğini düşündüğümde boğazım düğümlendi, ama duygularımı yuttum. Yeni hayatımızda pek çok sorunu çözmeye çalıştığımız bir dönemde görülmek ve takdir edilmek, Maggie'nin sonsuza kadar hatırlayacağı bir şeydi.

Yavaşça kanepeye çöktüm, başım dönüyordu. Sadece bir gün yetti ve özenle inşa ettiğim onca engel geri dönülmez bir şekilde sarsıldı. Onları nasıl yeniden kuracağımı bile bilmiyordum.

Lily'yi öpmemiş olmam iyi olmuştu. Öpseydim, delilikten başka bir şey olmazdı.

İyi oldu çünkü onu öpmek istemiyordum.

Onun çıkardığı sesleri bilmek istemiyordum. Ya da dudaklarının tatlı ve yumuşak olup olmadığını. Bütün bu zaman boyunca kadın arkadaşım olmaması, hafif bir merakım olduğu için beynimi ona yöneltmiş olabilirdi. Onunla soğukta dururken ne hissettiğim önemli değildi, yüzeyin altında büyük, karanlık, isimsiz

bir Şey yoktu, onunla soğukta durmak nasıl bir his olursa olsun.

Hayatımdaki her Şey gibi, onu en mantıklı olduğu yere yerleştirebilirdim. Kendimi tanımladığım Şekilde aynı kalması için onu net bir Şekilde tanımlayabilirdim.

Evet. Bunu yapabilirdim. Hayatımın her alanında bunu yaparak geçimimi sağlıyordum. Bu yüzden başarılıydım.

Lily'yi yeniden tanımlamak tek çareydi. Bu yüzden, başımı geriye yaslayıp tavana bakarken, uykuya dalana kadar koyu mavi gözleri düşündüm.

On Üçüncü Bölüm

LILY

"Sanırım yeni arkadaşlara ihtiyacım var."

Larry, hoşnutsuz bir sesle iç geçirdi ve şöminenin yanındaki tüylü battaniyenin içine daha da gömüldü. Çıkık gözleri zar zor görünüyordu, ama en azından bana bakıyordu, bu da bir şeydi.

"Ciddiyim, bu konuda çok kötüsün. Bugün Noel ve sen benim durumumu dinlemeye bile tenezzül etmiyorsun."

Pijamalarımın kenarını çekiştirdim — evet, hala pijamalarımı giyiyordum çünkü kimse bana Noel Günü'nde pijama giymememi söyleyemezdi — göğsüm ağırlaşmış ve midem rahatsızdı, çünkü aşırı düşüncelerim çılgın yeni boyutlara ulaşmıştı. Muhtemelen gözlerimin altında limon büyüklüğünde torbalar vardı, çünkü bu aşırı düşünceler REM döngüsüne girmişti.

Normalde her gece bebek gibi uyurdum.

Ama dün gece? Benim de Ebenezer Scrooge anım oldu. Geçmişteki Lily'nin hayaleti beni rahatsız ediyordu. O zamanlar yaptıklarının farkında değildi. İnsanları pek sevmediğinde olan buydu. İki sevimli çocuk ve Captain von Trapp fantezisinin gerçeğe dönüşmesi yetti, ben de vahşi bir hayvan gibi davranmaya başladım. Kendimi hiçbir yere götüremezdim ve bu gelecek için iyi bir ders oldu.

"Neden yaptığımı bilmiyorum," dedim sessizce. "Bazen kendimi tutamıyorum, anlıyor musun? O çok... çok kapalı bir insan. Ne düşündüğünü asla anlayamıyorum. Ve ben sadece onun bir şey yapmasını istedim. Tepki vermesini."

Larry gözlerini kırptı.

"Eskiden bunu çok yapardım, biliyor musun?" Ayaklarımı ateşe yaklaştırdım ve ısı çoraplarımdan içeri nüfuz ettiğinde mutlu bir şekilde iç geçirdim. "İnsanları zorlayarak tepki almaya çalışırdım. Annemle babamı deli ederd, değil mi?" Sessizce güldüm ve boğazımdaki düğümü yuttum.

"Düğme Basan. Aaron bana böyle derdi. Muhtemelen hatırlıyorsundur, değil mi?"

Köpek gözlerini kapattı ve içini çekti.

"Peki. Seni rahatsız ediyorsa bu konuyu konuşmak zorunda değiliz." Ayak parmaklarımı kıpırdatarak, "Bugün ne yapalım? Bütün gün burada oturup Barrett hakkında konuşamam. Bu çok... utanç verici olur. Ve aptalca. Aptalca olmaz mı?"

O etkilenmemişti, gözleri hala kapalıydı.

"Larry," dedim. Sızlandım. Huysuzca sızlandım.

Kendime birçok isim takabilirdim, ama yetişkin hayatımda ilk kez *huysuz kelimesini* kullanmıştım.

Görünüşe göre kendime aldığım Noel hediyesi, Barrett King ile kesinlikle kabul edilemez yeni bir durumdu. Çünkü bir anlığına, sadece bir saniye kadar, kolu beni sardığında, neredeyse onun beni öpmesini istedim. *Gerçekten* öpmesini istedim. Büyük elini boynuma dolamasını, dudaklarımla oynamasını, dilini açık ağzıma sokmasını ve boğazının derinliklerinden o harika sesi çıkarmasını istedim — benim tadımı alırken çıkardığı derin, tatmin edici sesi.

Tabii ki sadece bir saniye için.

Ama aslında bir saniye bile sürmemişti. Çok uzun bir saniyeydi. Birkaç dakikayı oluşturan birkaç saniyeydi. Sonra, daha sonra yatakta uzanıp o dakikaların dehşetini yeniden yaşarken, yemin ederim ki onun hayaleti beni arkamdaki duvara doğru ittiğini hissettim. Benden çok daha büyük bedeniyle üzerime dikilmişti.

Hangi evrende yaşıyordum da, üzerimde dikilen bir adam bana harika bir şey gibi geliyordu, bilmiyorum, ama ne olursa olsun, kendimi orada bulmuştum.

Seni öpmek isteseydim, bunu yapmak için lanet olası bir bitkiye ihtiyacım olmazdı.

Elimi göğsüme koydum, kalbimin güm güm atışı tek dikkatimi dağıtan şeydi.

"Bir hobiye ihtiyacım var. Ya da gezmeye çıkmam lazım." Aklıma bir düşünce geldi. "Belki de sadece sevişmem lazım," diye fısıldadım. "Uzun zaman oldu. Sorunum bu olmalı, değil mi? Birazcık bile olsa..."

Çekici, kokusuz bir adam beni ökse otunun altında tuzağa düşürseydi, ben de aynı şeyi hissederdim. Ve onu Scrabble'da yendim, bu yüzden beynim o evde olabilecek en iyi sonuçlara odaklanmıştı. Bu sadece... şansdı. Yakınlık." Alt dudağımı ısırdım. "Bu onunla ilgili kişisel bir şey değil. Mantıklı, değil mi?"

Köpeğe baktım. Horlamaya başlamıştı. Yüksek sesle.

"Neyse. Ayrıca, evde oturup benim hakkımda konuşuyor da değil ki. *konuşmuyor.*"

BARRETT

"Scrabble'da hile yapıyor."

Elimin altındaki tabak, camı acımasızca ovarken gıcırdadı.

"Uh-huh."

Daha fazla sabun ekledim, suyu en sıcak dereceye ayarladım ve gözlerimi akşam yemeğinden kalan güveç kabına odakladım.

"Sürekli beni kızdırmaya çalışıyor. Aslında, onu tanıdığım andan itibaren böyle." Süngeri sıkıca tuttum, köşeyi ovarken kollarımdaki damarlar belirginleşti. "Çocuklara karşı neden bu kadar farklı davrandığını sorma. Noel Arifesi onun fikriydi galiba, biliyor musun? Belki de bu fikir Maggie'nin aklına gelmemişti. Belki de Lily'nin fikriydi. Ve işe yaradı."

"Emin değilim..."

"Sonra," diye sözünü kestim, "bana ökse otunu benim astığımı söyledi. Sanki ökse otu asacakmışım gibi. İnsanları aptal bir bitkinin altında tuzağa düşürüp, istemediği durumlara zorlamak. Korkunç bir geleneğin arkasına saklanan rıza dışı davranış."

"Doğru."

İki gün.

İki gün olmuştu ve o kadını hiçbir yerden çıkaramıyordum. Beynimden çıkaramıyordum. Onu düşünmeye hala çok meraklı olan vücudumun diğer kısımlarından da çıkaramıyordum. Benim...

Hayır.

Hediyeler bittiğinde, Bryce, Lily'nin hediyesini boğazımı düğümleyen hayranlık dolu bir ifadeyle açtıktan sonra, Noel Günü'nü sorunsuz atlattım. Çocuklarla futbol izledim. Birkaç oyun daha oynadım, Scrabble değil, ve onlara onu hiç sormadım, komşunun evine bakmadım, o gün de evde yalnız oturuyor mu diye en ufak bir merak bile duymadım. Aferin bana.

Sadece bu da değil, çocuklarım Bridget ile birlikte havaalanına gidip anne babamı almadan önce bir gün daha ön büroları terörize etmelerine dayanmayı başardım.

Saat 22:00 civarında işten eve geldiğimde hala uyanıktılar.

"Bugün işte ne olduğunu biliyor musun?" "Şu anda bunu söylemek çok zor."

Süpürmeye devam ettim. "Scrabble için kelimeleri aramaya başladığım için toplantıya geç kaldım." Her kelimeyle sesim yükseliyordu ve hayatımda ilk kez, kaçak bir trene bağlanmış gibi hissettim. "Şimdi, pazar günü ligdeki rakibimizle sezonun son maçını oynayacağım ve işteki ilk günümü mahvediyor. Eğer kaybedersek, bunun sebebi benim mistletoe ve Q ile başlayan kelimeleri düşünmem ve onun sürekli kurabiye gibi kokması olacak!" diye bağırdım.

Tabak elimden kaydı ve lavaboya çarparak düştü. Göğsüm inip kalkarken, ellerimi tezgahın kenarına dayadım ve başımı eğdim.

"Siktir," diye mırıldandım.

Sonunda tekrar başımı kaldırdığımda, ailem sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyordu. Babamın elinde hala Lily'nin kurabiyelerinden biri vardı, ağzına götürürken donakalmıştı. Annem masanın altında babama tekme attı.

"Ben sadece... Bu kurabiyeleri nasıl bu kadar lezzetli yaptığını sordum," dedi babam. "Bütün *bunların* olacağını bilmiyordum."

Annem gülümsemesini saklamaya çalıştı.

Her şeyi görmezden gelmek, konuyu değiştirmek çok daha kolay olurdu, ama ben de bunu yapamadım. Lily'ye karşı ortaya çıkan yumuşak duyguları ortadan kaldırma kararı doğru bir karardı.

Akıllı, bilge ve mantıklı. Duygularımı hissetmeye vaktim yoktu. Onun dövmeleeri, neden yalnız olduğu ya da gözlerinin rengi hakkında düşünmeye vaktim yoktu. Ancak, sonraki kırk sekiz saat içinde bu karar yavaş yavaş bozulmaya başladı. Bu bozulmayı düşünmeye başladığımda, mantıklı olan tek şey *Lily'nin* mantıklı olmamasıydı.

Onu tek bir net tanıma sığdıramıyordum ve sonuçta bu benim sonum oldu. Her zamanki gibi çaresizce hissettiğim hayal kırıklığı, kendimi en kötü halimle hissetmeme neden oldu. Kontrol yüzeye çıktı, beni en çok kontrolsüz hissettiren şeyi, yani o kişiyi görmezden gelmek için çaresiz bir girişimde bulundum.

Bulaşık bezi lavabonun yanında duruyordu, onu aldım ve güveç kabını kurulayana kadar sildim.

Annem boğazını temizledi. "Onu zaten yıkamıştım, biliyorsun."

Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım ve boynumdan yukarıya doğru yayılan sıcaklığın görünmemesi için dua ettim.

"Şimdi daha da temiz oldu," dedim sert bir sesle.

Dönüp baktığımda babam kurabiyesini bitiriyordu, annem uzanıp elini vurduğunda gizlice bir tane daha almaya çalışıyordu. "Dört tane yedin," diye azarladı annem.

"Noel'deyiz," dedi babam, annemin elini itip beşincisini aldı. "Ve bunlar gerçekten çok lezzetli."

Kollarımı kavuşturup tezgaha yaslandım. "Ben işimi bitirirken çocuklar iyi mi?"

Annem başını salladı. "Her zamanki gibi mükemmel." Ben burnumu çektim.

"En azından bizim için mükemmel," dedi babam. "Maggie bir gün dünyayı yönetecek, sözlerimi unutma."

Konu değiştiğinde omuzlarım gevşedi. Ben sadece... Lily konusundan uzak durmam gerekiyordu. Bu durumu daha iyi anlayana kadar *Lily'den* uzak durmam gerekiyordu.

"Bugünkü antrenman nasıldı? Archer sezonun son maçı için sıraya girdi mi?"

Burnumun köprüsünü sıktım. Archer hazır *mıydı*?

O sabah tüm film inceleme oturumlarını kaçırmıştı. Hücum toplantısında tek bir not bile almamıştı. Alıcılarla öğle yemeğine katılmamıştı. Antrenmanda ise Pazar günkü maç planının büyükannesinin bile daha iyi planlayabileceği bir şey olduğunu söylemişti.

"Antrenman iyiydi," dedim sıkı bir şekilde. "O... Pazar gününe kadar iyi olacak."

Bir an sessizlik oldu ve ben, annemle babamın birbirlerine attıkları anlamsız bakışları görmezden geldim.

"İyi misin evlat?" diye sordu annem. "Kendin gibi davranmıyorsun."

Asla çizgisini aşmayan mükemmel bir evlat olmamak. Efsanevi itidaliyle asla kontrolünü kaybetmeyen biri olmamak. O haklıydı, kendim gibi davranmıyordum ve bunun tek sorumlusu vardı. Onun yanında olmak isteyip istemediğim önemli değildi. Olmamalıydım. Olamazdım.

Onun bakışlarını karşıladım ve iç geçirdim. "İyi olacağım. Sadece birkaç şeyi kontrol altına almam gerekiyor."

On Dördüncü Bölüm

LILY

"Larry, sana yalvarıyorum. Evden yüz metre uzaktayız. Başarabilirsin."

Asfalta oturdu ve bana bakarak, tasmaını hafifçe çekmeme rağmen kıpırdamadı.

"Dostum, sadece bir bloktu. Phoenix'teki o çok iyi veterineri hatırlamıyor musun? Yürüyüşlerin sana çok iyi geleceğini söylemişti."

Burnunun ucunu yaladı ve bana inatçı bir bakış attı. Sonra titredi ve ben derin bir nefes aldım.

"Peki." Onu kucağıma almak için eğildim ve kolumun altına aldığımda, hoşnutsuz bir inilti çıkardı. Ona bir bakış attım. "Yolda kar olmamasına rağmen patilerine köpek eldivenleri giydirdim. Kürkün benimkinden daha pahalı. Şikayetlerinin burada bir anlamı olduğunu sanmıyorum, dostum."

Bana attığı bakış, şimdiye kadar gördüğüm en köpekçe göz devirmeye benziyordu ve dudaklarım istem dışı bir gülümsemeye çekildi.

"Hadi. Postaları alalım, sonra seni içeri götürüyüm, günün geri kalanında kanepede tembellik yapabilirsin. Ve evet, karın içinde işemek zorunda kaldığın için bana sızlanmaya başlamadan önce bezini takacağım."

Söz konusu yürüyüş çok uzun sürmezdi, ama her zamanki gibi, Larry'nin küçük gremlin yüzü komşuları sokağın karşısına geçip selam vermeye zorluyordu. Köpek, sanki ona kişisel bir zarar vermişler gibi her birine bakıyordu.

Bu onları caydırdı

mı? Hiç de bile.

"Oh, ne kadar tatlı! Adı ne?"

Başımı kaldırdım çünkü çok dost canlısı komşular ve köpeğe olan takıntıları hakkında düşünüyordum, ama ne yazık ki bu ses kafamın içinden gelmemişti.

, açık gümüş rengi kısa bukleleri olan bir kadın Barrett'ın garaj yolunun sonunda duruyordu.

Gözlerimi kırptım, sonra köpeğe baktım.

Yine mi, diye söylediğini duyabiliyordum. Kollarımdaki hafif ağırlığını kaydırdım. "Larry," dedim ona. "Maalesef, kişiliği görünüşüne uymuyor. İnsan sadece bir tanesine sahip olabilir, bilirsin. İkisine de sahip olsaydı, dünyadaki tüm köpeklere haksızlık olurdu."

Kız gülerek kollarını beline sıkıca doladı ve bana doğru yürüdü. İçimden derin ve şiddetli bir inilti çıkardım, muhtemelen Larry'ninkine çok benziyordu.

İkimiz de birbirimizin aynısıydık.

Ama köpek hakkında soru sormak yerine, beni inceliyordu. "Eğer o Larry ise, sen de Lily olmalısın."

"Aman Tanrım," diye inledim. "Bunu nereden bildiğini sormaya korkuyorum."

O sessizce güldü ve bir an için yüzünde tanıdık bir şey gördüğümü sandım. "Torunlarım son iki haftadır senden başka bir şey konuşmadılar."

Derin bir nefes aldım. "Ah. Maggie tatil boyunca yaptığınız şeyleri bana mesajla anlatıyordu. Siz Barrett'ın annesisiniz."

"Bana Robin diyebilirsin. Ve evet, çoğu gün onu sahiplenirim," dedi, gözleri mizahla parıldayarak. O zaman bu konuda oğluna benzemiyor. "Duyduğuma göre, sana birçok açıdan teşekkür borçluyum."

"Ne için?"

Kısa cevabı m onu hiç caydırmadı ama Barrett King'i doğurmuşsa, pek de iyi olmayan insan ilişkileri becerilerine alışık olmalıydı.

"Kocam, hayatında yediği en lezzetli kurabiyeler için sana teşekkür ederdi." Kısa bir kahkaha attım ve yanaklarım muhtemelen pembeye dönmüş olduğu için kısa bir süre asfaltı baktım. Ama o henüz bitirmemişti. "Torunlarıma yardım ettiğin ve onlara çok iyi baktığın için." Başını eve doğru eğdi. "Özellikle Maggie. Yanlış kişi sorumlu olduğunda başını belaya sokma eğilimi var."

"Barrett da öyle demişti, ama bana çok kızgın olduğu için abarttığını düşünmüştüm."

Gülümsemesi kocaman oldu. "Hayır, doğruyu söylüyordu. Maggie'nin, Bryce ile birlikte amcalarını ziyaret etmek için Colorado'ya uçabilmek için evrakları tahrif ettiğini sana anlattı mı?"

Başımı geriye attım. "Yapmadı."

"Oh evet," diye iç geçirdi Robin. "Barrett işten eve geldiğinde bir not buldu. Onlar çoktan iniş yapmış ve amcasının evine varmışlardı. Maggie birçok konuda yetenekli."

"Küçük baş belası. Onu sevmeme şaşmamalı."

Bu cevap onu çok sevindirdi, ama yüzümü inceleme şekli en iyi ihtimalle rahatsız ediciydi.

Larry'yi bir kolumdan diğerine geçirdim ve o da düşük bir hırıltı çıkardı, ama ben bunu görmezden geldim. Robin endişeli görünüyordu ve bir adım geri attı. "Oh, ısırılmaz," dedim ona. "Gerçekten ısırılmaz. Dişlerinin yarısı kalmış ve o kadar hızlı hareket edecek gücü olduğunu sanmıyorum."

Yine gülümsedi ve ben onun neden tanıdık geldiğini anladım. Çocukların gülümsemesi ile aynıydı. Belki babaları da öyle gülümsüyordu, ama ben hiç görmemiştim.

"Rica ederim," dedim ona. "Kurabiyeler ve çocuklara baktığın için. Gerçekten sorun değildi."

Her iki çocuğa da coşkulu övgüler yağdırmak istedim, ama muhtemelen zaten beni tuhaf bulduğu için bunu içime attım. Kısa bir sessizlik oldu ve onun içeri girmek istediğini tahmin edebiliyordum; o bir sweatshirt giyyordu, ben ise kabarık siyah montum, eldivenlerim ve kışlık şapkamla. Gerçek su geçirmez kışlık botlar.

Onları neden aldığımı, araştırmak istemediğim bir gizemdi, ama önceki gün alışverişe gittiğimde rafta duruyorlardı ve Bryce'ın ayaklarımın ıslanmasından endişe duyduğu küçük yüzünü düşündüm ve onlar da sepetime atladılar.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim ona. "Çocuklara selamımı söyle." Yüzü düştü. "Oh, şimdiden gidiyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Dışarıda bu soğukta daha fazla beklemek ister miydin?"

Robin güldü. Sanki ciddi bir soru değilmiş gibi. "Soğuk umurumda değil. Şu anda Arizona'da yaşıyor olabiliriz, ama hayatımızın tamamını Michigan'da geçirdik. Çocuklar orada büyüdü. Kışın burada olduğu gibi aynı göl etkisi kar yağışı var, bu yüzden sert kışlar bizi pek etkilemiyor."

Yaklaştım. "Herkes öyle diyor ama ben aradaki farkı gerçekten anlamıyorum."

Gözleri parladı. Beni komik bulmuştu ve ben nedenini anlayamıyordum. "Birkaç haftadır buradasın, değil mi?"

Başımı salladım.

"Büyük Göller muhteşemdir, Lily. Yazın onlara benzeyen hiçbir şey yoktur. Ama kışın acımasız da olabilirler. Birdenbire, sanki hiçbir yerden gelmemiş gibi büyük, kabarık kar taneleri ve kar fırtınaları başlar. Ya da bir gün öncesinden haber verilmeyen bir fırtına gelir ve birdenbire göl kıyısına 30-60 cm kar yağar."

Burnumu kırıştırdım. "İyy."

"Bu alışkanlık meselesi," dedi gülümseyerek. "Scottsdale'de yaşamayı seviyoruz, ama kışı özleyorum."

"Neden?"

"Çünkü çok güzel." Omuz silkti ve etrafına baktı. Yerde hala kar vardı, ama birkaç gün boyunca sıfırın üzerinde seyreden sıcaklıklar nedeniyle çoğu erimişti. "Oturup kar yağışını izlemenin biraz büyülü olduğunu hep düşünmüşümdür. Her şey yavaşlar. Battaniyenin altında kıvrılıp film izlemek ve oyun oynamak için mükemmel bir bahanen olur. Hiçbir yere gitmezsin. Bir yerden bir yere koşturmazsın. Sadece . . . birkaç gün boyunca bu büyüün tadını çıkarın."

Korkarım ki, gözlerim kumlu hissediyordu ve burnum yanıyordu. Hızlıca gözlerimi kırıştırarak Larry'ye bakarken öksürdüm.

"İyi misin tatlım?"

Göz teması kuramadan yukarı baktım. "İyiyim. Evet, iyiyim . . . iyiyim. Sanırım gözüme bir şey kaçtı, hepsi bu."

"Lily!" Maggie, ceket giymeden, araba yolundan koşarak geldi.

"Ceketin nerede?" diye sordum.

"Dışarısı o kadar da soğuk değil." Larry'nin kafasını okşadı ve Larry parmaklarını kokladıgında gülümsedi. "Sanırım beni özlemiş."

"Kuşkusuz," diye mırıldandım. "*Benden* bıktı, bu kesin."

Maggie güldü. "Büyükanneyle tanıştın mı?"

Robin torununa kolunu doladı. "Birbirimizi biraz tanımaya başlamıştık. Herkesin onu neden bu kadar sevdiğini anlayabiliyorum."

Robin, yabancılarla sohbet etmek konusunda standartları düşük olmalı. Ona bunu söylemek yerine, Maggie'nin koluna hafifçe dokundum. "Yine mikserini kullandın mı?"

"Biraz," dedi. "Geçen gün kek yaptık; sana fotoğraflarını göndermeyi unuttum. Dün de kurabiye denedim, ama çok ufalanıyorlardı."

"Ah. Muhtemelen çok fazla un ekledin."

Robin dilini şaklattı. "Sana bunun sorun olabileceğini söylemiştim. Ne yazık ki ben hiç iyi bir aşçı olmadım. Harika güveç yapabilirim ve Crock-Pot'umu çok severim, ama kurabiyeleri hiç beceremedim. Çok hassas bir iş."

"Yarın gelip bana yardım eder misin?" diye sordu Maggie.

"Evet, gelebilirim."

Gülümsedi. "Çok meşgul değilsin, değil mi? Son birkaç gündür seni sık sık gelip giderken gördüm."

Robin bana yumuşak bir gülümseme attı.

"Turistik yapıyordum," dedim ona. "Evde biraz sıkılmıştım, bu yüzden birkaç turistik yeri gezmeye karar verdim."

"Bir sürü güzel şey gördük. Ama çoğu yaz aylarında. Babam ilkbahar ve yaz aylarında işten çok geç çıkmıyor, o yüzden onu daha sık görüyoruz." Gülümsedi. "Öğle yemeğinden sonra gelmek ister misin? Kek yaparken gördüklerini bana anlatabilirsin."

Robin torununa bir bakış attı. "Baban..."

"Lily'nin gelip gelmemesi umurunda değil," diye bitirdi Maggie. Dönüp büyükannesine masum bir bakış attı. "Noel arifesinde onu davet etmişti, değil mi? Yarın sıradan bir hafta içi günü. Neden rahatsız olsun ki?"

Dilimi yanağımın iç tarafına bastırdım ve onun beni orada istememesinin birçok nedenini sıralamanın şimdi uygun bir zaman olmadığına karar verdim.

Robin bir saniye daha Maggie'ye baktı ve sonra iç geçirdi. "Sanırım haklısın. O bunu sorun etmez."

Gülümsedim. "Harika. Öğle yemeğinden sonra mı?"

Maggie başını salladı. "Ne tür kurabiye yapmak istersin?" "Sana sürpriz yapmama ne dersin?"

Yüzü aydınlandı. "Tamam."

"Sabah mağazaya gidip ihtiyacımız olan her şeyi alacağım. Daha çok pişirmeyi mi öğrenmek istersin, yoksa süslemeyi mi?"

"Mmm, şimdi pişirmeyi öğrenmeye ne dersin? Süslemeyi bir dahaki sefere yapabiliriz."

Bir dahaki sefere. Bu kızın, ayrılacağım güne kadar beni meşgul edeceğini hissediyordum.

Robin yüzümden bir şey anlamış olmalıydı. "Bunu yarın konuşabiliriz, Maggie Moo."

Büyük siyah bir kamyonet caddeden aşağı indi ve onların evine ulaştığında yavaşladı. Pencere açılıp Barrett'ın yüzü görüldüğünde midem altüst oldu. Gözleri bana bile bakmıyordu, ama onu görmek bile sanki biri boğazıma büyük, sıcak bir elini koyup sıkmış gibi hissettirdi. Birazcık.

İyi anlamda bir boğaz sıkma. Öpücükler, çıplak bedenler ve çoklu orgazmlarla gelen türden. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim ve yüzümün kıpkırmızı olmaması için var olan tüm tanrılara dua ettim.

"Ceketin nerede, Maggie?" diye sordu.

Maggie gözlerini devirdi. "Lily de öyle dedi."

İlk başta başımı kaldırmadım, Larry'nin kafasının üstündeki saç tutamına dikkatle odaklandım. Gerçekten iyi bir fırçalama falan gerekiyordu. Sonunda gözlerimi kaldırdım ve o da yüzünde hiçbir ifade olmadan beni izliyordu.

Belki benimki de öyleydi.

Evet, kaçınmak en iyisiydi. Kaçınmak harikaydı. Kim işler farklıymış gibi davranmak ister ki? Sırf o kol hareketini yaptı diye, ben de onu öpmesi için kışkırtmaya çalıştım ve sonra ona

dövmelerimden birini anlattığım için. Bunların var olduğunu varsaymaya gerek yoktu.

Yüzümün ifadesiz olduğunu hissetmedim. Yanaklarım sıcaktı, çok sıcaktı, en büyük zayıflıklarımın hepsini ortaya çıkaran bir spot ışığı gibiydi. Bana baktığında şimdi ne görüyordu? Çok mu fazla şey ele verdim?

Gözlerinde hafif bir titreme oldu, ama hemen kayboldu. Barrett bakışlarını benden ayırdı ve o anda göğsümde bir yırtılma hissettim.

"Akşam yemeği için pizza aldım," dedi Barrett. "Soğumasını istemiyorsan, içeri gelsen iyi olur."

Maggie bana döndü. "Pizza ister misin?" "Maggie, biz..." dedi Barrett.

"Oh, ben istemem..." diye aynı anda söyledim.

Gözlerim yine onun gözlerine kilitlendi. Ne diyecekti?

"Bu gece olmaz," diye devam ettim, gülümsemeyle cevabımı yumuşatarak. "Ama davet ettiğin için teşekkür ederim."

Omuzları düştü. "Tamam."

Barrett'ın çenesi seğirdi ve yüzünü tekrar öne doğru çevirerek camı kapattı, başka bir şey söylemeden kamyonetini garaj yoluna çekti. Noel arifesindeki adam görünüşe göre gitmişti, duvar tekrar yerine oturmuştu.

"Yine de yarın geleceksin, değil mi?" diye sordu Maggie.

Göz kırptım. "Anlaştık."

Onun rahatlamış gülümsemesi göğsümü okşadı ve bunu görmezden gelmek yerine, belki de bugünlük, öyle kalmasına izin vermenin sorun olmayacağına karar verdim.

Robin ve Maggie el sallayarak veda ettiler, sonra Barrett'ın peşinden gittiler. Benim ise dönüp kendi evime dönmem biraz zaman aldı.

Bütün aile, büyükbabalar ve büyükanneler dahil, sanki beni sinirlendirmek için hayatıma girmiş gibiydiler. Beni her zaman en güvende hissettiğim yerden, yalnızlıktan uzaklaştırmak için.

On Beşinci Bölüm

BARRETT

"Tanrım, ne zamandır uyanıksınız siz ikiniz?"

Annem, babam ve beni kanepede oturmuş film izlerken buldu, bornozu vücuduna sıkıca sarılmıştı. Elimde ikinci fincan kahvem vardı ve karısı içeri girince babam ayağa kalkıp ona dudaklarından öptü. Hayatım boyunca her sabah onu böyle selamlardı.

"Uyanmanın en güzel yanı," dedi ve sonra annemin poposuna şaplak attı.

Bunu da her sabah yapardı.

Onların rahat sevgisi benim için doğal bir şey değildi; bunun normal olmadığını çok iyi biliyordum. Özellikle de on yıl boyunca bana karşı sağlıklı bir nefret besleyen biriyle yaşadıktan sonra.

"Benim geldiğimi ve babamı uyandırdığımı duymadın mı?" diye sordum.

"Hayır." Esnedi, babamın karnını okşadı ve kendi kahvesini aramaya gitti. "Bugün evde çalışacağın için biraz daha uyuyabileceğini düşündüm."

Sessizce güldüm. "Maalesef öyle olmadı. İstesem de istemesem de vücudum saat dört buçukta uyanıyor."

"Babanı saat dört buçukta mı uyandırdın?" diye sordu, gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu.

"Hayır, cömert davrandım ve ona saat 5:30'a kadar süre verdim." Boynumu çevirdim. "Önce koşu bandında koştum ve biraz ağırlık çalıştım."

Evimizin bodrum katı lüks bir yer değildi, ama kısmen bitirilmişti, en azından evdeyken egzersiz yapabilmem için kullanışlı bir ev spor salonu kuracak kadar. Bryce kışın koşu bandını kullanmayı severdi, baharda futbol sezonu yeniden başlamadan önce kondisyonunu korumak için.

"İşte bu, seninle birlikte yapması gereken bir şey." Annem bunu açıkça söylemesine rağmen, babam onu görmezden geldi ve annem fincanını doldurmayı bitirene kadar bekledi, sonra kendi fincanını uzatarak yeniden doldurmasını istedi. Annem durakladı ve babama dikkatle baktı. "Kaç tane içtin? Doktorun kafein alımını sınırlamak istediğini biliyorsun."

"İki küçük fincan içtim ve o bunu sadece oğlumun sabah beş buçukta beni uyandıracağını bilmediği için söyledi." Annem tereddüt edince, babam sürahiyi işaret etti ve kendi fincanını doldurdu. "Kalbim gayet iyi. Biraz fazla enerjiyi kaldırabilir."

Hafifçe gülümsedim.

Annem kahvesiyle oturdu, bacaklarına battaniyeyi çekti, ben de filmin bir sonraki bölümünü hazırladım. Gözlerim o battaniyede takıldı; Lily'nin ofisimde gizlice dolaşırken bulduğumda omuzlarına sardığı battaniyenin aynısıydı.

"Ne izliyoruz?" diye sordu annem, kendi düşüncelerimden beni kurtaran, çaresizce ihtiyacım olan bir şey. Tabletım ekrana yansıtıyordu ve birkaç düğmeye basarak, başka bir oyunu bitirdiğimiz için yeni bir oyun açtım.

"Birkaç hafta önce Denver ile San Diego arasındaki maç. Bir sonraki maçımız San Diego ile. Denver benzer bir hücum stratejisi uyguluyor; bu maçı nasıl oynadıklarını görmek iyi olur," dedim dikkatlice, annemin yüz ifadesine bakarak.

Annemin kaşları yavaşça kalktı. "Maçı izledin mi? Çok heyecanlıydı."

"İzlemedim." Kahvem son yudumunu içtim, ılık olduğu için yüzümü buruşturdum. "Ama daha sonra bazı önemli anları izledim." Başka bir şey söylemeyince, annem ve babam birbirlerine hızlıca baktılar. "Griffin iyi oynadı. Her zaman iyi oynar," diye ekledim sert bir sesle.

Onlar için kolay olmamıştır, tek oğullarını, büyürken birbirlerine yapışık ikizleri, bizim rekabetçi doğamız yüzünden yavaş yavaş birbirinden uzaklaşırken izlemek, Griffin'inki benimkinden çok farklı olsa da. Sadece rekabetçi olmamız değil, aynı zamanda çelişkili olmamız da. Kardeşim bana tıpatıp benziyor olabilir, ama hayatı bir ödül gibi taşıdığı rahatlığı ve umursamazlığı, benim her bir parçamı rahatsız ediyordu.

Ben olmasaydım, üniversiteden atılacaktı, ama koçtan ona ikinci bir şans vermesi için yalvardım. Yıllarca Griffin, benden istemediği halde onun için savaştığım için bana kızdı. Zaman geçti ve ikimiz de birbirimize acı veren sözler söyledik. İkimiz de draft edildiğimizde, neredeyse hiç konuşmuyorduk.

Kariyerimi sona erdiren ve hiç beklemediğim bir şekilde yıkıcı olan sakatlıklarım, emekli olup koçluğa geçtikten sonra kardeşimle beni farklı bir şekilde karşı karşıya getirdi. Birdenbire, sadece quarterback oynayan King kardeş değildim artık, ligin en genç hücum koordinatörüydim. Birkaç yıl sonra, NFL'nin en genç baş koçu oldum. Bana "Beyin" diyorlardı. Griffin ise "Kas"tı.

O partilerin neşe kaynağıydı. Ben evde eşim ve iki küçük çocuğumla birlikte spot ışıklarından uzak durmaya çalışırken, o sürekli magazin dergilerinin ilgisini çekiyordu. Sahada yaptığımız tek karşılaşmada — ben kenarda kulaklık ve dev bir oyun kartıyla, o sahada oynarken — galip gelen ben oldum.

Kısa bir süre sonra boşandım. Çirkin ve aleni bir boşanmaydı ve ikinci bir yıkımdı çünkü yine başarısız olduğumu hissettim. Kardeşimle ilişkiyi sürdüremedim. Karımı elde tutamadım. En azından dışarıdan öyle görünüyordu.

Archer'ın ofiste söylediği sözler kafamda yankılanıyordu ve her yankılanışında gerçekliği daha da çirkinleşiyordu.

Bu noktayı kanıtlamak için işini veya itibarını riske atmazsın. Herkesin senin mükemmel olduğunu düşünmesini istersin.

Archer bunu anlamıyordu. Mükemmel olmadığımı biliyordum. Ama kendime yüksek standartlar koymak da kötü bir şey değildi, çünkü bu, çevremdeki insanların benim örnek olduğuma güvenebilecekleri anlamına geliyordu.

Gençken Griffin de benim bu yönümü sevmezdi, çünkü bu onu *kötü ikiz* gibi hissettirirdi. O kötü değildi, sadece... dürtülerini kontrol edemiyordu, ben ise benimkileri o kadar derinden bastırmıştım ki, onların varlığını unutmuştum. İkisi de sağlıklı değildi.

Kendi iyilikleri için fazla zeki olan iki müdahaleci çocuk ve Griffin'in hayatını alt üst eden yeni kız arkadaşı sayesinde, ilişkimiz daha iyiye gitmişti. Eskisi gibi değildi ve muhtemelen ailemin istediği gibi de değildi, ama yine de bir ilerlemeydi. A

birkaç mesaj ve hepsi bu kadardı. Ama ailem için, onun maçını oturup izlediğim, yeteneğini takdir ettiğim bu tür anlar, yıllarca hiçbir şeyin olmamış olmasından sonra bir rahatlama kaynağıydı. Hiçbir zaman ikimizi de fazla zorlamadılar, sadece en çok ihtiyaç duyduğumuz şekilde sessizce destek oldular.

Üçümüz ilk hücumu izledik ve San Diego'nun hücum hareketlerini incelerken sadece birkaç kez duraklayıp notlar almak zorunda kaldım. Griffin sağ tarafta dizilmişti, bu onun için alışılmadık bir durumdu, ama San Diego'nun hücum düzenindeki değişikliği gördüm ve nedenini anladım. Sağ tarafları zayıftı, Griffin'in karşısında bir çaylak tackle dizilmişti ve kardeşim daha uzun, daha iri ve daha hızlıydı.

Merkez topu yakaladı ve ben öne eğildim, Griffin'in onun boyunda birinin yapması imkansız olan bir dönüş hareketi yapmasını izledim. O, sack'ten kaçmaya çalışmadan önce quarterback'ın üzerine atladı ve kollarını onun etrafına dolarken, quarterback'ın dizi yere değmeden çok önce topu ellerinden düşürdü.

Takım arkadaşlarından biri topu aldı ve 45 yard koşarak touchdown yaptı. Griffin, tight end savunmacıyı kovalarken çok önemli bir blok yaptı. Kardeşimin takım arkadaşlarıyla kutlamak için sahada koşmasını izledim ve kendimi alışılmadık derecede güçlü bir nostalji duygusu içinde buldum.

Yıllar önce biz de öyle kutlardık.

"Genelde onun maçlarının tekrarlarını izler misin?" diye sordu babam rahat bir tavırla.

Gözlerimi kırpıştırarak dikkatimi tekrar defterime verdim ve birkaç not karaladım. "Düşündüm de, evet. Kolunun iyileşmesinden sonra oynadığı ilk maçı izledim."

Annem burnunu çektirdi. "İyileşmemiştii. Yemin ederim, üç doktor da ona iki hafta daha dinlenmesi gerektiğini söyledi, ama kardeşini bilirsin. Sahadan uzak kalmaktan nefret eder. Ruby de denedi," dedi, kardeşimin nişanlısından bahsederek — bizimle birlikte büyüyen, zeki bir kütüphaneci. "Ama o da vazgeçti. Kardeşimin evde kalmasından deliye döndüğünü söyledi."

"Eminim öyledir."

"Şeytandan bahsetmişken," diye mırıldandı annem, gelen aramayı cevaplamak için telefonunu kaldırarak. "Merhaba, benim en küçük oğlum."

"Anne. Maggie seni evden kovmamış mı diye aramıştım," dedi kardeşim.

"Hoparlörü açmışsın tatlım," diye fısıldadı babam.

Gözlerini devirdi. "Erken kalktın, Griffin. Tıpkı kardeşin gibi. Şu anda onunla birlikte oturuyorum. Ben kahve içmek için aşağı indiğimde, o ve baban senin maçın görüntülerini izliyorlardı."

Kanepeye yaslandım, gözlerimi kapattım ve başımı hafifçe salladım. Belki *biraz* zorladı.

"Öyle mi?" diye sordu Griffin. "Hangi maç?" "San Diego," diye cevapladı babam. "Hey, Griff."

"Baba," dedi Griffin. "Barrett seni şafak vakti onunla birlikte kalkmaya mı zorladı?"

Gözlerimi açtım, gözlerimi devirmeyi zar zor engelledim. "Saat daha sabahın beşi saat değil mi?" diye sordum.

Sesimi duyunca Griffin hafifçe homurdandı. "Haklısın. Ruby de benimle birlikte kalkmaya zorladığımda çok hoşuna gidiyor, değil mi kuşcuk?" diye bağırdı. Arka planda boğuk bir ses duyuldu ve Griffin güldü. "Az önce kafama bir şey attı, bunu hayır olarak kabul edeceğim."

Annem ve babam gülümsedi, ben de playboy kardeşimim yerleşik bir hayata geçtiğini hayal etmeye çalıştım ama pek başaramadım. Yine de öyle olmuştu. Mutluydu. Annem ve babama göre hiç olmadığı kadar mutluydu.

"Ruby'ye selamımızı söyle," dedi babam.

"Tamam. Orada yeni ve heyecan verici bir şey oldu mu?" Annem boğazını temizledi. "Dün kardeşinin komşusuyla tanıştım," dedi. "Çok güzelmış. Geçen gün *saatlerce* ondan şikayet ederken bana ne kadar güzel olduğunu söylememişti."

"Anne," dedim uyarıcı bir tonla.

Griffin ısıklık çaldı. "Hadi canım. Biraz daha anlat. Nasıl biridir?"

İç çekerek burnumun köprüsünü sıktım. "Anlatacak bir şey yok," dedim yüksek sesle. "O benim komşum. Çocuklara biraz yardım etti. Hepsi bu."

Yalan söylemek çok kolaydı, ama inanmak o kadar kolay değildi.

"Görünüşe göre Scrabble'da hile yapıyor," diye ekledi babam. "Kardeşin bu konuda çok hassas."

Ayağa kalktım. "Ben gidiyorum."

"Harika kurabiyeler yapıyor. Şimdiye kadar yediğim en iyileri. Onları yediğimde de bundan hoşlanmıyor."

"Scrabble'da seni yendi, değil mi Barrett?" diye sordu Griffin. "Vay canına, acaba bana da birkaç ipucu verir mi?"

Nereye gittiğimi bile bilmiyordum, ama odadan çıkar çıkmaz, bir şeyleri tekrar düşünmeden botlarımı giyip paltomu kaparak, göğsüm hızla inip kalkarken garaja doğru yürüdüm.

O kadar açık mıydım?

Hayatım boyunca kimse bana öyle dememişti. Tam tersi olurdu. Her yerim yanıyordu, ailemin fark ettiği, kimsenin fark etmesini istemediğim son şey, iç sıcaklığımı tam on beş derece artırıyordu.

Kapının yanında sonbaharda aldığım büyük kar küreği duruyordu. Kar küreme makinemiz vardı, ama zamanım varsa ve kar kalınlığı 30 santimetreden fazla değilse, garaj yolunu kendim küremek her zaman daha çok hoşuma gitmişti.

Gece boyunca birkaç santim kar birikmişti, güneş doğduğunda kar yağışı durmuştu. O sabah zaten spor yapmış olmama rağmen, bu da diğerleri kadar iyi bir dikkat dağıtıcıydı. Garaj kapısını açmak için düğmeye bastım ve taze kar örtüsüne baktım, dudaklarımı büzerek derin bir nefes aldım, bu da soğuk havada gözle görülür bir bulut oluşturdu.

Her şey tamamen durgun ve sessizdi, her ağacın dalları beyazla kaplıydı. Güneş doğmuştu, bulutlar yeterince dağılmıştı ve kar parıldıyordu. Böylesine mükemmel bir anı bölmekten neredeyse nefret ediyordum.

Güm.

Sürtün

me.

Güm.

"*Lanet* olsun, bu kadar zor olmamalıydı" — bir duraklama, bir homurtu — "bu kadar zor olmamalıydı."

I kapalı gözlerimi . Görünüşe göre Lily yap
gözlerimi gözleri aynı duymuyordu.

Birkaç adım yürüdüm, ta ki komşunun evinin önünü görebilecek kadar yaklaşıp kadar. O, garaj yolunun ortasında duruyordu, arkasında

karlı yolun ortasında duruyordu, eldivenli ellerinde küçük bir plastik kürek tutuyordu.

Yüzünde kararlı bir ifadeyle, plastik kenarı karın içine itti.

Güm.

Kollarını kullanarak karı kaldırdı ve önüne attı, sonra başını geriye attı ve inledi. "İnsanlar neden burada yaşıyor? Bu normal değil."

Garaja geri çekilmek oldukça cazipti, ama onu görmek dayanılmazdı. Bunu itiraf etmek, günlerce onunla ilgili düşüncelerimi toparlayamadığımdan sonra, bir tür zafer gibi geldi.

Belki de Lily'yi tanımlayamıyordum. Daha da kötüsü, belki de o aklıma geldiğinde göğsümde hissettiğim her şeye kapılmak aptalca bir davranıştı. Sonunda incinecek ve o kaçınılmaz olarak gittiğinde onu özleyecektim.

Hayatımın diğer her alanı bir mücadele gibi geliyordu, ama orada durup onun karla savaşmasını ve gökyüzüne küfür etmesini izlerken, cevap şaşırtıcı derecede basitti.

Git. Onunla konuş. Onu tanı.

Bundan daha fazlası olması gerekmiyordu ve mükemmel olması da gerekmiyordu.

Onun yönüne doğru bir adım atmak kolaydı. Sonra bir adım daha. Ve bir adım daha. Bunun neredeyse tüm zaman boyunca istediğim şey olduğunu kendime itiraf etmek kolaydı. Bazen rahatsız edici bir gerçeğe mücadele etmek, o gerçeği yüksek sesle söylemenin sonuçlarıyla yaşamaktan daha fazla acı verir. Onu gerçekliğimizin bir parçası haline getirmek için harekete geçmekten.

Ve mücadelenin, onu zihnimden silmememin, farklı bir gerçeğin sonucu olduğunu bilmeliydim. Ben sadece bir kadına nasıl yaklaşacağını bilmeyen bir adamdım. Flört etmek benim bilmediğim bir dildi ve denemek için de pek istekli değildim.

Sırtı bana dönüktü, başka bir yönde verimsiz kar temizleme tekniğini deniyordu, ama botlarımın karda çıtırdadığı sesi duyunca donakaldı.

"Günaydın," dedim. Kar her şeyi sustururken sesim yüksek geliyordu.

Lily doğruldu, kafasındaki beyaz örgü şapkayı kısa bir süre oynadıktan sonra bana döndü. "Günaydın," dedi, gözleri benimkilerle buluşmadan. "Sık sık köşede böyle gizlenir misin?"

"Sadece perşembe günleri," diye sakın bir şekilde cevap verdim.

Mizah girişimimi pek beğenmedi. Flört etme konusundaki önceki açıklamama bakın. Nedense, bu konuda herhangi bir girişimime açık olmaktan önce boğazımı bıçaklayacağını hissettim.

Yola doğru baktım, sonra çeneyi kürek gibi bir şeye doğru kaldırdım. "O nedir?"

Koyu renkli kaşlarını kaldırdı. "Sanırım bazı insanlar buna *kürek* diyor," diye yavaşça cevap verdi.

Ben, yüzümü ifadesiz tutarak, elimi uzattım ve ona onu vermesi için işaret ettim.

Kısa bir duraklamadan sonra Lily içini çekti ve onu bana uzattı. Kırmızı plastik sapına bakarken başımı eğdim. Sapı dayanıksız tahtadan yapılmıştı ve *bunu* yüksek sesle söylemeyi hayal ederken, ensemde bir sıcaklık yükseldi.

"Bu bir kürek değil." Ona uzattım, ama almaya kalkışmadı.

Elimde tuttuğum küreği baktı. Yüzüme baktı. Tekrar küreğe baktı. "O zaman bu ne lan?"

"İzin
verir
misin?"

"Uh..."

İki elimle kavradım ve ikiye böldüm. "Küreğimi kırdın!" diye bağırdı.

"Benimkini sana vereceğim," dedim ona. "O bir oyuncaktı. Yaptığın şey için etkili bir araç değildi."

"Biliyor musun, siz kış insanları çok yargılayıcısınız," diye homurdandı, kırık parçaları alıp çöp kutusuna götürdü. "Bak, gerçek olanı bulamadım ve Scott'ın elinde sadece bir sürü düğme ve topuz olan devasa, korkutucu bir makine vardı ve o şeyi kullanmaya kalkışmamın imkanı yok." Kapağı kapattı ve eldivenlerindeki karı silerek bana doğru yürüdü. "Donanım mağazasında gördüğüm ilk şeyi aldım. Sevimliydi."

Ona bir bakış attım ve o gözlerini devirdi.

"Eğer bir şeyi sevimli olduğu için satın almakla ilgili aptalca bir şey söylersen..."

"Hayatta olmaz. Gözlerinde şiddet dolu bir bakış var." "Tabii ki var. O şeye beş dolar ödedim."

"Bu da onun gerçek bir kürek olmadığına dair bir işaret."

"Bu kadar yolu gelip merhaba dediğin için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam." Kollarını kavuşturdu ve çenesini isyankar bir şekilde kaldırarak yüzümü inceledi. "Ne zaman ayrılıyorsun?"

"İstersen yardım edebilirim," dedim. Doğru koşullar sağlandığında çekicilik orman yangını gibi yayılırdı. Lily için benimkine gereken şey tam da buydu: büyümeye izin vermek.

"Küreklerimi kırdın," dedi, sanki ilk söylediğinde duymamışım gibi.

"O zaman telafi etmeme izin ver."

Bu teklifin istemeden de olsa bir alt metni vardı ve gözleri kısa bir an parladı. "Bu ne anlama geliyor?"

Garaja baktım. Scott'ın da benimle aynı makinesi vardı. "İstersen kar küreme makinesini kullanmayı öğretebilirim."

"Eğer bu başka bir şeyin örtmecesi ise, oyununu geliştirmen gerekebilir," dedi kuru bir şekilde, ama parıldayan gözleri onu ele verdi. Gözleri ağızıma kaydı ve sonra tekrar uzaklaştı.

Bir şekilde gülümsememeyi başardım. "Sanırım şimdiye kadar benim bir oyunum olmadığını biliyordur."

"Tanrım, bu doğru değil mi?"

"İzin verir misin?" dedim, açık garajı işaret ederek. Sert bir nefes verdi. "Zor mu?"

"Hayır. Ama gürültülü. Ve buna alışkın değilseniz, bittiğinde kollarınız biraz titreyebilir."

Lily başını salladı ve omzumun üzerinden evime doğru baktı. "Üzgünüm, bu konuşmaya devam edebileceğimi sanmıyorum. Aklım çok kirli."

"Ne?" Sonra az önce söylediklerimizi düşündüm ve boğazımı temizledim. Bekar olmam şaşırtıcı değildi. "Ah. Sana kalmış, bir yere gitmen gerekiyorsa ve araba yolunun temizlenmesi gerekiyorsa."

"Hayır. Sadece... biraz enerji harcamaya çalışıyorum ve görünüşe göre egzersiz iyi geliyor. Ya da ne diyorlarsa."

Yüzünü inceledim, dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi. "Öyle diyorlar," mırıldandım.

"Burada gündüzleri hiç kar yağar mı?" diye sordu, gökyüzüne bakarak. "Yemin ederim yağmaz."

Konunun değişmesi beni şaşırttı. "Evet. Ama sen buraya geldiğinden beri pek yok. Neden sordun?"

O emdi içinibir derin nefes kaçınarak göz temas .
"Hiçbir şey."

"Sana göstermemi istemediğinden emin misin?"

Lily kar küreme makinesine bir göz attı, sonra tekrar bana baktı. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu, perdeler yine dikkatlice çekilmişti. "Hayır, teşekkürler. Ben ve büyük makineler pek uyuşmuyoruz, ne kadar güçlü ve gürültülü olurlarsa olsunlar."

Onun bakışlarını karşıladım. "Biri sana yardım etmeye çalıştığında hep böyle mi tepki verirsin?"

"Evet," diye cevapladı, zoraki bir gülümsemeye. "Özellikle de senin yardım anlayışın *yardımın*, hem yararsız hem de biraz yıkıcı olan."

Boğazımı temizledim ve göz teması kurmayı bıraktım. "Tamam. Özür dilerim."

Ben dönüp gitmek üzereyken, o bir adım yaklaştı ve ben nefesimi tuttuğumu fark ettim. "Bugün çalışmıyor musun?"

"Çalışıyorum," dedim. "Babamla bir film izledik, ama bugün ofiste yapmam gereken işler var."

Dişlerini alt dudağına batırarak eve bakarken, sonunda dalgın bir şekilde başını salladı.

O başka bir şey söylemeden, ben dönüp kendi garajıma girdim ve duvara asılı kürekleri seyrettim. Birkaç tanesi eski evimizden getirdiğim eski küreklerdi, orada nadiren ihtiyacımız olmasına rağmen. Yepyeni olanı garaj kapısının yanındaki duvara yaslanmıştı.

Onu aldım ve Lily'nin yanına geri döndüm.

Ben yaklaşınca gözleri fal taşı gibi açıldı ve yeni küreği ona doğru uzattığımda çenesi düştü.

"Al şunu," dedim sert bir sesle. "Karlari kaldırırken bacaklarını kullan ve onları yolundan uzaklara at."

Gözlerini kııptı. "Oh."

Yanaklarım yanıyormuş gibi hissettim ve onun şaşkın bakışları durumu daha da kötüleştiriyordu. Başımı salladım ve onun yanındayken daha da artan beceriksizliğime lanet ettim. Sonra arkasını dönüp eve doğru yürüdüm ve ilk kez değil, bir daha hiç seks yapabilecek miyim diye merak ettim.

On Altıncı Bölüm

LILY

"Başardım. Gerçekten başardım."

Tezgah kaplıydı. Tam bir dağınıklık kalmıştı. Limon suyunun yapışkan lekeleri. Pudra şekeri yapışmaması gereken yerlere yapışmıştı. Bir parti biraz fazla gevrek olmuştu ve o da çöp kutusuna gitmişti. Atılan limonların yığını düşündüğümünden çok daha büyüktü (bu yüzden sadece iki tane ihtiyacımız olduğunu bilmeme rağmen yarım düzine satın almıştım), ama Maggie ve ben ada mutfağın yanında durduk, kolumu omuzlarına attım ve en mükemmel limonlu eriyen kurabiyelere bakakaldık.

"Maggie, tatlım, çok güzeller." Büyükannesi ellerini çırparak, bitmiş ürünü hayranlıkla inceledi.

"Ve *sarılar*," dedi Maggie, o kadar büyük bir gülümsemeyle ki, sanki göğsüme yumruk yemiş gibi hissettim.

"Sence neden bunlarla başladık?" diye sordum.

Maggie nefesini verip elini alnına sürdü ve arkasında limonlu glaze izi bıraktı. "İlkini ben yemeliyim, değil mi?"

Barrett'in babası, uzun boylu, zayıf, seyrekleşmiş tuz-biber saçlı bir adam, Bryce'in hemen arkasında mutfığa girdi. "Kurabiyeler hazır mı? Bugün henüz yemedim."

Robin kocasına gözlerini devirdi. "Kahvaltıda üç tane OREO yedin."

Bu onu durdurdu. "Onlar sayılmaz." "Neden sayılmaz?" diye sordu.

"Çünkü onları torunum pişirmedim." Maggie'ye göz kırptı.

Bryce mutfak adasının yanına geldi, gözleri büyümüş bir şekilde önümüzdeki iki düzine kurabiyeleri inceledi. "Bunları sen mi yaptın?"

"Hepsini kendim yaptım," diye ilan etti. Sonra bana utangaç bir bakış attı. "Şey, sayılır."

"Sahiplen," dedim ona. "Ben sadece denetledim, ama tüm önemli adımları sen kendin attın."

Kardeşi kurabiyeleri incelemek için eğildi. "Üstündeki sarı şey ne?"

O alaycı bir şekilde, "Bu limon kabuğu rendesi, Bryce," dedi.

O etkilenmedi. "Solucan gibi görünüyorlar."

"Peki, o zaman yemesen de olur." Bana baktı. "Gerçekten daha önce kimseye pasta yapmayı öğretmedin mi?" diye sordu Maggie.

"Hayır." Saçlarını okşadım. "Sen benim ilk öğrencimsin ve korkarım beni şımarttın. Başkalarına öğretemeyeceğim."

Robin dudaklarında hafif bir gülümsemeyle bizi izliyordu. "Neyse ki biraz daha öğretmek için vaktin var, duydum."

"Şubat ayında ayrılıyor," dedi Maggie, gülümsemesi kayboldu. "O zamana kadar birkaç kez daha kurabiye yapmaya gidelim."

Biri boğazıma bir parça zımpara kağıdı tıkamıştı ve ne kadar yutkunursam yutkunayım, onu çıkaramıyordum. "Yapacağız," dedim, sesim biraz boğuk çıkmıştı.

Robin beni dikkatle izliyordu. Bana sorarsanız, o kadın biraz fazla algısı güçlüydü.

Maggie ilk kurabiyayı aldı ve dikkatle inceledi. Alt dudağını dişleriyle içeri çekti ve kurabiyayı bana uzattı. "Sen al."

Bana o lanet küreği doğruca savuran babasını o kadar çok hatırlattı ki, neredeyse nefesim kesilecekti. Sarsıntılı hareketleri ve göz teması kurmaması... çok sevimliydi. Aslında ikisi de öyleydi, ama onun boyundaki bir erkeğin sevimli şeyler yapması biraz rahatsız ediciydi. Kızından gelince çok daha hoşuma gitti.

"Büyük bir onur," dedi Robin, bana ince bir göz kırparak.

Yüzüm kızardı mı? Tanrım, ne utanç verici. Sadece bir kurabiyeydi. Ama sembolik bir şey gibiydi. Çünkü sadece bir kurabiye değildi.

On yıl boyunca taşınarak geçirdiğim sürede, hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Bunun olmasına izin vermemiştim. Birden fazla kez, bu mutfakta onunla vakit geçirmiştım ve bu bir alışkanlık haline gelmişti. Alışkanlıklar, ne olursa olsun, kırılması zor şeylerdi. İyi ya da kötü, bunun bir önemi yoktu.

Oluşturmayı başardığım tek kalıp, asla geriye bakmamaktı.

Ama kalbim güm güm atarken, Maggie'nin verdiği kurabiyayı kabul ettim ve küçük bir ısırık aldım. Limonun parlak tadı beni mırıldanmaya başladı ve kurabiye dilimde eridi. Gözlerimi kapattım ve çiğnemeyi bitirdim. Gözlerimi açtığımda, herkes beni izliyordu.

Ve yine Barrett, tek bir ses bile çıkarmadan odaya girmişti.

Dudaklarımdaki kırıntıları yaladıktan sonra, Maggie'ye baktım ve yavaşça başımı salladım. "Mükemmel," dedim ona.

Gülümsedi ve yüksek sesle nefes verdi. "Güzel." Sonra odaya bakındı. "Başka isteyen var mı?"

Bryce ve büyükbabası, Maggie'nin sözleri daha ağzından çıkmadan ellerine birer tane almışlardı ve ben ikinci ısırıkta gülerek, kurabiyemi başka bir küçük takdir sesiyle bitirdim.

O diğer ikisinin ilk kurabiyelerini yemelerini ve sonra bir tane daha almaya gitmelerini izlerken, ben onun omzunu sıktım.

"Aferin, evlat," dedim ona.

"Bu *şimdiye kadarki* en güzel duygu."

Gülümsedim, ama bir an sonra dikkatim *ona* kaydı.

Odanın diğer ucunda Barrett, dizüstü bilgisayar çantasını omzundan indirip bir sandalyeye koydu ve lanet olsun, kendimi tutamadım, sadece izledim. Kurabiye pişirmeye gelmeden önce kamyonetinin ayrılmasını mı izledim? Belki.

Bu, bu adamın tuhaf, garip bir şekilde yıkıcı düşünceli davranışlarıyla ne halt ettiğini merak etmemi engelledi mi? Hayır.

O sabah olanlardan sonra ona nasıl davranacağımı bilemiyordum. Ve şimdi onu kızdırma düşüncesi, Noel arifesindeki kadar çekici gelmiyordu. Görünmez olsa da, bir değişiklik hala kafamın bir köşesinde yer ediyordu.

Robin ilk kurabiyesini aldı ve bir ısırık aldığı anda inledi. "Siz ikiniz mutfakta tehlikelisiniz."

"Herkes bana her yerde tehlikeli olduğumu söylüyor," diye mırıldandı Maggie.

Ben güldüm, Barrett'ın ailesi de güldü. Barrett'ın ifadesi gizliydi, sadece profili görünüyordu. Ama yanaklarında hafif bir yumuşama, bir gülümseme izi vardı ve kendimi ondan gözlerimi alamadım.

Ama başını çevirdi, ben de öyle yaptım. "Şubat, ha?" diye sordu Robin.

Barrett beni izliyordu, bunu hissedebiliyordum, ama gözlerimi annesine dikip başımı sallayarak cevap verdim. "Ay ortasında eve dönecekler."

"Bu kadar çok taşınmak zor olmalı," dedi.

Çocuklar dedeleriyle sohbet ediyorlardı ve Barrett de onlara katıldı, ama Robin o kadar yüksek sesle konuşuyordu ki, onun dinlediğini anlayabiliyordum.

"Bazen," diye itiraf ettim sessizce, tezgahı silmek için bir bulaşık bezi aldım. "Ama tek bildiğim bu."

Sessiz kaldı ve temizliğe yardım etmek için tezgahın etrafından dolaştı.

Beni sinir etse daha kolay olmaz mıydı? Eğer müdahaleci, kaba ve ısrarcı olsaydı, ben de sessiz bir ev ve kendi alanıma kavuşmak için odadan kaçabilirdim.

Ne yazık ki, o bunların hiçbirisi değildi.

Barrett'ın ailesi, benim büyük hayal kırıklığıma rağmen, tamamen sevimli insanlardı. Baskıcı olmadan dost canlısıydılar. Konuşmayı domine etmeden sohbet severlerdi. Biraz meraklıydılar, evet, ama hiç sorguya çekiliyormuşum gibi hissetmedim.

"Bu şekilde ülkeyi gezmek eğlenceli olmalı." Gülümsedi, çok nazik, sıcak, tatlı ve anaç bir gülümsemeyle. Bununla ne *yapmam* gerekiyordu? "Muhtemelen birçok farklı iş yaptın, değil mi?"

"Evet," diye cevapladım, temkinli ses tonumu kontrol etmeye çalışarak ama başarısız olarak.

"Genelde ev bakıcılığı mı?"

"Yarı yarıya sayılır. Barista, köpek gezdirici, geçici işçi, dijital pazarlamacı olarak çalıştım... Seyahat influencer'ı olmayı denedim, bir süre küçük bir turistik çiftlikte ve bazı giyim mağazalarında çalıştım - ama perakende satış için yeterince nazik biri değilim..."

Kız gülümsedi. "Geçici işçi mi? Seni bir masada çalışırken hayal edemiyorum tatlım." "Gerçek bir cehennemdi." Gülümsedim. "Her saniyesinden nefret ettim."

"Ama bu sayede ülkeyi gezmiş oldun," dedi nazikçe.

"Evet."

"Ne zamandır böyle seyahat ediyorsun, tatlım?"

Daha sonra, onun sevgi dolu sözlerini bu kadar kolay kullanmasını, benim hak ettiğimden emin olmadığım bir şey olarak suçlayacaktım. Annemin enerjisi bu konuda çok güçlüydü ve yalan söyleme yeteneğimi yok etti. Onu başımdan savmak ve bunun cevaplaması gerçekten çok zor bir soru değilmiş gibi davranmak. Barrett'ın gözlerinin üzerimde olduğunu tam olarak farkında olarak, burnumdan keskin bir nefes aldım.

"On yıl. Üç ay." Yutkundum. "İki gün."

Annesi sessizdi. Barrett de öyle, odanın diğer ucundan beni izleyen dikkatli bakışları benim kaldırabileceğimden fazlaydı.

"Bu uzun bir süre," dedi Robin yavaşça. Gözleri çok nazikti. Çok sıcaktı. Her ikisi de içimi düğümledi. "Ve son zamanlarda Buffalo'yu biraz gördün, değil mi?"

Hemen konuşmaya cesaret edemediğim için başımı salladım. "Dün en çok neyi görmek hoşuna gitti?"

Barrett'ın gözleri yüzümün yan tarafına ağır bir şekilde bakarken, ben tezgahın kenarının altına elimi koyup avucuma küçük bir yığın pudra şekeri aldım. "Aslında Niagara."

"Kışın mı?" diye sordu.

Babasınınkinden daha derin ve alçak ses tonu, ensemdeki tüyleri diken diken etti. Dikkatlice gözlerine baktım ve başımı salladım. "Yoğun değildi ve çoğu donmuştu ama... muhteşemdi."

Büyülüydü. Her şey büyülüydü. Buz tabakalarının altındaki suyun hareketi. Güçlü bir şekilde çalkalanan su, yüzüme o kadar soğuk bir sisle dolu havada bazen nefes almakta zorlanıyordum. Ama burnum buz gibi olana ve dişlerim titremeye başlayana kadar, dayanabildiğim kadar orada durdum.

Gözleri üzerimdeydi, acımasız sıcaklığı midemi ağırlıksız bir düğüm haline getiriyordu.

"Ofisteki işlerini hallettin mi?" Barrett'ın babası ona sordu.

Barrett gözlerini benden ayırdı ve başını salladı. "Çok fazla insan beni durdurmasın diye gizlice girip çıkmak zorunda kaldım, ama neredeyse herkes bugün evden çalıştığımı biliyor."

Bryce babasının yanına yanaştı ve babasının göğsüne sokuldu. Barrett kucaklaşmaya karşılık verdi ve dalgın bir şekilde oğlunun başına bir öpücük kondurdu. Telefonu titremeye başladı, onu çıkardı ve ekrana baktı.

"O GM değil mi?" diye sordu Bryce.

Barrett başını salladı.

Onun uzaklaşmasını bekledim, ama o aramayı görmezden geldi. "Bunu cevaplamana gerek yok mu?" diye sordu Bryce.

Barrett oğlunun yüzüne dokundu ve başını salladı. "Şu anda değil. Oğlumun beni kendi isteğiyle kucakladığını söylerim. Anlayacaktır," diye cevapladı, sesinde daha önce hiç duymadığım bir alaycılık vardı.

Bryce gülümsedi ve babasına sıkıca sarıldı. Bu yeterli olurdu. Beni mahvetmeye yeterdi. Mutfak zemininde erimemek için zaten mücadele ediyordum, ama Barrett'ın sarılmaya karşılık verdiği yüz ifadesini, gözlerini kapatıp burnunu Bryce'ın saçlarına gömdüğü halini görünce, gözyaşlarına boğulma tehlikesiyle karşı karşıya kaldım.

Doğal olarak, bir kurabiye daha aldım ve onu bekleyen ağızma tıktırdım, çünkü hormonların neden olduğu çöküşü durdurabilecek tek şey bol miktarda şekerdi.

Bryce uzaklaştı ve bir kurabiye daha aldı, tek ısırıkta bütün kurabiyeyi yedi. Çiğnerken yanakları şişti.

"Kaç tane yedin?" diye sordu Barrett.

Bryce gözlerini kırptı, sonra kurabiyesini yuttu. "Sayısını unuttum." Diye iç geçirdi. "Sonuncusu, tamam mı?"

Maggie canlandı. "Bridget'in bana bahsettiği şeyleri eve getirdin mi?"

Barrett başını salladı. "Kutular kamyonetimin arkasında, istersen gidip alabilirsin."

Çocuklar mutfaktan fırladılar ve Robin kocasına bir şey fısıldayarak onu misafir odasına giden koridora doğru yönlendirdi.

"Bir tane denedin mi?" diye sordum, kurabiyeleri işaret ederek.

"Çok tatlı yemem, ama o geri gelene kadar bekleyeceğim." Kalan kurabiyelere baktı. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim." Geniş göğsü derin bir nefesle genişledi ve Tanrım, sanki ona bir iyilik yapıyormuş gibi

sanki ona bir iyilik yapıyormuş gibi giyiyordu. "Bu çok anlamlı. Maggie için." Gözleri benimkilerle buluştu ve bakışlarımız kilitlendi. "Ve benim için."

Nabzım hızlandı, kulaklarımda düzensiz bir çarpıntı hissettim ve bu adam, ben ve çocukları arasında daha fazla tatlı ve anlamlı sohbet olursa felç geçireceğimden endişelendim. Kürek kırmak. Kurabiye pişirmek. Bir kızın dayanabileceği kadar dayanmıştı.

Dudaklarımı yaladım ve lavaboya doğru döndüm, karıştırma kabı sabunlu suda ıslanıyordu. "Sorun değil," dedim, bir sünger alıp o kabı iyice ovmaya başladım.

"Bunu sık sık yapar mısın?"

Sabunlu su ön kollarımı sıçrattı. "Bulaşık yıkamak mı? Neredeyse her gün."

O iç geçirdi, ben de gülümsemeyi zor tuttum, ama o lavaboya gelip yanıma yaklaşınca hemen gülümsemeyi bastırdım. Bu kadar yakinken kokusunu alabiliyordum. Erkeksi ve temiz. Dikkatlice bir bulaşık bezi alıp elini uzattığında vücudundan sıcaklık yayılıyordu.

Kaseyi yıkamayı bitirip ona uzattım, boğazım düğümlenmişti ve beynim allak bullak olmuştu.

"Ne sorduğumu biliyorsun."

Sonunda beni ikna eden, sesindeki alaycı olmayan, kararlı güven oldu.

Ne sorduğunu biliyordum.

Senin için hayat nasıl? Başka birini de böyle hayatına aldın mı?

O kaseyi metodik bir şekilde kuruturken, ben de karıştırma çubuğundaki kalan hamur parçalarını ovup dikkatlice yıkadım ve onu da Barrett'a uzattım.

"Hayır," dedim sessizce. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

Hemen bir şey söylemedi ve bunun için minnettardım. Bazıları için içini açmak büyük bir rahatlama gibiydi, ama benim için öyle değildi. Kaburgalarımın altında sıkı, rahatsız edici bir ağrı hissettim ve bu da farklı değildi.

Bu bir ifşa idi ve tıpkı dün Niagara'nın sert ve soğuk hava koşullarının önünde durduğumda olduğu gibi, çok uzun süre kalırsam, dayanabileceğim bir sınır vardı ve o sınır aşıldığında çökecektim. Onların güzel olması önemli değildi, çok uzun süre kalmanın olası sonucunu hafifletmiyordu.

"Bu ne tür bir kuş?" diye sordu sessizce, ben musluğu kapatırken. Ellerim dondu, parmaklarımdan lavaboya hala su damlıyordu.

Plink, plink, plink.

Bir dakika boyunca, bileğimin yanındaki mürekkebi, arabanın silüetinin bulunduğu kolun karşısındaki kolumdaki mürekkebi izledim.

Ona hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Söylemek zorunda değilsin.

Söylemek zorunda değilsin.

Ama ya söylersem? Ya ona biraz daha fazla söylersem?

Bu parçayı geride bırakırsam ne olur? Barrett King'in ruhumun bir parçasını elinde tuttuğunu bilerek, zarar görmeden uzaklaşabilir miyim? Elbette bunun farkında olmayacak, ama yine de onu elinde tutacak.

"Kırlangıçlar," diye fısıldadım. "Bizim bölgede çok sayıda kırlangıç vardı ve annem onlar için yuva kutuları yapmayı çok severdi."

Ağzımın arkasında daha fazla kelime birikmişti. Onları evimizin arkasındaki terastan nasıl izlediğini. Babamın, ne kadar uzağa uçarlarsa uçsunlar, güvenli bir yere ineceklerini bilmek onu rahatlattığı için, istediği kadar çok kutu yaptığını. Şimdi geriye dönüp baktığımda, o ufku aşmak isteyen asi bir genç olarak fark edemediğim, yürek burkan ironiyi görebildiğimi. Annemin bana izin verdiğini.

Boğazım düğümlenmişti ve o anki ani samimiyet nefes almamı zorlaştırıyordu.

Barrett havluyu katladı ve hassas hareketlerle tezgahın üzerine koydu. Sonra hareketsiz kaldı ve yavaşça yüzünü bana çevirdi.

"Neden bana söyledin?" diye sordu.

Ciğerlerimi sıkıca saran bir şey vardı, hızlı ve sıcak bir panik dalgası durumu daha da kötüleştiriyordu. Nefes alamıyordum. Söylenecek başka söz kalmamıştı, sadece içimden gelen bir dürtü, zihnimin derinliklerinde çırpınan bir kırbaç sesi beni kaçmaya zorluyordu.

Git. Hemen.

En son mutfakta kendimi kaybolmuş ve dengesiz hissettiğimde, bunu hak etmediğini itiraf eden bir adamla oyunlar oynamıştım. Artık bunun benim varsayılan davranışım olmasını istemiyordum. Onunla değil.

"Ben, şey, eve dönmeliyim," dedim aceleyle. "Larry'nin yemek yemesi gerekiyor ve... son zamanlarda çok huysuz."

Barrett sadece başını salladı ve ben onun gözlerine bakmak için çaresiz bir istek duydum. Bunu yaparsam, onun ne düşündüğünü anlayabilir miydim?

Hayır. Bu çok tehlikeliydi. Mutfaktan çıktım, ciğerlerimden derin bir nefes aldım. Ama çok uzağa gidemedim, çocuklar kollarında kutularla içeri girince durdum.

"Gitmem gerek," dedim Maggie'ye. "Harika bir iş çıkardın, evlat. Sana bunu söylemiştim, değil mi?"

O gülümsedi. "Birkaç kez."

Bryce derin bir nefes aldı. "Bundan sonra dayanılmaz olacak."

Çıkardığım kahkaha, göğsümde biriken gerginliği biraz hafifletmeye yardımcı oldu.

"Ciddiyim," dedi Bryce. "Ona bir şov yapıyorlar ve o da pasta yapabiliyor. Bu korkunç."

Gülümsedim. "Duydum. Merak etme, eminim onu kısa sürede alçaltmanın bir yolunu bulursun."

Maggie burnunu çekti. "Bana iyi davranırsan, senin de sunucu olmana izin veririm." O canlandı. "Gerçekten mi?"

"Ara sıra. Ama patron benim."

Bryce gözlerini devirdi. "Boş ver."

Çocuklara veda ettikten sonra, titreyen karnıma elimi koydum ve botlarımı çıkarmaya çalıştım. Duvardaki kancadan paltomu almak için doğrulduğumda, arkamda durduğunu duymama gerek yoktu.

"Ne?" diye sordum, doğal savunma mekanizmam çoktan devreye girmişti. "Ne yapacağını biliyorsun," diye cevapladı rahatça.

Omzumun üzerinden ona baktım ve küçük bir alaycı gülümsemeyle onu süzdüm. Ellerini ceplerine sokmuş, pazı kasları kolunun dikişlerini zorlayarak bekliyordu. Ona bir beden büyük gömlek giymeye başlamasını söylemek dilimin ucundaydı, ama bunun bir faydası olacağını sanmıyordum.

"Ciddi misin?"

Barrett cevap vermedi. Ben paltomu giyerken, o sadece beni sonsuz bir sabırla, tamamen hareketsiz bir şekilde izledi.

Adımlarım, utangaç bir kadın öfkesinin en ufak bir parçasından besleniyordu, ama evlerimizi ayıran bahçeyi geçerken başka bir şey söylemedim. Ön verandaya geldiğimde durdum, biraz daha mantıklı, daha az cadaloz olan savunmacı tarafım sonunda kontrolü ele geçirdi.

"Bunu her seferinde yapacak mısın?" diye sordum.

Ancak, bu soru sert bir şekilde çıkmadı ve korkarım ki, hiç de rahatsız olmuş gibi gelmedi. Sanki... Tanrım... Sanki güvence istiyormuşum gibi geldi.

"Evet," dedi.

Hepsi bu kadardı. Açıklama yoktu.

Hiçbir şey yoktu. "Neden?" diye sordum boğuk bir sesle.

Barrett, bahçenin karşısından bir an beni izledi, derin bir nefes alarak gövdesini genişletti. "Sen dövmelelerini neden yaptırdığını anlattığında ben de sana cevap vereceğim."

Siktir et onu. Gözlerim tehlikeli bir şekilde kısıldı ve çok uzaktaydığım için, Barrett sanki gülümsemiş gibi göründü.

"İyi geceler, Lily," dedi ve evine girip kayboldu.

On Yedinci Bölüm

LILY

İçeri girdiğim andan itibaren, küçük bir çocuk gibi ağzım açık kalmıştı. Hiçbir şekilde sakin değildim, ki bu benim hiç sevmediğim bir durumdur.

Bakın! Her şeye para harcıyoruz! her santimetre bunu haykırıyordu.

Her şey büyüktü. Ve parlaktı. Ve nereye dönersem dönsem, onun çeyrek fermuarlı sweatshirt'ündeki logo tam da gözümün önündeydi. Çok ciddi bir rozeti olan çok ciddi bir adam kimliğimi kontrol ederken, dudaklarımı büzüp geniş lobiye gözden geçirdim.

"Burada olduğumu bildiğinden emin misin?"

Bryce omuz silkti. Maggie lobinin ortasında tekerlek çevirdi ve yanından geçen birkaç iri yarı adamın alkışlarını topladı.

"Büyükannen ve büyükbaban tam olarak ne kadar hasta?" diye sordum ona. Robin'in mesajı ayrıntılı değildi, bu da benim gibi şüpheli birine pek yardımcı olmadı.

Yine omuz silkti. "Bilmiyorum. Büyükannem sadece çok bulaşıcı olduklarını ve araba kullanamayacaklarını, bizi senin götürmen gerektiğini söyledi."

"Huh."

Güvenlik görevlisi resmi görünümlü bir misafir kartı için bilgilerimi yazarken, omzumun üzerinden bakıp karşı duvardaki Barrett'ın beyaz saçlı, beyaz Chanel takım elbiseli bir kadınla el sıkışırken çekilmiş devasa fotoğrafına iki kez baktım.

Takım elbiselerden bahsetmişken.

Geniş ve iri yapılı vücudu, kusursuz bir şekilde dikilmiş kömür rengi bir takım elbiseye tam oturmuştu. O elbiseyi diken kişi, aslında birkaç kez zam almayı hak ediyordu. Gururlu bir şekilde kaldırdığı çenesi ve gözlerindeki kendinden emin parıltı, kalbimin göğsümde çarpmasına neden oldu.

"Buyurun, Bayan Townsend," dedi güvenlik görevlisi, ziyaretçi rozetini masanın üzerinden kaydırarak. Rozet de büyük ve parlaktı, kırmızı bir kurdeleye takılıydı

kırmızı bir kurdeleye takılmıştı ve üzerinde beyaz harflerle tekrar eden bir desen halinde BUFFALO yazıyordu. Tanrım, eminim hepsi uykularında bu kelimeyi görmüşlerdir. "Bu rozetle binanın her yerine girebilirsiniz."

"Her yerde mi?" diye sordum. "Yani, bununla Barrett'ın ofisine girebilir miyim?"

Gözleri önündeki ekrandan hiç ayrılmadı. "Deneyebilirsin."

"Hmm. Sanırım ben pas geçeceğim."

"Muhtemelen akıllıca."

"Teşekkürler." Kafamdan geçirdim ve Dolly Parton sweatshirt'ümün üzerine sarkmasına izin verdim. O da sweatshirt'üme bakarak, kalın kaşlarını kısa bir süre kaldırdı.

Kot pantolonumun ve asker botlarımın üzerine sarkan kenarını düzelttim, sonra Maggie'ye başımı salladım. "Gidelim süperstar. Sen yol göster, çünkü bu canavarın içinde hiçbir şeyin yerini bilmiyorum."

Güvenlik görevlisi boğazını temizledi.

Ona küçük bir gülümseme attım. "Üzgünüm. Çok hoş."

Kafasını salladı ve masasındaki bilgisayara geri döndü. "Bu taraftan," dedi Maggie, sağa doğru zıplayarak ve daha fazla devasa resimlerle kaplı

parlak koridora doğru koştu. Geçmişten oyuncular ve koçlar. Formalar ve kupa kaldırmış iri yarı adamların fotoğrafları. Her şey beyaz, kırmızı ve gümüş rengindeydi.

Çocukları isimleriyle tanıyan birkaç çalışanın yanından geçtik ve hepsi de bana meraklı bir bakış attı. Tanrım, beni dadı sanacaklardı. Ya da nişanlısı sanacaklardı.

Boğazımda bir inilti kaldı çünkü bu küçük iyilikte insanların *bana* nasıl dikkat edeceğini hiç düşünmemiştim.

Birkaç tur daha attık ve ben umutsuzca kaybolmuştum ki, kıvrıkcık kahverengi saçları ve muhteşem vücudu olan çarpıcı bir kadın koridorun sonundaki çift kapıdan çıktı ve çocukları görünce yüzünde bir gülümseme belirdi.

"İşte buradasın," dedi. "Senin için her şeyi hazırlıyoruz, Maggie." Çocuklar koridorda koşmaya başladılar ve ikimiz de gülmeye başladık. Durdu, başını eğip beni yukarıdan aşağıya süzdü.

. "Üzgünüm, koçun ailesini bekliyordum. Siz
...?"

"Lily." Boğazımı temizledim. "Ben komşunuzum. Onlar, şey, hasta falan. Bugün sadece şoförlük yapıyorum."

"Anladım." Bileğindeki saate baktı ve şişkin yanaklarından sert bir nefes verdi. "İçeri girmemiz lazım. Hiç antrenman izledin mi?"

"Hiçbir şeyi izlemedim." Omuz silktim. "Spor pek ilgimi çekmez."

Gülümsedi, yanaklarında derin gamzeler belirdi. "O zaman bu eğlenceli olacak." Elini uzattı. "Bu arada, ben Wren. Eğer erkeklerden biri seni rahatsız ederse, lütfen bana haber ver."

"Eh, bunu beklemeli miyim?"

Wren beni tekrar baştan aşağı süzdü.

"Evet." "Oh, ne güzel."

Benim kuru cevabıma güldü, ben de sıkıntılı bir nefes alıp onu büyük çift kapıya doğru takip ettim. Kapılardan birini açtığında, birden durdum, ağzım açık kaldı.

Çok büyüktü, ki... tabii ki, burası lanet olası bir futbol sahasıydı, ama bu alanın büyüklüğü - koşan, gülen, sıraya giren ve bir şeyler fırlatan devasa adamlarla dolu - beklediğimden çok daha fazlaydı.

Her yerde insanlar vardı, yırtık tişörtler ve dar beyaz pantolonlar giymiş oyuncular, bazıları kasklı, bazıları kasksız. Yan tarafa kameralar kurulmuştu ve pastel renkli çiçeklerle kaplı beyaz bir arka plan, üzerinde "MIDFIELD WITH MAGGIE" yazan floresan pembe bir tabela tutuyordu. Arka planın önünde iki sandalye vardı, sarı kadife kanatlı sandalyeler ve aralarında küçük sarı emaye bir masa. Lanet olası bir film setinden daha profesyonel görünüyordu.

Ve bu, onu komik buldukları için on yaşındaki bir çocuk için yapılmıştı. Böyle bir operasyona harcanan para miktarı, kafamın patlamasına neden olacaktı.

"Bu normal değil," diye fısıldadım. Wren omzunun üzerinden bana baktı. "Ne dedin?" "Hiçbir şey."

Bir futbol topu başımın üstünden vızıldayarak geçti ve içgüdüsel olarak eğildim, ellerimle başımı korudum, ancak top başımın üstünden bir buçuk metre yükseklikte geçip, sahanın zümrüt yeşili çimlerine zararsız bir şekilde sekmişti.

"Kahretsin, futbol topuyla öleceğim," diye mırıldandım. "Öyle mi öleceğim, değil mi?"

"Dikkat et," diye birisi yaklaşık dört saniye geç kalarak bağırdı. "Hadi canım," diye cevap verdim.

Uygun şekilde pişmanlık duyuyor gibiydi.

"Üzgünüm." Wren güldü. "Bence sen gayet iyi olacaksın."

Tüm bu organize kaosun ortasında, Barrett vardı. O lanet olası çeyrek fermuarlı sweatshirt, pazılarının şeklini bozuyordu. Kafasına tam oturan koyu renkli bir şapka takmıştı. Gözleri bir klips tahtasına kilitlenmişti. Arkaya doğru takılmış şapkası, uzun siyah sakalı ve boynundaki dövmeleleriyle başka bir uzun boylu adam, Barrett'ın yanında durmuş, Barrett'ın başını sallamasına neden olan bir şeyi işaret ediyordu. Çenesi, daha önce hiç görmediğim bir sakalla kaplıydı ve gıcıklayan bir heyecan dalgası, Wren'i takip ederken ayaklarımın sürünmesine neden oldu.

Maggie Barrett'a önce ulaştı ve kızını görünce yüzü yumuşadı. Birkaç saniye konuştular, Maggie heyecanla setteki şeyleri gösterdi. Sonra parmak uçlarına basarak ayağa kalktı ve Barrett eğildiğinde elini onun yüzünün yanına koydu. Ne dediği bilinmez ama Barrett'ın tüm vücudu dondu.

Sonra başını kaldırdı ve şapkasının kenarının gölgesinde olmasına rağmen gözleri benimkilere kilitlendi. Çenesi gerildi ve buna karşılık benim de midem gerildi.

Barrett benim orada olacağımı bilmiyordu. Bu, aramızdaki etkileşimi her zaman daha özel hale getirirdi, değil mi? Ve şimdi bu herkesin malumuydu. Daha da iyiydi.

Yanındaki adama bir şey söyledi ve ona clipboard'u uzattı, sonra Maggie'nin omzuna elini koydu ve Maggie onu bekleyen sete doğru koşarak gitti.

Wren, Koç'un anlaşılmaz yüzünden benimkine baktı, sonra kararlı adımlarla bize doğru yürüdü ve boğazını temizledi. "Tamam. Sanırım ben..." Seti işaret etti ve ayrıldı.

Yemin ederim, neredeyse dirseğini tutup beni bu devasa alanı yöneten devasa adamın korkutucu yaklaşımından korumak için onu döndürecektim.

Ona dokunacak kadar yaklaşıp kadar şapkasının altındaki gözlerini net olarak göremedim ve onu net olarak göremediğim için hoşuma gitmediğinden, şapkasını kafasından atma gibi mantıksız bir dürtüyle mücadele ettim.

Onun yerine şapkaya sert bir bakış attım.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu.

"Şapkana. Sana hiç yakışmıyor."

Yüksek sesle ve uzun bir nefes aldı, ama bana laf atmama rağmen, muhtemelen merhametli hissediyordu. Barrett'ın şimdiye kadar giydiği hiçbir şey onu aptalca seksi olmaktan başka bir şey gibi göstermiyordu.

Kollarını kavuşturdu. "Buradasın."

"Her zamanki gibi zekisin."

"Neden?"

Ona inanamayan bir bakış attım. "Hasta ebeveynlerinin onları buraya getireceğini mi umuyordun?"

"Benim..." Yüzü dondu. "Benim ne?"

Telefonumu aldım ve ona uzattım. "Bu bana gelen mesaj."

Barrett başını eğip mesajı okumak için yüzünü tekrar gizledi, göğsü derin ve ölçülü bir nefesle genişledi, bu nefes çok sinirli olduğunu gösteriyordu. Ne okuduğunu biliyordum, çünkü Barrett'ın korkutucu, hırçın koç modunu görebileceğime karar vermeden önce bütün sabah ona bakmıştım.

Robin: Bunu yapmak zorunda kaldığım için çok üzgünüm, ama kocam ve ben çok hastayız. Çocukları takım tesislerine götürür müsün? Maggie'nin şovu için orada olması gerekiyor ve programın ertelenmesi durumunda çok üzülür.

Ben: Oh, bunu duyduğuma üzüldüm. Çok hızlı gelişmiş olmalı, dün ikiniz de iyisinizdi.

Robin: Çok hızlı oldu. Bizi tamamen mahvetti. Onları saat 3'te alabilir misin? Maggie tesislerin adresini verecek.

Ben: Tabii, yapabilirim. Size çorba falan getirmemi ister misiniz?

Robin: Hayır, gerek yok, teşekkürler tatlım. Kimseyi hasta etmemek için odamıza kapanacağız. Barrett'a işten döndüğünde görüşeceğimizi söyle.

Mesajları okurken yüzünde bir ifade bile yoktu, ama çenesindeki bir kas tehlikeli bir şekilde seğirdi. Telefonu geri vermeden önce, Barrett benim anlayamadığım bir şey mırıldandı ve parmaklarımız birbirine değdiğinde gözleri tehlikeli bir şekilde parladı.

"Bu gelişmelerden şaşırmış görünüyorsun," dedim yavaşça. Bakışları yüzümü taradı. "Her zamanki gibi zekisin."

"Oh, ne güzel, bugün esprili bir günündeymiş."

O bunu görmezden geldi. "Bu sabah işe giderken annemle babam gayet iyilerdi."

Gözlerimi kıptım. "Annen yalan mı söyledi?" "Öyle görünüyor."

"Neden?"

Bana keskin bir bakış attı ve yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Oh."

"Evet. Oh."

"Koç, bu sevimli yaratık kim ve neden onu tanımıyoruz?" Barrett'ın gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Git buradan, Justice."

"Hayır. Gidemem." Geniş beyaz dişli bir gülümsemeyle ve yanaklarında derin gamzelerle bana yaklaştı. Adam kolaylıkla 1,95 metre boyundaydı, kaslı vücudu, kalın kolları dövmelerle kaplıydı ve o kadar yakışıklıydı ki, ona bakmaktan kendimi alamadım. "Ben Justice Tyler. Peki, tanışmaktan onur duyduğum kişi kim?"

Barrett iç geçirdi. Bugün bunu çok sık yapıyordu. Belki de nefes alma sorunu vardı.

Çenemi kaldırıp elimi uzattım. "Lily Townsend."

Justice elimi tutup çevirdi, ağzına götürerek parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. Kendimi tutamadım, yanaklarım yanıyordu. *Herkesin* yanakları yanardı. Michael B. Jordan gelip elinizi öptüğünü hayal edin. Siz de kızarırdınız, değil mi?

Barrett, Justice'in elime baktığı için, Justice'in elimi bırakana kadar, bana küçük bir göz kırparak, anlamlı bir şekilde boğazını temizledi. "Koçu nereden tanıyorsunuz? Hiç arkadaşlarını getirmez, bu yüzden bugün hepimiz için çok heyecan verici bir gün."

"Önümüzdeki bir saat boyunca bu sahanın tamamında sprint koşmanı sağlayacağım," diye bağırdı Barrett.

"Buna değer. Şimdi, hanımefendinin cevabını duymak istiyorum, sorun olmazsa."

Yanaklarımdaki kızarıklık yavaşça azalmaya başladı ve önümde oynanan sidik yarışı karşısında yavaşça kaşlarımı kaldırdım. "Biz arkadaş değiliz, ben onun komşusuyum."

"İlginç," dedi Justice düşünceli bir şekilde.

"Geri dön ve oyunu oyna, Tyler," diye uyardı Barrett. "Yarın bana o sprintleri borçlusun."

"Kötü bir ruh hali içinde," diye açıkladı Justice. "Nedenini sana anlatacağına eminim."

"Duygularını çok açık bir şekilde ifade ediyor," dedim. "Çoğu zaman onu susturamıyorum."

Barrett tavana bakıp iç geçirdi, Justice ise eğlenerek güldü. "Onu seviyorum koç. Onu elinden kaçırma."

"Git oyuna devam et, Justice," dedim ve ona uyarıcı bir bakış attım.

O da keskin bir selam verdi ve diğer oyunculara doğru koşarak geri döndü.

Birkaç dakika boyunca, oyuncuların birbirlerine karşı dizildiklerini izledik. Tabii ki neye baktığımı bilmiyordum, ama Barrett'ın yüz ifadesine bir bakış attıktan sonra, onun benim göremediğim bir şeyi analiz ettiğini anladım.

"Çizgiyi izle, Carson," diye bağırdı. "Blitz gerçekleşmeden önce onu gör."

Her biri uzun boylu, kaslı ve hızlıydı, göz alabildiğince uzanan gerçek bir testosteron okyanusuydular, ama içlerinden biri, sıralanmamış oyuncuların grubunun ucunda durmuş, yanımdaki adama dik dik bakıyordu. Elmacık kemiğinde ve çenesinde morluklar vardı, kollarını büyük göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kasları şişmişti.

"Aman Tanrım."

"Ne?"

"Şu adam," dedim, çenemi Grumpy Face'e doğru kaldırarak. "Bakışlar öldürebilseydi..."

"Ben çoktan ölmüş olurdum," diye tamamladı Barrett. "Quarterback'im bana kızgın."

Dudaklarımı büzdüm ve söz konusu beyefendiyi inceledim. Barrett gibi o da uzun boyluydu, uzun bacakları ve keskin çenesi vardı. "Antrenmanda onu ağlattın mı?" Başımı eğdim. "Bir dakika, futbolda ağlamak yok, değil mi?"

"Yanlış spor. *Beyzbolda* ağlamak yok, ve bu harika bir film."

Kabul ederek kaşlarımı kaldırdım ve oyun ilerlerken kolumun onun koluna değmesine izin verdim. Bir sürü rastgele kelime bağırان adam, başka bir adam topu bacaklarının arasından kapınca (*ne?*) topu yakaladı, topu ellerinde tuttu ve biri ona tackle yapmaya çalıştığıında yana doğru dans etti, sonra topu sahaya fırlattı ve top bekleyen alıcının ellerine mükemmel bir şekilde indi. Justice alıcıyı kaldırdı ve bağırdı, kutlama sanki antrenman değil de maç izliyormuşum gibi gelişti.

Grumpy Face arkasını dönüp uzaklaştı ve Barrett hafifçe kısılmış gözlerle izledi.

"Topu atmak için her zaman bu kadar heyecanlanırlar mı?"

Barrett başını salladı. "Hayır. Bu oyunda yedek oyun kurucumuz var."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı ve hiç gelmeyen bir gülümsemeyi beklerken göğsüm sıkıştı. Kahrolası cimri, gülümsemeyen ruhu. Gerçekten bir tane görsem ölürdüm.

"Oyuncularım arasında - yedekler, aslar, antrenman kadrosu - ve personelim arasında dengelemem gereken birçok kişilik var. Büyük egolar da." Elini sakallı çenesine sürdü ve elinin cildinde çıkardığı sesle ağzım kurudu. "Mükemmeliyetçi olmakla suçlandım."

"*Hayır.*"

Bana uzun zamandır acı çeken bir bakış attı, sonra sahada dolaşan ve diğer koçlarla önceki oyunu tartışan oyunculara geri döndü. "Her şeyden çok itibarımı önemseydiğim için."

Konuşmanın beklenmedik bir yöne sapmasıyla kaşlarımı çattım. Artık bir şeyler paylaşıyor muyduk? Biz... arkadaş mıydık? Belki de kırık kürek, benim bilmediğim tuhaf bir arkadaşlık ritüeliydi ve şimdi ömür boyu birbirimize mahkum olmuştuk. "Buna inanacağımı sanmıyorum," dedim dikkatlice.

"Hayır mı?"

"Yani, eğer sadece itibarını ve herkese mükemmel görünmeyi önemsiyor olsaydın, çok sahte olurdun. Herkes için her şey olmaya çalışırdın. *Onların* mükemmel tanımına uymaya çalışırdın. Ve *sahte*, Barrett King, seni tanımlamak için asla kullanmayacağım bir kelime."

Gözleri yine yüzüme odaklandı, yakıcı bakışları beni hiçbir şey söylememiş olmayı dilemeye itti.

"Öyle değil mi?"

Yüzümü olabildiğince etkilenmemiş gibi tutarak, ona bir anlığına baktım ve gözlerimiz buluştuğunda, lanet olası ayak parmaklarımın ucuna kadar güçlü bir şok hissettim. "Hayır. Başlangıçta çok pisliktin. Benim ne düşündüğümü umursamadın."

"Çok doğru," diye mırıldandı, ben başka yere baksam da gözlerini yüzümden ayırmadı. "Sanırım bunu, o bir daha böyle bir şey söylerse kanıt olarak kullanabilirim. *Git Lily'ye sor*, derim. O benim pislik eğilimlerimi doğrulayacaktır."

"Bana birçok konuda güvenilebilir," dedim bilgece. "Kim seni dinlemiyor? Şuradaki huysuz bey mi?"

O mırıldandı ve ben bunu evet olarak kabul etmeye karar verdim.

"Dinlemiyorsa siktirip gitmesini söyle. Patron sensin."

"Bu kadar basit mi?"

"Kesinlikle. Ama tahmin edebileceğiniz gibi, ben mükemmeliyetçi biri değilim ve insanların benim hakkımda ne düşündüğünü umursamıyorum."

Yalan havada asılı kaldı, onun için görmezden gelmesi çok zor olan, kolayca ulaşılabilir bir meyve gibi. Ama o görmezden geldi. Adam, ikinci turda da saçmalıklarına karşı çıkmak için her türlü fırsatı vardı, ama bunun yerine görmezden geldi.

Böyle epik bir itidal sahibi olmak ne güzel.

Barrett, Maggie'ye bir göz attı — hâlâ mikrofonları takıyor ve ışıklandırmayı ayarlıyorlardı — sonra düşünceli gözlerini bana çevirdi.

"Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Bir şey merak ediyorum," dedi, yavaşça ve düşünceli bir şekilde. Bu beni tedirgin etti.

"Umarım benimle ilgili değildir."

Benim sert ses tonum karşısında gözleri yumuşadı, bu kadar yakın olmasaydık fark etmeyebilirdim.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" "Tanrım."

Yine neredeyse gülümsedi ve ciğerlerim hiçbir şey yokken sıkıştı. "Kötü bir şey değil. Dövme sorusu değil."

Omuzlarım bir iki santim gevşedi. "Tamam."

"Ne yapardın, söyle bana," dedi derin bir ses tonuyla, sanki odada sadece ikimiz varmışız gibi konuşarak. Etrafta kimse yoktu, ama kenarda durduğumuz için, sanki yalnızmışız gibi davranabilirdim. Tehlikeli, çok tehlikeli bir şeydi bu.

"Ne hakkında?"

"Takım için önemli biri var. Senin liderin olması gereken biri. Ama o düşüncesiz. Pervasız. İnatçı. Dinlemeyi sevmiyor. Düzeltilmeyi sevmiyor. Ama yetenekli. Akıllı. Potansiyelinin yakınından bile performans göstermiyor. Sen bunu görebiliyorsun, ama o bunu anlamak için yeterince derinlere inmek istemiyor. Kendini dokunulmaz sanıyor. Yaptıklarının hiçbir zaman sonuçları olmayacağını düşünüyor. Hayatta, farklı tepki verebileceği noktalara bakmak için hiç durmadan ilerlemeye devam edebileceğini düşünüyor." Kaşlarım çatıldı, kalbim nedense

hızlandı. Kafasını eğdi ve yüzümü izledi. "Ona ulaşmak için ne yapıyorsun?"

Hafif bir tonla konuştum. "Dostum, büyük bebeklerden oluşan takımını eğitmem için yardıma ihtiyacın varsa, daha büyük sorunların var demektir."

"Böyle birini nasıl idare ederdin, söyle bana," dedi yine, ve ikna edici sesi beni mahvetti. "Seninle tamamen farklı bir şekilde dünyaya bakan birini."

Barrett'a bir daha bakmam imkansızdı, çünkü dikkatle inşa ettiği zırhının bir katmanını açığa çıkarmak üzereydi. Bir şey kilitlenmişti ve görünmez hale gelmişti. Bunun yerine gözlerimi kapattım ve farklı bir yüz hayal ettim. Gençken bunun hayal kırıklığı olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi, bir yetişkin olarak, yorgunluğu görebiliyordum. Benimle başa çıkmak kolay olmamıştı.

Düşüncesiz, pervasız, inatçı ve dünyaya tamamen farklı bir bakış açısıyla bakan biri. Durum çok farklıydı, ama benzerlikler o kadar çarpıcıydı ki, onları görmezden geledim.

Geri dönebilsem, ona farklı bir şey yapmasını söyler miydim? Böyle imkansız soruların cevabı asla tam olarak verilemez, çünkü gerçek her zaman net bir evet ya da hayır olarak özetlenemez. Kalbim evet diye bağıırıyordu. Milyonlarca kez. Ama yapamazdım ve farklı bir gerçekliği düşünmek aptalca bir işti.

"Yaptıklarımızın her zaman sonuçları vardır," dedim, sonra sesimin hafif titremesini lanetledim. "Kimse bizi bunlardan koruyamaz ve bence korumamalı da. Dünyadaki en iyi insanlar bile — sabırlı, anlayışlı ve en iyi niyetlerle dolu olsalar bile —biri kendini kendisinden kurtaramaz."

Gözlerimi zorla açtım ve yüzüne bakmaya cesaret ettim. Beni o kadar yoğun bir şekilde izliyordu ki, nefesim kesildi.

"Ve bence onu kurtarmaya çalışmamalısın. Bu seni kötü gösterse bile. Kendi yaptıklarının sonuçlarının ağırlığını hissetmesine izin ver, çünkü ne kadar istesek de, değişmek istemeyen birini değiştiremeyiz. Denemek anlamsız," dedim, sesim giderek zayıflayarak fısıltıya dönüştü. "Değişmek istememiz gerekir." Yanaklarım kızardı. "O. Değişmek istemeli."

Barrett yavaşça başını salladı, gözleri benimkileri arıyordu. "Katılıyorum."

"Gerçekten kötü bir şey mi yaptı? Yoksa sadece biraz kötü, mesela antrenmanda sana kötü davrandı falan mı?"

Kısa bir kahkaha attı. "Birkaç gece önce, yakın zamanda karşılaştığımız rakip takımın oyuncularıyla bir partideydi. O partide kavga etti — bana söylendiğine göre kavgayı o başlatmış — ve bu nedenle, rakip oyuncuların suç duyurusunda bulunup bulunmayacağına karar vermek onlara kalmış." Barrett hızlıca nefes aldı ve önündeki adamlara odaklandı. "Ama bu sabah ona, bu konuyu ciddiye almaya hazır olduğunu göstermedikçe onu yedek kulübesine oturtacağımı söyledim."

"Koçun sert sevgisi, ha?" diye mırıldandı. "Bir nevi."

"Başka ne olabilir ki?"

Mağara gibi geniş mekanın parlak ışıkları altında, gözlerindeki sıcak altın rengi çizgiler gizlenemezdi, özellikle de şu anda olduğu gibi bana baktığında. "Biz istemediğimiz sürece kimse bizi değiştiremez, değil mi?"

Hızlıca başımı salladım.

"Benim de değişmem gerekiyordu. Çünkü o haksız değildi, biliyorsun. İnsanları kurtarmaya çalıştım çünkü içten içe, onların hatalarının bana nasıl yansıtacağından endişeleniyordum. Bu, artık pek de önem vermediğim bir tür kibir." Barrett gözlerimin içine baktı ve nefes almakta zorlandım. "Değişim asla kolay değildir. Ama en zor kısmı, aynaya bakıp bunu bizim için kimsenin yapamayacağını bilmektir."

Onun bu yeni yönü karşısında tamamen sarsılmış bir halde, bir şekilde konuşmayı başardım. "Bunun işe yarayıp yaramadığını nasıl anlayacaksın?"

Barrett küçük bir ses çıkardı. Tam olarak bir kahkaha değildi. Tam olarak bir homurtu da değildi. Bunu sık sık yapardı. Dinlediğini ama konuşmaya hazır olmadığını gösteren o sessiz küçük sesleri çıkarırdı. Sonra yüzü yumuşadı, gözlerinde nadir görülen bir mizah parıltısı belirdi. Göğsümün içinde bir şey onunla birlikte eridi.

"Ya kafasını kışından çıkaracak ya da takım sahibinin izni olmadan franchise quarterback'ı yedek kulübesine gönderdiğim için kovulacağım."

"O iyi biri mi?"

"O akıllı ve korkutucu, ve seninle onunla aynı odada kalmaya cesaret edemem, çünkü bana acımasızca saldırırsın."

Şaşkın bir kahkaha patladı içimden ve Barrett'ın gözleri ağzımda takıldı. "O zaman onunla tanışmam gerek."

"Tanrı yardımcım olsun," dedi
sevgiyle. "Aman *Tanrım*, sen Lily
misin?"

Adımı duyunca, Barrett'ın gözlerinden bakışlarımı ayırdım ama yine de yüzünün düzleştiğini fark ettim.

"Bridget," dedi, sesini alçaltarak uyarıyordu.

"Ah, onun hayatını yöneten kadın," dedim.

O, minyon, kalın kızıl saçlı ve parlak bir ifadeye sahip biriydi. "Birkaç dakika önce ondan buraya gelmemem gerektiğini belirten bir mesaj aldım, ama o bana hiç böyle şeyler söylemez, bu yüzden hemen buraya geldim. Ayrıca, onun söylediği her şeyi dinleseymdim, hayat inanılmaz sıkıcı olurdu."

"Seni kovacağım," diye homurdandı Barrett.

"Hayır, kovmayacaksın." Elini uzattı. "Bridget. Tanıştığımıza tanıştığımıza çok *memnun oldum*."

"Sen de," dedim tereddütle. Neden Barrett'ın hayatından biriyle tanıştığımı, çıplak bir şekilde sahneye itilmiş gibi hissediyordum? Dostça merak, sanki beni dürtüp itiyormuş gibi hissettiriyordu, sergileniyormuşum gibi, böylece onun tuhaf kürek dostluğu jestlerinin alıcısını inceleyebiliyorlardı.

"Umarım rahatsız etmedim," dedi.

Barrett kollarını kavuşturdu. "Rahatsız ettin. Ve eminim şu anda bir toplantı vardır."

"İptal ettim." Bridget kolunu koluma doladı. "Lütfen bana sana yaptığı tüm kötü şeyleri anlat, ayrıntılara girmeye çekinme."

Gözlerim Barrett'ın gözlerine kaydı ve uzun bir sessizlikten sonra, o başka yere baktı, yanaklarında çok aptalca çekici olan hafif bir kızarıklık vardı, titrek dizlerimde hissettim. "Yeterli zamanın olduğunu sanmıyorum, Bridget."

O güldü. "Güven bana, zaman
ayıracağım." "Ben gidiyorum," diye
bağırdı Barrett.

Bridget onu kovdu. "Harika. Hoşça kal. İyi günler." O öfkeyle uzaklaşırken, geldiğimden beri göğsümde kabaran beklenti aniden ve şiddetle patladı ve nedenini merak etmek yerine, Bridget'in beni uzaklaştırmasına izin verdim.

Midem düğümlenmişti, çünkü bu minik, ürkütücü kadının benden ayrıntıları öğrenmek için baskı yapacağını düşünüyordum. Düşüncelerim ve duygularım, köpek Larry gibi sır tutan birinden başka birine açığa çıkarsa, işler çok, çok karışık hale gelirdi.

"O çok sinir bozucu, değil mi?" dedi rahat bir şekilde.

"Bu gerçekten bir lütuf." Boğazımı temizledim. "Peki... Maggie ile olan tüm bu olaylar normal mi?"

Konuyu değiştirmem onu bir saniye bile kandırmadı, çünkü bana yan gözle baktı. "Hayır. Aslında bu bizim için bir ilk. Barrett'ın bazı çekinceleri vardı, ama her şeyi bir araya getirdiklerinde çok seveceğini düşünüyorum."

Maggie, mikrofonu takılı ve elinde bir yığın not kartıyla, büyük sarı koltuğa rahatça yerleşip ilk oyuncunun gelmesini beklerken, tecrübeli bir profesyonel gibi görünüyordu.

Justice'den bile daha iri birisi yaklaştı ve Maggie'nin onu beklediğini görünce geniş bir gülümsemeyle selamladı. "Naber, kızım?"

"Merhaba Keshawn. *Maggie ile Midfield'a* hoş geldin. Sen benim en sevdiğim konuğumsun, çünkü benim en sevdiğim kişisin."

Yüzü aydınlandı. "Hadi canım..." Wren yüksek sesle boğazını temizledi ve Keshawn yüzünü buruşturdu. "Şaka yapmıyorum," diye bitirdi.

Maggie gülümsedi. "Sorun değil. Daha kötüsünü de duydum."

Keshawn göz kırptı. "Bugün ne hakkında konuşacağız? Bana çılgınca bir şey sormayacaksın, değil mi?"

İlk not kartını inceledi, sonra Keshawn'a hevesli bir ifadeyle baktı. "Babamın yaptığı en sinir bozucu şey nedir?"

Adam şoktan yüzü gevşedi, Wren ise kahvesini yudumlarken boğuldu. Kahkaha patlamasını engellemek için ağzımı elimle kapattım. Bridget kahkahasını serbest bıraktı ve herkes kahkahasını bastırmaya çalışırken yavaşça başını salladı.

"Hala Barrett'ın bunu seveceğini düşünüyor musun?" diye sordum Bridget'e.

"Umurumda değil," dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey olacak."

On Sekizinci Bölüm

BARRETT

Son maçtan sonra soyunma odasına girdiğimi kimse fark etmedi. Kutlama yapmakla meşguldüler.

Patlayan şampanya şişelerinin arasında duran müzik çok yüksekti, oyuncular etrafta dans ediyor, sadece pantolon ve tişörtleriyle soyunmuşlardı. Ortada, Keshawn elini kaldırdı.

"Hey, hey," diye bağırdı. "Sessiz olun!"

Sonunda takım arkadaşları onun dikkatlerini çekmeye çalıştığını fark ettiler ve tecrübeli oyuncular etraflarındaki gürültücü oyuncuları susturdular. Müzik kısıldı ve birkaç saniye sonra herkes etrafında toplandı.

"Söz sizde, Koç," dedi ve çenesini benim yönüme doğru eğdi.

Takım döndü, ben dairenin ortasına doğru yürürken herkes sırtıma şaplak attı.

Ellerimi belime koydum ve yavaşça dönerek etrafımdaki herkese baktım. "Benim bağırp çağırın ya da sosyal medyada herkesin alay konusu olacak bir zafer dansı yapan biri olmadığımı biliyorsunuz," dedim. "Ama beni buna itecek bir maç varsa, o da buydu." Onların gururlu mırıldanmaları arasında, gülerek başımı salladım. "Maçtan sonra kulaklığımı nereye attığımı hala bilmiyorum."

Onlar güldüler.

Derin bir nefes aldım. "Kolay olmadı. Bu galibiyetin her santimetresi için çok çalışmak zorunda kaldık." Savunma hattımıza baktım, önümdeki beş oyuncuyu işaret ettim. "Bugün yaptığınız şey inanılmazdı. Ligin en iyi, en iyi koşucusu size karşı oynadı, ama siz hiç çekinmediniz. Onu tüm maç boyunca 42 yarı ile sınırladınız ve 5 yarıdan uzun tek bir koşu bile yapmasına izin vermediniz. Bu sezon bunu başaran başka takım yok."

Oda, "Evet, *lanet olsun!*" ve "*Evet*, başardılar!" nidalarıyla çınladı. Tezahüratların ve bağırışların dinmesini bekleyerek, bir top istedim ve yardımcı koçum bana bir top attığında, onu kolayca yakaladım.

Bir anlığına topu izledim, elimdeki hissi bana bu anları hatırlattı, yaralı ve yorgun olduğum, takım arkadaşlarımla başardıklarından gurur duyduğum anları.

Topu avuçlayarak, herkesin görebilmesi için havaya kaldırdım. "Liderlik, böyle maçlarda doğar. Ve bunun gerçekleştiğini gördüğünüzde, bu inanılmaz bir şeydir." Çocuklar başlarını sallayarak ve mırıldanarak onayladılar. "Bugün bir maç topum var ve nedenini söylememe gerek olmasa da, söyleyeceğim." Yutkundum ve odanın diğer tarafına dönerek aradığım yüzü aradım. "Buraya gel, Carson."

Yedek oyun kurucu odanın arkasından öne doğru ilerlerken takım koştu, bazıları onu geçerken şakacı bir şekilde itti. Gözleri benimkilerle buluştu ve derin bir nefes alarak göğsünü şişirdi. Bu onun ilk maç topuydu.

"Bu yıl bizim için playoff maçı yok. Bunu devre arasında anladık." Bir an durup bunu sindirdim. Bölümümüzdeki iki maç bizim istediğimiz gibi gitmemişti, son wild card pozisyonu bizim hatamız olmadan elimizden kaçmıştı. "Sonuçta, bu maçta kaybedecek hiçbir şeyimiz yoktu. Gururumuzdan başka. Kendimizi kanıtlama ihtiyacımızdan başka. Bu sezon hepimizi zorladı, ama bence bugün en çok kanıtlaması gerekenler bizdik, değil mi?" diye sordum.

Çenesini kaldırdı. "Evet, efendim."

"Bugün iyi oynadın, Carson. Dağınık, zorlu ve inanılmaz bir oyundu." Ona topu uzattım. "372 pas yardası. Dört pas touchdown'ı ve bir koşu touchdown'ı. Hiçbir top kaybı yoktu ve uzun zamandır gördüğüm en cesur performansdı."

Çenesi sıkıldı, yanakları oyundan dolayı hala kıpkırmızıydı ve uzattığım elinden topu aldı. "Teşekkürler, Koç. Ben, şey, böyle bir şey alabileceğimi hiç sanmıyordum."

Etrafımızdaki çocuklar güldü ve ben de gülümsemeden edemedim. "Bugün bir tane aldın ve önemli olan da bu."

Burnunun köprüsünde kurumuş kan, kolunda yeşil çizgiler vardı ve tahminimce, dördüncü çeyreğin sonlarında aldığı darbe nedeniyle uyluğunda kötü bir çürük oluşmaya başlamıştı. O dönüp takımın geri kalanına bakarken, kollarımda tüylerim diken diken oldu.

"Herkes kaybedeceğimizi söyledi," dedi sessizce. "Bugün evden çıkarken karım, 'Sakin yenilme, tamam mı?' dedi." Herkes güldü. "Ama kaybetmedik. Önemli anlarda kazanabileceğimizi kanıtladık." Bir an durdu, gözleri odadaki tüm oyunculara taradı ve bakışları duvara yaslanmış, yüzünde çelişkili bir ifadeyle izleyen Archer'a takıldığında onu gördüm. "Eğer bu, hayatımda aldığım tek maç topuysa... bu, tüm kariyerimdeki en iyi galibiyet."

Elini ortasına koydu ve gözlerime baktı. Elimi onun elinin üzerine koydum.

"Hepsi bu kadar," dedim sakın bir sesle.

Herkes ellerini üst üste koyarak etrafımıza toplandı ve ben Carson'a başımı salladım.

"Üç deyince başla," diye bağırdı.

Takım dağıldığında, derin bir nefes verdim ve bir sezonun daha geçtiğini hissettim. Asla kolaylaşmayacaktı, ama böyle anlar kesinlikle buna değdi.

Sevinçli kalabalığın arasından geçerken birkaç oyuncuyu kucakladım ve onların kutlamalarına yer açtım. Justice'den ayrıldığımda, Archer kollarını kavuşturmuş önümde duruyordu. Carson'ın sakatlanması ihtimaline karşı giyinmişti, ama tüm maçı kenarda geçirmiş, kulaklık takmış ve takım arkadaşları sahada değilken tabletlerinde maçın kaydını izlemişti.

İlk başta konuşmadı, muhtemelen çenesini o kadar sıkı tutuyordu ki, fiziksel olarak kelimeler ağzından çıkamıyordu. Çenemi kaldırıp, soyunma odasının biraz daha sessiz bir kısmına doğru çevirdim.

Çenesindeki morluk hala görünür durumdaydı ve o bana doğrudan gözlerimin içine bakacak cesareti toplamaya çalışırken, ben de onu incelemek için bolca vaktim oldu.

"Beni gerçekten yedek bırakacağını düşünmemiştim," dedi, sonunda gözlerini kaldırarak. "Düşündüm ki... Bu sabah bana mesaj atacağını düşündüm. Kazanmak istediğin için hazır olmemi söyleyeceğini düşündüm."

"Kazanmak istedim. Koçlar her zaman ister." Ellerimi belime koydum ve başımı salladım. "Bunu yapmak bana hiç zevk vermedi, Archer. Ve söz veriyorum, eğer kaybetseydik - ve kötü bir şekilde kaybetseydik - şu anda Pearl'ün ofisinde azar işitiyor olurum."

O da başını salladı. "Peki ya gelecek sezon?" diye sordu. "Şu anda buna cevap verebileceğimi sanmıyorum."

Gözlerini kaçırmamasına izin vermedim. Archer'ı kurtarmak mümkün değildi. O, aptalca bir şey yaptığında onu kurtarmak için koştuğum kardeşim değildi, takımdan atılmasının ikimize de yaşatacağı utancı önlemek için. Ve sonunda, kardeşim kendini kurtarmıştı.

"Göster bana, Archer. Bunu ne kadar istediğini ve bunun için çalışmaya hazır olduğunu göster bana, çünkü sen istemiyorsan, *isteyen* başka biri var. O da iyi bir çocuk. Takım ona saygı duyuyor. Koçlar da öyle."

Archer'ın yanakları kızardı ve uygun bir şekilde alçakgönüllülikle yere baktı. "Biliyorum. Yapamıyorum... İstesem bile ondan nefret edemiyorum." Tekrar başını kaldırdığında, gözlerinde yine bir ateş vardı. "Ama o bankta oturmaktan nefret ediyorum."

"O zaman düzelt."

Archer boğazını yuttu. "Ya yapamazsam? Ya... Ya üniversitede zirveye ulaşmışsam ve bu takımın ihtiyacı olan kişi olamıyorsam?"

Elimi omzuna koydum ve sıktım. "Yapabilirsin. Sezon dışı dönemi kullan ve bunun senin için ne anlama geldiğini bul, tamam mı?"

Sonunda başını salladı. O uzaklaşırken, ben de enseme ovuşturup derin bir nefes aldım.

Soyunma odasının kapısı açıldı ve Bridget başını içeri soktu. "Çocuklar için uygun mu?"

"Sanırım." Omzumun üzerinden baktım. "Çocuklar geliyor!" diye bağırdım. "Temiz tutun çocuklar."

Bridget gülümsedi ve kapıyı tamamen açtı. Maggie ve Bryce içeri koşular ve doğrudan bana sarılmak için geldiler.

"Maçı beğendiniz mi?" diye sordum.

Bryce başını salladı. "Carson harikaydı! Touchdown için yaptığı yirmi yardlık koşu mu? Üç savunmacıyı da geçip gitti."

"Etkileyici," dedim.

Maggie bir kutu uzattı. "Bunları dağıtabilir miyim?"

Kaşlarımı çattım. "Bunlar nereden geldi?"

"Lily, sen stadyuma gittikten sonra bu sabah bana yardım etti. Üstüne biraz deniz tuzu serpilmiş çift çikolatalı kurabiye." Omuz silkti. "Bunun kurabiyeleri daha lezzetli yaptığını söyledi, ama kurabiyelerin üzerine tuz serpmek bana biraz garip geliyor."

Gülümsedim. "Denemedin mi?"

"Henüz değil. Takım için yeterli miktarda var. Büyükbaba bir tane çalmaya çalıştı ama onu yakaladım."

Saçlarını okşadım. "Devam et."

Maggie dikkatlice kabın kapağını açtı ve odadaki kutlama kaosu baktı.

Eğildim. "Dikkatlerini çekmek için biraz yardım ister misin?" O da başını salladı.

Yardımcı koçumdan bir şey istedim ve o da gülümseyerek bana uzattı. Maggie bir sandalyenin üzerine atladı, gümüş düdüğü ağızına koydu ve üfledi. Yüksek sesle.

Tüm ekip hemen sessizleşti. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şey... Bugün gerçekten çok iyiydin, istersen kurabiye yaptım." Bir an durdu. "Ve Justice'in fıstık ezmesine alerjisi olduğunu bildiğim için fıstık ezmesi yok."

"Aferin kızım!" diye bağırdı.

Parlak gözlerle, kabı uzattı.

Çocuklar birbirlerini itip kakarak, takım arkadaşlarını tekmeliyerek dirsekleyerek kızıma doğru koştu. Keshawn tezahüratı başlattı ve kısa sürede tüm takım katıldı. Sesler gittikçe yükseldi ve Bridget olanları kaydetmek için telefonunu çıkardı.

"Maggie, Maggie, Maggie!"

Yanakları pembeye dönmüştü ve son kurabiyesini dağıttıktan sonra boş kabı bir kupa gibi başının üzerine kaldırdığında, herkes gürültülü bir tezahürat yaptı.

"Sonra, *sonra* hepsi benim adımı bağırdı," dedi Maggie. "Bu kısmı sana anlatmış mıydım?"

"Evet," diye inledi Bryce, abartılı bir göz devirmeyle.

"Bay Archer, bunların hayatında yediği en iyi kurabiyeler olduğunu söyledi. Hayatında yediği *en iyi* kurabiyeler."

Annem gülümsedi. "Bu harika, tatlım. Ne zaman soyunma odasına girmeme izin verilecek?"

"Asla," dedi babam. Gözleri kapalıydı ve ellerini karnının üzerinde birleştirmiş, kanepede dinleniyordu. Onlar da çocuklarla, Bridget ve karısıyla birlikte kutundaydılar. "Eğer tatmama izin verselerdi, eminim onlar da hayatımda yediğim en iyi kurabiyeler olurdu."

"Herkes senin için çok üzülüyor, tatlım." Annem, biraz küçümseyici bir tavırla babamın omzuna hafifçe vurdu.

Çocuklar kanepeye kıvrılmışlardı — biri annemin, diğeri babamın yanında — ve ben onları izlerken gülümsedim.

Erken saatte maçın en iyi yanı, makul bir saatte evde olmaktı ve bugün bu daha da tatlı geldi. En azından bir süreliğine günlerim biraz daha kısa olacak, çok daha az toplantım olacaktı. Çocuklarımla akşam yemeği yiyebilecektim. Gerçi onları yatırmayacaktım, çünkü ikisi de artık yatırılmak için çok büyük olduklarını söylüyorlardı.

Bunu kabullenmek bir tür kayıptı, onlar daha küçükken hiç düşünmediğim bir şeydi. Rastgele bir gece, ne zaman olduğunu bile hatırlamıyorum, onları son kez yatırmıştım. Bunu yapabilmek için işten erken çıkmak benim için çok önemliydi ve bu şeyler aniden ortadan kaybolduğunda hiçbir uyarı yoktu.

Onları özleyeceğim düşüncesi, özellikle Rachel gibi kendi isteğiyle gidenleri, kesinlikle akıl almazdı. Velayet konusunda bir kavga olmamıştı çünkü o hiçbir şeyi paylaşmak istemiyordu. Yazın iki hafta boyunca onunla olacakları için şimdiden korkuyordum. Ve gelecek Noel'de yalnız kalacaktım.

Ağacı çoktan kaldırmıştık, odanın köşesi artık bir zemin lambası ve birkaç battaniyenin bulunduğu bir sepetle doluydu. Gelecek yıl muhtemelen ağacı hiç kurmayacaktım bile — ve bu düşünce gözlerimi duvardaki ökse otunun bulunduğu yere çevirdi — daha sonra öğrendiğime göre bu, kızımın hediyesiydi.

O da gitmişti.

Lily gelecek Noel'de nerede olacaktı? Düşüncesizce göğsümü ovuşturdum. Bu benim endişelenmem gereken bir şey olmasa da, soru yine de içimi kemiriyordu.

Telefonum elimde titredi ve mantıksız da olsa, Lily olabilir diye düşündüğümde göğsümde bir yumruk hissettim. Onun numarası bende, benim numaram da onda vardı, ama artık çocuklara bakmadığına göre, ona mesaj atmam için pek bir neden yoktu.

Ama mesaj ondan gelmemiştir.

Ama bu da aynı derecede şaşırtıcı birinden geldi.

Griffin: Bugünkü galibiyetin fena değildi.

Kafamı salladım ve seyircilerin önünde bunu yapamayacağıma karar verdim, özellikle de ailem aramızda karşılıklı bir konuşma olduğunu fark ederse. O zaman baskı ve beklentiler başlardı. Ve her şeyden öte, kardeşimle aramızdaki ilişkinin nasıl olacağını anlamak için zamana ihtiyacımız vardı.

Ofisim olarak da kullandığım çalışma odasına oturana kadar cevap vermedim.

Ben: Seninki de öyle.

Griffin: Şu anda benim kadar yorgun musun?

Ben: Muhtemelen değil. Sen dört dört sack ve her her savunma pozisyonunda yarı iyileşmiş bir kolla oynadı.

Griffin: YARIM İYİLEŞMİŞ değil. Ben iyiyim. Annemiz ağzını tutamıyor, değil mi?

Ben: Mümkün.

Bir an için ekranda üç nokta belirdi ve sonra kayboldu, ancak tekrar ortaya ıktı. Bu ara sıra yaşanan etkileşimlerde tek başıma sendelediğimi bilmek güzeldi.

Griffin: Bir dakikan varsa sana bir şey sormak istiyorum. Ben:

Hayır, bence sen benden daha yakışıklı değilsin.

Griffin: Lanet olsun, az önce şaka mı yaptın?

Ben: Ben komiğimdir.

Griffin: Tabii tabii.

Griffin: Her neyse... Sezon bittiğine göre çocuklar benimle ve Ruby ile birkaç gün geçirmek isterse sorun olur mu? Onlarla biraz zaman geçirmek isteriz.

Griffin: Kasıtlı zaman. Bilirsin, beni görmeye geldiklerini bildiğin zaman. Maggie'ye artık evrak sahteciliği yapamayacağını söyledim bile.

Boynumun arkasını ovuşturup i geçirdim, çocuklarımın benden nasıl bir cevap beklediğini düşündüm. Yalvaracak ve yalvaracaklardı. Griffin ve nişanlısıyla uzun bir hafta sonu geçirmek için her türlü sözü vereceklerdi.

Bencil tarafım hayır demek istiyordu. Benim de programım yeni boşalmıştı, onları daha sık görebileceğim bir nefes alma süresi. Maggie ve Bryce'a sıkı sıkı sarılmak çok kolay olurdu. Her şeyden çok, bu kadar yorucu bir sezonun ardından onları yanımda tutmak istiyordum.

Ama bu adil olmazdı.

Ben: Artık nefes alabildiğime göre, en az bir hafta onlara zaman ayırmama izin ver, ama ondan sonra ziyaret etmelerine izin verebilirim.

Griffin: Teşekkürler. Hayır demen için her türlü nedenin olduğunu biliyorum, ama onları özlüyorum.

Ben: Onlar da seni özliyor. Ve rica ederim.

Griffin: Aptal bir pislik gibi görünmek istemem...

Ben: Tanrım, o zaman söyleme. Zaten evet dedim, bana yalakalık yapmana gerek yok.

Griffin: Birincisi, asla yapmam. İkincisi, duygusal olduğumda bunun sadece iki nedeni vardır. Ruby ve çocukların, yani inan bana, bunun seninle hiçbir ilgisi yok.

Ben: Tamam.

Griffin: Sadece, bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Onları böyle bırakmak. Özellikle de bana. Çok değiştiğimi biliyorum, çoğunlukla benim için bin kat fazla iyi olan Ruby sayesinde, ama sanırım sen de değişmişsinizdir. Bizimle gurur duyuyorum, biliyor musun?

Griffin: Lanet olsun, annemle babama bunu söylediğimi söyleme. Ağlarlar. Her şey çok dramatik bir hal alır.

Ben: Ağzımı sıkı tutacağım. Sana uygun birkaç tarih mesaj atacağım. Griffin: Teşekkürler.

Derin bir nefes aldım ve bir mesaj daha gönderdim.

Ben: Belki sen ve Ruby buraya gelip onları alabilirsiniz. Onunla biraz daha zaman geçirmek isterim.

Griffin: Evet, çok isteriz. Ben:

Bir gece olabilir mi?

Griffin: Lanet olası küçük adımlar. Seninle iki gün geçirsem Colorado'ya geri kaçırdım.

Ekranım karardığında, kendi kendime gülümsüyordum. Dağınık ve inanılmaz derecede kusurluydu, ama yine de bir şeydi. Bana bugünkü galibiyetimizi hatırlattı. Uzun zamandır, aslında tüm hayatım boyunca, mükemmelliği aramıştım. Bununla birlikte gelen belirli bir tür yalıtım vardı.

Bunu tam olarak doğru yaparsam, her şey yoluna girecek.

Notlarım.

Sahadaki oyunum.

Sonra Rachel'a evlenme teklif etmek, her ne kadar ilişkimizin başlarında tüm kırmızı bayraklar mevcut olsa da.

Futbol oynamayı bıraktığımda, evliliğim de kısa süre sonra sona erdi. Sonra koçluk. Daha fazla maç kaydı izleseymdim, biraz daha uykudan vazgeçseydim, mükemmel bir oyun planım olsaydı...

Ama bu imkansızdı. Hepsi imkansızdı. Hiçbirini mükemmel yapamadım.

Ve şimdi, özellikle tek başıma ebeveynlik yapmanın da mükemmel olmaktan çok uzak olacağı giderek daha açık hale geliyordu.

Lily'nin hayatımıza girmesi, ona olan ilgimin hiçbir yere varamaması bile, olabildiğince kusurluydu. Onunla flört edemezdim. Onu tavlayamazdım. O sert kabuğunun altında, inanılmaz derecede savunmasız bir şey vardı ve her şeyden çok, daha derine inmek istiyordum. Neden kendini bu kadar şiddetle koruduğunu bilmek istiyordum.

Sadece... daha fazlasını istedim. Nasıl olursa olsun, gerçekten. Dağınık olsa bile, beceriksiz ve rahatsız edici olsa bile, bu kadının beni incitmesi veya reddetmesi ihtimaline rağmen kendimi onunla bir ilişkiye sokmak istedim.

Mükemmelliğin arkasında her zaman başarısızlık bekliyor değildi. Bazen böyle anlar da vardı. Hata yapmaya hazır olduğumu kabul etmek.

Kardeşim bana mesaj attığında bunu yapmaya hazırdı. Futbol dışında hiçbir şeyi ciddiye almayan adam.

Telefonumu tekrar açtım ve yeni bir mesaj dizisi başlattım, basit bir başlık ile bir video ekledim.

Ben: Bir canavar yarattın.

Cevabı hemen geldi ve tam da umduğum gibiydi.

Lily: Bu gördüğüm en güzel şey! Aman Tanrım, gecemi güzelleştirdin.

Ben: O zaman gönderdiğime sevindim.

Şimdi baloncukları ortaya çıkarmak Lily'nin sırasıydı. Kaybolmak. Tekrar görünmesini.

Ben: Seni suskun bıraktım. Bu kadar güçlü olduğumu bilmiyordum.

Lily: Siktir git, sadece ne demek istediğini

anlamadım. Ben: Söylediğim gibi demek istedim.

Gizli bir niyetim yoktu.

Lily: Huh. Ne kadar da yeni bir kavram.

Lily: Peki... bugün maçınızı kazandınız mı?

Ben: Kazandık.

Lily: Bu kadar uyumlu bir ruh halinde olmana şaşmamalı.

Ben: Şimdi bana garajın önünü kürekle temizlememi istemenin tam zamanı. Muhtemelen evet derim.

Lily: Garaj yolunu kendim temizleyebilirim, çok teşekkürler.

Ben: ...

Lily: Yemin ederim, şu anda gülümsüyorsan... Ne demek istediğimi anlıyorsun.

Ben: Elbette anlıyorum.

Lily: Glmse yebildiğinden bile emin değılim.

Ben: Fotoğraf çekilmeyi böyle mi istiyorsun?

Lily: Siktir git. Sana bu zevki yaşatacak değılim.

Ben: Yani fotoğraf çekilmeyi isteyemem mi?

Benim için büyük bir mutlulukla, Lily bir fotoğraf ekledi. Gözlerini görebiliyordum, karanlık ve doğrudan kameraya bakıyordu. Ancak yüzünün geri kalanı orta parmağıyla gizlenmişti.

Ofisimin karanlığında, kimse görmeden, gülümsedim ve fotoğrafı telefonuma kaydederken içimden güldüm.

On Dokuzuncu Bölüm

LILY

Terapiye ihtiyacım olabilirdi. Çok fazla terapiye.

Bu yeni bir şey değildi; yıllardır aklımdan geçen bir düşünceydi, ama kolayca reddetmişim çünkü, ugh, o zaman oturup ilk saatte tüm önemli noktaları anlatman gerekir.

"Kötü Adamın Kökeni Nedir?" başlıklı pahalı bir saat.

Ama yine de bunu düşünüyordum, çünkü kendimi yerde yüzüstü yatarken, benden nefret eden köpeğime elle yemek vermeye çalışırken buldum. Pahalı bir mamaydı, buzdolabında saklanması gereken ve onu rahatsız edebilecek her şeyi iyileştirmesi gereken türden bir mama. Ama benim durumumda, onun korkunç mizacı hiçbir yere gitmiyordu. Bu açıdan bana çok benziyordu. Kurabiyeler de benim kötü tavrımı iyileştirmemişti, yani sanırım ödeşdik.

"Hadi Larry," diye nazikçe ikna ettim ve elimi ağzına yaklaştırdım. "Ben bile bunun kokusunun güzel olduğunu düşünüyorum."

Öne eğildi ve uzattığım parmaklarımın üzerinde duran yiyeceği kokladı. Yarım ağızla yaladı ve sonra tekrar geri çekildi, yaşlı bir adamın inlemesi gibi bir ses çıkararak başını pençelerinin arasına koydu.

İç geçirdim ve yemeği seramik kasesine geri attım. Üzerinde adı ve her şey vardı. Kenarına minik siyah pençe izleri boyanmıştı. Çok şirindi. Ve pahalıydı. Ama o yine de ondan yemek istemiyordu. "Peki. Öyle olsun," dedim ve parmaklarımı bir kağıt havluyla sildim.

Damarlarda yavaşça yayılan endişeyi durduramayan ben, ön pencerelerden içeri sızan küçük bir güneş ışığı altında uykuya dalmasını izlerken alt dudağımı ısırdım. Yemek yememesi dışında gayet iyiydi, normal davranıyordu.

Telefonum çaldı ve *lanet olsun*, göğsümde bir heyecan hissettim. Korku olabilir. Heyecan olabilir. Güvenli tarafta olmak için, buna genel mide bulantısı diyelim, çünkü dürüst olmak gerekirse, bu iki duygu da bu kapsamın içine giriyor.

Bir futbol sahası kadar büyük bir samimiyet ve hafif flörtöz imalar içeren bir mesajlaşmayla, ben tamamen aşırı düşünen bir enkaza dönüşmüştüm.

O zamandan beri başka bir şey göndermiş miydi? Hayır. Gönderilmesini istiyor muydum? Hayır. Belki. Ama hayır.

Buffalo sosyal medyasını araştırdım ve maçtan sonra onun videolarını buldum. Popüler çocuğu görmek isteyen hayran bir kız öğrenci gibi. Uzun boylu, kaslı erkeklerle çevrili Barrett, soyunma odasını kolaylıkla yönetiyordu.

Aşırı abartılı, klişe sloganlar haykıran ve bağırان biri olmaması hoşuma gitti. Aksine, içinden geldiği gibi konuşuyor gibiydi ve takımdaki herkes onun söylediklerini dikkatle dinliyordu. Bazıları ondan daha yaşlı olabilirdi, ama yine de tartışmasız lider oydu.

Onun bu kadar iyi bir ruh hali içinde olmasına şaşmamalı. Neden zihinsel olarak hazırlıklı olmayan, hiçbir şeyden habersiz komşularına bu kadar flörtöz davranıyordu? Bu tür saçmalıklara nasıl tepki vermeliydim?

Kesinlikle ilk adımı ben atmayacaktım. Sanki onun ilgisini çekmek için yalvarıyormuşum gibi. Ona bu zevki asla yaşatmayacaktım.

Telefonum tekrar titredi ve gözlerimi kapattım, sonunda cesaretimi toplayıp ekrana baktım.

Barrett değildi.

Patty'ydi, bugün konuşmak için vaktim olup olmadığını soruyordu. Lütfen, tek *sahip olduğum* şey zamandı. Geçen hafta üç yeni fan kurgu romanını bitirmek ve *Schitt's Creek'i* on yedinci kez izlemek dışında hiçbir şey yapmamıştım.

Bir iç çekerek, onun iletişim bilgilerini açtım ve o telefonu açana kadar kanepeye yaslandım.

"Günaydın," dedi neşeyle. "Ev hala ayakta mı?" "Şimdilik."

"Oh, iyi. D n oranın ne kadar soğuk olduğunu görünce, sana fırdındaki tüm ev nemlendiricisini nasıl değiştireceğini söylemeyi unuttuğumuzu fark ettim. Pencerelelerin iç kısmında yoğuşma oluyor mu?"

"Biraz, evet."

"Hava bu kadar soğuduğunda evin nemini d ş rmeniz gerekiyor. Kutunun  n tarafında neye ayarlamanız gerektiğini gösteren bir tablo var; garajın arkasındaki makine odasında."

"Anlaşıldı, patron." Telefonda gerçek bir insanla konuşuyordum ve henüz telefonu kapatmaya hazır değildim. Belki de New York eyaleti yavaş yavaş içimdeki i e dönük kişiliğimi yıkıyordu. "Arizona nasıl? Lütfen, havayı ayrıntılı olarak anlatın."

O güldü. "Harika. Her gün güneşli. Scott pickleball oynuyor, ben de güneşin altında seksi ejderhalar hakkında bir kitap okuyorum. şu anda çok kar var mı?"

"Fena değil," diye itiraf ettim. "Bazen uyanıyorum ve birkaç santim kar yağmış oluyor, ama şikayet edemem. Bu hafta hava çok soğuk, o yüzden pek dışarı çıkmadım."

Larry'nin kafasını kaşıdım ve o da köpek gibi gözlerini açarak bana baktı. Elimi geri çekip özür dilercesine kaldırdım.

"Bu hafta çocukları çok gördün mü?" "Hayır. Okula döndüler."

Benim somurtkan cevabım onu tekrar güldürdü. "Harikalar, değil mi? Geçen yaz havuzumuzu çok kullandılar. Orada tekrar biraz hayat olması harikaydı."

" yleler."

"Barrett'ın ailesi hala orada, değil mi?"

Başımı salladım, sonra onun beni göremediğini hatırladım. "Evet. Ben... Ne kadar süre daha kalacaklarını bilmiyorum. Maggie bu hafta ayrılacaklarını söyledi." Parmaklarım Larry'nin battaniyesinin kenarıyla oynuyordu. Pürüzlü kenarları o kadar solmuştu ki, eskiden ne renk olduğunu hatırlamak zordu. Başparmağım kabartmalı deseni takip etti. Sarı. Eskiden sarı, mavi ve beyazdı.

Larry, battaniyesine dokunduğumu izlerken gözlerinin üzerindeki kabarık tüyleri seğirdi. Ancak homurdanma ya da inleme yoktu ve uzaklaşmadı.

"Ee," dedi kararlı bir şekilde, "küçük iş teklifimi reddetmiş olmayı mı diliyorsun?"

Sessizce güldüm ve karı izledim. Güneşin ortaya çıkmasıyla her şey parıldıyordu, sanki dünya mücevherlerle kaplı gibiydi. Çok güzeldi, bunu inkar edemezdim ve bunu kendi gözlerimle görmeseydim asla bilemezdim.

Buraya gelme kararını vermeseydim, bilemeyeceğim çok şey vardı.

"Hayır, pişman değilim," dedim yumuşak bir sesle, itirafımı acısız bir şekilde dile getirerek. Bununla mücadele etmenin bir anlamı yoktu, bu yüzden denemedim bile. "Hoş bir sürpriz oldu."

O da mırıldandı. "Sırada nereye gideceksin?"

Başımı geriye yaslayıp tavana baktım. Bu itiraf o kadar kolay değildi.

"Emin değilim."

Patty şaşkınlık sesleri çıkardı. "Nasıl olur? Her zaman bir sonraki hamleni planlamaz mısınız?"

"Genelde," diye geçiştirdim. Her zaman. Bu noktada bir sonraki hamlemi *her zaman* belirlemiş olurdum. En azından bir hedef. Ya da mevcut işyerime, benim becerilerime ihtiyaç duyan birini tanıyıp tanımadıklarını sorardım.

Kimsenin benden bu becerileri listelememi istememesini gerçekten umuyordum, çünkü kağıt üzerinde pek iyi görünmezdim.

İyi bir münzevi, ama lütfen ondan yüzeysel sohbetler yapmasını istemeyin. Ayrıca yüz ifadesinde açıkça küçümseme ve genel bir tiksinti görülüyor.

Bu konularda uzun zamandır şaka yapıyordum, çünkü bunların gerçeklik payı vardı, ama yaşlandıkça kişiliklerimizin değişmesi için yer yok muydu? İstedığımız şeyler, arzuladığımız şeyler de değişebilir miydi? Bu değişikliklere izin vermek genellikle en zor kısımdı. Bu, Barrett'ın eskiden yaptığı şeyleri sürdürmek istemediğini söylediği şeyi düşünmemi sağladı. O buna kibir demişti.

Kendi kusurlarını bu kadar isteyerek kabul eden bir adamla daha önce tanıştığımı sanmıyordum. "Böyle devam etmek gittikçe zorlaşıyor," diye fısıldayarak itiraf ettim.
ama nasıl duracağımı bilmiyorum."

Patty sessizce iç geçirdi. "Sana harika bir cevap veremeyebilirim, Lily. Ama şunu söyleyeyim: Kimse seni gitmeye zorlamıyor. Henüz değil. Eve döndükten sonra bir süre Buffalo'da kalmak istersen misafir odası senin."

Onun teklifi beni itiraf etmeye cesaret edemeyeceğim kadar etkiledi ve bu duygu boğazımda düğümlendi. "Teşekkür ederim. Ama iyi bir oda arkadaşı olabileceğimi sanmıyorum. Bu konuda pek tecrübem yok."

"Belirli bir şekilde yapmaya alıştığımızda değişmek zordur," dedi dikkatlice. "Ama içimden bir ses, sandığından daha iyi olacağını söylüyor."

Bundan sonra söylenecek pek bir şey kalmamıştı, bu yüzden fırındaki nem ayarını değiştireceğime söz verdikten sonra vedalaştık. Telefonu kapattığımda Larry derin uykudaydı, ben de inleyerek ayağa kalktım ve koridordan makine odasına doğru yürüdüm. Düğmeyi buldum ve küçük yazıları okuyabilmek için parmak uçlarımda yükselmek zorunda kaldım. Düğmeyi çevirdikten sonra tekrar yere oturdum ve ışığı kapattım, Patty ile konuşmamdan sonra üzerimde bir bulut gibi asılı kalan bir hüznün vardı.

Dürüst olmak gerekirse, bütün hafta boyunca bu hissi yaşamıştım.

Beni tamamen bunaltan bir üzüntü değildi, ama bir türlü *kurtulamadım*. Zihnimin derinliklerine yerleşmiş, tüm düşüncelerimde küçük bir yer edinmişti. Süpürülemeyecek ince bir sis bulutu gibiydi. Denediğimde, önümde elimi salladığımda veya düşüncelerimi başka bir yere kaydırduğımda, tekrar geri geliyor, günlük hayatıma girip çıkıyordu.

Bu, benim hissettiğim şeydi. Bir adı vardı; ben sadece bütün hafta boyunca kullanmayı reddetti.

Onları özledim.

Onları *özledim*.

Ne korkunç bir keşifti bu, çünkü lanet olsun, bundan geri dönüş yoktu.

Odamdaki komodinin üzerinde Niagara Şelalesi'ni ziyaret ettiğimde aldığım kartpostal duruyordu. Son birkaç haftadır, arkasına bir şey yazamadan -ya da yazmak istemeden- onu orada bırakmıştım. Ama bulut... Üzüntü bulutu, artık görmezden gelemeyeceğim kadar beni zorladı ve dürttü.

Dikkatlice, kartpostalın yanına bıraktığım tükenmez kalemi aldım ve arkasına yavaşça üç şey yazdım.

Maggie.

Bryce.

Barrett.

Kalemi kapattığımda gözlerim bulanıklaştı.

On yıldan fazla bir süredir ilk kez isimler yazdım. Ziyaret ettiğim bir yer, restoran veya manzara değil. Yaşayan, nefes alan insanlar... Bana yanımda götürebileceğim anılar, özleyeceğim ve tekrar yaşayabileceğim anlar sunan insanlar. Bir hediye. Onların farkında bile olmadıkları bir hediye.

Göğsüm ağırlaşmış bir şekilde, dolabı açıp kartpostalı ait olduğu yere, tıpkı onun gibi kağıt parçalarıyla dolu bir kitabın boş sayfasına sıkıştırdım. Ama dolabı kapatmadım, bunun yerine valizimi çıkarmaya karar verdim. Neredeyse hiç açmadığım, sadece bir yerden bir yere taşıdığım küçük valizimi. Teksas'ta bir yerde, atmaya kıyamadığım tüm eşyalarımı sakladığım bir depo vardı. Ama taşındıkça, duygusal değeri olan bazı eşyaları yanımda götürdüm.

En az bir yıldır gün ışığı görmemişlerdi. Belki daha da uzun süredir. Neden mi? Çünkü onlara bakmak çok acı vericiydi ve ben kendi duygularımı incitmemek için bir alışkanlık edinmiştim.

Tabii böyle hissettiğim zamanlar hariç, sanırım. Neden bu konuyu kaçındığımı somut bir şekilde hatırlamam gerektiğinde. Neden birini özlemek en son ihtiyacım olan şeydi. Neden anıları, anları ve gelenekleri özlemek her ne pahasına olursa olsun kaçınılması gereken bir şeydi. Cenneti ve cehennemi unutun

—*orası* araf. Ve oradan ne kadar nefret ettiğimi anlamak için yeterince zaman geçirdim.

Küçük beyaz kutuyu içeren valizi açarken ellerim titriyordu. Kenarları lekeli ve ezilmişti, ama tokası hala sıkıydı. Kutuyu açtığımda, odayı küçük bir gıcırtı sesi doldurdu ve kapağı açmadan önce tüm savunmamı hazırlamam gerekti.

Larry'nin pençeleri koridordaki zeminde pat pat sesler çıkarıyordu ve ben başımı eğip onun ortaya çıkmasını bekledim. O, odanın kapısında durdu ve poposunu yere indirdi, başını eğip sanki "*Ee... ne bekliyorsun?*" der gibi baktı.

"Çok ısrarcısın," dedim ve sesim kalın ve kaba çıkmıştı, bütün hafta bastırdığım duygularımı saklayamıyordum. Köpek yatağa doğru yürüdü, bana baktı ve yorgun bir nefes verdi. Gözlerimi devirdim ve onu kaldırmak için eğildim. Elim karnının altına kıvrıldığında, inledi. Yatağa güvenli bir şekilde yerleştikten sonra oturdu ve kutuyu izlemeye başladı.

Üstteki resimler, gün ışığına neredeyse hiç maruz kalmamış olmalarına rağmen zamanla solmuştu. Üstteki resme bir kez bakmak, elim havada donmasına yetti.

Çok daha genç olan Larry, belki sadece bir yaşındaydı, her gün uyuduğu battaniyenin daha parlak, daha canlı bir versiyonuna sarılmıştı. Ve onun yüzünün üstündeki...

Ciğerlerim yanıyordu, gözlerim de öyle, ama gözlerimi kırpmıyordum. Nefes alamıyordum. O gülümsemeye bakarken tüm vücudumu bir yangın sardı. Gamzeler. Pembe yanaklar ve parlak gülümseme.

Bu kadarı yeterliydi.

Kutuyu kapattım ve bir kenara koydum, kalbim hızla atarken ciğerlerime hava çekmeye çalıştım.

Terapi, diye düşündüm yine çaresiz bir kahkaha atarak. *Terapiye ihtiyacım var.*

Larry bana baktı ve bir yığın İncilin üzerinde, yemin ederim ki gözyaşları döküyordu.

"Biliyorum dostum," diye fısıldadım. "Ben de onları özlüyorum."

Dikkatlice, elimi onun zayıf sırtına koyup nazikçe okşadım. O da dokunuşuma doğru eğildi. Sadece birazcık. Ama fark edebileceğim kadar ve ben hafifçe gülümsedim.

Ön kapı çalındı ve ben ne kadar dayanabileceğimi bilemediğim için moralim bozuldu. Bir an için kapıyı açmamayı düşündüm. Kim olursa olsun onu görmezden gelmeyi düşündüm. İçimi suçluluk duygusu kapladı ve Maggie ya da Bryce ise kendimi asla affedemeyeceğimi biliyordum.

Derin bir nefes aldım ve odadan çıkmadan önce aynada kendime bir göz attım. Gözlerim biraz kızarmıştı, ama umarım kimse fark etmez.

gerçekten uyuşturucu kullandığımı düşünmelerini tercih ederdim. Lily Townsend, tek başına oturmuş ağlıyor mu? Hayır, teşekkürler. Kapının diğer tarafındaki silüet açıkça bir kadına aitti ve kalbim, Barrett olmadığı için rahatlamış ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde hafifçe iç geçirdi.

O anda, o adamla başa çıkamazdım. Çünkü, yemin ederim, bana bir kürek daha verse ya da garip bir şekilde düşünceli bir yardım teklifinde bulunsa, ona beni kucaklamasını isterdim. Ya da ağlardım. Hangisinin daha kötü olacağından emin değildim.

Ağlamak. Kesinlikle ağlamak. Yüzüm kızardı ve lekелendi, hiç de çekici bir görüntü değildi. Sağlıklı bir miktar kibir dünyanın sonu değildi, tamam mı?

Hiçbir *anlamı* yoktu.

Güç topladım ve kapıyı açtım. Robin'di.

"Oh. Merhaba."

Gülümsedi, benim şaşkınlığımdan gerçekten eğlenmiş gibi görünüyordu. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Eminim meşgulsündür."

"Çok meşgulüm," dedim. "Sadece... en meşgul."

Gözleri yüzümü taradı ve yalanımı hemen fark etmiş gibi görünüyordu, ama yorum yapmamayı tercih etti.

"Bu akşam yemeğine katılmak ister misiniz diye merak ediyordum. Kocam ve ben yakında ayrılacağız ve sizinle biraz daha vakit geçirmek isteriz. Barrett sezonunu bitirdi, tabii ki, bu yüzden son akşamımızı güzel bir aile yemeği ile geçirmek iyi bir fikir olabilir diye düşündük."

Hiç fili yutmaya çalıştınız mı? İşte öyle bir hisse kapıldım. Kings'lerle akşam yemeği fikri beni gerçek bir dehşete düşürdü, bacaklarımın titremesine neden olan türden bir dehşet.

"Yapamam," dediğimi duydum. "Üzgünüm."

"Oh." Yüzü düştü. "Tabii ki. Planların olabileceğini bilmeliydim."

Onu düzeltmek dilimin ucundaydı, ama ben... yapmadım. Gerçek şu ki... *yapamadım*. Onlarla aynı masada oturup, iyiymişim gibi davranamazdım. Maggie'nin hikayelerini ve Bryce'ın gününü anlatışını izleyemezdim. Barrett'in

Barrett'in anlamlı bakışlarına karşılık verip, bunun beni derinden sarsmadığını iddia edemedim.

Yüzüme nazik bir gülümseme takınmaya çalıştım, ama onun ifadesine bakılırsa, bu bir yüz buruşturma gibi görünmüş olmalı. "Üzgünüm," dedim yine. Sanki özür dileyecek bir şeyim varmış gibi. Birinin teklifini reddetmek yanlış bir şey değildi, teklif ne kadar nazik, kibar ve düşünceli olsa da.

O anda, nazik, kibar ve düşünceli olmak benim için kesinlikle felaket olurdu.

Robin bir şey söyleyecekmiş gibi durakladı, sonra vazgeçti. "Gitmeden önce görüşemezsek," dedi dikkatlice, "seni görmek büyük bir zevkti, Lily. Umarım bu son görüşmemiz olmaz."

King ailesi beni mahvedecekti, bunu biliyordum. Bunu ona belli edersem her şeyi mahvedecektim, bu yüzden sesime toplayabildiğim kadar güç kattım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldayarak cevap verdim. "Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum, Robin."

Bakışları düşünceliydi ve kafasında, benim zihinsel bir çöküntüye çok yakın olduğumu gösteren bir anne radarı mı çalışıyor diye merak ettim. Yemin ederim, eğer bana sarılmak için yaklaşıyorsa, kesinlikle çıldırırdım ve sonra omzuna sümüklerimi bulaştırdığı için onu asla affetmezdim.

"Arizona'ya geri dönersen," dedi, "bizi aramaktan çekinme."

"Gelirim," diye söz verdim. Daha da şaşırtıcı olan, bunu içtenlikle söylemiş olmamdı.

Yüzümden bunu anlamış olmalı ki, sonunda küçük bir iç çekişle rahatladı.

Bir kez daha gülümsedikten sonra, arkasını dönüp gitti ve ben onun araba yolunu, sonra da evlerimiz arasındaki bahçeleri geçmesini izledim. O güvenli bir şekilde içeri girdikten sonra, gözlerimi kapattım ve arkamdaki kapıyı kilitledim.

Yirminci Bölüm

BARRETT

Kar yağıyordu.

Normalde fark etmeyebilirdim, ama Lily geçen gün bundan bahsetmişti. Büyük, kabarık kar taneleriydi, şimdiye kadar gördüklerimin en büyükleriydiler. Çocuklar üst katta hafta sonu için Colorado'ya yapacakları seyahat için son hazırlıklarını yaparken, ben mutfakta tek başıma kahvemi içiyor, pencereden karın yağışını izliyordum.

O da mı izliyordu?

Ona mesaj atmayı hayal ettim.

Sadece kar yağdığını bilmeni istedim.

Bunu biliyordum, derdi, çünkü gözlerim çalışıyor, seni aptal.

"Belki de bilmiyordun," diye mırıldandım, kahvemden bir yudumunu daha içip telefonumu uzakta tuttum.

Griffin ve Ruby'nin geleceğini öğrenince ailem kalış süresini birkaç gün uzattı. İki oğulları da aynı çatı altında... Annem bütün sabah ağlamıştı.

Tabii ki mutluluk gözyaşları. Maggie ve Bryce'ın yıllardır konuşmadıklarını, aynı yerde bulunmak istemediklerini düşündüğümde, ailemin hissettiklerini düşününce içim burkuldu.

Sandalyeye kalkıp sürgülü kapıya doğru yürüdüm, birbirimize kızgın olduğumuz zamanlarda hissettiğim o sürekli suçluluk duygusuyla mücadele ediyordum.

Birkaç saniye boyunca, arka bahçeye boş boş baktım, dün çocukların bıraktığı ayak izlerinin gökyüzünden yavaşça yağan karla dolduğunu izledim. Komşunun evinden gelen bir hareket dikkatimi çekti ve şok içinde başımı kaldırdım.

Lily arka bahçede sırtüstü yatıyordu, kıpırdamıyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandım, kupamı tezgaha vurarak arka kapıya koştum ve botlarımı ve paltomu aldım. "Anne, ben

dışarıda olacağım," diye bağırdım. "Çocukların eşyalarını topladıklarından emin olur musun?"

Onun cevap vermesini beklemeden, kapıdan dışarı fırladım. Kalbim göğsümün içinde gürültüyle çarparken, yan bahçeden koşarak Scott ve Patty'nin bahçesine açılan kapıyı açtım.

Gürültülü yaklaşımıyla başını hafifçe kaldırdı, kaşlarını çatı. "Ne oldu?" diye sordu.

Aniden durdum, göğsüm inip kalkıyordu, nefes almaya çalışırken ağzımdan gözle görülür nefesler çıkıyordu. "Ne oldu? Sırt üstü yatıyorsun. Bayıldığını sandım."

Lily gözlerini kırptı. "Oh." Sonra başını geri yatırdı ve gökyüzüne baktı. "Hayır. Tamamen bilinçliyim, söz veriyorum."

Yer açılıp beni yutsa bile, üzülmezdim. Dudaklarımı yaladım, enseme ovuşturdum ve onun profiline baktım. Yüzünü kaplayan, kürkle süslenmiş siyah bir başlık vardı, saçları kenarlarından dışarı taşıyordu. Mavi renk, bembeyaz karın üzerinde her zamankinden daha parlak görünüyordu.

"Sen... sen iyi misin?" diye sessizce sordum. Yüksek sesli nefes alıp verme durmuştu, ama midem hala endişeden kıvrılıyordu.

Sonunda Lily gözlerini kırptı. Çenesi gerildi, sonra gevşedi. "Kar yağıyor," dedi sessizce. "Daha önce hiç kar yağdığını görmemiştim."

"Yani tam bir deneyim yaşamak istiyorsun, öyle mi?"

Dudaklarının kenarı kıvrıldı, ama sadece bir anlığına. "Sanırım. Hiç böyle uzandın mı? Sadece izlemek için?"

"Hayır. Ben, şey, öyle bir şey yaptığımı söyleyemem." Eldivenli elimle çenemi ovuşturdum ve düşündüm. "Belki çocukken."

Bir anlığına gözlerini kapattı. "Hatırlıyor musun?"

Kısaca, kimse izlemediğinden emin olmak için kaydırıcıya bir göz attım. Ya da daha sonra izlemek için telefonlarına kaydetmediklerinden. Şu an için kimse bizi fark etmemişti, bu yüzden birkaç adım yaklaştım, ceketimin cebinden şapkamı çıkardım ve kafama geçirdim. Lily'nin gözleri benim yönüme kaydı, sonra ben onun yanındaki karın üzerine oturduğumda tekrar gökyüzüne döndü.

Konuşmadık ve gökyüzüne bakarken kan basıncımın düştüğünü hissettim. Her şey beyazdı. Ağaçların ince dalları görüş alanımın kenarlarında görünüyordu, ama bunun dışında

her şey renksizdi. Düşen karlara odaklanmaya çalışmak neredeyse imkansızdı. Kar taneleri yüzüme düşüyordu, ama onları hemen silmedim.

Elleri karnının üzerindeydi, ben de onun pozunu taklit ettim ve bacaklarım donacak ve testislerim vücudumun içinde kalıcı olarak yerleşecek olsa da, bir süre onun yanında uzandım.

"Hiç böyle şeyler yapmaya zaman ayırmam," diye itiraf ettim. "Çoğu insan ayırmaz."

Başımı yana çevirip, ince çizgileriyle şekillenen profilini inceledim. Soğuktan yanakları ve burnunun ucu kızarmıştı. "Ama sen yapıyorsun?"

Lily hemen cevap vermedi. "Olması gerektiği kadar değil."

Etrafımızda hiçbir ses yoktu — dışarıda oynayan çocuklar, havlayan köpekler, sokakta arabalar yoktu.

"Ne görüyorsun?" diye fısıldayarak sordu.

Onu izlemekten boğazım kurumuştı, ama o bunu fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi. Bakışlarımı ondan ayırıp tekrar gökyüzüne çevirdim. Muhtemelen bunu şiirsel bir şekilde tarif etmenin bir yolu vardı, ama denediğimde her şey biraz yetersiz kalıyordu.

"Ben... Ben güzel sözler söylemekte pek iyi değilim," diye itiraf ettim. "Ama huzurlu hissettiriyor, sanırım."

Lily hafifçe mırıldandı, derin bir nefes alarak göğsünü genişletti.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Sen ne görüyorsun?"

Yüzü tamamen hareketsizdi ve beni duyduğundan emin değildim. Cevap vereceğinden de emin değildim. Ama sonra gözlerini kapattı ve kaşları çatılıp alt dudağı titremeye başlayana kadar bir sorun olduğunu anlamadım. Fiziksel olarak iyi olsa bile, Lily iyi değildi.

"Sihir," diye fısıldadı. Gözlerini açtı ve gözleri yaşlarla dolmuştu, ama tek bir damla bile akmadı. "Sihir görüyorum."

Elini kaldırdı ve birkaç kalın, kabarık kar tanesi eldivenine düştüğünde, eldivenini yüzüne yaklaştırdı. Onları incelediğini izlemek büyüleyiciydi ve bunu ne kadar çok istediğimi görmek beni paramparça etti.

Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim. Onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu bilmek istedim. Bunu düzeltmek istedim. Mümkünse ortadan kaldırmak istedim.

Eğer izin verseydin.

"Sanki gökyüzü parçalanıyor gibi," dedi. "Düşündüğünde korkutucu gelmiyor mu?"

"Sanırım."

"Ama öyle değil. Diğerlerinden kopan her parça, yanındakinden farklı. Bu inanılmaz değil mi?"

Yukarı baktım, karın büyüleyici inişini izledim. Haklıydı. Öyle görünüyordu. Yavaşça yüzümü ona çevirdim. "Çok güzel."

Hemen bir şey söylemedi ve bu benim için sorun değildi.

Kot pantolon giyip karın üzerine uzandığında donmanın ne kadar süreceğini merak ettim. Baldırlarım uyuşmuştu. Popom da öyle. O da tayt giydiği için durumu benden daha iyi olamazdı.

Ama o hareket edene kadar benim de hareket edemeyeceğimden oldukça emindim. "Burada olmana şaşırdım."

"Senin baygın olduğunu sanıyordum. Eğer dışarı çıkmasaydım, başa çıkmam gereken daha büyük sorunlarım olurdu."

"Ama değilim." Bana baktı. "Bilinçsiz." "Öyle görünüyor."

Bir süre sonra Lily döndü ve tekrar gökyüzüne baktı. "Ve sen hala buradasın."

Dudaklarım, onun görmediği alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bu, gitmemi istemenin bir yolu mu?"

Gözlerini kırptı. "Hayır."

Eldivenlerimi dudaklarıma götürdüm, ağzımı kapattım ve üfledim. Lily de aynı hareketi taklit etti ve parmaklarına sıcaklık ulaştığında küçük bir uğultu sesi çıkardı. "Bu çok hoş. Bu numaraları bilmiyordum."

"Hiç başka bir yerde üşüdün mü?"

"Böyle hiç olmadı." Parmaklarına tekrar üfledi. Giydikleri eldivenler siyahtı ve karda giymek için çok inceydi. Parmakları muhtemelen çoktan donmuştu. İç çekerek eldivenlerimi çıkardım ve karnına koydum.

"Bunları giy," dedim ona.

Bana baktı. "Peki ya sen?"

"Ben iyiyim." Ona hızlıca baktım. "Tabii bu egzersizin birkaç saat daha süreceğini öngörmüyorsan, o zaman ikimiz de hazırlıklı değiliz."

Lily sessizce parmaklarını benim daha büyük eldivenlerime soktu ve daha kalın, daha sıcak malzemeyle kaplandıklarında iç geçirdi.

Ceketinin cebinden telefonu çalmaya başladı ve o kadar ani bir hareketle doğruldu ki, neredeyse ben de sıçrayacaktım.

Dişleriyle eldivenlerimi çıkardı ve telefonu kulağına götürerek aramayı cevapladı. "Ben Lily."

Otururken, karşı tarafta kim olduğunu duyamadım, ama Lily'nin yüzünü görmek yeterliydi. Yanakları soldu, burun delikleri hafifçe genişledi, dinlerken gözlerini kırpmadan dinledi.

"Tamam," dedi. "Evet, mümkün olduğunca çabuk orada olacağım."

Bir anlığına, eli yavaşça kucağına inerken, ileriye doğru baktı. Başlığından düşen saçları, karın üzerinde ne kadar süre yattığından dolayı arkada biraz karışmıştı.

"O köpekten nefret ediyorum," diye fısıldadı, sesinde hafif bir titreme vardı. Kaşlarım düzleşti. "Ne oldu?"

İnanamayan bir kahkaha attı, sonra tekrar gökyüzüne baktı. "Ölüyor." Dudaklarını birbirine bastırdı ve çenesi titredi. "Ne pislik."

Nefesimi tuttum ve ona doğru eğildim. "Nerede o?"

"Dün gece geç saatlerde onu acil veterinere götürdüm. O... günlerdir işememişti. Yemiyordu. Su içmiyordu. Onu izlerken benim eve gidip dinlenmemi söylediler." Lily keskin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. "Tanrım," dedi, ağlamadan önce ağzını eliyle kapatarak hıçkırığını bastırmaya çalıştı.

Ona elimi sırtına koymam ya da onu herhangi bir şekilde teselli etmem gerekip gerekmediğini sorgulamaya vaktim olmadı, çünkü hızlı, sarsıntılı hareketlerle ayağa kalktı ve sırtından karlar düştü. Ona katıldım ve çökmemesi için yüzünü dikkatle izledim.

"Gitmeliyim," dedi titrek bir sesle. "Onlar... bana, söylemek istersem gelmem gerektiğini söylediler..."

Sonra yüzünü iki eliyle kapattı ve kendini toparlamak için derin, titrek nefesler aldı.

Yavaşça hareket ederek, ellerini yüzünden uzaklaştırmak için parmaklarını bileklerine doladım. "Seninle gelmeme izin ver," dedim yavaşça. "Sana yardım etmeme izin ver."

Lily'nin gözleri yaşlarla dolmuştu, ama gözyaşlarını tuttu, en ufak bir şaşkınlık ifadesiyle yüzümü incelerken gözlerini kırpmadan. "Neden?"

Böyle anlar çok sık yaşanmazdı. Aramızdaki hava bile, gökyüzünden parçalar halinde düşerken, kırılğan ve değerli hissettirirdi. Ona yalan söylemek bana iyi gelmiyordu. Ve ben de bunu istemiyordum.

"Çünkü orada olmak istiyorum."

Acil veteriner kliniğinin bekleme odası sessizdi. Köşede sadece bir çift daha vardı, telefonlarında izledikleri bir şeye gülüyorlardı. Oda temiz ve aydınlıktı, duvarlarda siyah beyaz kedi ve köpek fotoğrafları vardı. Altlarında eğri bir çizgi halinde boyanmış pençe izleri vardı.

Anneme neden haber vermeden gittiğimi anlatan bir mesaj attım ve o da Griffin ve Ruby'ye havaalanından geldiklerinde durumu açıklayacaklarına söz verdi. Dirseklerimi dizlerime dayadım, öne eğildim ve başımı ellerimin arasına aldım.

Yolda Lily sessiz kalmıştı.

Sadece sessiz değildi, gözleri yaşarmadan lobide beklememi istedi, gözleri yaşarmadan bir veteriner teknisyenini koridorda takip etti ve duvardaki plakette 5 rakamı yazılı parlak siyah bir kapının arkasında kayboldu.

Kendini kapatmıştı ve onu suçlayamazdım.

Rahatsızlık göğsümde bir çapa gibi oturuyordu, sanki içim iki farklı yöne çekiliyormuş gibi. Aramızda o odada bulunmamı gerektirecek hiçbir temel yoktu, ama orada olmak istemediğim için kendimi lanetliyordum.

Lily muayene odasına girdikten kısa bir süre sonra annem bir mesaj attı. Çocuklara söylemiş ve onlar üzölmüşlerdi, ama Griffin ve Ruby'nin geliş i yardımcı olmuştu. Misafir odasına yerleştirilmişlerdi ve annem akşam yemeğ i için pizza sipariş edecekti. Lily de katılmak isterse ona da yeterdi, dedi.

Kafamı salladım. Bir yük treni kadar ince.

Bir kapı açıldı ve başımı kaldırdım, ama kapıda kırmızı saçlı bir kadın, tasmalı siyah-beyaz bir köpek yavrusunu kucaklıyordu. Omuzlarım düştü ve beklerken bir elimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım. Sabır, böyle anlarda benim güçlü yanım değildi.

Hiçbir şey yapmamak daha da kötüydü.

Ama bazen hiçbir şey yapmamak, birisi için yapabileceğiniz en iyi şeydi. Orada olmak bir şey yapmaktı. Beklemek anlamına gelse bile. Tek kelime etmemesi tamamen normal olsa bile.

Başka bir kapı açıldı. Yumuşak sesler kulağıma ulaştı.

5 numaralı kapıydı.

Yavaşça ayağ a kalktım ve onun odadan çıkmasını bekledim. Veteriner teknisyeni önce çıktı, gözleri yere bakıyordu. Lily onun arkasında duruyordu, yüzü solgundu ve paltosunu ellerinde sıkıca tutuyordu. Gözlerini kaldırdığında, o kadar boş, o kadar dayanılmaz derecede kırılğan görünüyordu ki, göğsüm sızladı.

"Hey," dedim yumuşak bir sesle. "Gitmeye hazır mısın?"

Lily saçlarını kulaklarının arkasına attı, dikkati resepsiyona kaydı. "Ödeme yapmam lazım."

"Ben ödedim," dedim. "Gerekenden fazla kalmanı istemedim."

Boğazı yutkunmak için çalıştı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Yüzüme baktığında - o kadar kaybolmuş, o kadar yıkılmış görünüyordu ki - neredeyse onu kollarıma çekmek gibi gerçekten aptalca bir şey yapacaktım. Ama hiçbir şey yapmamak... Yapamadım.

Elimi omzuna koydum ve sıktım. Parmaklarımın altında saçları ipeksi ve pürüzsüzdü. Lily gözlerini kapattı ve yanımdan geçti, elim yanıma düştü.

Bir veteriner teknisyeni elinde bir çanta ile köşeyi döndü. "Alın. Bunları odadan almayı unutmuş."

Omzumun üzerinden hızlıca bir bakış attım ve onun çoktan gittiğini anladım. Lily çoktan otoparka gitmişti, kollarını sıkıca kavuşturmuş, benim kamyonetime doğru büyük adımlarla yürüyordu. Çalışana küçük bir gülümseme attım. "Nedir bu?"

"Köpeğin tasmaı ve dün gece geldiğinde onu sardığı battaniye. Çok sevdiği belli, geri isteyebilir diye düşünüm."

"Teşekkürler." Çantayı kolumun altına sıkıştırdım ve iç geçirdim. "Yapmamız gereken başka bir şey var mı?"

Kafasını salladı. "Her şeyi biz hallederiz. Kremasyondan sonra külleri istemedi, yani yapacak başka bir şey kalmadı."

"Tamam. Tekrar teşekkürler."

"İyi günler, Koç." Utangaç bir gülümsemeyle.

Lily kamyonetin dışında bekliyordu ve yüzündeki kaybolmuş ifade yok olmuştu. Onun yerine stoik bir ifade vardı. Çenesini kaldırmış, kar yağmasına ve rüzgârın şiddetli esmesine rağmen hâlâ o paltoyu elinde tutuyordu.

Tek kelime etmeden çantayı uzattım ve yüzünü dikkatle izledim. Bir anlığına çantaya baktı, sonra elinden aldı. Kamyonetin kilidini açtım ve kapısını açtım. Kapının kenarındaki elime baktı, derin bir nefes alarak göğsünü kaldırıp indirdi, sonra koltuğu tutup yolcu koltuğuna oturdu.

O içeri girince, kapıyı kapattım ve hızla sürücü tarafına geçtim.

Eve giderken sessizdi, ama geçen seferin aksine pencereden dışarı bakmıyordu.

Lily bana bakıyordu.

O bakışın ağırlığı altında kıpırdanmak yerine, bileğimi direksiyonun üstüne koyup onun bakmasına izin verdim.

En azından bir süreliğine.

Kırmızı ışıktı, kaşıımı kaldırarak yana doğru baktım. "Soracak bir şeyin var mı, yoksa her durduğumda bakışma yarışması mı yapacağız?"

"Sana soru sormaya hazır olduğumdan emin değilim," dedi, bacağını göğsüne çekip kolunu etrafına dolayarak. Ben kamyonete binmeden önce botlarını çıkarmıştı. "Zaten hiçbir zaman cevap vermiyorsun."

"Hımm," dedim. "Bu, ilişkimizin teması gibi görünüyor, değil mi?"

"Bazılarına

cevap

veriyorum."

"Hepsine değil."

"Hayır, o zaman ne eğlencesi kalır ki? Gizem ortadan kalktığında, travmatik anlarda benim kişisel şoförüm olmayı bırakırsın, o zaman ben ne yaparım?"

Lily benimle şakalaşmak onu daha iyi hissettiriyorsa, bütün gece bunu yapardım.

"Kendi başına araba kullanacağını tahmin ediyordum," diye sakın bir şekilde cevap verdim. "Benim seninle gelmeme gerek yoktu. Sen halledebilirdin."

Bir an sessiz kaldı, sonra nihayet, mahallemize yaklaşırken bakışlarını ön camdan ayırdı. "Evet, ama personele kötü davranırdım," dedi sessizce. "Sen nazıktın, bence."

"Hayır, olmazdın."

Başını bana doğru çevirdi. "Nereden biliyorsun?"

Önümdeki ışık sarıya döndü ve geçebilirdim ama kamyoneti yavaşça durdurdum, sonra dönüp onun gözlerine baktım. "Söylediğin kadar kötü biri değilsin. Ve ben orada olmasaydım, kibar davranırdın. Hatta nazık bile olurdun. Ve içimden bir his, seni beklemeseydim, aslında nefret etmediğin o huysuz küçük canavarın için sonunda gözyaşı dökcektin diyor."

Lily dudaklarını dişlerinin arasına aldı ve parmaklarını sıkıca tuttuğu için eklemeleri beyazlaşan kucağına baktı. "Sen beni tanıımıyorsun," diye fısıldadı.

"Evet, ama bunu değiştirmek isterim," dedim rahatça.

Çenesi gevşedi ve şok olmuş bir kahkaha attı. "Yani bu ne? Karmaşık bir baştan çıkarma tekniği mi? Kaderin bitkisinin altında beni öpmeme hayır diyorsun, ama acil veterinerde ilk randevunun işi bitireceğini mi sanıyorsun?"

Hafifçe eğildim, dirseğim aramızdaki konsola dayandı. Birkaç santim daha yaklaşıyordım kollarımız birbirine değecekti. "Bence ben bunu mu yapıyorum, Lily?" Gözlerine baktım. "Gerçekten mi?"

Gözleri benimkilerle buluştu ve sonunda başını salladı.

Bir süre sonra koltuğuma geri döndüm ve ışık yeşile dönünce gaza bastım. "Bazen insanların gizli amaçları olmaz. Yardım etmek istedikleri için yardım ederler. Birini tanımak, hiç tanımamaktan daha iyi olduğu için tanırırlar."

"Sen de öyle misin?"

Burnumdan nefes aldım ve nefes verirken ona hızlıca baktım. "Evet. Öyleyim."

"Hmm."

Onun sesindeki şüphe, beni gülümsemekten alıkoydu. Bu konuda, bizim hakkımızda hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Ve ben bunu umursamayı başaramıyordum.

Sokağımıza son dönüşü yaparken, Scott ve Patty'nin evinin ön verandasında bekleyen çocukları gördüm ve Lily'nin tepkisini ölçmek için ona baktım.

Kısa süreliğine sohbetimizin havasını değiştiren hafiflik çoktan kaybolmuştu, muhtemelen bu, onun içinde gerçekten olanlara karşı zayıf bir savunma mekanizması olduğu içindi.

"Neredeyse eve vardığımızı nasıl bildiler?" diye sessizce sordu.

"Maggie telefonumu takip etmeyi biliyor." Dudakları gülümsemeye kıvrıldı, ama gülümseme çabucak kayboldu. Boğazımı temizledim ve onun evinin garaj yoluna dönmeden önce hızımı yavaşlattım. "Onlara gitmelerini söylememi ister misin?"

Hemen başını salladı. "Sorun değil." Bana hızlıca bir bakış attı. "Bu berbat randevuda kapımı sen mi açacaksın, yoksa kendim açabilir miyim?"

Göğsümün altında sevgi o kadar hızlı kabardı ki, neredeyse nefesim kesilecekti. "Kendin açabilirsin." Kamyonu durdururken bir an durdum. "Bu seferlik."

Lily bir şeyler mırıldandı ama ben duymadım. Muhtemelen böylesi daha iyiydi.

Çocuklar yalnızdı ve bunun için anneme teşekkür etmem gerektiğini hissettim. Lily'nin şu anda kalabalığı idare etmesi imkansızdı. Ama yanılıyor olabileceğimi düşünerek, kamyonetten inmeden önce koluna elimi koydum.

"İstersen, bu akşam yemeğe gelebilirsin. Sadece ... pizza. Özel bir şey yok. Kardeşim ve nişanlısı da burada; yarın çocukları uzun bir hafta sonu için Colorado'ya götürecekler, ama senin de katılmana bir şey demezler."

Gözleri yine yüzünde kocaman açılmıştı, sanki teklifimi nasıl değerlendireceğini bilemiyormuş gibi. Yavaşça nefes aldı, bakışları kısa bir süre Maggie ve Bryce'ın ön kapının yanında durdukları yere kaydı, ikisi de ellerinde bir şeyler tutuyorlardı. Yüzü yumuşadı. "Ailenle vakit geçirmenin tadını çıkar," dedi onlara bakarak. "Zaten doğrudan yatağa gideceğim. Yorgunum."

"Tamam."

Lily tek kelime etmeden kamyonetten indi ve battaniye ile tasmanın bulunduğu çantayı yerde bıraktığını fark ettim. İç çekerek çantayı tekrar aldım ve kamyonetten indim.

Bryce ve Maggie ona dikkatlice yaklaştılar ve gözlerini gördüğümde kalbim ikiye bölündü. Maggie zaten ağlıyordu ve elini burnunun altına götürdü, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu.

Bryce kendini tutmaya çalışıyordu, dudakları sıkı bir çizgi halindeyken Lily'ye bir kağıt parçası uzattı. "Ben... ben aslında sanatçı değilim. Ama sana bir şey yapmak istedim." Lily kağıdı incelerken çenesi titriyordu. "O iyi bir köpekti. Ben... onun öldüğü için gerçekten üzgünüm."

Lily, Bryce'ın yüzünü avuçlarıyla kavradı ve onun boyuna yaklaşmak için eğildi. "Bu mükemmel, teşekkür ederim." Gözleri yine kızararak onu sıkıca kucakladı. Bryce sessizce hıçkırdı ve Lily geri çekildiğinde hemen kollarıma döndü.

O ağlarken ben de onun başını öptüm.

Maggie, yanaklarından gözyaşları akarken hafifçe yanmış bir tabak kurabiye uzattı. "Onları biraz yaktım. Ama kimsenin bana yardım etmesini istemedim, çünkü seni mutlu edecek bir şey yapmak istedim." Sözleri arasında hıçkırıklar çıktı. "Ve zamanlayıcıyı kurmayı unuttum, sonra Larry'yi ve

o bir keresinde elimi yaladığını ve senin onun genelde böyle bir şey yapmadığını söylediğini düşündüm."

"Yapmadı," diye titrek bir sesle fısıldadı. "O pek çok insanı sevmezdi, inan bana."

Maggie'nin gülümsemesi titriyordu ve gözyaşları çenesinden damlıyordu. "Ama sence beni gerçekten sever miydi?"

"Evet," dedi Lily içtenlikle.

Maggie'nin yüzü buruştu ve Lily'nin beline sarılarak ona sarıldı. Maggie ağlarken, ben Lily'nin yüzünü izledim. Çenesini Maggie'nin başının üstüne koymuş, gözleri kapalı ve nefes alış yavaş ve düzenliydi. Burnundan nefes alıp, ağzından nefes veriyordu. Tekrar tekrar.

MCL ve ACL bağlarımı yırttıktan sonra beni sedyeye bağladıklarını hatırladım. Acı dayanılmazdı ve kendime sadece nefes almaya odaklanmama izin verdim. Beni izleyen insanlara değil. Bu korkunç ana kilitlenmiş gözlere değil. Gelecek için ne anlama geldiğine değil.

İçime kapanmış, tek bir duygu kırıntısının bile görünmesine izin vermemiştim. *Bunun zamanı sonra gelir*, demiştim kendime. Ve şimdi Lily'nin yüzünde gördüğüm şey, o zaman hissettiğim şeydi.

Anlaşılmaz derecede disiplin.

Maggie geri çekildi ve yüzünü sildi. Lily ona küçük bir gülümseme attı ve kurabiye tabağını uzattı. "Teşekkürler. Sanırım bu benim akşam yemeğim olacak."

"Bu pek sağlıklı değil," dedi Maggie, kalın ve sulu bir sesle. Lily gülümsedi. "Hayır. Ama sanırım yapabileceğim tek şey bu."

Maggie'nin saçlarını okşadım. "Neden ikiniz eve dönmüyorsunuz, tamam mı?"

"Teşekkürler," dedi Lily onlara. Sonra bana baktı. "Hepinize. Ben yapamam..." Sesi kesildi, çenesi gerildi ve bir an için garaj yoluna baktı. "Teşekkürler."

Çocuklar ona bir kez daha sarıldılar ve eve döndüler.

Çantayı uzattım ve Lily'nin omuzları çöktü. Çantayı alırken parmakları benimkine değdi, sonra dönüp uzaklaştı.

"Bu doğru gelmiyor," dedim, onun donakaldığını izlerken.

"Ne yok ki?" diye sordu, omzunun üzerinden gözlerimi arayarak.

"Ŗu anda seni yalnız bırakmak."

Sesime başka bir Ŗey daha karıştı. İstediğimden daha fazlası. İzin vermem gerekenden daha fazlası.

Lily bunu duymuşsa da, yorum yapmadı ve belki de en iyisi buydu.

"Sorun değil," dedi. "Yalnız kalmaya alışkınım."

Sonra dönüp eve girdi. Ben olduğum yerde kalakaldım, sonra gökyüzüne baktım ve bir an için sadece kar yağışını izledim.

Yirmi Birinci Bölüm

BARRETT

Artık pizza kaldırılmıştı; annem, babam ve Ruby kanepede oturmuş, meteorologun dramatik kol hareketlerini izliyorlardı — ertesi gün çocuklarla yola çıkmaya hazırlandıkları sırada, göl etkisi sistemi yaklaşıyordu — kardeşim ve ben ise Scrabble savaşına dalmıştık, masum çocuklarım da isteksizce bu savaşa katılmışlardı.

Maggie ve ben başlarımızı birbirine yaklaştırdık, böylece Bryce ve Griffin duyamayacaktı.

"Bir fikrim var," diye fısıldadı, rakiplerimizin son hamlesini, kurnazca yerleştirilmiş bir *su tavuğunu* işaret ederek.

Bu hamlenin geçerliliği sorgulanmıştı ve kardeşim, hamle geçerli sayıldığında kendini beğenmiş bir gülümseme attı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum ona.

Maggie, karo tutucumuzdaki *q* harfini, ardından *t* harfini tıklattı.

Ona hoşnutsuz bir bakış attım. "Prensip olarak, bunu kullanabileceğimden emin değilim."

Kıkırdadı, sonra amcası eğilip dinliyormuş gibi yapınca ona alaycı bir bakış attı. Elini kulağıma koydu. "Kazanmak istiyor musun, istemiyor musun?" diye fısıldadı. Elini çektiğinde, gözleri anlamlı bir şekilde büyüdü.

İstiyordum.

Gerçekten istiyordum.

"Tamam," diye fısıldadım. Maggie sırtıarak geriye yaslandı ve ben onu masanın altında dürttüm. "Poker surat," diye talimat verdim.

Yüzündeki ifade hemen düzeldi ve Bryce ile Griffin'in bir sonraki hamlesini sabırla bekledik. *Su tavuğuna* dokunmadıkları sürece kazanacaktık.

Ayrıca büyük bir utanç yaşayacaktım, ama kazanacaktık.

Akşam yemeği iyiydi. Annemler, Ruby ve çocuklar da katıldıkları için kardeşimle pek konuşma fırsatımız olmadı. Kesinlikle baş başa kalamadık.

Fayansları yerleştirmeden önce tahtaya tekrar baktım, sonra iki dakika küçük kardeşimden yukarıya doğru baktım.

O meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı ve ben de insanların bizi nasıl karıştırdıklarını merak etmeden edemedim. Bana göre o çok farklı görünüyordu. Çenesinin eğiminde çok küçük bir fark vardı. Gözlerinin şekli de farklıydı. Griffin her zaman tıraş olması gerekiyordu ve bugün de farklı değildi; çenesindeki koyu renkli sakalları benimkinden daha kalındı.

Elimi çeneme götürdüm. İki gündür tıraş olmamıştım ve sanırım ona biraz daha benziyor olabilirdim. Son on yılda ilişkimiz ne kadar gergin olsa da, kardeşimin şu anki halindeki değışikliği görmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Daha mutluydu. Daha rahattı. İnkâr edilemez bir şekilde yerleşmişti.

Akşam boyunca, Ruby'nin yanına dönmüş, minyon kadını kolunun altına almış, kimse bakmıyorken eğilip onu öpmüştü. Hayatında ilk kez, huzursuz, vahşi kardeşim huzur bulmuştu.

Onları birlikte izledikçe kıskançlık içime işliyordu. Aslında onun Ruby ile olan ilişkisini kıskanmıyordum. Onun bu duyguyu tatmış olmasını kıskanıyordum. Her anlamda bir ortaklık. Ne kadar farklı olsalar da – ve tanrım, ne kadar da farklıydılar – birbirlerine çok yakışıyorlardı.

Kıskançlık, onun için duyduğum mutluluğu gölgelemedi. Tek istediğim Griffin'in mutlu olduğunu görmektir, bunu nasıl başaracağımı hiç bilmesem de.

Sanırım bu, en büyük kardeşin lanetiydi. Bu lanet, hayatımızın geri kalanında oynadığımız her oyunda onu yenme ihtiyacıyla el ele gidiyordu.

Griffin oğluma bir şey söyledi, o da başını salladı ve öne eğilerek taşları aldı. Maggie ve ben nefesimizi tuttuk, o tahtanın başka bir yerine farklı bir kelime oluştururken yavaşça nefes verdik. Taşları saydı.

"On yedi puan," dedi Bryce.

Griffin bunu yazdı, sonra bana bir bakış attı. "Kaybedeceksin. Şimdiden yenilgi konuşmanı hazırlamaya başlasan iyi olur."

Maggie'ye hafifçe dirsek attım ve o mutlu bir şekilde iç geçirdi. "Oku ve ağla," dedi, *q harfini* üçlü kelime puanına, *t harfini* ise *waterhen* kelimesinin *a harfinin* altına yerleştirdi.

Bryce'ın ağzı açık kaldı.

Griffin burnunu kırıştırdı. "Bu bir kelime değil." "Evet, öyle," dedim kararlı bir şekilde. "Güven bana."

Tahtayı işaret etti. "Bu bir kelime değil." Sandalyesinde dönerek nişanlısına işaret etti. "Ruby Tate, gel şuna bir bak..." Durdu, çocuklara baktı. "Kahretsin," diye bitirdi. "Hile yapıyor."

Kız gözlerini devirdi ama koltuktan kalkıp, tahtaya bakarken kollarını onun omuzlarına doladı. "Bu bir kelime," diye onayladı.

"Ne? Nasıl?"

Maggie ellerini birleştirip gülümsedi. "Bu, adını bilmediğimiz bir çalıdaki yaprak. Git bak."

Gözümü kırpmadan önce Griffin sandalyesinden kalkmıştı. "Yapamayacağımı mı sanıyorsun?"

Bryce, pes etme."

Oğlum iç geçirdi. "Bu sadece bir kelime, Griffin amca. Boş ver gitsin."

"Olmaz," diye bağırdı kardeşim. Sesi çalışma odasından geliyordu, ben de ellerimi ceplerime sokup onu takip ettim. Masama oturmuş ve bilgisayarımı çalıştırmıştı.

Panik göğsümü soğuttu. "Neden telefonundan bakmıyorsun?"

"Yatak odasında," dedi, ben bilgisayarı almaya çalıştığımda bana tuhaf bir şekilde bakarak. "Gördün mü? Seni aldatıyorsun, biliyordum."

"Bilgisayarımı ver." En korkutucu koç sesimi kullandım ve Griffin gözlerini devirdi. Tekrar öne atıldım.

O ise bilgisayarı ulaşamayacağım bir yerde tuttu. "Bu tıpkı lisedeyken, babama antrenmanda bir oyun göstermeye çalıştığımda, senin kötü görünmene neden olacağı için bunu istemediğin zamanki gibi."

"Büyü artık," diye bağırdım. "O olay milyon yıl önceydi. Bilgisayarımı ver."

Ruby arkamda belirdi. "Burada neler oluyor?" "Bana bilgisayarımı vermiyor," dedim kısaca.

Griffin bilgisayarı başının üzerinde tuttu. "Hile yapmadığını kanıtlamama izin vermiyor."

Yüzü şoktan donmuş bir halde ikimizi sırayla baktı. "Kaç yaşındasınız siz?"

"O başlattı," dedik aynı anda.

Elini uzattı. "Griffin, onu bana ver."

O alaycı bir şekilde güldü ama nişanlısının dediğini yaptı. Eli fare pedinin üzerinde kayarken ekran canlandı ve gözleri fark edilmeyecek şekilde kısıldı. Kelimeler kafasına yerleştiğinde bakışları benim yönüme çevrildi.

Çenemi sıkıp elimi uzattım.

"Tamam," dedi kibarca, sonra bana uzatmaya çalıştı.

Griffin önce aldı.

"Seni pislik," diye mırıldandım. "Sözümü geri alıyorum. Bu gece burada uyuyamazsın."

"Çok geç," dedi dalgın bir şekilde, ekranı kendi yönüne çevirerek. "*Bir kadınla nasıl flört edilir,*" diye okudu. Gözleri benimkilere kaydı ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Google'da mı aradın? Bunu *Google'da* mı *aramak* zorunda kaldın?"

"Lanet bilgisayarımı ver," dedim ve onu elinden kaptım.

Griffin eğildi, ellerini dizlerine koydu ve güldü. Yanaklarım kızarmıştı, şüphesiz, ve kibar Ruby bile bana özür diler gibi baktı.

"Griffin, kes sesini," dedi ve omzuna bir şaplak attı.

Kardeşimin kahkahası azaldı ve nişanlısı ona keskin bir bakış attığında ellerini kaldırdı. "Üzgünüm. Ben sadece... Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Artık uslu olacak mısın?" diye sordu.

"Evet," diye söz verdi, sonra parmağıyla kızın çenesini kaldırdı ve ona yumuşak bir öpücük verdi. "Artık geri dönüp hava durumu hakkında felaket senaryoları yazabilirsin."

"Felaket senaryosu değil," dedi kızgın bir şekilde. "Sadece kar yağmadan uçağımıza yetişmek istiyorum, tamam mı? 45 santim kadar yağacak diyorlar."

"Sadece 45 santim mi?" diye alay etti. "Sanki hiç uğraşmıyormuş gibi."

Ruby gözlerini devirdi ve aile odasına geri döndü. Yorgun bir iç çekişle kanepeye çöktüm ve kapalı dizüstü bilgisayarını yanıma koydum. Kardeşim masaya geri döndü, henüz göz teması kurmak istemediğim için duyduğum tek ses sandalyemin gıcirtısıydı.

"Git buradan," dedim
ona. "Hayır. Bu çok
eğlenceli."

Gözlerimi açtım ve ona sert bir bakış attım. "Bunun neresinin eğlenceli olduğunu anlamıyorum."

Griffin'in yüzü alışılmadık bir şekilde ciddileşti. "Ondan hoşlanıyorsun. Komşudan."

"Şimdi bana ilişki tavsiyesi mi vereceksin?"

Omuzlarını silkti, ellerini karnının üzerinde birleştirdi ve bacaklarını önüne uzattı. "Neden bunu araştırma ihtiyacı hissettin? Daha önce evlenmemiş değilsin ki."

"Rachel ile olan ilişkimizin pek bir önemi olduğunu sanmıyorum," diye dürüstçe cevap verdim. Bu, yüksek sesle söylemekten nefret ettiğim bir şeydi. "Onunla hiç flört etmek zorunda kalmadım, bu kesin."

Oda sessizliğe büründü. Kardeşimle bir an birbirimize baktık.

"Onun hakkında konuşmaya hazır mıyız?" diye
sordu sonunda. Ben yüzümü buruşturdum. O da
öyle yaptı.

"Hayır," diye cevap verdim.

"O zaman Lily ile durum ne? Neden buna ihtiyacın olduğunu hissediyorsun?"

" diye sordu, bilgisayarı işaret ederek.

Bir anlığına ona baktım ve düşüncelerimi basit, mantıklı bir şeye dönüştürmeye çalıştım, ta ki bunun mümkün olmayabileceği sonucuna varana kadar.

"Bir filmi izlerken, onu parçalara ayırıp her açıdan inceleyene kadar analiz ettiğinizde nasıl hissettiğinizi bilir misiniz?"

O başını salladı.

Boynumu çatırdayana kadar çevirdim. "Onu bir türlü anlayamıyorum. Onu çözemiyorum. Bazen benden nefret ettiğini düşünüyorum. Bazen beni sinirlendirmek için elinden geleni yapıyor gibi görünüyor. Çoğu zaman benden daha huysuz," dedim. Griffin'in gözleri, sanki bu hayal bile edilemez bir şeymiş gibi, dramatik bir şekilde büyüdü. Ben de gözlerimi devirdim ve o

küçük bir gülümseme belirdi. "Ama çocuklarla çok iyi anlaşıyor. Onda bir şey var. Ve ben sadece daha fazlasını bilmek istiyorum."

Çenesini ovuşturdu ve omuz silkti. "O zaman ona çıkma teklif et. Zor bir şey değil." "Bir ay sonra ayrılacak, Griffin." Bunu söylemek bile midemi rahatsız etti. "Onun işi bu. Taşınıyor. Gidiyor. Sabit bir evi yok. Hayatı böyle."

"Siktir," diye mırıldandı. "Bu işleri karmaşıklştırıyor."

"Onu bir randevuya çıkarmak istediğim için bunu bırakmasını isteyemem."

Griffin'in yüzünde bir ifade belirdi. Anlayamadığım bir ifade. Biraz kendini beğenmiş. Biraz sevgi dolu. Ve bu da bana onun yüzüne yumruk atma isteği uyandırdı.

"Ne?" diye bağırdım.

"Aşık oldun," dedi bilmiş bir şekilde.

"Hayır, olmadım."

"Öyle." Sırtını gerdi ve inleyerek, sanki benimmiş gibi masamın sandalyesine oturdu. "Bu belirtileri Ruby ile ilk çıkmaya başladığım zamanlardan tanıyorum. O zamanlar bizim çıktığımızı bilmiyordu, ama benim varlığımın onu etkilemesi çok uzun sürmedi."

"Evet, bunu her gün yaptığını tahmin edebiliyorum. Hiç özlemedim." "Evet, özledin." Öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı

"Birine aşık olmak erkekliğini kaybetmek değildir. Onu deli gibi sevebilirsin. Onun dünyanın en güzel kadını olduğunu düşünebilirsin. Onun elini tutmak için can atabilirsin, çünkü o el gördüğün en güzel eldir. Onunla ciddi, huysuz bebekler yapmak isteyebilirsin, ama aynı zamanda onu sikmek de isteyebilirsin, çünkü o çok seksi ve seni deli ediyor."

Gözlerimi kapattım. "Konuşmayı kes. Bunu yapamam."

Griffin hafifçe güldü. "Her zamanki gibi, kardeşim, her şeyi fazla düşünüyorsun. Ondan sevdiği hayatı bırakmasını istemen gerekmez. Ama yine de bana anlattığın tüm o şeyleri ona gösterebilirsin. Ya biri ya da diğeri diye bir şey yok."

"Öyle değil mi?" diye ciddi bir şekilde sordum. "Ben... Ben geçici ilişkiler yaşamam. Ben öyle biri değilim. Sen öyleysen sorun değil"—bana sert bir bakış attığında durakladım ve teslimiyetle ellerimi kaldırdım—"ya da Ruby'den önce öyleydin. Lily'nin nasıl biri olduğunu bilmiyorum. Ama

birinin kök salmak istemediğini biliyorsam, başımızın üzerinde bir kum saati olduğunu ve lanet kumun yarısının çoktan bittiğini bilerek nasıl bir şeye başlayabilirim?"

"Zamanın var," dedi, alışılmadık bir ciddiyetle. "O gidip bir daha dönmeyeceğini söyleyene kadar, zamanın var."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Her şeyi mahvedeceğim gibi hissediyorum," diye itiraf ettim. Sesim biraz gergin, biraz boğuk çıkıyordu, sanki görünmez bir el boğazımı sıkıp kelimelerin dışarı çıkmasını engelliyordu.

Griffin'in kaşları yavaşça kalktı. "Bunu söylemek nasıl bir duygu?"

"Korkunç."

Bunu daha önce hiç söylememiştim. Hiç hissetmemiştim bile. Kariyerim çöktüğünde bile, bundan sonra ne yapacağımdan emindim. Bu eminlik benim yol göstericilerimden biriydi.

Geriye dönüp baktığımda, bir şeyden emin olmanın her zaman doğru olduğu anlamına geldiğini düşünerek kendimi kandırmış olabileceğimi fark ettim. Bunun en büyük örneklerinden biri karşımda oturuyordu.

Kardeşimin gözlerine baktım. "Sana o şekilde bakmaya çalışmamalıydım. Ya da sana ne yapman gerektiğini söylemeye çalışmamalıydım. Bunun için özür dilerim."

Griffin özür dilemenin nasıl bir his olduğunu sormadı. Cevabım, geçen sefer sorduğunda verdiğim cevaptan farklı olurdu. Çünkü bu, sanki görünmez bir düğüm boğazımda takılı kalmış ve sonunda çözülüp kaybolmuş gibi, büyük bir rahatlama hissi verdi.

"Sorun değil," dedi. "Seni affediyorum." Sonra derin bir nefes aldı. "Ve bana iyi tavsiyelerde bulunduğunda dinlemediğim için özür dilerim. Ve... basına senin sıkıcı olduğunu söylediğim için... ve söylediğim diğer tüm saçmalıklar için."

Acı bir gülümsemeyle, "Affettim. Ben sıkıcı *biriyim*, o yüzden o kadar da kırııcı değildi," dedim.

"Dinle," dedi, başını onun evine doğru eğerek, "bugün onun yanındaydın, değil mi? Bu önemli. Ortaya çık. Nasıl davranman *gerektiği* konusunda çekingen davranma. Senin sorunun bu, Barrett.

Rachel'a evlenme teklif ettin çünkü öyle yapman gerektiğini düşündün, onu sevdiğin için değil. O sefil bir yılan olmasına rağmen onunla evli kaldın, çünkü öyle yapman gerektiğini düşündün.

"Herhangi bir ilişkiye başlarken uygulanacak kurallar listesi yoktur, çünkü herkes farklıdır. Ondan hoşlanıyor musun? O zaman öyle davran. Onu gülümsetecek güzel şeyler yap. Hoşuna gitmezse, eminim sana söyler. Eğer ikiniz başından beri birbirinize sataşıyorsanız, sakın durmayın. Ruby onu kızdırmamdan çok hoşlanıyor."

"Gerçekten mi?"

"Bunu yüzüme söylemek ister misin, Griffin King?" Ruby mutfaktan seslendi.

Kardeşim güldü. Ben de güldüm. Ve bu iyi geldi.

"Ne zaman bu kadar akıllı oldun?" Bir süre sessiz kaldıktan sonra ona sordum.

O, sandalyeme yaslanarak ellerini başının arkasında birleştirip kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Muhtemelen senin inatçı bir pislik olmayı bıraktığın zamanlarda."

Gülümsedim ve başımı salladım. "Olabilir. Ama Scrabble'da hile yapmadım."

"Son nefesimi verirken bile bunu kanıtlayacağım," dedi. Yine dizüstü bilgisayarımı almaya çalıştı.

Onun bacağına tekme attım.

Yirmi İkinci Bölüm

LILY

Kıyamet kopmak üzereyken, marketteki herkes çok sakin görünüyordu.

Ekmek raflarının boşalmasına, su bulunmamasına, malzemeler için bağırışıp kavga edilmesine hazırlıklıydım. Eyalet çapında bozulmaz gıda maddelerinde kıtlık yaşanacaktı. Hatta fıstık ezmesi görürsem birini itip kakmak için kendimi hazırlamıştım. Ama kuyruk yoktu. Son konserve fasulye için kavga eden yoktu.

Herkes normal davranıyordu.

Bu insanların nesi vardı? Her an 5 metreye varan kar yağmasına hazırlıklı mıydılar? Ağzımı ceketimin fermuarlı yakasına gömdüm çünkü, yemin ederim, bu felaketin bize doğru geldiğini duyduğumdan beri ısınamıyordum.

"Hepsi bu kadar mı, tatlım?" diye sordu kasiyer, konveyör bandındaki ürünlere belirgin bir şaşkınlıkla bakarak.

Ne? Daha önce hiç *göl etkisi* için alışveriş yapmamış mıydı?

"Sanırım." Alt dudağımı ısırdım. "Sence daha fazlasına ihtiyacım var mı?"

Kalem kadar ince kaşları yukarı kalktı ve sessizce "Uh, hayır?" dedi. Sonra kendini topladı. "Kaç kişiye yemek yapacaksın?"

Çenem biraz kalktı. "Sadece ben."

Gözleri büyüdü, gülmesini bastırmaya çalışırken ağzı titredi ve ben alışveriş arabamı onun yargılayıcı küçük yüzüne fırlatmak istedim.

"Bence bir sorun olmaz," dedi dikkatlice. "Önümüzdeki bir ay boyunca."

Gözlerimi devirdim. "Her neyse. Daha önce hiç kar fırtınası yaşamadım."

Ürünleri taradı ve sıkılmış görünen bir gence doğru itti, genç de onları görmeden poşetlere koydu. O beni yargılamıyordu.

Sonra ürünleri kağıt poşetlere koyarken gözlerini kırıştırdı, açıkça bir düzen gördü. Ve bana tuhaf bir bakış attı.

Dudaklarımı büktüm ve inatla çenemi sıkarak, yanakları pembeye dönene kadar ona bakarak pes etmesini bekledim.

O, eşyalarımı arabama götürmek için küçük arabasına yüklemeye başlamadan hemen önce, elimi kaldırdım. "Onları arabama geri koyun. Ben yaparım."

"Emin misiniz?" diye sordu, uzun boylu ve uzun bacaklı olmasına rağmen sesi tiz ve yüksekti.

"Evet. Yine de teşekkürler."

Omuz silkti ve isteğimi yerine getirmek için arabamı tezgahın arkasına çekti. Huzursuzca yerimde kıpırdanarak botlarıma baktım, sonra sıradaki kişiye göz attım. Arkamdaki yaşlı kadın da benim eşyalarımı izliyordu. Sepetinde sadece birkaç kutu çorba ve bir paket kahve vardı.

Harika. Yaşlılar bile paniklemiyordu.

Kadın bana toplam tutarı söylediğinde yanaklarım kızardı.

Genç son market ürünlerini poşetlere koyarken, ben de sıkı bir gülümsemeyle kartımı kasiyere uzattım. Elimde fişle, başımı eğik tutarak arabayı arabaya doğru ittim, park yerinin yüzeyinde biriken karla karışık yağmur, hızlı kaçışımı engellediğinde hızımı yavaşlattım.

"Ugh," dedim ve SUV'umun arkasındaki bagaj kapağını açmak için düğmeye bastım. Alışverişlerimi yükleyip güvenli bir şekilde yerleştirdikten sonra, Bay Cırtlak Ses'e acıyarak arabayı içeri geri götürmeye karar verdim. Karın büyüğü bugün pek de büyüğü değildi ve alışveriş yaparken arabaya düşen her lanet kar tanesine öfkeyle baktım. Muhtemelen karları temizlemek için özel bir alet vardı, ama öyle bir aletim olsa bile, o boktan havada bir dakika daha kalamazdım. Bunun yerine, ön cam sileceklerinin bana eve dönmek için beş dakikalık sürüşte yeterli görüş açısı sağlamasına güveniyordum.

Telefonum çaldı ve Patty'den gelen mesajı açmak için eldivenlerimi çıkardım.

Patty: Bugün havuzda biriyle tanıştım. Dünya turuna çıkacakları için yaklaşık altı aylığına köpek/kedi bakıcısı arıyor.

Florida'da yaşıyorlar ve eğer ilgilenirsen, bilgilerini onlara iletebilirim. Tabii ki, ayrılmak istemiyorsan teklifim hala geçerli. Ama ayrılmak istersen, başka bir seçenek daha var. Seni mülakata almaya bile gerek olmadığını söyledi, çünkü geçen yıl burada tanıştığın kişilerden çok iyi yorumlar almış.

İşte oradaydı. Kaçırdığım çıkış stratejisi. Çok sevinçli olmalıydım. İnsanlık tarihinin en büyük rahatlama iç çekişini iç çekmeliydim, ama bu hiç olmadı.

Hemen evet cevabı gönderme dürtüsü de gelmedi. Parmaklarım kaskatı kesilmişti. Hiçbir şey yazamıyordum. Muhtemelen soğuktan. İçimi boş, yankılı ve berbat hissettiren kesinlikle, yüzde yüz soğuktu.

Yanım kaşınıyordu, marketten önce yaptığım işin benimle alay ettiğini gösteren bir kanıt. Elimi kaburgalarımın üzerindeki noktaya koydum ve derin bir nefes aldım. Kaşıntı yanmaya dönüştü. Elimi daha sert bastırmak da durdurmadı ve kanım derimin altında atıyor gibiydi, tek bir talihsiz noktada yoğunlaşmıştı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, benim bu dürtüsel tavrım. Kederin pençesindeyken asla büyük kararlar almamalı. Sadece lanet olası bir saç kesimi yaptırmalıydim.

Sonra bir mesaj attım.

Ben: Ona kabul edeceğimi söyle. Teşekkürler.

Telefonumu orta konsola koyarken, derin bir nefes almaya çalıştım. Kafamın arkasında kötü bir ses, hala dürtüsel davrandığımı nazikçe hatırlattı, ama o saçmalığı duymak istemiyordum, bu yüzden onu görmezden geldim. Sadece... içimi sıkıştıran ve boğan her şeyi görmezden geldim.

Düşüncesiz.

Pervasız.

İnatçı.

Değişmek istemeyen birini değiştiremezsiniz.

Peki ya değiştirebilirsem? Ya değiştirebilirsem ama nasıl yapacağımı bilmiyorsam? O zaman ne olacak? Bu, tek bildiğiniz şeyin sağlam zeminin tanıdık hissi olduğu halde uzaya ilk adımı atmak gibiydi. Korku, sizi güvenli hissettirdiği için bir yere bağlayan bir etkiye sahipti.

Ellerim göz çukurlarıma bastırırken titliyordu. Ama Barrett'ın sesini kafamdan zorla çıkarmak mümkün değildi. Eğer adam bunu öğrenirse, bilinçaltımın bir köşesine demir attığını bilerek dayanılmaz olurdu, sanki bana hayat dersleri vermeye çalışan sıcakkanlı Jiminy Cricket gibi.

Arabanın ısınmasını ve buz çözücünün devreye girip camdaki buğuyu gidermesini beklerken, yumruklarımı ağzıma bastırıp parmaklarıma sıcak hava üfledim.

Barrett'ın aynı şeyi yaptığı görüntüsü zihnimde canlandı ve bu anıyı silmek için gözlerimi sıkıca kapatmak zorunda kaldım. Ellerim gösterge panelindeki düğmeleri karıştırdı ve öfkeli kadın şarkıları çalmaya başladım.

İşte.

Başımı koltuğa yasladım ve ritme uyarak başımı salladım. Birkaç saniye sonra gözlerimi açtım, sisin dağılmasını ve dışarıdaki manzaranın netleşmesini izledim.

Kar hala büyölüydü. Aksini düşünen her şey, sadece benim epik derecede kötü ruh halimin bir yansımasıydı. Gözlerimi tekrar kaparsam, onu görecektim.

Yüzüne düşen kar taneleri. Saçlarına takılan kar taneleri.

Benim saçlarıma yapışan kar taneleri. Parmaklarımı içine soktuğumda eldivenlerinin sıcaklığı.

Ellerimi yüzüme bastırdım ve derin bir nefes aldım. Hayır.

Hayır, hayır, *hayır*.

Kar gökyüzünden yumuşakça düşerken bana bakışları hakkında mutlu, tatlı düşüncelere ihtiyacımız yoktu. Kalbim tüm bunlar için hala çok kırılmıştı.

O sabah yataktan kalkmak için elimden gelen tek şey buydu ve gözlerim kuruyup kumlanana kadar Larry'nin mama ve su kaplarına boş boş baktım. O işleri sonra halledebilirdim.

Larry bana biraz önceden haber vermeliydin, değil mi? Morse koduyla bir şeyler yazmalıydın.

Köpek cenneti için hazırım. Ben yorgunum ve sen çok konuşuyorsun.

Bu ani yaşam değişikliğiyle ilgili her Şey beni gerçekten çok kızdırdı. Öfke daha kolaydı. Aslında o küçük huysuza kızgın değildim, ama bulunduğum yerde sağlam bir Şekilde kalmazsam, başka Şeyler düşünmeye başlayacaktım.

Üzücü, kalp kırıcı Şeyler.

Ağlatıcı Şeyler.

Yakında belime kadar çikolataya batmış, kaseden direkt kurabiye hamuru yiyip, yüzüm şişene kadar ağlayacaktım.

Kar, Barrett ve köpek arasında, patlamaya hazır bir fıçı gibiydim.

Arabayı geri vitese aldım ve yavaşça çamurlu otoparktan çıktım. Yollar kaygandı ve ellerim direksiyonu sıkıca kavrariken, geçmişteki halimi her Şey için lanetledim.

"Karda uzanmak," diye mırıldandım, sonra kırmızı ışığa yaklaşırken frenlere çok sert bastığımda ve arabanın arkası biraz kayınca çığlık attım. "Kurabiye yapmak ve ökse otunun altında durmak. İğrenç. *En* başta köpeği almak. Ne düşünüyordum ki?"

Ama dinleyecek kimse yoktu.

Midem titriyordu, yavaş bir yankı göğsüme kadar yükseliyordu. Boğazım. Ellerim, direksiyonu sıkıca tutmasaydım titrerdi.

Dinleyecek kimse yoktu.

Larry, tüm kusurlarına rağmen, harika bir dinleyiciydi. Bütün bu yıllar boyunca, her Şeyi dinleyen oydu. Kimsenin duymasını istemediğim Şeyleri.

Ama kafamın arkasında, korkunç bir Şey oldu. Bir ses fısıldadı, kederin karanlık ağlarını delip geçerek, dinlemekten başka seçeneğim kalmayana kadar.

Barrett dinlerdi.

Barrett dinlerdi.

Kafamı öfkeyle salladım, nefesim burnumdan keskin ve hızlı bir Şekilde çıkıyordu.

Bunu nasıl başarmıştı? Bu kadar kısa sürede bu konuma nasıl gelmişti?

Bu, üzerinde çok fazla düşünmek istemediğim, akıl almaz bir erkek büyüsydü. Bu da beni çok kızdırdı.

Sokağın aşağısına doğru yavaşça ilerlerken, sanki beni tekmelemiş gibi onun evine öfkeyle bakıyordum ki, adam ön kapıdan çıkıp birkaç valizi siyah bir SUV'nin arkasına koydu. Yüzümde zaten öfke dolu bir ifade varken, gözlerim daha da kısıldı, neredeyse hiçbir şey göremeyecek hale geldim.

Bana bakmadı bile. El sallamadı; ciddi, ölçülü bir baş sallama bile yapmadı, sanki "*Evet, seni görüyorum. Evet, son zamanlarda bazı anlar yaşadık ve sadece varlığını kabul etmek istedim*" der gibi.

Ben garajıma girerken bile bana hiç bakmadı. Alaycı bir şekilde yüksek sesle güldüm. Sanki ağzımda kıl yumağı varmış gibi ses çıkardı.

"Kendini ne sanıyor bu?" diye tısladım.

Arabayı durdurmak için düğmeye bastıktan hemen sonra, kör öfke, hayal kırıklığı ve keder bir araya gelerek çığlık atan bir enkaz yığınının dönüştü. Kapıyı itip omuzladım ve kendimi vazgeçirmeden önce bahçeler arasında yürümeye başladım.

Muhtemelen kulaklarımdan buhar çıkıyordu.

Buhar yerinden çıkmıştı, ama yine de oradaydı. Mantiğin yeri yoktu. Onun kayıtsızlığı, o lanet şeyi pencereden dışarı fırlattı.

Barrett'in başı bir beyzbol şapkasıyla örtülüydü, geniş omuzları siyah kapüşonlu bir sweatshirt'ün içindeydi ve bir valizi aracın arkasına yan yatırdı.

"Ne cesaretin var," dedim öfkeyle. "El bile sallayamıyorsun. Ya da bana bakamıyorsun. Dün olanlardan sonra mı?"

İptal et! İptal et! kafamdaki başka bir ses bağırdı. Özellikle de donup bana doğru döndüğünde, gözleri fal taşı gibi açılmış ve kaşları kalkmışken.

"Şey..."

"Hayır," diye araya girdim, elimle havada dramatik bir bıçaklama hareketi yaparak. "Hayır, bu adil değil. Seninle ne yapacağımı bilmiyorum, Barrett. *Hiç* mantıklı değilsin. Gidiyorum, bunu biliyorsun, ama sen bu şeyleri yapmaya devam ediyorsun ve ben nedenini bilmiyorum. Bana bir *kürek* veriyorsun. Karda oturup dinliyorsun, benim için o korkunç çantayı taşıyorsun, ama sen... sen çok..."

Elini kaldırarak yüzünü buruşturdu. "Bekle, dur, bunu yapmak istediğini sanmıyorum."

Kollarımı kavuşturdum, kalçamı dışarı çıkardım ve onu ölümcül bir bakışla delik delik deldim. "Bana ne yapıp ne yapmayacağımı söyleme, seni otoriter pislik. Ve bir şey daha var, biliyor musun? Senin bu işin başında falan değilsin... Bu her neyse! Burada ne olduğunu sandığını sanıyorsun. Jestler ve... konuşmalar ve flört etmek, tabii buna flört etmek denebilirse - çünkü dürüst olmak gerekirse, bence bu konuda gerçekten çok kötüsün, eğer öyleyse."

Elini ağzına götürdü ve beni baştan aşağı süzdü, ama her zamanki gibi uzun uzun bakmadı. "Lily, değil mi?"

Oh, tamam. Demek birinin göğsüne bıçak saplaması böyle bir şeydi.

Ağzım açık kaldı ve gözlerimi kırıştırdım. Tekrar tekrar. "Ne?" diye dehşet içinde fısıldadım. "Bu lanet bir şaka mı?"

Yavaşça nefes verdi. "İnan bana, bunu söylemek isteyeceğin kişi ben değilim."

Bir şeyler yolunda değildi.

Aslında, bir şeyler çok, çok ters gidiyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, kollarımı belime sıkıca dolayarak, kafamda patlamak üzere olan deliliğe karşı bir çapa gibi.

Ama o cevap veremedi, evin kapısı açıldı. Dağınık sarı saçları ve büyük gri gözleri olan güzel, minyon bir kadın beni görünce bir anda durdu.

"Merhaba," dedi, benim biraz agresif duruşumu dikkatle inceleyerek. "Neler oluyor?"

"Sen kimsin?" diye sordum, omurgamdan buz gibi bir korku geçiyordu. Kaşları çatıldı. "Ben onun nişanlısı Ruby."

"Ne?"

O yine ellerini kaldırdı. "Beni başka biriyle karıştırıyorsun," dedi bana. Kadının ağzı açık kaldı. "Oh." "Oh ne?" diye bağırdım.

Başka biri kapıda ona katıldı ve lanet olası dizlerim titremeye başladı, anladığım anda yüzüme bir tekme yemiş gibi oldum.

"Griffin, Maggie'nin..."

Barrett beni görünce donakaldı, gözleri benimle ... Tanrım, lanet olsun... O ikizdi. O *ikizdi*. "Lily," dedi dikkatlice. "İyi misin?"

Bütün vücudum çöktü ve yüzümü kapattım, kalbim yavaş ve uyu uk bir şekilde atıyordu. Belki de bir kabus görüyordum. Kar, yargılayıcı kasiyerler ve hayatımı cehenneme  eviren iki Barrett. Ya da belki de felç geçiriyordum. Evet, bu harika bir seçenektir. Resmi olarak bunu seçiyorum.

Ne yazık ki, hepsi çok, çok gerçekti. Ve kendimi  imdikleterek uyanamadım. Hayatımın geri kalanını saklanarak geçirecektim. Sıcaklık boynumdan yanaklarıma kadar yükseldi ve ellerim d  t   nde, kendimi tam boyuma kadar uzattım ve gerçek Barrett ile keskin bir göz teması kurdum.

Ona kızgın mıydım? Hayır.

Son derece utanmış mıydım? Kesinlikle.

Ne yazık ki, bu utanç,   keye çok benziyordu.

"Tabii ki ikiniz de varsınız," diye tısladım. Ve başka bir şey söylemeden, arka bahçeye doğru döndüm ve umutsuzca yerin açılıp beni yutmasını dileyerek yürüdüm.

Yirmi Üçüncü Bölüm

BARRETT

Kimse kıpırdamadı.

Aklım, onun peşinden koşmakla, az önce olanları tamamen rezil etmemek arasında gidip geliyordu.

"O... iyi birine benziyor," dedi Ruby dikkatlice.

Griffin başını salladı ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle gözlerime baktı. "Anladım." Ruby onun göğsüne vurdu ve o da o yeri ovuşturdu. "Ah! Öyle demek istemedim. Dünyada senden daha iyi bir kadın yok, kuşcuğum... ama onun için..." dedi ve hala yerinde donmuş, Lily'nin gittiği yeri izleyen bana doğru eliyle işaret etti. "Anladım," diye bitirdi.

Ruby bu sözlerle yatıştı ve ben de onların alaylarını yeterince görmüştüm, onun aslında ona kızgın olmadığını biliyordum. Histeri duygusu giderek artarken, kardeşimin söylediklerini düşündüm. Ruby'nin onu kızdırdığında bundan ne kadar hoşlandığını düşündüm.

Eh... Ben de öyle yapmıştım.

"Bekle," dedim, ellerimi belime koyup Griffin'e döndüm. "Ben çıkmadan önce ne dedi?"

Yüzü ifadesizleşti. "Hiçbir şey."

"Saçmalık, ne dedi?"

"Hiçbir şey," dedi yavaşça, "sana söylemeyeceğim," diye ekledi aceleyle. Yüzünü buruşturdu. "Şu anda bunu tekrarlamaktansa ölmeyi tercih edeceğinden eminim, bu yüzden ona biraz nefes alması için zaman vermelisin

—"

"Olmaz," diye Ruby sözünü kesti. "Oraya git. Utanıyor. Yüzünden anlaşılıyor."

"Bana bir ipucu ver," dedim Griffin'e. "İyi miydi? Kötü mü?"

"Eh, ikisinden de biraz? Senden memnun değil. Şey..." Düşünmek için durakladı, elini ileri geri salladı. "Seninle

Çünkü beni sen sandı. Bu konuda söyleyeceğim tek şey bu."

"Kahretsin," diye fısıldadım. "Ne zaman gitmeniz gerekiyor?"

Griffin bileğindeki saate baktı. "Beş dakikadan az kaldı. Daha fazla zamanımız olacağını sanıyordum, ama yollar gittikçe kötüleşiyor, bu yüzden havaalanına gitmeliyiz."

Yorgun bir şekilde başımı salladım. "Sen gittikten sonra onunla konuşmaya çalışacağım. Çocuklara veda etmem lazım."

Griffin eğilip göğsüme hafifçe vurdu. "Karla kaplı bir hafta sonu. İş yok. Çocuklar yok. Bu fırsatı kaçıрма, Barrett. Bu, öngörülebilir gelecekte seks yapabilmek için en iyi şansın olabilir."

Ruby burnunun köprüsünü sıkıştırdı ve fısıldayarak bir şeyler mırıldandı.

Kardeşim sırtıttı. "Bunu sık sık yapar."

"Teşekkürler," dedim düz bir sesle. "O benim ölümümü planlarken, bu çok yardımcı bir tavsiye."

"Senin için buradayım kardeşim." Göz kırptı ve ben de boğazına yumruk atarsam nasıl tepki vereceğini merak ettim.

Yorgun ruhumun derinliklerinden gelen bir iç çekişle, çocuklar Colorado'da geçirecekleri uzun hafta sonu için adrenalini dolup taşarak evden koşarak çıktıklarında kendimi topladım. İkisi de bana sıkıca sarıldı.

"Saygılı olun, terbiyenizi bilin," dedim onlara. "Griffin amcanızı dinleyin ve ev kurallarına uyduğunuzdan emin olun."

"Pfft. Bizim ev kurallarımız yok ki," dedi kardeşim. Ruby sadece başını salladı ve "*Evet, var*" diye mırıldandı.

Gülümsedim.

Çocuklar her türlü söz verdiler: Mükemmel olacaklarını, bir daha asla başlarını belaya sokmayacaklarını ve bunu izin verdiğim için benim dünyanın en iyi babası olduğumu söylediler. Gözleri heyecandan parlıyordu ve bu, onları özlemenin acısını hafifletiyordu. Daha gitmemişlerdi bile ama ben onları şimdiden özlemiştim.

"Sıkılmayacak mısın?" diye sordu Maggie.

"Dalga mı geçiyorsun? Sıklamak için sabırsızlanıyorum."

Griffin ve ben birbirimize baktık ve o akıllıca benim saçmalığımı yüzüme vurmamaya karar verdi. Ben de onun kadar sıkılmayı bilmiyordum. Onlar evden ayrıldıktan on beş dakika sonra çalışmaya başlayacaktım. Fırtına nedeniyle evde olacaktım, ama yine de çalışacaktım.

Çocuklar bana son bir kez sarıldılar ve Ruby ile birlikte arabaya bindiler.

Griffin durakladı ve elini uzattı, ben de elini tuttum. "Belki, uh, belki bir dahaki sefere sen de onlarla gelebilirsin," dedi gözlerindeki kısa süreli yoğunluğu gizleyerek, gayri resmi bir şekilde. "Bunu ister misin?"

Omuz silkti, ellerini ceplerine soktu. "Sanırım." Sonra durdu ve başını kaldırdı, gözleri berrak ve dolaysızdı. "Evet. Bir dahaki sefere gelmeni isterim."

Göğsüm sıkıştı. "Tamam."

"Tamam."

Küçük bir gülümsemeyi başardım. "İndiğinde bana mesaj at." O burun kıvrıdı. "Sanki uçuşumuzu takip etmeyecekmişsin gibi." Ben kolayca güldüm.

"Haklısın. Takip edeceğim."

"Meşgul değilsen tabii," dedi anlamlı bir bakışla yan odaya doğru.

"Henüz gitmiyor musun?"

Griffin sırtıttı. "Evet. Ama, uh, endişelenecek bir şeyin olduğunu sanmıyorum. Birisi seni gerçekten sinirlendirdiğinde bu kadar heyecanlanırsın."

Bekleyiş midemi düğüm düğüm etmişti. Onunla konuşmak. Onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu öğrenmek. Her şeyi. Lily'yi, bana izin verdiği her şekilde bekliyordum.

Araba gittikten sonra, eve doğru yürüdüm ve ön kapıyı çaldım.

Cevap yoktu.

Ellerimi camın etrafına koyarak yan pencerelerden içeri baktım, ama hiçbir hareket yoktu. Televizyon karanlıktı, oturma odasında sadece bir lamba yanıyordu, ama giriş holünde ışıklar açıktı. Kapı zilini çalmak için uzandım.

"Hayır, teşekkürler," diye bağırdı.

"Lily, kapıyı aç. Lütfen."

Girişin ışıkları söndü.

Bir kez daha kapıyı çaldım ve zili denedim, ama sonra evin içinden bir kapının çarpıldığını duydum ve gökyüzüne baktım.

Kar taneleri artık büyük ve kabarık değildi, bunun yerine rüzgârın esintisiyle yanlara doğru savruluyordu. Üzerimde mont yoktu ve ellerim tamamen donmuştu.

"Geri dönüyorum," diye kapıya doğru bağırdım. "Ama sadece hipotermiye yakalanmak istemediğim için. Seni arayacağım, tamam mı?"

Kapının diğer tarafında yüksek bir gürültü duyuldu, ardından mırıldanma sesi geldi ve ben onun duvara falan tekme attığını düşündüm. Evime geri koştum ve ön kapıdan girmeden önce botlarımdaki karları silkeledim, botlarımı paspasın üzerine çıkardım ve mutfak tezgahında bıraktığım telefonuma doğru gittim.

Telefon çaldı ve çaldı; sonunda sesli mesaj servisi devreye girdi.

"Merhaba, ben Lily. Sesli mesajları dinlemiyorum ama mesajlara cevap veriyorum. Bu bilgiyle doğru kararı vereceğine inanıyorum."

İçimden bir iç çekiş çıktı ve enseme kaşımaya başladım.

Ben: Lütfen benimle konuşur

musun? Lily: Hayır. Konuşamam.

Ben: Bana bağlamak seni bu kadar mutlu ediyorsa, bu fırsatı kaçırmayacağını düşünürdüm.

Lily: Üzgünüm. Günlük konuşma kotamı doldurdum.

Ben: Lily, lütfen.

Ve sonra hiçbir şey. Mesaj dizimizde, gelen bildirimlerini sessize aldığını belirten bir mesaj göründü ve ben telefonumu elinden düşürdüm. Ellerimi tezgaha dayadım ve ne yapacağımı düşünürken başımı öne eğdim.

Belki de biraz zamana ihtiyacı vardı.

Ama bunu öylece bırakmak yanlış geliyordu. Telefonumu tekrar elime aldım ve ona bir mesaj daha gönderdim, sonra kendimi zorlayarak işime döndüm.

kar yağmaya devam ederken.

Üç saat sonra, ev, dışarıda uluyan acımasız rüzgârın etkisiyle sallanmaya başladı. Dizüstü bilgisayarımın başında otururken başımı kaldırıp baktığımda, çalışmaya başladığımdan beri ne kadar çok kar yağdığına şaşırdım.

Rüzgârın etkisiyle kar, evin arkasında kıvrımlı birikintiler oluşturmuş ve günün bu saatinde sürgünün yarısına kadar ulaşmıştı. Telefonum sessizdi, ama yine de mesajlarımı kontrol ettim.

Bir başka rüzgâr esti ve ağaçların dallarının acımasız kuvvete boyun eğdiğini izledim. Bahçemizin köşesindeki meşe ağacından büyük bir dal koptu ve hemen karın içine kayboldu. Çocuklar buna çok sevinirdi.

Bir ağaç dalının daha kırıldığını duydum, bu sefer evin önünden geliyordu. Işıklar titredi ama sönmedi. Elektrik kesintisine karşı, taşındığımızda tüm evi kapsayan bir jeneratör kurduğum için geçmişteki kendime teşekkür ettim.

Beni görmezden gelen kadının bulunduğu evin yönüne bakarken parmağımla masaya ritmik bir şekilde vuruyordum. Kadın hiç büyük bir kış fırtınası yaşamamıştı ve bir evi de yoktu. Jeneratörü nasıl bağlayacağını bilir miydi? Tabii jeneratörleri varsa...

Telefonumu elime alıp Scott'a jeneratörü olup olmadığını soran kısa bir mesaj attım ve o da hemen cevap verdi.

Scott: Merhaba, Koç. Maalesef yok. Son seferinde çalıştırma düğmesi bozuldu ve ayrılmadan önce değiştirmeye fırsat bulamadım. Orada durum nasıl?

Ben: Soğuk. Kar yağıyor. Rüzgar oldukça şiddetli. Işıklar titredi ama sönmedi.

Scott:
Henüz.

Ben:
Henüz.

Scott: Göz kulak olduğun için teşekkürler. Döndüğümüzde yeni bir tane alacağım.

Onu tekrar aramayı düşündüm ama cevap vermeyeceğini biliyordum. Işıklar tekrar titredi ve nefesimi tutarak yukarı baktım.

Her şey karardı.
"Kahretsin," diye
mırıldandım.

Otuz saniye geçmeden tüm ışıklar tekrar yandı, evin arkasına takılı jeneratörün uğultusu rüzgârın sesinden neredeyse duyulmuyordu. Dışarı çok soğuktu; telefonumdaki rüzgâr soğuğu göstergesi eksi beş dereceyi gösteriyordu.

Onun ne kadar kızacağını düşünmeden, paltomu giydim, botlarımı giydim ve çamur odasındaki duvardaki kancadan evlerinin anahtarını aldım. Rüzgar çok sert esiyordu ve karların arasında yürürken başımı eğik tutarak, kar birikintileri nedeniyle çok yüksek olmayan yollar bulmaya çalıştım.

Eldivenli yumruğumla kapıyı yumrukladım. "Lily!" diye bağırdım. "Aç kapıyı."

"Ben iyiyim," diye cevapladı, kapının diğer tarafındaki sesiyle.

"Lily," dedim, endişe beni ele geçiriyordu, kaygı duygusu içimi kemiriyor, beni huysuz ve huzursuz hale getiriyordu. "Lanet kapıyı aç; şimdi inatçılık yapmanın sırası değil."

Kapı hızla açıldı, yüzünü ancak iki santimlik aralıktan zar zor görebiliyordum. "Ben iyiyim. Bana bakmana gerek yok."

Kapıyı çarpmadan önce, omzumla aralığı doldurdum ve onu kolayca geri ittim.

"Seni lanet mağara adamı," dedi dişlerini sıkarak, iki eliyle kapıyı kapatmaya çalışarak.

Ben işimi bitirdiğimde, o geriye doğru sendeledi ve ben onu baştan aşağı süzdüm. Şapka ve eldiven giymişti, ayaklarında kalın yün çoraplar vardı ve omuzlarına iki battaniye sarmıştı.

"Isıtıcınız çalışmıyor mu?"

"Çalışıyordu," diye kaçamak cevap verdi. "Elektrik kesilmeden önce. Ama bu boktan manzarayı görmek bile beni üşüttü."

Dilimi yanağımın iç tarafına bastırdım. "Benimle gelmelisin."

"Hayatta gelmem," dedi, başını geriye atarak. "Elektrikler geri gelecek. Her an gelebilir, eminim."

Telefonumu çıkardım ve kesinti haritasını açtım. Her yerde kesintiler vardı ve o, haritaya baktıkça kaşlarını daha da çatıyordu.

"Şey... bu bir şey ifade etmiyor."

Mahallemizin üzerindeki bölgeye dokundum. "Elektriklerin ne zaman geleceği belli değil. Ağaçlar yüzünden her yerde elektrik hatları kopmuşsa, bir gece sürebilir. İki gece de sürebilir. Ama emin ol, şu anda üşüyorsan, buradaki sıcaklık düşmeye başladığında çok kötü bir uyanış yaşayacaksın."

Gözleri parladı. "Dur tahmin edeyim, senin evin sıcacık."

"Jeneratörüm var, yani evet, var. Ya da bir otel bulmak için araba kullanacaksın..." Duraksamam ikimize de dışarıya bakmak için yeterli zaman verdi ve neredeyse onun inlemesini duyabiliyordum. "Ya da benimle geliyorsun."

Alaycı bir şekilde güldü. "Senin iyi biri olduğunu düşündüğüme inanamıyorum," dedi, beni geçmeye çalışarak. "Özgeçmişine *kaçırma suçu*nu da ekleyebilirsin."

"Utanç duyduğunu ve son birkaç günün gerçekten berbat geçtiğini biliyorum," dedim, sesim alçak ve acil bir tondaydı. Ya kaçacak ya da bana saldıracak olan yaklaşık otuz saniyem vardı. Lily donakaldı, gözleri tekrar benimkilere kaydı ve benim pek de incelikli olmayan girişimin ardından havada hissedilen soğukluğa rağmen, yanakları pembeye dönmüştü. "Şu anda nazik davranıyorum ve bunu sen de biliyorsun."

"Ya burada kalıp donmak istersem?" dedi. "Ya bu, seninle bu konuşmayı yapmaktan daha iyiye?"

Sinirim tavan yaptı. "O zaman sandığımdan daha inatçısın."

Sert bir nefes verdi ve uzaklaşmaya başladı. Kalın battaniyelerin arasından dirseğini tuttum, ya da tutmaya çalıştım, ama o kolunu çekip kurtardı.

"Lanet ikizinle birlikte sıcak evine dön. Benim battaniyelerim ve... daha fazla battaniyem var. Senin ve aynadaki görüntünün tarafından işkence görmeden burada gayet iyi olacağım."

senin ve aynadaki görüntünün işkencesine maruz kalmadan gayet iyi olacağım."

Lily bunu söylerken gözlerime bakamadı bile, yanakları daha da kızardı.

"Kardeşim hakkında bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm. Bir şekilde bu konuyu konuşacağız," dedim sert bir sesle. "Şimdi mi, yarın mı, yoksa gelecek hafta mı, fark etmez." Sesimin tonu yükseldi. "Ama elektrikler kesikken burada kalamazsın."

Bitirdiğimde, bağıırıyordum ve Lily derin bir nefes aldı, gözleri duygu dolu bir şekilde parlıyordu. Tanrım, kızginken çok güzeldi. Battaniyesini attı ve göğsüme parmağıyla dokundu.

Bana dokunduğu anda öfke alevlendi. Öfke ve başka bir şey. Daha ateşli ve kontrol etmesi çok daha zor bir şey. Hayatımda hiç hissetmediğim bir coşku.

"Ne yapacaksın peki?" dedi, ben neredeyse yüzünü tutup ağzımı ve ellerimi kullanarak onu susturana kadar eğildi. "Şu anda bana emir vermeye cesaret edersen görürsün."

Azı dişlerimi o kadar sıkı sıktım ki, çenem gıcırdadı.

Bu kısa duraklama Lily'ye yenilgi gibi gelmiş olmalı ki, geri adım attı ve dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi.

O anda dizlerimi büküp omuzlarımı onun beline dayadım, kollarımı bacaklarının arkasına sıkıca doladım ve tüm boyumu dikleştirdim.

"Beni indir!" diye bağırdı.

"Hayatta olmaz."

Kapı arkamda çarptı ve Lily sırtımı boşuna yumruklarken, öfkeli, dönen gökyüzüne varlığımı lanetlerken, karların içinden evime doğru yürüdüm, göğsümün boş kısımlarında kasvetli bir tür tatmin duygusu alevlendi.

Onu kızdırmaya devam et, demişti
kardeşim. Hiç sorun değil.

Yirmi Dördüncü Bölüm

LILY

Ters durduğumdan, iki şey çok net görünüyordu.

Birincisi, Barrett'ın kıcı muhteşemdi.

İkincisi, adam ölüm arzusundaydı.

"Beni indir!" diye bağırdım ve sırtına etkisiz bir şekilde vurmaya başladım. Neredeyse kıcına vurmak üzereydim, ama burada olanlara herhangi bir şaplak dinamiği ekleme düşüncesi çok fazla sınırı bulanıklaştırıyordu ve mağara adamı taşıma pozisyonunun aniden eklenmesi bunu zaten oldukça etkili bir şekilde yapıyordu.

"İçeri girince seve seve yaparım."

Bir metre kar yağmıştı ve son birkaç saattir, dışarıdaki kar yığınlarının giderek büyüdüğünü endişeyle izliyordum. Adadaki yiyecekler bile yetersiz gelmeye başlamıştı.

"Yemeğim!" diye bağırdım, kalkmaya çalıştım ama başarısız oldum. Tanrım, daha fazla karın egzersizi yapmam gerekiyordu.

"Ne yiyeceği?"

"Bu sabah market alışverişi yaptım. Çok fazla."

Barrett, duyamadığım bir şey mırıldandı.

Yanaklarımı vuran rüzgar çok şiddetliydi ve ben, o garaj kapısını açana kadar yüzümü onun sırtının sıcak duvarına yasladım. Bu, ilkelerime aykırı mıydı? Muhtemelen. Ama soğuktan nefret etmek, bu adamın kabalığından nefret etmekten daha ağır basıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, o kadar da sinirlenmemiştim, çünkü bu adama kızmak çok eğlenceliydi. Hayatımda yaşadığım en tuhaf ön sevişmeydi.

Eve girer girmez dünya tersine döndü ve ayaklarım yere basar basmaz, saçımı düzeltmek için çaresizce geriye doğru koştum. Elini uzattı, şapkamı sıkıca tutuyordu. Vücudumu öyle bir savurmuştum ki, şapkamın düştüğünü bile fark etmemiştim.

Elimden geldiğince onurlu bir şekilde şapkamı yerine taktım.
"Cesursun," dedim, çenemi kaldırarak.

Tabii ki yüzü ifadesizdi. Sabırlıydı. Sesi de öyleydi: "Orada donmana izin vermekten daha mı iyiydi?"

"Hayır, ama normal bir insan gibi beni ikna edebilirdin."

O eğildi, bakışları o kadar güçlüydü ki, karnımın arkasında bir çekilme hissettim. "Çünkü dinlemeye çok hevesliydin."

Bunu görmezden geldim ve aramızda bir hareket yaptım. "Ve *insanlarla konuşma* konusuna gelmişken," dedim, son üç kelimeyi biraz daha vurgulu bir şekilde telaffuz ederek, "kendinle ilgili küçük bir gerçeği önceden açıklamak hoş olmaz mıydı? *Mesela, 'Hey Lily, bu dünyada benden iki tane var. Ve diğerinin yüzüne baksan bile aramızdaki farkı anlayamazsın'*" gibi.

Bağırıyor
muydum?
Bağırıyordu
m.

O başını eğip gözleriyle yüzümü incelerken, ben dudaklarımı birbirine bastırıp sakinleştirici bir ritüel bulmaya çalıştım. Derin nefes almak gibi. Bir şey.

"Sana bir kardeşim olduğunu söylemiştim." Kollarını kavuşturdu. "Hatta kardeşimin burada olduğunu da söylemiştim. Ve dün akşam yemeğe davet etmiştim, orada onunla tanışabilirdin. Bunu sır olarak saklamaya çalışmıyordum. Sadece ... Bilmiyorum, etrafta dolaşıp bunu insanlara ilan etmiyorum."

"Neden olmasın? Yapmalısın." Kardeşine söylediğim tüm saçmalıkları tekrar düşünürken sesime histeri karışmıştı. Barrett'a söylemiş miydi? Eğer söylemişse, kendimi misafir odasına kilitleyip elektrikler gelene kadar dışarı çıkmayacaktım. "Sanki evren beni cezalandırıyor gibi hissediyorum. Bir Barrett King'le başa çıkamıyor musun? Çok yazık! Bu perdenin arkasında bir tane daha var," dedim, ellerimi ucuz bir oyun programı sunucusu gibi açarak.

Gözleri parladı. Dudakları seğirdi.

"Yapma," dedim alçak sesle, hatta ona o kadar yaklaşıp titrek parmağımı kaldırıp sert göğsüne dokundum. "*Sakin bana bu konuda ilk kez gülme.*"

"Neden olmasın?"

Ağzının köşelerindeki hafif kıvrım beni çıldırtıyordu. *Neredeyse* başarmıştı ve bunu hayal ederken göğsüm neredeyse çöküyordu.

Kendimi kaybedecektim. Ben... Bilmiyordum bile. Ona tokat atar mıydım? Onu öper miydim? Dürüst olmak gerekirse, bu bir şans meselesiydi. Ama zaten bu fırtınanın ortasında öfke trenini sürüyorduk, neden şimdi duralım ki?

"Bu seni çıldırtır mı?" diye sordu, *bana* bir adım daha yaklaştı. Nefesim kesildi ve o bunu duydu, bakışları ateşli bir şekilde aralık dudaklarıma kaydı. "Tanıştığımız andan beri ağzın beni deliye çevirdiğine göre, bu adil olur."

Oh.

Oh.

Birbirimize itiraf ediyorduk. Konuyu dolandırmıyor ya da sınırları zorlamıyorduk.

"Şu anda beni öpmek mi istiyorsun?" diye fısıldadım, başım dönüyordu.

"Evet."

"Oh." Alt dudağımı yaladım.

"Oh."

"Sen... kızgın kadınlara fetişin mi var yoksa?"

Karanlık ve dipsiz gözleri ağzımda sabit kaldı. "Hayır. Sanırım sadece sen varsın."

"Bu ilginç, ve şimdi çocuklarımız ya da ailemiz olmadan senin evinde sıkışıp kaldığımız için, bunu nasıl yorumlayacağımı tam olarak bilemiyorum." Barrett'in bakışları benimkilere doğru kaydı. Ama durduramadım kendimi. Kafamın içinde çalan siren bana susmamı söylese de, kelimeler ağzımdan dökülmeye devam etti. Siktir git. "Sadece burada olduğum için beni öpmek mi istiyorsun, yoksa gerçekten öpmek mi *istiyorsun*?"

O pislik benim soruma cevap vermedi, sadece karamsar seks gözlerini benimkilere dikip, iri ve uzun seks vücuduna çok yakışan boğuk seks sesiyle konuştu. "Bunu yaparsam ne olacağını anlamaya çalışırken beynimi yordum." Dili dışarı fırladı ve benim yaptığım gibi alt dudağını yaladı ve bunun ne kadar alaycı bir hareket olduğunu anladım. "Neden bana söylemiyorsun?"

Parmaklarımı yumruk haline getirdim. "Muhtemelen seks yapardık," diye fısıldadım. "H-hatta belki mutfağında, çünkü

bekleyemezdik. Yerde. Ya da tezgahda. Ya da... belki de eklemler için daha kolay olduğu için kanepede."

Barrett'ın boğazından, sanki beni teşvik ediyormuş gibi bir ses çıktı.

Sözlü filtrem kaybolmuştu ve o mutfak seksinin ne kadar iyi olabileceğini ve bu hafta sonunun hayatımdaki orgazm sayımı için ne kadar keyifli olabileceğini bir an olsun düşünseydim, sonra söylediğim şeyi söylemeyebilirdim.

"Ama biliyorsun, ben gidiyorum. Ve bu hiçbir şey olamaz, ve... ve sana bunun yeterli gelmediğini hissediyorum."

Barrett'ın göz kapakları yavaşça kapandı ve bir adım geri attı, mutfak seksinin vaadi benim iki kötü zamanlanmış cümlemlerle bir anda yok olurken kendini toparlamaya çalışıyor gibiydi.

Bana bakarken ensesini ovuşturdu. "Seni buraya bunun için getirmedim," dedi, omuzları iç çekerek sarkarken. "Ve yapmamalıydım... Seni o şekilde kızdırmamalıydım. Beni affet."

Söylediklerime karşı bir itiraz gelmedi. Doğru olup olmadığına dair bir inkar da olmadı. Ama elleri gömleğimin içinde değildi ve dili ağzımda değildi, bu yüzden bunun doğru olduğunu hissettim. Onu tam olarak doğru tanımladığımı hissettim. Biraz eski moda olduğunu. Beni bildiği şekilde saygı duymak istediğini. Sadece devam edebileceği bir şeye başlamak istediğini. Anlamlı bir şekilde bağlı kalabileceği bir şeye.

Beni istediğini.

Bu konuda da haklıydım.

Bu durum bir şekilde durumu daha da kötüleştirdi. Kardeşine söylediğim her şey bir anda aklıma geldi, çünkü bu tür şeyler beni bağırarak ve belki de onu biraz itmek istememe neden oluyordu. Kötü niyetli bir itme değil. Bir erkeğin, onunla geçici bir ilişki yaşamadığını unutmamasını umduğunuzda yaptığınız türden bir itme ve bu itme, onun sizi öpmeden önce son damla oluyor.

"Affettim," dedim yumuşak bir sesle.

Barrett başını salladı. "Kanepede battaniyeler var ve şömineyi yaktım. Git ısın."

Kollarımı belime doladım. "Sen ne yapacaksın?"

Yine, sert hatlı ağız yumuşadı, muhtemelen rüyalarımda beni rahatsız edecek olan o lanet olası neredeyse gülümseme. "Gidip market alışverişini kurtaracağım."

"Ben gidip alabilirim," dedim.

"Üşüdün mü?"

Gözlerimi

kıptım. "Evet."

"O zaman ben yaparım."

Karnımın derinliklerinde rahatsız edici şeyler oluyordu. Kelebekler gibi değil, daha çok hoş bir sıcaklık hissi gibiydi. Çok soğuk ve berbat bir haftanın ortasında sıcak ve rahatlatıcı bir his. Onları elimde tutup göğsümün derisinde eritmek istedim.

"Orada hazırken, banyo tezgahındaki küçük mavi çantayı alabilir misin? *Biri* bana hazırlanmam için zaman vermedi ve diş fırçamı almak istiyorum."

Yanakları pembeye döndü ve utangaçlığı beni çok etkiledi. O kadar sevimliydi ki, ağlamak istedim.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu sert bir sesle.

"Belki, mutfak adasındaki çamaşır sepeti olabilir. Temiz, sadece kaldırma fırsatı bulamadım. Diğer eşyaları taşımak için de kullanabilirsin."

Ben bir şey söyleyemeden, o yine kapıdan çıktı ve beni belirsizlik, daha fazla kafa karışıklığı ve başından beri başarısızlığa mahkum gibi görünen şiddetli bir aşk ile baş başa bıraktı.

Barrett on dakikadan az bir süreliğine dışarı çıkmıştı, ama yemin ederim ki kanepede battaniyenin ağırlığı altında uykuya dalmaya başlamıştım. Ayaklarım onun terliklerine girmişti, çünkü adam o terlikleri ortalıkta bırakmışsa, ben de onları kendim için kullandığımda suçlanamazdım. Burnumu battaniyeye gömdüm ve kokladım. Onun kokusu vardı. Elektrik kesilmeden önce onları kullanmış mıydı?

Soğuk bir hava dalgası onun önünden eve girdi ve o kapıyı çarptığında gözlerim birden açıldı. Koridordan gelen seslere göre, onun hareketlerini takip edebiliyordum. Çamaşır sepeti yere konuyordu. Botları kapının yanındaki tepsiye çarpıyordu. Ceketini duvara asarken kumaşın sesi duyuluyordu ve sonra çamaşır sepetini yere koyduktan sonra kaldırırken küçük bir ses çıkıyordu.

Hepsini sığdırabileceğinden emin değildim, ama mutfağa girdiğinde, sepetin içindekilerin yanı sıra ellerinde tuttuğu market poşetlerinin sayısına bakıp utançla gülümsedim. Barrett her şeyi tezgahın üzerine koydu ve sonra ellerini beline koyarak geri çekildi.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" "Mmm-hmm."

Gözleri benimkilere kaydı. "Markette ne oldu?"

Alaycı bir şekilde güldüm ve kucağımdaki battaniyeleri attım. "Dinle, herkes büyük bir fırtına geldiğinde su, konserve yiyecek, ekmek ve fıstık ezmesi alınacağını bilir."

Market poşetlerini boşaltmaya başladığımda, Barrett'ın gözleri sabit bir şekilde bana bakıyordu ve ben poşetlerden ekmekleri çıkarırken onun ekmekleri saydığını *biliyordum*. Sonra fıstık ezmesi kavanozları.

"Demek... beş somun ekmek aldın. Ve altı kavanoz fıstık ezmesi," dedi yavaşça. "Sekiz kutu bezelye ve havuç. Ve..." Kaşları alnında yükseldi. "Dört büyük kavanoz elma püresi."

Bezelye ve elma püresinin *besin değeri* yüksek olduğunu ve bozulmayacağını söylemek dilimin ucundaydı, ama bunun yerine dilimi yanağımın içine ittim, çünkü o henüz açıklanamayan Fig Newtons kutularına gelmemişti. Onları *sevmiyordum* bile. "Sen ne alırdın?"

"Bunu değil." Başka bir poşeti açtı. "En azından bu bir şey."

Onu elinden kaptım ve dört paket çikolata parçacığı çıkardım. "Kurabiye yaparken bunları koyduğumda seçimlerimden şikayet etmeyeceksin."

"Onları yiyebilir miyim?"

Harika, şimdi de benimle dalga geçiyordu.

Burnumu çektim. "Kararsızım."

Ellerini tezgaha dayadı ve *Lily'nin Mantıksız Market Macerası* başlıklı yığına baktı. "Akşam yemeğini ben yapayım mı? Tatlıyı paylaşır mısın?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Her şeyi kasten cinsel bir anlam mı yüklüyorsun?"

Kaşları hafifçe kalktı. "Hayır. Aklının kirli olduğunu sen söyledin." Barrett ellerini ovuşturdu. "Izgara peynirli sandviç yapayım mı? O ekmeğin bir kısmını da kullanmış oluruz."

"Gerçekten bana akşam yemeği mi hazırlayacaksın?" diye sordum, çamaşır sepetini karıştırarak hangi pijamaları giyeceğime karar verirken ona yan gözle baktım. Burnumu kırıştırdım. İki bol tişört, hepsi bu kadardı. Bir kızın ihtiyacı olduğunda kız pijamaları neredeydi? Bir daha *asla* ısınamayacaktım.

"Bu sana garip geliyor mu?"

"Evet." Sepetin alt köşesine bir çift çorap sıkışmıştı, iç çamaşırlarını etrafa saçmamaya dikkat ederek onları katlamak için çıkardım. "Kimse benim için yemek yapmaz. Tabii yemeğin parasını ben ödemiyorsam."

"Oh, sen ödüyorsun, tamam," dedi, tezgahın etrafında dolaşarak market alışverişlerini buzdolabının yanına düzgün bir yığın halinde istifledi.

"Neyle? Seks seçeneğini zaten eledin."

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum.

Barrett'ın hareketleri yavaşladı. "Sence yemeklerin karşılığında cinsel iyilikler mi isterim?"

Gözlerinde tehlikeli bir parıltı olmasaydı, kırıldığını düşünebilirdim.

"Hayır." Yüzünü izledim, o tekrar döndü ve satın aldığım yiyecekleri yerleştirmeye devam etti. "Bence sen bir beyefendisin." Elleri durdu, ama bana dönmedi. "Bence sen seks ile ciddi ilişkileri eşdeğer görüyorsun. Ve muhtemelen hayatın boyunca hiç ciddi olmayan bir ilişki yaşamamışsındır. Muhtemelen bu yüzden seni anlayamıyorum." Yutkundum, gerginliğimi bastırarak, kazara göz teması kurduğumuzda ve cildimiz birbirine değdiğinde hissettiğim sıcaklığı görmezden geldim. "Benimle flört ediyorsun. Sanırım benim yüzümden dengesizleşıyorsun."

Sonunda geri döndü, ama yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı. İkimizin çok ince bir çizgide yürüdüğümüzün farkında olarak, sonraki sözlerimi dikkatlice seçtim. Uçurumun kenarında, diğer tarafta baş döndürücü bir düşüş vardı.

Artık ısınmıştım ve kavga enerjimi tüketmişti, utanç duygumla birlikte her şey boşa gitmişti. Bu noktaya nasıl geldiğimizi anlayabiliyordum. Görünüşte önemsiz gibi görünen her adımın bizi bu noktaya getirdiğini... O, beni korumak için benim öfkemi göze almıştı. Ben ise, beni her zaman engelleyen korkuya rağmen dürüstlüğü göze almıştım.

Bu ilişkiye, iyi ya da kötü, zayıflıklarımızı ortaya koyarak başlamıştık. Kör edici spot ışıkları altında, her kırıksıklık, her kusur sert bir şekilde aydınlatılıyor ve incelenmeye açılıyordu. Ama bunun için kendimi daha kötü hissetmek yerine, Barrett'ın zayıflıklarını sevdiğimi fark ettim. Onun kusurlarını sevdim. Daha da şaşırtıcı olanı, onun da benim için aynı şeyi söyleyeceğine tamamen inanabilmemdi.

Bu yüzden, geri kalanını, gerçekten önemli olan kısmı yüksek sesle söylemek, on yıldan fazla bir süredir geliştirdiğim konuşma filtrelerinin arkasında sönüp gitmedi.

"Ve sen beni istiyorsun," dedim sessizce, kalbimin gürültülü çarpıntısı yüzünden kendi sesim bile zor duyuluyordu. "Şu anda bunu gözlerinde görebiliyorum. Ama son tarihi bildiğin için bu konuda bir şey yapmayacağına inanmıyorum. Ve bu beni çok meraklandırıyor, Barrett King."

Bir an için, sadece bakakaldı. Beni anlamaya çalışıyordu. Tıpkı benim yaptığım gibi. Bakışlarında bir titreme, düşüncelerinde bir değişiklik oldu ve kararını verdiği anı gördüm.

"Bir oyun oynayalım," dedi.

Kaşları düzleşti. "Ne?"

"Yirmi Soru," diye devam etti Barrett. "Daha fazlasını mı bilmek istiyorsun? Harika. Ben de öyle." Kollarını genişçe açtı. "Zamanımız bol."

Zamanın bununla hiçbir ilgisi yoktu. Zamanımı jujitsu öğrenerek ya da Mandarin konuşmayı öğrenerek geçirebilirdim. Çamaşır yıkayabilirdim (hayır) ya da matematik çalışabilirdim (kesinlikle hayır) çünkü *zamanım* vardı.

Bu kötü, berbat, korkunç bir fikirdi. Pişman olma ihtimalim yüzde bir milyonu. Birinin geçmişi

— o kişi o olsa bile, bu adama karşı geliştirdiğim iğrenç zaafım olsa bile
— o sıcak patlamaları buza çevirdi.

"Ne tür sorular?" diye dikkatlice sordum ve adadaki taburelerden birine oturdum.

"Kolay olanlarla başlayabiliriz." Başparmağı, nereden başlayacağını düşünürken zamanı tutar gibi tezgahın kenarına vurdu. "Sen başla."

"Yine Scrabble oynayamaz mıyız?"

Gözleri ısındı ve dudakları seğirdiğinde nefesim kesildi. Dudaklarının köşeleri biraz daha yukarı doğru kıvrıldı. Barrett eğildi ve sesini alçaltarak, sanki bu büyük boş evde bizi dinleyen biri varmış gibi konuştu. "Dün gece Maggie ve ben Bryce ve Griffin'i yenmek için hangi kelimeyi kullandık tahmin et?"

"*Hayır.*" Sandalyeye yaslandım ve onu açıkça değerlendirdim. "Bu, hile yaptığın suçlamalarını resmi olarak geri çektiğin anlamına mı geliyor?"

"Belki."

Gülümsememi bastıramadım, özellikle de derimin altında tatlı bir acı yerleşince. Birisi sıkılmış ve bu duyguya bir isim vermek isteseydi, bu duygu *özlem* ya da *sevgi* gibi bir şey olabilirdi. Ama ben sıkılmamıştım ve o anda kesinlikle bir şeyin ismini koymak istemiyordum. Barrett'ın gözleri düştü, bilinçsiz bir harekete odaklandı ve ben aşağı baktığımda, parmaklarım bileğimde dövme olan kuşlara dokunuyordu.

"Şuna ne dersin," dedi basitçe, gözleri hala parmaklarımın derime dokunmasına odaklanmış halde, "bana ne istersen sor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sen bana hiçbir şey sormayacak mısın?" "Sonra. Hazır olduğunda."

"Dünle ilgili hiçbir soru sorma," dedim, görünmez bir yumruk boğazımı sıkıyordu. Zorla yutkundum ve onun profilini dikkatle izledim.

"Anlaştık." Buzdolabından tereyağı ve birkaç paket dilimlenmiş peynir (keskin çedar ve gouda) çıkardı, sonra da üst dolaptan iki tabak aldı. "Sadece bir tane mi?" diye sordu.

Israr etmediğinde, derin bir nefes alıp başımı salladım.

Barrett büyük bir tava çıkardı ve altındaki ocağı açtı, sonra üç dilim ekmeğe tereyağı sürdü ve yüzleri aşağı bakacak şekilde yerleştirdi.

Bacağımı göğsüme doğru katlayıp çenemi dizime dayadım ve onun sanki hayatı boyunca bunu yapmış gibi ızgara peynirli sandviçleri çevirmesini izledim. Belki de yetkinlik takıntım vardı. Öyle olmalıydı, değil mi? Çünkü ortasına biraz peynir koyup kızarttığı bir sandviçten bu kadar etkilenmek saçma bir şeydi.

Benim standartlarım bundan daha yüksekti. Bazıları, hala evlenmemiş olmam ve beni böyle bir şeye teşvik eden kimse olmaması nedeniyle, çok yüksek olduğunu söyleyebilirdi. Ama bir zamanlar biri onu teşvik etmişti.

Merakım hızlı ve şiddetli bir şekilde yükseldi, ağırbaşlılığımı bir kenara itti.

Parmağında soluk bir yüzük yoktu, Barrett King adında bir bayan olduğunu gösteren hiçbir iz yoktu. O nasıl biriydi? Birlikte nasıldardı?

"Oynayacağım," dedim ona.

Omzunun üzerinden bana attığı bakış hızlıydı ve okunması imkansızdı. "Kartı ver."

Eski karısı hakkında sorular dilimin ucunda dans ediyordu.

Hayır. Henüz değil.

"En sevdiğin film."

Sandviçleri tekrar çevirdi ve her birine spatula ile hızlıca vurdu. "*Cinderella Man*." Sonra durakladı. "Ya da *Rudy*."

Kafamı salladım, o da bunu fark etmiş olmalıydı. "Ne?" diye sordu.

"Beni tahmin edilebilir mi buluyorsun?"

"*Rudy*'yi seven eski bir futbolcu, şimdi koç olan biri? Evet."

"Bu film sana hiç ilham vermiyor mu diyorsun?" "Hiç izlemedim," diye cevapladım.

Bir şey düşünüyormuş gibi kısa bir süre mırıldandı. "O zaman zamanımız var, neyse ki."

Kafamın arkasında kısa ve canlı bir görüntü belirdi: ben, Barrett, karanlık bir oda, bir kanepe ve battaniyeler. Tam bir randevu gibiydi. Randevular filmler, sorular, yemekler ve niyetlerle doluydu. Ona göre niyeti safdı: beni donmaktan

. Ama bu, beynimin neden bunu anlamadığını açıklamıyordu. O görüntüler çok hızlı bir şekilde PG'den oldukça açık saçık bir hale geldi.

Boğazımı temizledim.

"Ve şimdi de film gecesi yapmaya zorluyor," dedim yavaşça. "Bundan sonra misafir odasına kilitleyip kendimi dışarı çıkarmayacağımı kim söylüyor?"

"Korkuyor musun, Townsend?"

Bir an için, sözleri kafamda yankılandı. Çok hafifçe söylemişti. Çok kolayca. Bu adamı tanıdığım süre içinde güç dengesi bir şekilde değişmişti ve bu durumdan hiç hoşlanmıyordum.

"Bazı soruları cevaplamaktan mı? Hiç de değil."

Tanrım, durum gerektirdiğinde ne kadar kolay yalan söyleyebiliyordum. Eğer o yalan makinesine bağlansaydım, o makine *çığlık* atardı.

"Film izlemek için," dedi yavaşça ve ben, kendimi ele verdiğimi anladığımda yüzüm kızardı.

"Oh."

O, hala bileğime dokunan parmaklarıma anlamlı bir bakış attı. Elim anında düştü ve dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim, derimin altında ürperten bir his vardı. Bunun ne olduğunu da biliyordum.

Lanet olsun, haklıydı. Ve bunu yüksek sesle söylemeye çalışırsam, sözcükler boğazımda düğümlenebilirdi.

Barrett sandviçlerin altını kontrol etti ve hazırladığı iki tabağa kolayca yerleştirdi. Buzdolabından bir şişe ketçap aldı.

Bana uzattığında ona baktım. "O ne için?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Sandviçi içine batırırsın." "Ne zamandan beri? Domates çorbası nerede?"

Barrett şişeyi açtı, sandviçimin yanına biraz ketçap sıktı ve tabağı bana doğru itti. Ketçapa ihtiyatla baktım ama adam bana akşam yemeği hazırladığı için şikayet edemeyeceğimi düşündüm, çünkü bu yıllardır başıma gelmemişti.

"Bugün çok ısrarcısın," dedim ona. "Bunun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum."

Gözleri ısındı, ama hemen bir şey söylemedi.

"Domates orbası yok," diye cevapladı. "Bazılarımız bugün marketi boşaltmamayı tercih ettik. Michigan'da büyürken ailem her zaman bu şekilde servis ederdi." enesini kaldırdı. "Deneyin." Burnumu kırıştırdım. "Hadi ama," diye nazikçe ikna etmeye çalıştı. "Sizin maceracı biri olduğunuzu sanıyordum."

"Bu duygusal manipölasyon, bayım."

Bir an sessizce beni izledi, yüzümü inceleyerek alnımda ter damlacıkları oluşmasına neden oldu. "İşe yarıyor mu?"

Alaycı bir şekilde güldüm ama sandviimin köşesini ketapa batırdım. Barrett kendine de biraz aldı ve ben ilk ısırığı alırken mutfak adasının diğer ucundan beni izledi. iğnemeyi bitirdikten sonra ağızımın köşesini yaladım. "Güzel."

O, sandviin neredeyse yarısını kurt gibi ısırdı ve ben, o çiğnerken çenesinin hareketini izledim. *Birinin* iğnemesini izlemek cinsel gerilim yaratacak bir an olmamalıydı, ama ben ne bilirdim ki?

Barrett sandviçini masaya koydu ve bana anlaşılmaz bir bakış attı. "Ne?"

Su içti, sonra unuttuğunu fark edince bana bir peçete uzattı. "O olamaz."

Bir ısırık daha aldım ve isteksizce sandviçi tekrar ketapın içine batırdım. Oldukça lezzetliydi. Yutkundduğumda, onun bakışlarıyla karşılaştım. "Belki de senden tek bilmek istediğim şey en sevdiğin filmdi ve şimdi Barrett ile ilgili tüm sorularım cevaplandı."

Barrett mırıldandı ve o kadar alçak ve hoş bir ses çıkardı ki neredeyse titremeye başladım.

"Hadi ama. Korkaklık etme," dedi, ona attığım tehlikeli bakışı görmezden gelerek. "Vur bana. Ve iyi bir vuruş olsun."

"Peki." Parmaklarımı peçeteyle sildim ve dudaklarımı büktüm. Oynamak mı istiyordu? Sorun değildi. "Bana karından bahset. Neden boşandınız?"

Yirmi Beşinci Bölüm

BARRETT

Kaçmamı, sorusuna karşı çıkmamı ve köprüyü kapatmamı beklediği, gözlerinden belliydi. Işığın daha parlak olmasını, güneşin çıkmasını ve o bana öyle bakarken mavinin her tonunu görebilmeyi diledim.

Sana meydan okuyorum.

Sesi kafamın içinde yankılanıyordu, şu anda Rachel hakkında konuşmak istemeyen tarafıma fısıldıyordu. Önümde oturan vahşi, kurnaz yaratıkla bu fırsatı başka kimsenin bozmasını istemiyordum.

Ama onun beklentilerini karşılamak yerine, onun attığı meydan okumayı reddedip gözlerindeki meydan okuyan ışıltının sönmesini izlemek yerine, derin bir nefes aldım, tabağımı aldım ve adanın diğer tarafına geçtim, onun yanındaki tabureyi seçtim ve ona dönük olacak şekilde çevirdim.

Beni izlerken kaşları çatıldı, ama ben oturduğumda ve bacaklarımı açtığımda bana doğru eğildi.

Lily alt dudağını ısırarak, benim yerleşmemi izledi, gözleri bacağımın iç kısmının sallanan bacağına neredeyse değdiği yere kaydı. Diğerleri hala göğsüne yaslanmıştı ve onu bırakacağını sanmıyordum. Zırhı, her ne kadar zayıf olsa da.

"Uzun mu, kısa mı anlatayım?"

Dişleri alt dudağını bıraktı ve bana bakarken dudağı en güzel pembe renge büründü. Benim dürüst olup olmadığımı tartarken.

"Seçim şansım
var mı?"

"Elbette."

Lily yutkundu, sonra bacağını göğsüne indirdi. Dizi benim uyluk içime değdi ve bu temas kanımı kaynatmaya başladı.

kanımı kaynatmaya başladı.

"En az acı veren versiyonu anlat," diye karar verdi.

Bu beni şaşırttı çünkü bunun ne kadar anlamlı olduğunu farkında mıydı acaba diye merak etmeden edemedim.

Seni ne incitiyor? diye sormak istedim. *Yardım etmeme izin ver. Onu ortadan kaldırayım.*

Böyle bir şeye balıklama atlamak istemem nadir bir duyguydu ve altı ay önce yapabileceğim gibi bununla mücadele etmek yerine, bunun beni doldurmasına izin verdim.

"Hikayelerimizin anlatılması acı verici olduğunda, bu iyi bir şey bence," diye cevap verdim. "Bu, onların gerçek olduğu anlamına gelmez mi?"

"Eminim çoğu insan öyle derdi." Parmakları tabağının kenarıyla oynuyordu, sandviçinin sadece yarısını yemişti. "Şahsen, hayatımın en kötü anlarını yeniden yaşamayı sevmiyorum."

İçimde, acı verici bir yoğunlukta, öne uzanıp ellerimi yüzünün yanlarına kaydırmak, başparmaklarımla elmacık kemiklerini okşamak ve ona bu gece yalnız olmadığını söylemek için bir dürtü hissettim. Eğer yardım isterse, omuzlarım onun acısını taşıyacak kadar genişti, en azından bir süreliğine.

Bunu yapmak yerine, ellerimi kavuşturup kucağımda tuttum. "Rachel ve ben üniversitede çıkıyorduk. Ortak bir dersten sonra bana yaklaşıp çalışma arkadaşım olmayı teklif etti. Bundan kısa bir süre sonra bana ne istediğini belli etti. Çok güzeldi. Keskin zekalıydı. Akıllıydı. İnanılmaz derecede hırslıydı." Gözlerimi Lily'den ayırmadım. "Aynı zamanda bencil, soğuk ve hesapçıydı."

Gözleri titredi. "Bunu soyadını almadan önce mi öğrendin, sonra mı?"

"Ağlayarak bana gelip Bryce'a hamile olduğunu söylediğinde. Babası hamilelik testini bulmuş ve onu evlatlıktan reddedecekti. O anda evlenme teklif ettim." Lily'nin yüzü yumuşadı ve ben derin bir nefes aldım. "Kısa bir süre sonra, kardeşim Griffin ile de yattığını söyledi. Kardeşim de bundan haberdar değildi. Sanırım... her ihtimali değerlendiriyordu."

Lily'nin ağzı açık kaldı. "Bryce..."

"O benim," diye bitirdim. "Griffin, Bryce'ın babası, o hamile kaldığında birkaç aydır yoktu." Ellerimi uyluklarımın üstüne koyup düzelttim.

"Evlendikten ve askere çağrıldıktan sonra, bana daha güvenli bir seçim olduğumu söyledi. Tabii ki sıkıcı olanı. Onun için fazla soğuk. Ama Griffin'den daha iyi bakardım ona."

"Ah, Barrett," diye fısıldadı, sanki canı yanıyormuş gibi göğsünü ovuşturarak. "Ve bu, çocuklarıyla daha fazla zaman geçirmek için mücadele etmemeyi seçen kadın mı?"

Ben başımı salladım. "Eğer deneseydi, ona kolaylık göstermezdim. Onunla ne kadar az zaman geçirirlerse o kadar iyi. Birkaç yıl içinde, onları görmeye gelip gelmeyeceklerine kendilerinin karar vermelerine izin vereceğini hissediyorum. Ve gelmeyecekler."

"Onu özlemiyor gibiler," dedi dikkatlice.

"Onları gerçekten o yetiştirmede." Bir yudum su içtim. "Dadılar yetiştirdi. İşlerim izin verdiğinde, elimden geldiğince yardım ettim." Sonra başımı salladım. "Ama ben mükemmel değilim. Başından beri uyumsuzduk ve Maggie küçükken ona karşı kendimi kapattım. Her zaman çocukları ve işimi ondan önce tuttum. Benden nefret ettiğı için onu suçlamıyorum."

Lily'nin yanakları kızardı. "Önümüzdeki ay buraya ansızın gelmeyecek, değil mi?"

"Hayır. Neden sordun?"

"Onun lanet burnunu kırmak zorunda kalabilirim," dedi sakın bir şekilde.

"Öyle mi?" diye mırıldandım, hayranlık kalbimi bir sarmaşık gibi sardı. "Rachel istediğinde oldukça korkutucu olabilir."

"Kavgada çok kavgacıyımdır. Tahmin bile edemezsin."

Öne eğildim, dirseğimi tezgaha dayadım, parmaklarım onun koluna bir saç teli kadar yakındı. Aramızdaki mesafe kayboldu ve Lily yakınlığımdan dolayı nefesini tuttu. "Bana bunu neden yapmak istediğini söyle."

Gözleri ağızıma kilitlendi. "Bu sorularından biri mi?" "Eğer bu seni rahatlatacaksa, tabii."

"Çocukların inanılmaz ve sanırım onu birazcık nefret ediyorum." Lily burnundan keskin bir nefes aldı ve bakışlarını bana çevirdi. Orada gördüğüm samimiyet nefes almamı zorlaştırdı. "Ve sen sıkıcı değilsin. Sen gerçekten iyi bir adamsın, Barrett."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu, her bir çarpıntı o kemiklerin dayanabileceğı sınırları zorluyordu.

"Sen sabırlı, sadık ve düşüncelisin, ve böyle bir kadın senin gibi bir erkeği hak etmiyor."

Konuşabilecek hale geldiğimde, sesim boğuk çıktı, kendimi tutma gücümün her zerresi paramparça olmuştu. "Şu anda kontrolümü sınamaya çalışıyorsan, çok iyi iş çıkarıyorsun."

Lily'nin nefes alıştı titriyordu ve elini kaldırdığında parmakları titriyordu, ben ise tamamen hareketsiz kaldım. Parmak uçları çenemin yan tarafına değdi, tıraşsız cildimi deneme amaçlı, tereddütlü bir dokunuşla. "Değilim," diye fısıldadı ve gözleri parmaklarının hareketini takip etti, ta ki parmakları dudaklarımın alt kenarına hafifçe dokunana kadar. "Sadece... sana dokunmak istedim. Muhtemelen uzun zaman oldu, değil mi?"

"Evet." Sesim neredeyse tanınmaz haldeydi, kaba bir fısıltı olarak çıkıyordu.

Böyle bir sevgiyi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Rachel ile hiç böyle bir şey yaşamış mıydım? Emin değildim. Tamamen yabancı, tamamen harikaydı çünkü tanınmaz bir şeydi. Yıllarca, zorunluluktan dolayı bu eksikliği görmezden gelmişim. İçimde bıraktığı büyük boşluğu düşünmeye vaktim olmamıştı. Ben sadece bir baba değildim, sadece bir koç değildim. Ben bir erkektim ve böyle bir kadının beni istediğini bilmek, içimi o kadar hızlı bir şekilde ısıttı ki, bu ateşi söndürmeye çalışmak boşunaydı.

Disiplin ve kontrol, benim temel dürtülerimle şiddetli bir savaşa girdi. Bir dakikadan az bir sürede onu tezgahın üzerine yatırabilirdim. Beş dakikadan az bir sürede onu inlemeye ve inlemeye başlayabilirdim. Çıplak ve benim merhametime kalmış, kollarımda tatlı ve esnek olan Lily, son birkaç yıldır hissettiğim tüm boşluğu dolduracaktı. Dürüst olmak gerekirse, son on yılı.

Eğer kendime izin verseydim. Ellerinin tenimde yarattığı mutlak zevkin çatlaklarından, o ihtiyatlı fısıltı sızıyordu. Bunu istemediğimden ya da onun da istemediğinden değil.

Arzumun gücü, bunun kaçmasına neden oldu.

Bu *önemliydi*. Yaptığımız şey *önemliydi*. Kendime izin verdiğim şeyler *önemliydi*. Özellikle de kendi itirafına göre her zaman yalnız olan Lily için. Artık öyle hissetmesini istemiyordum. Onun görülmüş hissetmesini istiyordum. Birisi

bir yerlerde, onun söylediklerini ve kafasında sakladığı şeyleri önemseyen biri gibi.

"En sevdiğin film hangisi?" diye sordum, ona dokunmak için can atarak, bu dürtü o kadar güçlüydü ki, sağduyumu tamamen ortadan kaldırdı.

Lily sessizce güldü, ama ben nazikçe bileğini tutup avucunu ağzıma götürdüğümde gülüşü boğazında takıldı.

"Düşünemiyorum," dedi titrek bir sesle.

Bileğinin hemen üstündeki deriyi öptüm ve parmakları kıvrılarak yanağıma dokundu. Burnumu avucunun ortasına sürttüm. Çok güzel kokuyordu. Her yerinde bu kadar temiz ve tatlı koktuğu düşüncesi ağzımı sulandırdı.

"Durdurabilirim," dedim boğuk bir sesle.

"*M-Mary Poppins*," diye cevapladı sonunda.

Gözlerim açıldı, ağzım onun cildinin üzerindeyken ona şaşkınlıkla baktım. "Gerçekten mi?"

Lily başını salladı, bakışları hala biraz odaklanmamış bir şekilde beni izliyordu. "Kimsenin ne düşündüğünü umursamıyor. Hayatı kendi kurallarına göre yaşıyor. Zorlu şeyler yaşadığı belli ama çelik gibi bir iradesi var. Çocuklar onu seviyor. Erkekler ona ne yapacaklarını bilemiyor. O benim kahrolası idolüm."

Kendimi tutamadım, güldüm. Derin ve yüksek sesle güldüm ve parmaklarımı bileğine doladığım ellerimizi, kalbimin hızlı ve güçlü attığı yerin hemen üstüne, göğsüme koydum.

Lily elini düzelterek o noktaya bastırdı ve kahkaham kesildiğinde, gözlerini gülümsememe dikerek yavaşça öne doğru eğildi.

Elleri göğsümden yukarı kayd ve gülümsemem yavaşça kayboldu. Sandalyesinden kalkıp bacaklarımın arasına dikildiğinde sanki uyuşturulmuş gibiydi. Damarlarımdan da bir şey geçti, başımı döndüren coşkulu bir uğultu.

"Bu adil değil," diye fısıldadı.

"Ne adil değil?"

Avuç içleri çenemi kavradı ve ben gözlerimi kapattım, bileklerini çekmeden kavradım, bunun yerine ellerimi onun ön kollarında yukarı aşağı gezdirdim. Soğuk ve hafif parmak uçları, sadece gülümsediğimde ortaya çıkan

sadece gülümsediğimde ortaya çıkan çizgileri boyunca dans etti. Sonsuza kadar burada kalmak istedim. Aynen böyle.

Cevap vermediğinde, sonunda gözlerimi açtım.

"Şu haline bak," diye fısıldadı. Gözleri yüzümü izledi, ellerimi kollarından çekip avuçlarımı beline koyduğumda gözlerini kapattı, başparmaklarımı kalça kemiklerinin üstündeki boşluğa sürttüm. "Böyle gülümsediğinde seni canlı canlı yemek istememem nasıl mümkün olabilir?"

Başım dönüyordu ve ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilemiyordum. Tüm iyi niyetlerim, ellerimin altındaki bu amansız doğa gücü tarafından küle dönüştü.

"Seni öyle hissettirmek istemedim," dedim, sesim titriyordu. Avuç içlerim kaburgalarının kıvrımlarını okşadı, parmaklarım belinin üst kısmında duran taytının kenarlarında dans etti. Sırtındaki deri sıcak ve sıkıydı, ona dokunduğumda kısa bir nefes verdi. Ellerim hareket etmeye devam etti ve alnı şakağıma düştü, zorlu nefesleri yüzümün yan tarafına çarptı, kolunu omuzlarıma doladı, parmakları ensemdaki saçları okşadı.

"Biliyorum," dedi, dudakları kulağımın kabuğuna değiyordu. "Bu yüzden çok daha kötü oluyor." Ellerim gömleğinin altına doğru kayınca sırtını kavisledi. Göğsü benimkine bastırdı ve ben de alnımı onun köprücük kemiğine dayadım, ipeksi saçları yüzüme değiyordu. "Bunu yaptığının farkında bile değilsin ve Tanrım, bunun bana ne yaptığını sana göstermek istiyorum."

Tanrım, bu kadın için mahvolmuştum ve henüz öpüşmemiştik bile. Bu bittiğinde ne kadar büyük bir yıkıma neden olacaktı? Artık umursadığımdan emin değildim. Onu öpmek, ona dokunmak, onu yatağa atmak... Bu basit bir şehvet değildi ve çok daha önemli bir şeydi. Onu hissetmezsem kalbim dururdu belki.

Ten. Gömleğinin altında, sırtının tamamı sadece deriden ibaretti.

"Lily," diye mırıldandım, dudaklarım onun köprücük kemiğine değdi, sonra boğazının dibindeki çentiğe doğru kaydı. Açgözlü bir nefes aldım, ciğerlerim onun cildinin tatlı kokusuyla doldu. O,

saçma bir yanıt verdi ve ellerim daha sert bastırdı, parmaklarım titrediği sırada kaburgalarını okşadı. "Sutyen giymiyorsun lan."

"Onlardan nefret ediyorum," diye inledi. "Ne kadar nefret ettiğimi bilemezsin."

Çenemi kaldırdım ve elimi çevirirken yüzündeki değişimi izledim, parmak eklemlerimin arkasını kaburgalarının ön tarafına sürterek yavaşça yukarı doğru kaydırđım. Ağzı küçük bir o şeklinde açıldı ve uzun, koyu kirpikleri, göğsünün alt kısmındaki kıvrımı bulduğumda titreyerek kapandı.

Cildi inanılmaz derecede yumuşak ve sıcaktı ve tüm kanım bacaklarımın arasına, muhtemelen hayatımda hiç olmadığım kadar sertleştiğim yere akarken bile, yavaş davranmak için yeterince mantıklı düşünme yeteneğim kalmıştı.

Bu çılgınlığa doğru inişin tadını çıkarmak gerekiyordu.

Lily'nin parmakları ensemin arkasında sıkılaştı, sert meme ucunu okşadığımda tırnaklarının uçları derime batıyordu.

"Barrett," diye inledi, burnu elmacık kemiğimin üzerinde kayıyordu. Diğer kolumla belini sıkıca kavradım ve onu yerinde sabit tuttum.

Nazikçe boynunun yanını öptüm, sonra ağzımın altındaki deriyi hafifçe emdim ve boğazının derinliklerinden bir inilti kopardım. O sesi yutmak, dilimle onun dilinin titreşimini hissetmek, o benim kollarımda parçalanırken elim bacaklarının arasında olsun istedim.

Bunu durdurmak mümkün değildi. Denemek için çok yorgundum ve direnç çok az çabayla eridi. Ayağa kalktım, arkamdaki tabure gürültülü bir sesle geriye itildi. Elimini göğsüne doldurdum, diğer avucumu sırtına dayadım, uyluklarım onun uyluklarının arasına girdi, o nefes nefese kalmıştı.

Lily yüzümün yanını kavradı ve bir sonraki nefeste dudaklarımız birbirine çarptı.

İncelik yoktu. En iyi çabalarımın rağmen, tadını çıkarmak yoktu. Bizi başka bir şey yönlendiriyordu, çaresizlik ve son birkaç haftadır bizi engelleyen kısıtlamaların kırılması.

Dilini yaladığımda dili yumuşak ve ıslaktı, dudakları sıkı ve tatlıydı, ben

Bu cesur ilk öpücükte inlerken, o da inledi. O da inledi, inanamayan, rahatlamış bir ses, ciğerlerinden koparılmış gibi.

Dişlerimle alt dudağını çektim ve o da ellerini gömleğimin altına soktu, tırnaklarını karın kaslarım boyunca gezdirdi. Parmakları serin ve çevikti, kemerimin tokasına sıkıca sarıldı.

Elimle kafasındaki şapkayı yırttım. O saçları, o muhteşem saçları parmaklarımın arasına sıkıca sarmak istedim. Kafasının arkasını avuçladım ve başımı eğerek öpücüğünü derinleştirdim. Ama yapamadım. Ağızlarımız olabildiğince derinden birbirine yapıştı, dillerimiz dolandı, dişlerimiz birbirine çarptı ve dudaklarımız birbirine kaynaştı. Onu yeterince sıkı tutamıyordum. Onu bana daha da yaklaştıramıyordum, vücudu zaten benim şiddetli kucaklamamda kilitliydi.

Onu ne kadar çok istediğimin gücüyle tüm vücudum titriyordu ve o elini pantolonumun önündeki çadır gibi şişkin kumaşın etrafına doladığında, ikimiz de inledik.

Saatler. Onunla saatler ve günler geçirdim. Ağızım onun inatçı çenesinin çizgisini takip etti ve oraya emici bir öpücük kondurdum.

"Lütfen," diye yalvardı.

Hayatım boyunca bana milyonlarca şey sorulmuştu, belki de daha fazlası.

Hiçbiri, onun dudaklarından çıkan o tek kelime kadar tatlı gelmemiştii.

Ona her şeyi verirdim. İsteddiği her şeyi.

Gömleğini yukarı çektim ve iki elimle onu kendime doğru çektim, eğilip o sert, pembe meme ucunu ağızıma aldım, dilimle yaladım, sonra dişlerimle nazikçe ısırdım.

Lily inledi, başımı göğsüne bastırdı, sırtını benim dudaklarımın baskısı altında kavisledi. Diğer göğsüne geçtim ve alt kenarını, derisinde iz bırakacak kadar sertçe emdim, onu sıkıca tuttuğum yerde karnı titredi.

Başımı kaldırıp dağınık görünüşünü gördüğümde ciğerlerim şişti. Dudakları pembe ve hırpalanmıştı. Yanakları kızarmıştı. Saçları ellerimden dolayı omuzlarında karışmıştı. Köprücük kemiğinin altında, omzuna daha yakın başka bir dövme vardı. Başparmağımı üzerinde gezdirdim, kusursuz cildine karşı narin bir tasarımdı.

Lily'nin bakışları beni tamamen mahvetti, orada gömülü olan ısı bir şehir bloğunu yıkmaya yetecek kadar güçlüydü. Kesinlikle ciğerlerimdeki nefesi kesmeye yetecek kadar güçlüydü.

Hiç kimse bana öyle bakmış mıydı?

Emin değildim. Ve bu ne kadar baş döndürücü bir duyguydu.

Yüzünün iki yanını kavradım ve ağzını tekrar ağzıma çektim, o yavaşça dilini benim dilimin ucuna sürtünce inledim.

Elini sertliğimin etrafında sıkılaştırıp, öpüşürken kemer tokası çözmeye başladığında, bir titreme bedenimi sardı.

Evet. Evet. Ellerinin üzerimde olmasını istedim. Nefes almaktan daha çok istedim. Hayatta kalmak için buna ihtiyacım vardı.

Bzzz. Bzzz.

İkimiz de donakaldık, tezgâhın üzerindeki telefonumun rahatsız edici sesi odayı kaplayan yoğun gerginliği yarıp geçti.

Alnımı alnına sürttüm ve iç geçirdim. "Çocuklar," dedim, sesim tamamen parçalanmıştı. "Griffin'e, evine vardıklarında beni aramalarını söyledim."

Lily başını salladı ve eliyle ağzını kapatarak uzaklaştı. Gömleğimi düzelttim ve ağır göz kapaklarımın arkasından onun da aynı şeyi yaptığını izledim. Elleriyle karışık saçlarını düzeltti ve ben de aynı şeyi yaparken yüzümü başka yöne çevirmek zorunda kaldım.

Derin bir nefes aldım ve video görüşmesini başlatmak için düğmeye bastım.

Yüzleri kamerada birbirine yapışmıştı ve düşündüğümden daha kolay gülümsediğimi fark ettim. "Uçuş nasıldı?"

"İyi idi," dedi Maggie. "Uçuş görevlileri bize patates kızartması, pizza ve tatlı verdi. Lily'nin kurabiyeleri kadar iyi değillerdi ama fena da değillerdi."

Gözlerim Lily'nin gözleriyle buluştu ve o yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Öyle mi?" dedim. "Ona bunu söylemeliyim."

"Fırtına nasıl?" diye sordu Bryce.

"Oldukça kötü. Bir süre önce elektrikler kesildi, bu yüzden muhtemelen birkaç gün burada kalacağız."

"Biz mi?" diye sordu Maggie.

Lily'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, ama ben ona güven verici bir bakış attım. "Evet, Lily'nin evinde jeneratör yoktu, o yüzden ısınmak için burada takılıyor."

Lily, hala kaya gibi sert olduğum yere anlamlı bir şekilde bakarak kaşlarını kaldırdı. Ona sert bir bakış attım, bu da onu sırtıtmaya neden oldu.

"Ona merhaba diyebilir miyim?" diye sordu Maggie.

Lily yaklaştı ve telefonu almak için elini uzattı. Kameranın önüne geldiğinde gülümsedi. "İşte en sevdiğim yaramazlar. Rocky Mountain Eyaleti nasıl?"

"Senin orada kaldığına ve bizim orada olmadığımıza inanamıyorum!" diye haykırdı Maggie. "Eve döndüğümüzde tekrar yapabilir misin?"

Lily bana bakarken yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı ve sanki odadaki şehvet sisinin dağıldığını izliyormuşum gibiydi. "Bunu konuşmamız gerekecek," diye diplomatik bir cevap verdi.

"Tamam." Maggie iç geçirdi. "Eve döndüğümüzde ne kadar süre seninle birlikte olacağız?"

Boğazını yutkunarak, gözlerime bakamadı. "Scott ve Patty Sevgililer Günü'nden önce eve dönecekler."

"Çok fazla zaman kalmadı," dedi Bryce üzgün bir şekilde.

Lily'nin yüzündeki değişiklik midemi bulandırdı. "Biliyorum dostum. Değil."

"Sonra nereye gideceksin?" diye sordu.

Lily derin bir nefes aldı. "şu anda bunu konuşmamıza gerek yok, tamam mı? Sen gidip amcanla eğlen. Sen döndükten sonra birkaç hafta burada kalacağım."

Telefonu bana uzattı, gözleri göğsümün civarında sabitlenmiş bir şekilde, ben çocuklarla sohbet ederken arkasını döndü. Lily yemek tabaklarımızı topladı ve tavayı yıkarken, Maggie ve Bryce bana Griffin'in Denver dışında sahip olduğu devasa evdeki yatak odalarını gezdirdi. Ruby'nin büyük köpeği de oradaydı ve ben onun nefes nefese ağızını çok yakından gördüm, ayrıca bildiği tüm numaraları tek tek izledim. Ama çocuklar o kadar mutluydu ki, neyi kesintiye uğrattıkları önemli değildi, onların gevezeliklerinden rahatsız olmadım.

Arka planda Griffin'in bir şey söylediğini duydum ve çocuklar başlarını salladılar. "Akşam yemeğine çıkacağız baba. Seni seviyoruz."

"Ben de sizi seviyorum," dedim onlara. "Arada bir beni aramayı unutmayın."

"Unutmayız," dedi Bryce. "Biz olmadan ne kadar sıkılacağını biliyoruz."

Hafifçe gülümsedim. "Hoşça kal, dostum."

Telefonu kapatırken, bakışlarımı Lily'nin sırtından ayırmadım. Tavayı kuruladıktan sonra, tavaların saklandığı alt dolabı açmak için eğildi.

İşini bitirdiğinde, ellerini tezgahın üzerine koydu ve başını öne eğerek derin bir nefes aldı. Tavrında yenilgiyi açıkça belli ediyordu.

"Lily," dedim, ona gitmek için can atıyordum. Ama bunu hoş karşılayacağından emin değildim. Aramızda yeniden bir uçurum açılmıştı; benim istediğim ile onun istediği tamamen farklıydı. Bu uçurumu kapatacak tek şey, tam gerçektir. Rahatsız edici gerçek. "Bana bak."

"Sana bakarsam, bunu neden yapamayacağımızı unuturum."

Sesindeki keder, ellerimi yumruk haline getirdi. "Konuş benimle."

"Neden sürekli taşındığımı sor," dedi o kadar sessiz bir sesle ki, onu zar zor duyabildim. "Neden kendimi kalmaya zorlayamadığımı sor."

Panik dolu bir duygu dalgası göğsümü doldurdu, o kadar büyüktü ki odayı tamamen kaplayacak gibiydi. "Neden?"

Lily yavaşça döndü. Yüzü kederle doluydu. Gözlerinde o kadar derin bir yıkım vardı ki, sanki göğsüme bir yumruk yemiş gibi hissettim.

"Çünkü ben... asla... bir şeyi o kadar çok sevmeyeceğim ki, onu kaybetmek beni öldürür," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla doldu. "Sen ve çocukların benim için sıradan değilsiniz. Artık öyleymiş gibi davranacak gücüm kalmadı."

Onun kalbinin gözlerimin önünde parçalandığını izlerken yerinde duramıyordum. "Lily," dedim acil bir sesle, "konuş benimle. Yardımcı olabilirim."

Ben adanın etrafından dolaşıp geldiğimde elini kaldırdı ve ben kendimi durdurmaya zorladım.

"Hayır, yardım edemezsin," dedi.

Çaresizlik beni felç etti. Onun alanına saygı duymak istiyorsam, şu anda hiçbir şeyi zorlayamazdım. Ve bu çaresizlik, ona bakarken ellerimi saçlarımın arasına geçirip saç tellerimi çekmeme neden oldu.

Pervasız bir dürtü içime yerleşti ve sormanın risklerini tartarken onun bakışlarını karşıladım.

"Ailenizi en son ne zaman gördünüz?" diye dikkatlice sordum.

Yüzü soldu ve çenesi titredi. Ama gözlerimin önünde, kendini toparladığını gördüm. İçindeki rezervi, herhangi bir açıklamaya meydan okuyan görünmez bir güç kaynağını ortaya çıkardı.

"On yıl." Yavaşça nefes verdi. "Dört ay." Gözlerini kapattı. "Altı gün," diye fısıldadı kırık bir sesle.

Onun adını söyledim, ama bu daha çok bir yalvarış gibiydi. O geri çekildi.

"Ben... yatmam lazım." Adanın diğer tarafına doğru yürüdü. "Misafir odası koridorun sonunda, değil mi?"

Başımı salladım, duygusal yakınlığın ilk işaretinde kaçarken kalbim parçalanmış ve yorgun düşmüştü.

Sessizce, çamaşır sepetini almasını izledim. Koridorun sonunda durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Akşam yemeği için teşekkürler." Gülümsemesi hüznüydü. "Ve beni donmaktan kurtardığın için."

O banyoya girene kadar bekledim, sonra çarşaf dolabından elektrikli battaniyeyi çıkardım ve onun uyuyacağı yatağın ayak ucuna dikkatlice serdim.

Sonra koridora geri döndüm ve kanepeye çöktüm, dirseklerimi uyluklarımın üzerine dayadım, başımı ellerimin arasına aldım ve evimin sessizliğinde oturdum, onun ne kadar yakın olduğunu düşündüm. Onun ulaşılabilir olduğunu biliyordum. Onun tamamen ulaşılmaz olduğunu biliyordum. En azından onun önemli olan kısımlarının.

Onun vücuduna dokunmak, istediğim şeyin sadece bir parçasıydı. Kafamı ve kalbimi karıştıran, diğer her şeyin bir anlık görüntüsüydü. Onu da istiyordum.

Boş boş, durmaksızın yağan karı seyrediyordum ve onu düşünmeden bir daha kar görebilecek miyim diye merak ediyordum.

Birkaç saat geçti. Televizyonda *SportsCenter* kanalı yanıp sönüyordu, ama bu durumdan dikkatimi dağıtmak için pek işe yaramıyordu. Ancak, hiçbir şeye odaklanamıyordum ve muhtemelen o benimle aynı çatı altında olduğu sürece odaklanamayacaktım.

Dışarısı kararmıştı, nihayet yatmaya uygun bir saat olmuştu. Işıkları kapattığımda, koridordan bir ses geldi.

Dinlemek için durdum ve sesi tekrar duydum.

Lily'ydi ve odaya doğru hızlıca yürüdüğümde, birinin adını bağırdığını duydum. Sonuçlarını düşünmek için durmadım, sadece onu uyandırmak için kapıyı açtım.

O zaten yatakta oturuyordu, yüzü kızarmış, göğsü inip kalkıyor, saçları karışmış, gözleri iri ve korkmuş bir haldeydi.

Yatağın kenarına çöktüm ve elimi onun elinin üzerine koydum. "İyi misin?"

Nefesi hızlıydı, gözleri hala uykudan bulanık ve dehşetle karışık bir şaşkınlıkla doluydu. Nabzını kontrol etmek için parmaklarımı bileğinin alt kısmına bastırdım ve atışları sayarken yüzünü dikkatle izledim.

"Barrett?" diye fısıldadı. Göğsü ve alnı terden parlıyordu.

"Buradayım." Avucumu koluna doğru kaydırdım. "Kabus gördün."

Hâlâ kafası karışık olduğu belliydi, ama başını salladı, yüzü buruştu ve ilk gözyaşı yanağından süzüldü. Hâlâ düzensiz nefes alırken eliyle gözyaşını sildi.

"Ne yapabilirim?" diye sordum. Göğsüm, hayatımda hiç hissetmediğim bir güçle ağrıyordu, tüm vücuduma yayılan bir çürük, üzerinde onun adı yazılı bir yara.

Bana döndü, gözleri fal taşı gibi açılmış, yanaklarından gözyaşları akıyordu. "Benimle kalır mısın?"

Yirmi Altıncı Bölüm

LILY

Sözler ağızımdan çıkar çıkmaz nefes alabildim. O tereddüt etmediğinde, tatlı bir oksijen dalgası ciğerlerimi doldurdu.

Bir saniye bile yalnız kalmaya dayanamazdım. Üzüntü, baraj yıkılmadan önce ancak bir süreliğine uzak tutulabilirdi ve şu anda ihtiyacım olan şey, beni ayakta tutacak onun istikrarlı, sessiz gücüydü.

Barrett sessizce ayağa kalktı ve ben yana kayarken yorganı çekti. Sweatshirt'ünü çıkardı, geriye ince bir tişört ve spor şortu kaldı, bunları ben yatak odasına kaçtıktan sonra giymiş olmalıydı.

Sıcak ve erkeksi, temiz ten ve misk gibi kokusu, yanıma yatıp kolunu yastığımın altına koyarken başımı doldurdu.

Sonra bekledi.

Beni bekledi.

Her şeyi içimde tutmaya çalışırken kaburgalarım titriyordu, sadece yüzümden süzülen sessiz gözyaşları, altında yatanları en ufak bir ipucu veriyordu.

"Buraya gel," dedi alçak sesle.

Çenem titredi ve o beni nazikçe kollarının arasına çekti, bir elini sırtıma, diğerini belime doladı. Yüzümü göğsüne bastırdım ve ilk hıçkırıklarım çıktı.

Çenesini başımın üstüne koyarken elleri sırtımda yukarı aşağı hareket etti.

"Ben yanımdayım," dedi
sessizce. Ve gerçekten
yanımdaydı.

Onun tarafından istenildiğimi hissetmek baş döndürücü ve tehlikeli bir şeydi. Ama bu... bu benim dünyamı paramparça edebilirdi. Beklemediğim yıkıcı bir sonuç.

Kimsenin beni bu şekilde kucaklamasının üzerinden sayısız günler, aylar, yıllar geçmişti. *Daha önce hiç* böyle kucaklandığımı hatırlamıyordum. Sanki beni dünyaya bağlı tutuyormuş gibi. Yumruklarımla gömleğini sıktım ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Bana nedenini sormadı. Vermeye hazır olmadığım hiçbir şeyi istemedi.

Çünkü sorarsa, tüm kalbimi isteyeceğini biliyordum. O da bunu hak ediyordu. Ona bir gelecek verebilecek biri. Onu pervasızca, çılgınca sevebilecek ve onun kim olduğunu değiştirmesini beklemeyecek biri.

Onun kollarında ağlarken, önümde duran şey, benim kendi korkumdan başka bir şey değildi. Baş döndürücü bir yükseklikte duruyordu. Sekoya ağacı kadar kalındı. Son on yıl, dört ay ve altı gün boyunca aşılmazdı.

Ona tırmanmak, onu yok etmek için, sadece ona güvenmekten daha fazlasını yapmam gerekiyordu.

Barrett'a güvenmek kolaydı. Kendime güvenmek ise biraz daha zordu.

Beni değerliymişim gibi, gözyaşlarımı emmek istercesine tuttu. Gözyaşlarım azalmaya başladığında, boğazım ağrıyıp burnum neredeyse tamamen tıkanığında, komodinden bir mendil almak için uzandı.

Sessizce kabul ettim, gözlerimin altını sildim ve dikkatlice burnumu sildim. Karanlık odada yüz hatlarını seçmek zordu, ama gördüğüm şey, kaşlarının kıvrımlı V şeklinde olması ve ağzının ciddi ifadesiydi. Mendili elimde sıkıca tutarak, birbirimize yapışık olduğumuz göğsümüzün arasına sıkıştırdım ve sonunda nabzımın düzeldiğini hissettim.

Barrett'ın büyük elleri yatıştırıcı hareketlerini hiç durdurmadı. Yukarı aşağı, yukarı aşağı, kaslarım gevşeyene ve nefesim düzeline kadar.

"Ben yanıdayım," diye bir kez daha şakağıma fısıldadı. Gözlerim yine doldu ve gözyaşlarımın akmasını engellemek için gözlerimi kapattım. "Güvendesin."

Utanç, mahcubiyet ya da güneş doğduğunda bunu nasıl açıklayacağım endişesiyle boğulmak yerine, sadece onun geniş ve sıcak göğsüne daha da sokuldum.

Barrett içini çekti ve kollarını sırtıma daha sıkı doladı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Uyku beni ele geçirirken, yorgunluk bedenimi kaplarken ve kalbim bu tatlı anın rahatlığıyla genişlerken, ona inanmaya karar verdim.

Barrett'tan önce uyandım, pozisyonumuz uykuya daldığımız zamanki gibiydi. Birbirimize bakıyorduk, kolu hala boynumun altındaydı, diğer kolu belime dolanmış, parmakları belimin alt kısmında sallanıyordu. Omuzları derin, düzenli nefeslerle inip kalkıyordu. Battaniyenin altında, çıplak bacaklarımdan biri onun bacaklarının arasına sıkışmıştı.

Odanın ışığı zayıf ve griydi, pencereleri tam olarak kapatmayan perdelerin kenarlarından süzülüyordu. Ama onun yakışıklı yüz hatlarını incelemek için yeterliydi. Düz, gururlu burnu; dudaklarının çizgileri; çenesinin sert hatları - şimdi sakallarıyla koyulaşmış, zaten çekici olan yüz hatlarına tehlikeli bir hava katıyordu.

Onunla ilgili her şey kalbimi acıtıyordu ve bununla ne yapacağımı düşünmek için fazla vaktim yoktu. Şimdi, uyanmaya başladığı için daha da az vaktim vardı. Gözleri hemen açılmadı, ama boynumun altında kalan omzunu germeye çalıştı.

Bana karşı gösterdiği sabır, şimdiye kadar tanıdığım her şeyi aşıyordu ve nefesimi tutarak uyanmasını, uyuduğumuz samimi anları değerlendirmemizi beklerken, ona karşılığında bir şey vermek için inkar edilemez bir dürtü hissettim.

Onu bu kadar çok çalıştırmak istemedim. Hayatımın kırıntılarını dilenmek zorunda olduğunu hissetmesini istemedim. Dahası, sormaya korktuğu bir şeyi sormasını istemedim. Beni üzmekten veya çok zorlamaktan korktu.

Gerçek şu ki, o görünmez çizgiyi koyan bendim. İkimizin de hiç dile getirmediği sınırlar koymuştum. Ve o her birine saygı göstermişti. Ben kolaylaştırmasam bile.

Barrett'ın gözleri sonunda açıldı, bakışları benimkilere odaklandı ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi.

"Günaydın," dedi ve sesinin sert tınısı kolumdaki tüyleri diken diken etti.

"Teşekkür ederim." Ondan önce başka bir şey söylenmesini istemedim. "Kalın için teşekkür ederim."

Başını yastığa yerleştirdi ama kolunu geri çekmedi. Kolunun çok uyuşmuş olması kaçınılmazdı. Yavaşça kolunu kıvırdı ve elini omzumun ve kolumun üst kısmına koydu.

"İyi uyudun mu?" diye sordu, yüzümü dikkatle inceleyerek.

Nasıl görüldüğümü düşünmek bile istemiyordum. Sinüslerimin arkasında ağrıdan başım ağrıyordu ve gözlerimin altındaki torbaların ne kadar büyük olduğunu hayal edebiliyordum.

Kafamın ortasındaki görünmez bir vidayı sıkıştıran endişenin nasıl bir şey olduğunu ya da cesaretimi toplamaya çalışırken vücudumun darbeye nasıl hazırlandığını bilemezdi.

"Henüz erken," diye devam etti. "Eğer uyumak istiyorsan, ben kalkabilirim."

Ellerim onun gömleğini sıkıca kavradı, onu yerinde tuttu ve o, gözlerinde milyonlarca soru ile beni incelerken kaşlarını çattı.

Dudaklarımı yaladım.

"Köprücük kemiğimin altındaki dövme," dedim sessizce. "Dün gece ona dokundun." Barrett yavaşça başını salladı. "O... üç yıldız." Gömleğimin yakasını çekerek ona gösterebildim. "Ailem için."

Keskin bir nefes aldı ve bakışlarını açıkta kalan cildime indirdi. Başparmağıyla dövmeyi okşadı. Nasırlı parmağının o nazik dokunuşu kararlılığımı pekiştirdi, sesimi bulmamı kolaylaştırdı.

"En büyük yıldız babam için. Adı Robert'tı. Arabaları tamir etmeyi ve garajında vakit geçirmeyi severdi. Bana her zaman bir şeyler öğretmeye çalışırdı. Öğrenmek istemediğimde bile çok sabırlıydı." Gözümün köşesinden bir damla yaş süzüldü ve Barrett onu sildi.

"İkinci yıldız annem Kathleen için. O hep mutfaktaydı. Onunla sürekli tartışırdık," dedim, sesim titriyordu. "Ama pasta yapmayı bilmemin sebebi o. İnsanlara sevgisini böyle gösterirdi. Benim gibi küçük bir kasabada yaşamak istemediğim için bana kızgın olsa bile.

Tek konuştuğum şey ayrılmak, seyahat etmek ve dünyayı görmektir. Bana en sevdiğim kurabiyelerden bir tabak yapardı ve bunlar beni her zaman daha iyi hissettirirdi. Beni değiştirmeye çalışmadı, olduğum gibi olduğum için kendimi kötü hissettirmedi."

Gözleri kızarmıştı, ama sadece dinledi.

"En küçük yıldız benim küçük kardeşim için," diye hıçkırarak fısıldadım, boğazıma bir hıçkırık yükseldi. "Aaron. Sekiz yaşındaydı." Durup nefes almaya çalışmak zorunda kaldım, gözyaşları yine yüzümden akıyordu. "Onlar, on sekiz yaşına bastığımda yaptığım bir seyahatten beni almak için havaalanına gidiyorlardı. Sarhoş bir sürücü yolun ortasına çıktı." Durdum, dudaklarımı ısırarak onun mükemmel küçük yüzünü zihnimde canlandırdım. Dişlerinin arasındaki boşluk. Burnunun üzerindeki çiller. Benimki gibi siyah saçları. "Aaron ölmeden önce hiç kar görmemişti. Hep görmek istemişti. Bana, muhtemelen gökyüzünde sihir gibi göründüğünü söylemişti."

Barrett'ın gözleri de şimdi gözyaşlarıyla parlıyordu ve bu manzara beni ayakta tutan tek şeydi. Uzun zamandır kederimde yalnızdım. Uzun zamandır *yalnızdım*.

Başparmağının kenarıyla gözyaşlarımı silmeye devam etti, bu açıkça boşuna bir çabaydı. Hiç durmadı.

"Larry onun köpeğiydi," dedim, sesim ıslak, dolu ve kalındı. "Aaron üç yaşına bastıktan hemen sonra ailem onu yavruyken almışlardı. Babam, Celtics en sevdiği takım olduğu için ona Larry Bird'ün adını verdi. O ve Aaron... ayrılmaz bir ikiliydiler. O lanet köpeğin gerçekten sevdiği tek kişi oydu." O küçük tüylü topun kaybı göğsümü parçalarken gözlerimi sıkıca kapattım. "Onlardan geriye kalan tek şey oydu."

"Ah, bebeğim," diye fısıldadı ve ben ağlarken beni göğsüne sıkıca sarıldı. Uzun süre kilitli tutulan keder, sonunda nefes alma şansı bulunduğu yıkıcı sonuçlar doğurdu. Ağlarken tüm vücudum titriyordu. Onların isimlerini söylemek, hikayelerini anlatmak, sanki kafamı okyanusun yüzeyine vurmak gibiydi. Yıllardır boğuluyordum, ama gerçekten yardım istemeye çalışmamıştım.

Barrett'ın sırtına kolumu doladım ve o beni tuttuğu kadar sıkı bir şekilde onu tuttum. Sonunda geri çekildiğimde, o başka bir mendil aldı ve ben burnumdaki nefes almamı engelleyen iğrenç

Barrett sonunda kolunu altımdan çekti ama parmaklarını benimkilerle iç içe geçirerek parmak eklemlerimi ağzına götürdü.

Başını salladı ve sadece kokumu içine çekti. "Çok üzgünüm. Ben... Ben hayal bile edemiyorum, Lily."

"Söyleyebileceğin hiçbir şey yok." Elini daha sıkı tuttum. "Tahmin edebileceğin gibi, bu konu hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum."

Bir elini elimden çekip başımın üstüne koydu. "Bu, bana dövmelelerinden birini anlattığın üçüncü sefer."

Sessizce güldüm. "Evet, öyle."

"Neden şimdi anlatacaksın?"

Gözleri yumuşaktı, anlayış doluydu. Ve bir an için, *onları sonsuza kadar seyretmek istediğimi* düşündüğüm korkunç bir an yaşadım.

"Senin gibi bir adamla hiç tanışmadım, Barrett King." Başımı yastığa yerleştirdim, bacaklarımı onun bacaklarına daha da doladım, o ise ellerimizi göğsüne sıkıca bastırdı. "Ve beni sürekli şaşırtıyorsun. Sanırım, daha önce kimsenin sahip olmadığı bir parçamı sana layık gördüm."

Oh, bu hoşuna gitmişti. Gözleri ısındı, dudakları kıvrıldı ve ben öne eğilip onları öpmek istedim. Yumuşak, tatlı bir öpücük, sırf yapabileceğim için. Çünkü yeterince yakındı ve bana izin verecekti.

Bu öpüşmek için uygun bir an değildi ve ikimiz de bunu biliyorduk. "Ve bu seni korkutuyor mu?"

Kısa, kuru bir kahkaha attım ve başımı salladım. "Kalbimi tekrar incinebileceği bir yere koyma düşüncesi, hayal edebileceğim en korkunç şey." Dudaklarımı yaladım. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

Barrett boş eliyle yüzümün yanını avuçladı ve parmak ucuyla kulak kepçemi nazikçe okşadı. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

"Hayır mı?"

Başını salladı ve beni tekrar kendine çekti, alnıma nazikçe bir öpücük kondurdu. "Hayır. Şu anda sadece sana sarılmama izin ver. Tamam mı?"

"Tamam."

Yirmi Yedinci Bölüm

LILY

"Bu konuda çok kötüsün."

"Kızıma karşı çok daha sabırlı bir öğretmendir."

Onun ellerini mikserden uzaklaştırdım. "Evet, çünkü o kadar da kötü değildi." Barrett, onu omzumla itmeye çalıştığımda bile kıpırdamadı. Sanki lanet bir ağacı hareket ettirmeye çalışıyordum. Ona kısa bir süre sinirli bir bakış attım ve o da birkaç santim geri çekilerek mikserin içine bakmamı sağladı. "Sanki bir sapık gibi omzumun üzerinde durmayı bırak; beni korkutamazsın."

"Öyle yapmaya çalışmıyorum."

Burun kıvırdım, sonra spatula ile kasenin kenarlarını sıyırdım. "Gördün mü? Malzemelerin yarısını kaçırıyorsun. Çoraplarımı alırken bunu yapmanı söylemiştim."

"Çoraplarını giymişsin bile," dedi.

"*Daha fazla* çorap. Karı görünce daha çok üşüyorum."

Barrett iç çekerek terliklerini çıkardı ve bana doğru itti. Çift çoraplı ayaklarımı terliklerin içine sokarken, ayak parmaklarımı kıpırdatıp mutlu bir şekilde iç geçirdim.

Barrett spatulayı işaret etti ve ben de ona uzattım, yüzüne hızlıca bir bakış attım.

Kar felaketinin ikinci gününde, çok farklı bir havaya bürünmüştük. *Artık tüm kartlar masaya yatırılmış olduğundan, birbirimizle ne yapacağımızı bilmediğimiz için, ortada çok şiddetli bir cinsel gerilimden ziyade tatlı ve masum bir hava vardı.*

Biraz daha uyuduktan sonra, hızlıca duş aldım ve yansımamla göz teması kurmamaya çok uğraştım, çünkü gece yarısı yaşadığım küçük zihinsel çöküntünün yan etkilerini görmek istemiyordum. Duşumu bitirip yüzümü temizledikten ve ıslak saçlarımı yüzümden geriye taradıktan sonra, Barrett mutfakta Fransız tostu yapmakla meşguldü.

Arka arkaya iki öğün yemek yedim, arkadaşlar, ve iç çamaşırlarımı bile çıkarmam gerekmedi. Bu bir tür yeni dünya rekoruydu.

Kahvaltıdan sonra yemek masasında biraz çalıştı ve Bridget ile birden fazla kez konuştu. Diğer iki adam onu aradı ve draft seçimleri ve kombine planları gibi konuları tartıştılar ve hepsi inanılmaz derecede resmi geliyordu.

Genel olarak güzel bir sabahtı. Barrett, sorulmadan elektrikli battaniyeyi yatağımdan çekip kanepeye taşıdı. Ben de battaniyeyi en yüksek dereceye ayarlayıp Kindle'ımı alıp kıvrıldım. Tamam, zamanımın yarısını Kindle'ımın kenarından ona bakarak geçirdim, o dizüstü bilgisayarından ve tabletinden başını kaldırdığında bakışlarım hemen ekrana geri dönüyordu. Uzun süreli göz teması yoktu. Sadece işini yapan bir adam ve aynı iki aptalın aşık olmasını anlatan ateşli bir fanfiction okuyan bir kız vardı.

En azından, gözlüklerini çıkarana kadar.

Koyu renkli çerçeveleri vardı — siyah olabilir — ve onları sıradan bir deri kılıftan çıkardıktan sonra yüzüne taktı. Boğazım kurudu ve Kindle'ımı yavaşça kucağıma indirdim, önümde oynanan keşfedilmemiş profesör fantezisini bozmamak için.

Barrett bunu fark etti ve beni hayranlıkla bakarken yakaladığında hafifçe iki kez baktı.

"Ne?"

O anda akıllıca bir cevap bulamadım, bu yüzden "Gözlük. Neden?" dedim.

Ağzı alaycı bir gülümsemeyle yumuşadı, bu da midemi kesinlikle düğümledi, ve gözlüklerini yüzünde düzeltti. "Günün çoğunu ekranlara bakarak geçiriyorum. Sezon bittikten sonra gözlerim yoruluyor. Biliyorum, muhtemelen beni daha yaşlı gösteriyorlar."

"Evet, neredeyse yaşlı sayılır," dedim havalı bir şekilde. En azından, havalı bir şekilde söylemeye çalıştım. Ama sesim boğuk ve titrek çıktı. Ağzı hareket etmese de, mahkemede yemin edebilirim ki, adamın gözleri gülümsüyordu. "Hiç çekici değil. Onları çıkarmalısın."

Barrett mırıldandı, sonra işine geri döndü, gözlükleri hala yüzündeydi.

Gözlerimi devirdim ve hikayeme odaklanmaya çalıştım.

Birkaç saatlik nispeten huzurlu bir sürenin ardından, beni *Rudy*'yi izlemeye zorladı, saygıdeğer bir mesafede oturarak, hala o lanet gözlükleri takıyordu. Film bittiğinde gizlice yanaklarımı sildiğimde, alay etmedi, sadece bana başka bir mendil uzattı.

Onun elinden aldım. "Bu evde kaç tane mendil kutusu var? Her yerde karşımıza çıkıyorlar." Burnumu sildim ve mendili avucumda buruşturdum. Henüz bunu itiraf etmeye niyetim yoktu, ama o filmi izledikten sonra Rudy için bir tuğla duvara koşmuş gibi hissettim.

"İki." Barrett kolunu kanepenin arkasına uzattı, parmakları tehlikeli bir şekilde örgüme yaklaşıyordu. Yüzündeki o lanet olası seksi öğretmen gözlükleriyle bana öyle bakmaya devam ederse, ona *bisiklet gibi* binip giderdim. "Ne olur ne olmaz diye, sen nerede olursan oraya taşıyorum."

Bu tek yorum, önceki gece olanları dolaylı olarak ele aldığımız tek andı, o kadar zararsızdı ki, bütün gün battaniyenin altında saklanmak istememe neden olmadı.

"Komik," dedim, battaniyeyi çekerek. O sırada ona kurabiye yapmama yardım edeceğini söyledim. Ya öyle yapacaktım ya da kucağına oturup yüzüne bakabilir miyim diye soracaktım, ama onun bunu kabul edeceğinden henüz emin değildim.

Televizyon arka planda açık kalmıştı, Barrett film bittikten sonra spor programına geçmişti. Kaseinin kenarlarını kazıyıp hamuru kabul edilebilir bir şekilde karıştırdıktan sonra, onun Buffalo'da koç olarak geçirdiği ilk sezonu tartışan konuşmacıları izlediğini fark ettim.

"Ne diyeceğimi biliyorsun," dedi ilk adam, sandalyesine yaslanarak. "Son işinde baş antrenör olmak için çok genç olduğunu düşünmüştüm, ama sistem ve oyuncular hazır olduğu için iyi iş çıkardı. Ancak Buffalo'da, kendi seçmediği yeni bir oyun kurucu ile baştan başlamak, felakete davetiye çıkarmaktı. Archer Evans'ı yedek kulübesine gönderdiğinde, o adamın aklını kaçırdığını düşündüm." Başını salladı. "Barrett King dönemi daha başlamadan sona erdi."

Eş sunucusu, buruşuk bir kağıt parçasını ona doğru fırlattı. "Hadi, yanıldığını söyle. Bunu ağzından duymak istiyorum. Adamım Barrett işini yaptı ve buna

tartışmaya gerek yok. O adamın kenara alınması gerekiyordu. Bunu yapacak cesarete sahip çok az koç vardır."

"Fikrimi değıştirme hakkımı saklı tutuyorum." İlk adam ellerini kaldırdı. "Hepsi bu. Yanıldığımı *söylemiyorum*, ama onun baş koç olarak başarılı olabileceğini kabul etmeden önce gelecek sezon ne yapacaklarını görmem gerekiyor."

Ekrana gözlerimi kısarak baktım, bu adamların kim olduğunu ve neden böyle saçma sapan konuşabildiklerini merak ediyordum.

Barrett, hamuru kurabiye tepsisine koymaya devam etti. "Bu boyut uygun mu?"

"Biraz daha büyük olsun," dedim. "Kimse minicik çikolatalı kurabiye istemez." Bir tane daha kaşıkla aldı ve başını kaldırıp bana baktığında, ben de başımı salladım ve onun bir öncekiyle aynı büyüklükte bir hamur topu daha yapmasını izlemeye devam ettim. "Bu tuhaf mı?" diye sordum.

"Ne?"

Çenemi televizyona doğru eğdim. "Senin hakkında böyle konuşmalarını duymak mı?"

Barrett başını salladı. "Artık alıştım. Bu oldukça hafif sayılır. Griffin ve ben birbirimize karşı oynadığımızda çok eğlenirlerdi. 'Beyin ve Kas Gücü' derlerdi," dedi kuru bir şekilde. "Koçluk yaptığım ilk maçta kazandım ve dedikoduların dinmesi haftalar sürdü."

Tezgahın üzerinde oturduğum yerden temiz bir kaşık aldım, hamurla doldurdum, parmaklarımla kopardım ve ağzıma attım. Barrett beni izliyordu, bakışları ağır ve yumuşaktı.

"İster misin?" diye sordum.

"Ve salmonella mı kapayım? Hayır, teşekkürler."

"Lütfen. Son on yılda vücut ağırlığım kadar kurabiye hamuru yedim. Bence bunu kurabiye şirketlerinin işlerini sürdürmeleri için uydurdular." Bir kaşık daha aldım ve onu da yiyerek mutlu bir şekilde mırıldandım, bu da Barrett'in başını sallamasına neden oldu. "Ee. Bu adamlar senin koç olmak için çok genç olduğunu mu düşünüyorlar?"

"Bazıları öyle düşünüyor." Parmağıyla kaşığın içindeki hamuru tepsiye kaydırıp ve dikkatlice biraz daha aldı. Adam yaptığı her şeyde titizdi ve bu kadar otoriter bir pislik olmasına rağmen

talimatları gerçekten çok güzel yerine getiriyordu. "Ama başkalarının fikirlerinin tüm kararlarımı etkilemesine izin versem, çıkmaza girerdim. Ben iyi olduğum şeyi yapıyorum ve performansımın kendisi için konuşmasına izin veriyorum."

O ve ben, hayatı çok farklı şekillerde yaşıyor olsak da, sandığımdan daha çok benziyorduk. Onun inançları, kendisini tek bir yere sabitlemesi sağlıyordu — bu sadece yaptığı seçimlerde değil, aynı zamanda büyük baskı altında olduğu durumlarda da görülüyordu. Benimkiler ise beni sabit tutmuyor, akıntıyla birlikte sürüklenmeme neden oluyordu. Baskı yoktu. Kimse izlemiyordu.

O gelene kadar.

"Oynamayı mı daha çok severdin? Yoksa koçluğu mu?"

"Oynamayı," dedi sessizce, elindeki işe odaklanmaya devam ederek. "Her zaman özlüyorum. Ama... dizim ve birkaç ciddi beyin sarsıntısı bu kararı oldukça kolaylaştırdı. Vücudumu ne kadar çabuk yıpratırsam, çocuklarımla geçirebileceğim zaman o kadar azalır. Bu oyunu ne kadar sevdiğim önemli değil, bu takası yapmak istemiyordum."

Peki. O sadece... mükemmel değil miydi? En büyük kusuru işine olan bağlılığıysa, bu adamdan uzaklaşmak benim için büyük bir sorun olurdu. Şansımı bilirim, güzel bir penisi vardır ve onunla ne yapacağını da bilir. Cidden, yatakta da diğer her şeyde olduğu kadar iyiye, ağlardım.

Gözlerimi kırptırdım, boğazımı temizledim ve düşüncelerimi daha kibar bir sohbete geri döndürdüm.

"Hiç bundan bıkıyor musun?" diye sordum. "İşimden mi?"

Başımı salladım. "Bütün gün futbol izlemek. Kendini beğenmiş sporcularla uğraşmak. Hayatını on beş dakikalık dilimler halinde yaşamak. Milyonlarca insan tarafından sevilme," diye alay ettim.

Gülümsemesi neredeyse yok gibiydi ve onu görünce midemde kelebekler uçmaya başladı. "Sadece işimi iyi yaptığım sürece seviliyorum." Son hamuru kaşıkla alıp bana kaseyi uzattı, böylece kenarlarını sıyrabilecektim. "Evet dediğin anda bunu kabul edersin. Kötü sonuçlanabilir ve bu ligde genellikle öyle olur. Kötü kararlar alırsam ya da doğru personeli bulamazsam. Oyuncularım takımımı yönetme tarzımı kabul etmezse. Hepimiz risklerin farkındayız, ama yine de yapıyoruz."

Yetişkin hayatının tamamını risklerden kaçınarak geçirmiş bir kadın olarak, onun sözlerinin alt metnini kaçırmadım. Ama o vaaz vermiyordu. Vaaz veriyor olsaydı, bunu kolayca görmezden gelirdim.

"Neden?"

Barrett hemen cevap vermek yerine, dönüp ellerindeki kurabiye hamurunu yıkadı, tezgahın üzerinde bırakılmış havluyla ellerini kuruladıktan sonra dönüp kaşığı nazikçe elimden aldı. O bacaklarımın arasında dururken, bir elini kalçamın yanındaki tezgaha dayarken, diğer eliyle kaşığı tekrar kaseye sürterek kalan hamuru bir çay kaşığı kadar toplarken yüzüm kızardı.

Onu ağzıma götürdü. Zorla yuttuktan sonra dudaklarımı yaladım ve ağzımı açarak kaşığı dilime koymasını bekledim. Gözleri ağzıma kilitlenmişti, ama bana vermek yerine kaşığı çevirip kendine yedirdi.

Ben alaycı bir şekilde güldüm ve o hamuru yerken karnına vurdum. O, kalbimin düzensiz atışlarında yankılanan çarpık bir gülümseme attı.

Kaşığı ağzından çıkardığında, bacaklarımı kalçalarına dolamak, ayak bileklerimi kışına dolamak ve onu olduğu yerde tutmak için kendimi zor tuttum. Bu yerin tezgah yüksekliği *mükemmeldi*.

"Senin bir suçlu baştan çıkarıcı olduğun dışında neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?" dedim soğuk bir sesle.

Benim huysuz küçük patlamamın onu en ufak bir şekilde bile caydırmaması, Barrett hakkında bir şeyler söylüyordu.

"İşler yeterince iyi, yeterince önemli olduğunda" —gözlerimden hiç ayrılmadan baktı—"onları yeterince sevdiğimizde, riski göze alırız, çünkü ödülün buna değeceğini çok iyi biliriz." Sanki az önce o lanet olası L kelimesini söylememiş gibi, Barrett boş kaşığı kaldırdı ve burnumun ucuna hafifçe vurdu. "Sen de yapıyorsun. Sadece hiç hasta olmadığın için o kadar korkutucu gelmiyor. Bu, bunun olmayacağı ya da gerçek olmadığı anlamına gelmez."

Kaşığı elinden kaptım ve o sessizce güldü, göğsünden memnuniyet dolu küçük bir gürültüden başka bir şey çıkmadı ve ah, onu hissetmek için kendimi onun vücuduna bastırmak ne kadar da istedim. Artık onun tarafından tutulmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum ve onun küçük

risk/ödöl konuşması, birkaç santim öne doğru kaymanın sonuçlarını düşünürken çok gerçekçi geliyordu.

"Seni suskun mu bıraktım?" diye düşündü.

"Hayır. Sadece düşünüyorum."

O da mırıldandı.

Düşünmeden, elimi boğazının yanına koydum. "Bunu tekrar yap," diye sessizce emrettim.

Gözlerindeki bakış midemi titretti, ama o çenesini kaldırdı ve istediğimi yaptı. Bu sefer daha aşağıya ve daha uzun süre.

Gözlerimi kapattım ve elimi indirdim.

"Hayatının zorlu yanlarından bıkıyor musun?" diye sordu, başparmağıyla uyluklarımın yanını nazikçe ileri geri, ileri geri okşuyordu. Dikkatsiz bir dokunuştı, sanki bunu yaptığının farkında bile değilmiş gibi.

Daha kolay olduğu için, cevap verirken gözlerimi kapalı tuttum. "Bazen," diye fısıldadım.

"Ne zaman?"

İçimdekilere ulaşır kelimeleri kendisi çıkarmak onun için daha kolay olurdu. Dün gecedten sonra, onun önünde, bu benden isteyebileceği en zor şeydi.

"Toplanıp ayrılmak gittikçe zorlaşıyor. Yeni bir yer bulup o heyecanı yaşamak. Bazen sadece... yorgunum. Ama nasıl duracağımı bilmiyorum." Ellerim kucağımda yumruk haline geldi, ona uzanmamak için son bir çaba. "Büyürken tek istediğim buydu. Her şeyi görmek. Ailemin fazla bir şeyi yoktu, bu yüzden sade yaşamak benim için zor değildi. Ve liseden mezun olur olmaz, on sekiz yaşına girer girmez bir seyahate çıkmak için para biriktirdim, biriktirdim, biriktirdim. İlk kez uçağa bindim. İlk kez okyanusu gördüm."

Barrett'ın parmakları elmacık kemiğimin üzerinde dolaştı, nazikçe saçlarımı kulaklarımın arkasına itti.

Vücudumu dik tutmak çok zordu; omurgam onun nazik dokunuşuyla ıslak karton gibi çöktü ve öne doğru eğildim, onun beni bir süre tutmasına izin verdim. Alnım omzuna yaslandı ve Barrett güçlü kolunu belime doladı, eli yine yukarı aşağı hareket ediyordu.

Onun kollarında saklanabilmek, gözlerimi açmam için bana bir anlık fırsat verdi.

"Sonra onlar öldüğünde, kalamadım." Dün geceden sonra gözyaşlarım kurumuştu ve bunun için minnettardım. "Evlerini sattım, ayrılmaya kıyamadığım bazı eşyaları bir depoya koydum, bana kalan hayat sigortasını aldım, köpeği arabaya bindirdim ve yola çıktım."

Barrett sessiz kaldı, burnunu yavaşça içime çekip tekrar dışarı verirken burnunu kısa bir süre şakağıma dayadı.

"Durmak, kaybettiğim her şeyle yüzleşmek zorunda kalmak gibi geliyor." Uzun zaman önce tükenmiş olması gereken gizli bir rezerv olan, kalan tüm cesaretimi toplayarak başımı kaldırdım ve onun yüzüne baktım. "Bazen istiyorum," diye itiraf ettim, kırık bir fısıltıyla. "Ve bazen bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Hayatımın geri kalanında bundan kaçacağım."

Barrett ellerini yüzüme koydu ve ben, o dokunuşun sıcaklığı ve gücüyle yine gözlerimi kapattım.

"O zaman bir yerde kal," dedi acil bir sesle. Başparmakları elmacık kemiklerimi okşadı ve gözlerim artık kapalı kalamadı. "Sadece bir süreliğine. Denemeden nasıl bileceksin?"

Karnımdaki kelebekler dev kanatlara dönüştü; içimdeki her büyük esintiyle panik artıyordu, o kadar şiddetliydi ki nefesimi kesiyordu. "Bunu yapma."

Gözleri parlak ve daha önce hiç görmediğim kadar yoğundu. "Ne yapmayayım? Seni daha fazla görmek istediğimi söylemeyeyim mi? Seni bir randevuya çıkarmak istediğimi? Film izlemek, futbolu açıklamak, seni çocuklarımla görmek ve seni yatağa götürmek istediğimi? Senin yanında uyanmak ve senin kucaklamanın günümün en güzel kısmı olmasını istediğimi? *Daha fazlasını* istiyorum Lily ve bunu bilmeden buradan gitmene izin veremem."

Aşırı duyguların ağır baskısı boğazımı tıkadı ve gözlerimi tekrar kapattım, başımı sallayarak ellerini yüzümden çekmesini bekledim. Ama ellerini çekmedi ve geri çekilmedi. Sadece ellerini aşağı kaydırarak boynumun iki yanını tuttu, başparmağı çene hattımın altına geldi.

Barrett, korkum karşısında hiç kıpırdamadı.

"Bana bak," dedi nazikçe, ama kararlı bir şekilde. "Lütfen."

Söylediği her şey, başka birinin yaşaması gereken bir hayat gibi geliyordu. Filmler, çocuklar, futbol, kurabiye pişirmek, kar fırtınaları ve onun beni yatağa götürmesine izin vermek. Günün sonunda basit sarılmalar. Sıcaklık, aile, sevgi ve... ve aşk. İçimde tüm bu şeyler için çığlık atan bir parça vardı.

Tüm dünya onu sorgularken, onun geldiği kişi olmak istedim. Okul konserlerinde onun yanında oturmak istedim. Her gece beni eskisi gibi kucaklamasına izin vermek istedim.

Ve yatakta. Evet, Barrett'ın beni yatağa götürmesini istedim. Dün gece başladığımız şeyi bitirmek istedim, o kadar çok istedim ki kalbim çığlık attı, beynimi hâlâ esir tutan korkuları uzaklaştırmak için çılgınca tısladı.

Ama en çok ses getiren şeyler, veda etmeye hazır olmadığım anılar, tabutlar, aptalca çiçekler ve beni teselli etmeye çalışan insanların boş sözleriydi. Sevdiğim insanları ömür boyu özleyeceğimi biliyordum. Öyle olmasını istemiyordum, ama öyleydi. On yıl, dört ay ve yedi gün boyunca, tüm kararları onlar yönlendirdi ve ben onları direksiyondan nasıl uzaklaştıracığımı bilmiyordum.

Gözlerimi zorla açıp bana bakışını gördüğümde – gözlerindeki sevgiyi gördüğümde – doğru olduğunu düşündüğüm tek şeyi yaptım.

Ona gerçeği söyledim.

"Florida'da altı aylık bir işe girdim," dedim titrek bir sesle. "Sana *istediğini veremem*."
istediğini veremem."

Geri çekilmesini bekledim. Ellerin tenimden düşmesini. Gözlerinin kapanmasını ve ağzının sert bir çizgi oluşturmasını bekledim.

Ama bunların hiçbirisi olmadı.

"Bundan kaçma," dedi sakın bir sesle. "Sana zarar vermeyeceğim, Lily. Hiçbir yere gitmiyorum."

Ellerim gömleğinin kumaşını yumrukladı, ona ve kendime duyduğum öfke ve hayal kırıklığı göğsümün içinde beyaz bir patlama ile birleşti. Onun bu kadar sakın olmasına kızgın değildim. Her şeyden çok, ona inanmak için çaresiz bir istek duyduğum için öfkelenmişim.

Her şeyi gölgeleyen, başımı döndüren bir arzu vardı ve ondan kaçmak, neden yapamayacağımızı haklı çıkarmaya çalışmak yerine, tüm ağırlığımla ona yaslandım.

içeri girip kafamın üzerine düşmesine izin verdim.

Barrett, yüzümdeki değişimi fark edince gözleri parladı.

Bu yüzden küçük bir rahatsızlık sesi çıkardım, gömleğini daha sıkı tuttum ve onu kendime doğru çektim, bir elim boynunun arkasına kayarken ağzı ağızımın üzerine eğildi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

BARRETT

Dikkat dağıtma tekniği olarak etkiliydi.

Ellerim saçlarına daldı ve kalbimin göğsümde genişlemesi için gereken süre içinde öpücüğü kontrol altına aldım. Yumuşak, sıcak ve ıslak dili benim dilimin etrafında dolandı ve ben onun ağzına inledim.

Parmaklarımla sıkıca tutundum ve Lily, saçlarını tutup başını eğdiğimde kısa bir inilti sesi çıkardı. Bacaklarını kalçalarımın doladı, beni kendine doğru çekti ve ben, bu noktaya bu kadar çabuk geldiğimize şaşkınlıkla, düşünmeden ona doğru sallandım.

Şaşırmamam gerekirdi.

Bu kadın, parmağının kıvrımıyla beni dizlerimin üzerine çökertme konusunda şaşırtıcı bir yeteneğe sahipti ve ben onun bunun farkında olup olmadığından bile emin değildim. Alt dudağımı ısırdı ve ben parmaklarımı saçlarından çözdüm, yüzünü avuçlayarak alnımı alınına sürttüm.

"Beni susturmak için mi öpüyorsun?" diye sordum, ellerimin belinden sırtına, kalçasının kıvrımlarına kaymasını engelleyemeden, onu bana sıkıca sarıldım. Evet dese bile, durabileceğimden emin değildim.

Lily'nin yanakları pembeye dönmüştü ve elleri yine gömleğimin altına kaydı, avuç içleri yanlarımdan geçip göğsüme doğru çıktı. "Bebeğim, bunun işe yarayacağını düşünseydim, tanıştığımız ilk gece yapardım."

Ağzına doğru güldüm ve o geri çekildi. Gözlerini dudaklarıma kilitleyip yavaşça, sersemlemiş bir şekilde gözlerini kırptıktan sonra, tekrar bana doğru eğildi ve çaresiz bir iç çekişle beni tekrar öptü. Kollarımı ona doladım ve onu göğsüme sıkıca sarıldım.

"Gülünce deli oluyorum," diye inledi, kanımı çekip alan sertliğimin üzerinde kalçalarını sallarken saçlarımı sıkıca kavradı.

"Sen bilmiyorsun bile."

"Evet, seviyorum," diye fısıldadım, ellerimi tişörtünün altına sokarak yine sütyensiz olduğunu fark ettim. Tanrı, onun bu iç çamaşırına olan nefretini kutsasın. "Gülümsediğinde bana ne hissettiriyor sence? Güldüğünde? Yumuşak ve tatlı bir şekilde göğsüme yaslandığında? Sen de ondan farksızsın."

Lily başını geriye yasladı ve ben boynunu öperek, onu işaretlemek için içimi kemiren bir dürtüyle cildini emdim. Hayatımda hiç böyle hissetmemiştim, bir çürük ya da ısırık izi bırakma arzusu. Ama onunla her şey farklıydı. Daha iyiydi. Korkutucu olması gereken bir şekilde daha da yoğunlaşmıştı.

Onunla ilgili her şey beni dengesizleştiriyordu ve sağlam bir zemine geri dönemezdim.

O gidiyordu. Başka bir işe girmişti. Altı lanet ay. Ve bu beni ondan uzaklaştırmak yerine, onu daha çok istememe neden oldu. Çünkü ne derse desin, Lily Townsend da benim onu istediğim kadar beni istiyordu.

Eğer onun korkusunun oluşturduğu devasa duvarı tek başıma yıkmak, ellerim kanayana kadar onu yıkmak zorunda kalsam bile, bunu yapardım. Her gün biraz daha. Haftalar, aylar, hatta yıllar sürse bile.

"Barrett," dedi nefes nefese bir sesle, göğsümü nazikçe iterek. Geri çekildim, nefes alıp verirken, aramızda sadece birkaç santim mesafe varken birbirimize bakakaldık. "Ya yapamazsam?" dedi tekrar.

Kafamı salladım ve saçlarını yüzünden çekerek. "Ya yapabilirsem? Ya harika olursa? O zaman ne olacak?"

Gözleri kocaman, dudakları öpücüklerimizden kızarmıştı ve ne söyleyeceğini bilmediği belliydi. "Ben pek iyi biri değilim," diye patladı. "Ben... arkadaş canlısı değilim. Gerçekten arkadaşım yok."

Onun bakışlarını karşıladım.

"Ben de öyle." Lily gözlerini kırptı. "Öyle değil mi?"

"Hayır. Çocuklarım ve ailem var. Kardeşime onun tek arkadaşım olduğunu söyleyemem, çünkü bu onun başına vurur. Bridget öyle olduğunu söylerdi, ama beni çok korkutuyor, ona öyle diyemem."

Dudakları seğirdi, gülümsememeye çalışırken elleri dalgın dalgın gömleğimi buruşturdu.

"Ve benim de sen var," dedim sessizce.

Lily'nin gözleri benimkilere kaydı. "Ne?"

"Sen varsın." Ellerimi kollarında gezdirdim. "Senin yanımda olmanı seviyorum, Lily Townsend. Kendi sesini duymak için konuşmuyorsun. Çaba sarf etmeden komiksin. Çok zekisin. Çocuklarıma karşı düşünceli ve naziksin, bu da senin nasıl bir insan olduğunu çok iyi gösteriyor. Ve bence, kendine izin verirsen, inanılmaz bir arkadaş olursun."

"Ben bencilim," dedi, çenesini yukarı kaldırarak. Belki de tartışmaya davet ediyordu. "Uzun zamandır sadece kendim için yaşadım. En kötü kız arkadaş olurdum. Hiç paylaşmak zorunda kalmadığım için yatağı ve uzaktan kumandayı tek başıma kullanırdım. Okurken sessizliğe alışkın olduğum için sana televizyonun sesini kısmanı söyledim. Muhtemelen huzursuz olurdum. Tüm bu insanlar benim mükemmel, tatlı ve dışa dönük olmamı beklerken, futbol maçlarında berbat olurdum."

"Ben mükemmeliyetçiyim," diye karşılık verdim. "Çok çalışıyorum. Bridget, kimse benim Grinch olduğumu düşünmesin diye ofisime Noel ağaçları koymak zorunda kaldı." Dudakları yine seğirdi. "Ve sezon boyunca *hiç* boş vaktim *yok*. Hafta içi beni neredeyse hiç göremezsin." Parmaklarını gömleğime doladığı yere baktı. Başparmaklarının uçları cildime değiyordu, ama onları hareket ettirmedi. "Herkes bana çok ciddi olduğumu söylüyor. Eğlenceyi kıcımdan ısırsa bile anlamayacağımı söylüyorlar."

Gözleri tekrar kalktı, geniş ve ciddi. "Duygularımla başa çıkmakta çok kötüyüm."

"Öyle mi?" dedim kuru bir şekilde. O sessizce güldü, sonra tekrar ciddi bir ifadeyle yüzüme baktı. "Geçen gün antrenmanda sana söylediğim şeyi hatırlıyor musun?" Kaşlarını çatarken, ben derin bir nefes aldım. "Senin düşüncelerini önemsiyorum, Lily. Beni bir insan olarak nasıl gördüğünü önemsiyorum. Mükemmel olmam gerektiği için değil, senin benim için önemli olduğun için. Senin fikrin önemli. Senin saygını kazandığımı bilmek istiyorum." Yine yüzünü avuçlarımla kavradım, bu sinir bozucu, savunmasız anda bakışlarını kaçırmayınca göğsüm sıkıştı. "Bu muhtemelen seni korkutuyor, değil mi?"

"Bir nevi," diye fısıldadı.

"Sorun değil." Başparmaklarımla yanaklarını okşadım. "Başka ne var?"

"İncineceğimden korkarsam kaçmaya çalışabilirim. Sadece bir süreliğine."

Kalbim kabardı, sevgi beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu.

"O zaman geri döndüğünde seni her zaman bekliyor olacağım," dedim ona sertçe. "Bu kıştan sonra inatçı kışını ısıtmak için altı aylığına Florida'ya gitmen mi gerekiyor? Git o zaman. Telefonda konuşabiliriz. Seni görmeye gelmek için bir uçak kiralayabilirim. Eğer paylaşmak istersem çocukları da götür." Ellerim boynunun yanlarından kaydı. "Ama bunu yapacağımı bilmiyorum. Hayatım boyunca hiçbir kadına sahip çıkmadım, ama sanırım seninle sahip çıkacağım."

Gözleri doldu, ama gözyaşı akmadı.

"Seni beklemekten korkmuyorum. Hazır olman için sana zaman vermekten korkmuyorum." Parmaklarını saçlarını okşadı. "Ve bütün gün burada oturup yaptığımız hataları, mükemmel olmadığımız yönlerimizi konuşabiliriz, ama bundan da korkmuyorum." Onu bir kez öptüm, tatlı, uzun bir öpücük. "Hayatım boyunca en iyi arkadaşım gibi hissettiğim birini bekledim. Partnerimi. Onu bulduğuma göre, şimdi bu kadar kolay vazgeçmeyeceğim."

Onu tekrar öptüm, direnci eriyip gitti. Geri çekildim, burnum onun burnuna değdi, dudaklarına fısıldayarak konuştum.

"Benimle birlikte bunun için savaş, bebeğim. Zor olsa bile. Ara sıra birbirimizi kızdırmak zorunda kalsak bile. İyi bir şey için savaş, Lily, çünkü bu kadar uzun süre yalnız kaldıktan sonra bunu hak ediyorsun."

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü, ben de başparmağımla sildim. "Sen de hak ediyorsun," diye fısıldadı. "Belki... belki birlikte yalnız olmaktan vazgeçebiliriz."

Aşık olmanın bir sesi olsaydı, o ses, onu tekrar öptüğümde çıkardığı tatlı iç çekişin içinde gömülüydü. Hayatımın geri kalanında her gün onu duymak istedim.

Öpücüğü derinleştirdim, elleri göğsümde dolaşp gömleğimi çekiştirirken damarlarımdan sıcaklık akıyordu. Gömleğimi başımdan çıkarmak için ayrıldım. Üst bedenime açgözlülükle baktı.

"Tanrım, şuna bak," diye fısıldadı. "Masada oturan bir adamın böyle bir karın kasları olmamalı." Parmak uçları kollarımı okşadı, gözleri de parmaklarının izlediği yolu takip etti. "Ya da böyle kollar. Nasıl?"

Başımı eğip çene hattının hemen altındaki cildi öptüm, dudaklarım kulak kepçesinin üzerinde fısıldarken, "Seni daha iyi sikmek için, sevgilim," dedim.

Lily, yüzümü kendine doğru çekerek neredeyse nefes nefese kalmıştı, dudaklarımız öfkeli bir öpücükle çarpıştı. Duygusal ve diğer tüm engeller ortadan kalkmıştı, ellerim gömleğini çekerek başından çıkarmaya çalıştı, sonra dudaklarımın onun dudaklarından ayrılmak zorunda kaldım.

"Yatak," diye yalvardı ağızma. "Yatak, şimdi."

O bacaklarını belime dolarken, ben ellerimi onun kalçalarının altına koydum. Onu öpüp aynı anda evin içinde dolaşamazdım ve onu kollarımda merdivenleri çıkmaya çalıştığımda, dişleriyle kulak mememi çekiştirdi ve ben homurdanan bir küfür ettim, üst kata çıktığım anda dönüp onu duvara yasladım. Sırtı duvara yaslanmışken, daha önemli şeyler için bir elimi serbest bırakabilirdim.

İnleyerek, dilini ağızma çektim ve avucumu göğsünün sıcak ağırlığıyla doldurdum. Lily kalçalarını karnıma doğru salladı ve ben o taytların yok olmasını istedim. Aramızdaki her şeyin bir parmak hareketiyle yok olmasını istedim.

Öpüşmemiz bir hakimiyet mücadelesiydi ve onun kontrolü bana bırakmamasını sevdim. Onu evcilleştirmek istemiyordum. Onun vücudunda izler bırakmak istediğim gibi, kendi vücudumda da çizikler bırakmak istiyordum.

Sonra geri çekildi ve göğsü ve boynunda hoş bir kızarıklıkla bana baktı. "Bekle."

"Ne?"

Ağızma bakakaldı, sonra kendini topladı. "Önce yatağa geçelim. Sana göstereceğim bir şey var."

Gülümsedim ve eğilip dişlerimle alt dudağını çektim. "Ağızımı koyabileceğim bir şey mi?"

Lily nefes nefese güldü, gözleri parlıyordu, irisleri arzuyla genişlemişti. "Teknik olarak, evet."

"O zaman beni nereye istediğini söyle."

O mırıldandı ve bacaklarını belimden indirip ayakları yere değene kadar gevşetti. İki elimi de kullanabiliyordum, bu da ona daha fazla dokunabileceğim anlamına geliyordu ve ben de ona dokundum. Göğüsleri dik ve dolgundu, ben de parmaklarımı uçlarına sürttüm, o da titreyerek göz kapaklarını kapattı.

"Sen tam bir pisliksin," diye iç geçirdi. "Bana kontrolün bende olduğunu düşünüyorsun, ama değil."

Eğildim, ellerim kalçalarının üzerinde kayarak sırtını avuçlarıma içine sıkıca aldım. Dudaklarına konuşabilene kadar onu kendime sıkıca çektim. "Değilsin," diye fısıldadım. Tekrar öpüştük, o kadar derin ve ıslak bir öpücüktü ki, vücutlarımız birbirine yapışırken ona olan iştahım tehlikeli bir dereceye kadar arttı.

Lily ayrıldığında, gözleri meydan okumanın açık ışığıyla parladı ve elimi tutarak bizi yatak odama doğru yönlendirdi. Sonra durdu. "Bekle. Hangisi senin odan? Buraya hiç çıkmadım."

Ağzım omzunun çizgisini öperek meşgul olduğu için, onun tenine karşı sessizce güldüm. Kalçalarını tuttum ve onu ileri doğru ittim. "Soldaki ikinci kapı."

"Büyük yatak," dedi kapıdan geçerken. "Başka bir şey yok."

"Başka bir şeye gerek yok." Arkadan ellerimle göğüslerini kavradım ve Lily sırtını kavisleyerek içini çekti, elleriyle taytını itti, ben de bırakmaktan başka çarem kalmadı.

Ama buna değdi, çünkü uzun bacaklarından taytını aşağıya doğru sıyırdı ve ben onun uzun, ince vücudunun inanılmaz manzarasını ilk kez gördüm. Omuz kemiğinde bir dövme parladı. Döndüğünde, kalçalarının üst kısmında kesilmiş, inanılmaz derecede küçük dantel iç çamaşırından gözlerimi alamadım. Orada da, askının hemen altında bir dövme vardı.

Keşfedilecek çok şey vardı. Jogging pantolonumun bel kısmını ittim ve bacaklarımdan aşağı indirdim.

Lily'nin dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeye kıvrıldı ve alt dudağını yaladı. "Oh evet. Bu benim için işe yarar. Eğer bununla ne yapacağını biliyorsan, bahsettiğin tüm kusurlarını kabul edebilirim."

Onu yatağa atıp bacaklarını açmamak için kendimi zor tuttuğumdan kaslarım gerildi.

"Yatağa. Göster ve anlat zamanı, güzel kız."

Yatağın ayak ucuna geldiğinde, yavaşça döndü, elleri vücudunda, kendi cildinde rahat olduğunu gösteren şehvetli bir şekilde gezdirdi, özellikle de dantelli iç çamaşırını dikkatlice çıkarırken.

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum," dedi, sanki ilk kez çıplak olarak karşımda durmuyormuş gibi. *Tanrım, ona bak,* diye düşündüm. Bakışlarım her santimetresinde, her kıvrımında dolaştı, yavaşça yüzüne geri döndü.

"İyi," dedim sertçe. "Çünkü prezervatifim yok."

Dudakları gizemli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ya sana bir tane takmanı istediğimi söylersem?"

Gözlerim onunkilerden ayrılmadı. "O zaman onları almak için yüzyılın fırtınasına çıkardım."

Lily'nin bakışları, kendimi kontrol altına aldığımda parlak ve ateşli bir şekilde yandı, dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırladı. "Bu benim için pek komşulukça olmaz. Bunu yapmayalım."

"Yapmayalım," dedim. "Bana gösterecek bir şeyin olduğunu söylemiştin." "Neden bulmaya çalışmıyorsun?"

Gözlerim kasıtlı olarak bacaklarının arasındaki boşluğa kilitlendi ve o başını geriye attı, boğazından çıkan kahkaha odayı doldurdu ve göğsümü ısıttı. "O değil, seni şeytan."

Ona doğru büyük adımlarla yürüdüm, onu kollarımın arasına alıp yatağa devrildik, dudaklarımız ateşli bir öpücükle birleşti, dil ve dişlerin karıştığı, onun ciğerlerinden benim ciğerlerime nefeslerin aktığı bir öpücük. Kalçalarım durmaksızın hareket ediyordu, onun üzerine uzanırken sertliğim karnına baskı yapıyordu.

Yavaşça vücudunda aşağı doğru ilerledim, köprücük kemiği boyunca öperek durdum. Sonra göğüslerinin arasında, önce sağ göğsünde, sonra solda oyalanarak, sırtını kavrayana kadar önce uçlarına üfledim; sonra her ikisini de öptüm. Yumuşak, emici öpücükler. Hayranlık dolu öpücükler.

Kaburgalarının çizgisini takip ettim, ellerimle uyluklarını açarak parmaklarımı bacaklarının arasına kaydırdım.

"Sen... yeterince sert bakmıyorsun," diye nefes nefese söyledi, ben göbek deliğinin üzerindeki deriyi emdiğimde başımı kavradı.

"Tabii ki bakıyorum," dedim. Kalça kemiğinin kıvrımını ısırdım ve o, mükemmel dudaklarından nefes nefese bir kahkaha kaçarken irkildi. Parmaklarım, ıslak, yumuşak ve sıcak olan bacaklarının arasında yavaşça çalışıyordu ve o benim adımı inleyerek söylediğinde, yukarı ve içeri itme dürtüsüne karşı koymak için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Bu muhteşem yarattığı becermek, sahiplenmek ve

bu muhteşem yaratığın adımı söylemesini sağlayabileceğim tüm yolları dinlemek. *Evet ve daha fazlasını ve tam orada* diye bağırabileceği tüm yolları.

Her şeyi duymak istedim. Onu yatağımda görünce göğsümde biriken tüm duyguları anlamak istedim. Alnımı titreyen karnına dayadım ve kokusunu içime çektim, sonra başparmağımı bacaklarının arasına koydum ve o da tırnaklarını omuzlarımın üzerinde gezdirdi. Çenemi karnına dayadım ve izledim.

O sınırın ötesine geçerken izledim. Gözleri buğulanırken ve göğsü pembe ve güzel bir renge bürünürken izledim.

"Güzel," diye fısıldadım. "Çok güzelsin."

Aşağı inerken içini çekti, eli saçlarımı okşadı. Yine de yüzündeki duyguların oyununu izledim. Dudaklarını yalaması, şiddetli bir zevk patlamasının ardından vücudu sakinleşirken yavaşça gözlerini kırpması. Gözlerim, nefesini toparlarken göğsünün inip kalkışını, göğüslerindeki pembe kızarıklığı ve karnının inip kalkışını takip etti.

Ve izlerken, bana göstermek istediği şeyi gördüm: kaburgalarının altındaki kızarmış deri, öpmediğim, dokunmadığım taraf. Kızarmış deri ve *mürekkep*.

Yavaşça, avucumu onun yumuşak baldırının derisi üzerinde gezdirip beline doğru kaydırdım, parmaklarımı vücudundaki en yeni izinin altına sürttüm.

O memnuniyetle mırıldandı. "Isınmaya başladın," diye iç geçirdi. "Çok, çok ısınmaya başladın."

Bir dirseğime yaslanarak, parmaklarımı yeni dövmenin narin silüeti üzerinde dikkatlice gezdirdim.

Bir kar tanesi.

Lily yüzümün yanını avuçladı, başparmağıyla alt dudağımı hafifçe okşadı.

"Bu senin için," dedi, gözlerinde henüz söylemek istemediği bir şey vardı. Ama ben gördüm. O kadar net gördüm ki, göğüs kafesim sıkıştı. "Kardeşine bağırmadan önce aldım," dedi utangaç bir şekilde.

"Lily," dedim, bu kadın karşısında tamamen çaresiz kalmıştım, "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Elimi tutup kalbinin üzerine koydu. "Bana ne dediğini hatırlıyor musun? Veterinerden telefon geldiğinde?"

Kafamı salladım, avucumla derisinin altındaki kalp atışlarının düzenli vızıltısını hissettim.

"*Ben de seninle gelmeme izin ver,*" dedi. "İzin ver. Senin için olduğu gibi. Anlamadığın bir şeye adım attın, çok uzun zamandır kimsenin yapmadığı bir şekilde benim için ortaya çıktın." Gözlerini kapattı ve kolumu çekerek tekrar göz hizasına geldi. "O anı asla unutmak istemedim." Çenemi avuçladı ve beni kendine çekerek tatlı bir öpücük verdi. "Seni unutmak istemedim," diye fısıldadı dudaklarıma.

O yapmazdı. Ben onu bırakmazdım, bundan sonra olmazdı. Bu duygulara yavaşça girmesine izin verişinde inanılmaz derecede değerli bir şey vardı. Kendi hızında, kendine özgü bir şekilde. Benim farkında olup olmadığını bilmeden yaptı ve bu bir şekilde onu daha da alçakgönüllü kılıyordu.

Onu tekrar öptüm. Daha yavaş ve daha derin. Sonra tekrar. Ve tekrar. Ağır duygular bir dönüm noktasına geldi, sıcaklık peşinden koşarken alevler omurgamı yaladı. Onu göğsüme sıkıca sarıp dilimi bekleyen ağzına kaydırırken, o da bacağını benim tarafıma kaldırdı.

Sözlerin yeri vardı, ama bu o an değildi. İçimdeki her şey bu anı yakalamamı, onu benim yapmamı, Lily'nin beni onun yapmasını istiyordu.

Zaten öyleydim. Tanrım, ben zaten onundum.

O bunu biliyor muydu? Onun beni her şekilde sahip olduğunu bilmesini istedim.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve kendimi hizaladım, kalçalarımı ileri doğru hareket ettirirken yavaş, dil ağırlıklı bir öpücükle ağzını çaldım. Geri çekilip sonra daha da ileri ittiğimde ağzıma inledi.

Sıcaklık ve sıcaklık, sıkı ve mükemmel, dişlerimi sıkmamı sağladı ve ağırlığımı ona yükledim, bileklerini kavradım ve başının üstündeki yatakta tuttum. Lily, bu sefer daha derine, daha sert bir şekilde tekrar içeri girdiğimde başını geriye attı. Vücudumun her keskin hareketi, boğazından tatlı inlemeler kopardı, göğüsleri göğsüme sürtünüyordu

göğsüme sürtünmeye başladı. Cildi çok sıcak ve sıkıydı, vücudu tatlı ve duyarlıydı.

Boğazımın arkasında sahiplenici bir dürtü belirdi, başka bir kadına hiç söylemediğim sözler, çaresizce bir rahatlama arayışı içinde.

"Benim," diye homurdandım, kendimi durduramadan. "*Evet.*"

Kalçalarımı öne doğru ittim. "Benim."

Lily benim altımda hevesle kıvrıldı, kalçaları benim hareketlerime uyum sağlamak için sallandı, elleri benim ellerimi tuttuğu yerde benim ellerime tutundu.

Onun hakkında hissettiğim her şey netleşti, dünyam yavaşladı ve yumuşadı, o duygular göğsümde yavaşça birikip tüm vücuduma yayılırken, onu yatakta kıvranan bir halde bıraktım.

Bunu beklemek değmişti. Yıllar boyunca ne yaşamış olursam olayım, neyi kaçırmış olursam olayım, her dakika, her gün onunla bu noktaya gelmek için değmişti. Bu kadın için on yıl daha beklesem, yine de beni dizlerimin üzerine çöktürürdü.

Uyluklarının arasında, öne doğru eğildim. Yine daha sert. Ve daha sert. Kanımı ateşe veren hıçkırıklarla inledi. Seks hiç bu kadar iyi, keskin, net ve mükemmel olmamıştı.

"Siktir, Lily," diye inledim. "Çok güzel. Çok iyi hissettiriyorsun." "*Evet. Evet, Barrett.*"

Vücudum daha hızlı ve daha sert olmaya, terinin cildinde birikmesine izin vermeye, o parçalanana kadar, ben de parçalanana kadar çığlık atıyordu. Ama kalbim bunu uzatmak, yavaş hareket etmek ve zevkin sürmesini sağlamak, o boşalmak için tutarsız hale gelene kadar zevkin artmasına izin vermek istiyordu.

Bu madalyonun iki yüzünü de istemek — ham, terli seks için içimdeki dürtü ile bunun sonsuza kadar sürmesini isteyen tarafımın çatışması, onu sahip olabileceğim her şekilde istemek — berrak bir gerçeklik patlamasıyla geldi.

"Seni seviyorum," dedim sıkıca, bunun çok erken olabileceğini, onun da aynı şeyi söylemeyebileceğini bilerek, ama umurumda değildi. Bu sözler doğru ve samimi bir yerden geliyordu, kalçalarımı her hareket ettirdiğimizde öpüşürken kalbime bağlanmıştı. "*Seni seviyorum.*"

"Daha fazla," diye nefes nefese söyledi. "Tam orada. Oh, tam orada."

Onu daha sıkı tuttum, kendimi destekleyebilmek için bileklerini bıraktım. Ağır göz kapaklarımın arkasından, omurgamın dibinde biriken ter, yanan kaslarımla, onun tenine çarpan tenimde söyleyemediğim her şeyi serbest bıraktım.

Onu sonsuza kadar istediğimi. Parmağına yüzüğümü takmak istediğimi. Bir gün onun bir çocukla dolaştığını görmek istediğimi. Bu, bir kalp atışı kadar kısa süren bir düşünceden ibaretti, ama sırtım ve göğsümde bir sıcaklık hissettim, yayılan ve yayılan bir ateş gibi.

O artık neredeyse akılsızdı, ben bacaklarının arasında durmaksızın çalışırken elini başlığa dayıyordu.

Nefesi düzensiz bir iniltiyle kesildi ve o anı hissettim, vücudu titriyor, ihtiyaç içinde, ağlayarak altımda bir karmaşa halindeydi. Bacakları benim yanlarımda titriyordu, ağlayarak adımı söylüyordu.

Hepsi bu kadardı. Kalçalarımda keskin ve kör edici bir sıcaklık toplandı, o kadar büyük bir duygu patlamasıydı ki kemiklerimde titreme hissettim.

"Lily," diye inledim, dudaklarım onun teninde gezerken, hareketlerimi yavaşlattım ve baş döndürücü zirveden indim.

Birkaç saniye sonra, bitkin ve yorgun, ama o kadar tatmin olmuşum ki, hala bilinçli olduğuma şaşırıyordum. Başımı omzunun kıvrımına gömdüm ve ağırlığım onun üzerine çöktüğünde, elleri sırtımı okşadı.

Onu kollarımın arasına aldım ve henüz ondan ayrılmak istemediğim için yan dönerek yattık. Yavaşça öpüştük, o ellerini tenimde gezdirirken sırtımdaki ter soğuyordu. Yüzünde mutluluk dolu bir ifade vardı ve ben de onun yüzündeki karışık saçları çekerek gülümsedim. "Oh evet," diye iç geçirdi, yanağımı, çenemin kenarını, sonra ağzımın köşesine öptü. "Bu benim için gayet iyi olacak."

Gülerek, onu daha derin bir şekilde öptüm, ellerimi sırtında yukarı aşağı gezdirdim. "Güzel."

Lily uzaklaşırken sırtıttı, gözlerinde kalpimi hoş bir acı ile burkan sinsi bir ışık vardı. "Beni seviyorsun, değil mi?"

Hoşnutsuz bir iç çekişle cevap verdim.

"Belki." "*Belki mi?*"

Onu tekrar öptüm, bu sefer biraz daha uzun süre. "Muhtemelen." Sonra yan tarafını gıdıkladım. "Ve benim için bir dövme yaptırdın. Ne yazıyor?"

Gözleri yumuşadı. "Oh, bunu sana henüz söyleyemem," dedi sessizce. Kalbim kabardı, göğsümde umut dalgalandı. "Hayır mı?"

"Hayır." Göğsüme sokuldu ve içini çekti. "Sana bu kadar kolaylık edemem."

Kafasının üstüne gülümsedim. "Evet, bunu hiç sevmezdim."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

LILY

"Hadi ama, sadece bir tane." "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

İç geçirdim. "Önce ben sana bir tane göndersem?"

Telefonun diğer ucunda sessizlik yoğunlaştı, birkaç saniye boyunca sadece onun derin nefes alıp verme sesi duyuldu, sonra kaba sesi kulağımı doldurdu.

"Ne tür?"

"Görürsün."

"Biraz yaramaz mı, yoksa çok yaramaz mı?" "Sen söyle."

"Siktir, Lily."

Yüzümü yastığa çevirdim ve sıırttım. Barrett King'in gücü küçümsenemezdi. İki kelimeyle kalbimi kıpır kıpır etti.

"O zaman çok yaramaz olsun," dedim neşeyle. "Bekle lütfen."

Buna hazırdım, o da bunu tahmin etmeliydi.

Fotoğraf albümümü açtıktan sonra, daha önce yeni bikinimi denerken çektiğim fotoğrafı seçtim. Florida'ya geldikten sonra aldığım siyah askılı bir bikiniydi. Üstünü bağlamadan önce, bir erkek arkadaşım olduğunu ve onun ülkenin diğer ucunda olduğunu hatırladım. Bir anda, telefonumu aldım ve saçımı düzelttim. Son birkaç santimi kestiğim için artık tamamen siyahtı.

Yere diz çökmüş, aynaya sırtımı dönmüş, omuzlarımdan üzerinden fotoğrafı çekerken çıplak sırtım ve kalçalarımıdaki yüksek kesimli bikini altlığı görünüyordu. Serbest elim utangaç bir şekilde kucağımda duruyordu. Odanın diğer ucundaki ikinci aynanın yansımada göğüslerimin gölgeli görüntüsü net bir şekilde görünüyordu.

Gönder düğmesine bastım ve gönderilmesini beklerken alt dudağımı ısırdım.

"Lanet olsun, Lily," diye inledi. "Geri dön. Hemen geri dön."

Yatağa kıvrılırken yanaklarım hoş bir sıcaklıkla kızardı. "Gördün mü? Uzun mesafenin seksi olacağını söylemiştim."

"Beş gün oldu," diye homurdandı. "Henüz bunu kesin olarak söyleyebileceğimizi sanmıyorum."

"Bana bir fotoğraf borçlusun, bayım."

"Bunu asla aşamayacağım ve eğer penis fotoğrafı çekeceğimi düşünüyorsan, hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Gülerek, "Uyumadan önce bana güzel bir şey borçlusun." dedim.

"Sana yatağımın fotoğrafını göndereceğim. O da seni özlüyor."

Göğsüm sıkışmış ve harika bir şekilde ağrıyordu. Özlenmek, hoşuma giden yeni bir duyguydu. Aslında çok hoşuma gidiyordu.

"Sevgililer Günü'nde çektiğim videoyu izleyeceğim," diye iç geçirdim. "Bu beni idare eder."

"Sapık."

Gülümsedim. "Ne yapmam gerekiyordu? Sen orada gömleksiz durmuş, tezgahta beni mahvettikten sonra mutfağı temizliyordun. Bu soğuk, yalnız gecelerde ısınmak için ona ihtiyacım vardı."

"Senin yaptığın dağınıklıktan sonra tezgahın temizlenmesi gerekiyordu."

"Bu kimin suçu? Daha önce hiç böyle bir şey başıma gelmemişti." "Benim," diye cevapladı, o kadar kendini beğenmiş bir şekilde ki, ben de yüksek sesle güldüm.

"Sapık," diye alay ettim.

O iç geçirdi. "Bu senin fantezin, değil mi? Benim tezgahı temizlemem?" "O performanstan sonra mı? Evet. Ölümsüzleştirilmeyi hak etti."

Sanırım bayılmışım."

Barrett o küçük mırıldanma sesini çıkardı ve gözlerim kapandı.

Onu özledim. Onu o kadar çok özledim ki, fiziksel acı çekiyordum. Bu da yeni bir şeydi. Bu yeni duygu midemi sardı — tamamen hoş olmayan bir his değildi.

"Seni özledim."

Düşüncelerimi kafamdan direkt olarak alıp, benim hissettiğim gibi hissediyordu.

Ben ayrılmadan önce Buffalo'da birlikte mutlu bir ay geçirdik. Beni gerçek, yetişkinlere yakışır, romantik randevulara çıkardı. Kur yapılmak kesinlikle *çok hoştu*.

Geceleri beni eve bıraktığında ön kapıda öpüşürdük.

Uyandığımda beni bekleyen tatlı *sabah* mesajları.

Ofiste istediğinden daha uzun kaldığında gönderdiği müstehcen mesajlar.

İşten eve parlak, neşeli çiçek buketleriyle gelirdi. Biri benim için, biri Maggie için.

Hafta sonları beni ve çocukları eğlenceli, ilginç gezilere götürdü. Artık korkutucu bile gelmeyen gerçek aile şeyleri.

Aferin bana, değil mi?

Salı ve perşembe günleri öğle yemeği randevularımız olduğu için Buffalo'daki ön büro çalışanlarını tanımaya başladım. Onun ofisine paket yemek getirirdim. Bir kez, sadece bir kez, kimsenin bizi göremeyeceği bir yerde beni duvara dayayıp, ağzımı eliyle kapatarak, onun benden çıkarmakta son derece yetenekli olduğu o porno filmlerdeki seks seslerini çıkarmamı engelledi. Yemin ederim, o seksi kendim yaşamıyor olsaydım, ben de sahte olduğunu düşünürdüm.

Ayın sonunda, Florida'ya lanet olsun demek için büyük bir istek duydum.

Ama bir taahhütte bulunmuştum ve bu taahhüdümü yerine getirmek önemliydi. En azından, çocuklara neden yine de gitmek zorunda olduğumu sorduklarında onlara söylediğim saçmalık buydu. Bazen iptal etmek zorunda kalmak normaldi, değil mi? Özellikle de kalbimi eşit derecede çalmış olan yakışıklı, harika erkek arkadaşlarım ve onların sevimli çocukları için.

Ama içimden bir ses, bunun doğru şey olduğunu söylüyordu. Her ne kadar korkunç, yürek parçalayıcı ve gerçekten, olağanüstü boktan bir şey olsa da.

Onu özlemek önemliydi. Çocukları da özlemek önemliydi.

Her gün konuştuk, ayrılırken bana söz vermişti. Sadece beş dakika olsa bile, sesimi duymadan günü bitirmeyeceğini söylemişti.

Bu, kalbimi inanılmaz bir şekilde gerginleştiren bir acıydı ve sadece beş gün geçmesine rağmen kendimle gurur duyuyordum. Çok uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

"Ben de seni özledim," diye fısıldadım.

Barrett: Maggie bugün okuldan

uzaklaştırma aldı. Ben: Aman Tanrım,

kiminle kavga etmem gerekiyor?

Barrett: Sakin ol, turbo.

Barrett: Bir arkadaşına, öğretmenlerin notları girdikleri siteyi hacklemenin bir yolunu bulduğunu söyledi.

Ben: Tanrım. Notunu mu değiştirdi?

Barrett: Hayır, gerçekten tüm notları A. Sadece yapıp yapamayacağını görmek istemiş.

Ben: Ahh. Peki evde cezası ne?

Barrett: Hiçbir şey. Okulda dürüstlük hakkında konuştuk ve yasadışı şeyler öğrendiğinde, özellikle de bunları yapmaya niyetin yoksa, arkadaşlarına övünmemesi gerektiğini söyledik.

Ben: Etik konular hakkında konuşmanı çok seviyorum. Çok öğretmenvari ve seksi. Gözlüklerini takıp benimle FaceTime yapar mısın?

Barrett: O gözlüklere zaafın olduğunu biliyordum.

Ben: Fena değiller. Bir dahaki sefere gördüğümde tak lütfen.

Barrett: İki hafta önce görüştük, neden o zaman sormadın?

Ben: Çocukların duymadan seni nasıl becerebileceğimi düşünmekle meşguldüm. Bu evin duvarları neden bu kadar ince? Çok aptalca.

Barrett: Belki bir dahaki sefere onları evde bırakırım.

Ben: Bilmiyorum, seni sevdiğimden daha çok onları seviyorum. Barrett: Öyle mi?

Ben: Sen iyisin.

Barrett: Ben de seni özledim.

Ben: Çok özledim. Bu da aptalca. Bazen bu yüzden ölecekmişim gibi hissediyorum.

Barrett: Ölmeyeceksin. Sadece bir dahaki sefere daha da iyi olacak.

Ben: Söz verir misin?

Barrett: Söz veriyorum. Yatmadan önce seni aramamı ister misin?

Ben: Evet. Bu gece ne hakkında konuşmak istersin?

Barrett: Bana gençlik yıllarından başka bir hikaye anlatır mısın?

Ben: Tabii. Anlatabilirim.

"Bu imkansız, Lily," diye iç geçirdi Maggie. "Bunları tek başıma halledebilir miyim bilmiyorum."

"Saçmalık. Şimdiye kadar denediğimiz her şeyi başarıyla yaptın."

"Ama makaronlar çok daha zor." Kamerayı

"Şimdi görebiliyor musun?"

"Evet." Kendi silikon fırın tepsimi kaldırdım. "Benimkinin boyutunu görüyor musun? Dairelerini biraz daha büyük yapmayı dene."

Maggie dilini dişlerinin arasına soktu, kaşlarını çatarak konsantre bir şekilde benim talimatımı yerine getirdi. FaceTime üzerinden pasta yapma sanatını oldukça iyi öğrenmiştik.

Barrett arka planda başını gösterdi, gözleri benimkilere kilitlendi ve bana yıkıcı bir gülümseme gönderdi. "Henüz merhaba diyebilir miyim?"

"Hayır," diye bağırdı Maggie. "Sıra bende."

Ona bir öpücük gönderdim. "Sonra," diye söz verdim.

Bana göz kırptı. Sadece küçük bir göz kırpma. Büyük, aptalca bir göz kırpma değildi. Bu da beni heyecanlandırdı.

Maggie eline hamur bulaştırdı ve düşünmeden gömleğine sildi, sonra inledi. "Gördün mü? Sana önlük lazım demiştim."

"Sana mükemmel bir tane bulacağız," diye söz verdim.

Barrett bir bezle geri geldi ve Maggie'nin gömleğindeki lekeyi temizlemesine yardım etti. Maggie, piping torbasını tekrar eline aldığı anda düşünceli bir ifadeyle, fırın tepsisinin üzerinde durdu. "Annenin şanslı önlüğünden bahsettiğini hatırlıyor musun?"

Göğsümde hafif bir sızı hissettim ve başımı sallayarak nefes almaya çalıştım. "Evet. Bir kutuda duruyor. Çok güzeldi. Üzerine küçük çiçekler işlenmişti ve alt kısmı dalgalı kenarlıydı."

Maggie dudaklarını büzdü ve bana utangaç bir bakış attı. "Rengini hatırlıyor musun?"

Barrett'in gözlerine baktım ve yüzünde gördüğüm sessiz destek, cevap vermeme düşündüğümde çok daha kolay hale getirdi.

"Sarı."

Ben: Kendimi çok aptal hissediyorum.

Barrett: Hasta olman senin suçun değil. Kimse burada olmadığın için sana kızgın değil.

Ben: Kardeşinin düğününü kaçıyorum! Seni takım elbise içinde görmek istiyordum. Bu beni etkiliyor.

Barrett: Düğünü es geçip sana çorba getirmeye ne dersin? İyileştiğinde giymen için takım elbiseyi de getiririm.

Ben: Cazip, ama hayır. Bunu kaçıramazsın. Ayrıca, burnum akıyor ve titriyorum. Ateşim varken hiç sevimli değilim.

Barrett: Sen her zaman sevimlisin.

Ben: Hayatım boyunca bana bu sözleri söyleyen tek kişi sensin. Yavru köpekler sevimli. Tavşanlar sevimli.

Barrett: Tamam. Sen her zaman korkutucu derecede seksisin. Daha iyi mi?

Ben: Korkutucu, tam da durumu özetliyor. Seni özledim. Keşke bu hafta sonu görüşebilseydik.

Barrett: Ben de seni özledim. Taslak bittiğinde bir çözüm buluruz.

Ben: Söz veriyor

musun? Barrett:

Söz veriyorum.

"Bu çok aptalca. Uzun mesafeli bir ilişki yaşamamız gerektiğini kim düşündü? Ben değilim."

Somurtmak hiç hoş bir şey değildi, en azından benim için, ama ben orada, tam bir şampiyon gibi somurtuyordum.

"Ne kadar oldu?"

"Neredeyse üç ay. Daha üç ay daha nasıl dayanacağım?" diye haykırdım.

"Demek istediğim, seni araması gereken saatten bu yana ne kadar zaman geçti?" "Oh. Bir saat önce araması gerekiyordu," dedim somurtarak.

Ugh. *Somurtmak*. Bütün gün küçük bir bebek gibi davranmışım ve durduramıyordum, çünkü artık bağımlıydım. Barrett King bağımlısıydım. Virüs yüzünden kardeşinin düğününü kaçırmam

ve askerlik nedeniyle kaçırdığımdan beri, onu altı haftadır görmemiştim, tek görüşmemiz, o ve çocuklar okulun uzun hafta sonu tatilinde hızlı bir geziye çıktıktan sonra olmuştu. Bir süre onun sesini duymamak bana yoksunluk belirtileri yaşattı, lanet olsun. Onun gibi erkek arkadaşların üzerinde uyarı etiketi olmalı.

Dikkat: Uzun süre maruz kalmak bir dizi tehlikeli semptomu açacaktır: onun iyi geceler demesini duymadan uykuya dalmama; o kadar iyi olduğu için kendi akıl sağlığını sorgulamanıza neden olan telefon seksi sıklığının artması; onun nazikçe geçmişinizi araştırdığı ve bunu konuşmaktan rahatsızlık duymamanızı sağladığı derin, anlamlı sohbetlere girme eğilimi; ve telefonunuzdaki fotoğraflarına her baktığınızda ağlama isteği gibi ezici ve korkunç bir dürtü.

"Erkekler en kötüsüdür." Miriam her zaman erkeklerin en kötüsü olduğunu düşünmüştü. Ama üç eski kocası da oldukça kötüydü. "Neden kadınlara ilgi duymadım ki? Bir kadınla evlenmek çok daha kolay olurdu."

Gülümsedim. "O en kötüsü değil," diye tartıştım. "Sadece... daha meşgul hale geldi. Yakın zamanda askerlik seçmeleri vardı. Geçen hafta üç gün boyunca telefon etmedi; kendini çok kötü hissetti."

"Koçu becerirsen böyle olur," dedi Agatha, yanımdan geçerken başımı okşayarak. "Onlar önemli insanlar ve önemli insanlar her zaman meşguldür."

Ayak parmaklarımı suda kıpırdatıp omzumun üzerinden arkama baktım. Kızlar her zamanki yerlerinde, havuz kenarındaydılar. Agatha bugün hiçbir şey göremiyordu çünkü gözlüklerini evde unutmuştu, ama Miriam her zaman paylaşmaya hazırdı, reçetesi o kadar güçlü olmasa da. Agatha gözlüğü burnuna taktı ve gözlerini kısarak bana doğru baktı.

"O mayoyu beğendim tatlım. Çok seksi görünüyorsun."

"Sence fazla mı abartılı? Buraya geldiğimde kimseye kalp krizi geçirtirmek istemedim." Göğüslerimin arasındaki anahtar deliği kesimini düzelttim, bu kesim göğüslerimin alt kısmını bolca gösteriyordu. Beyaz renkteydi, ince askıları kalçalarımın üstüne ve boynumun arkasına bağlanıyordu. Dün pahalı görünümlü bir kutuda gelmişti, Barrett'ın beni bunu giyerken hayal etmek istediğini söyleyen bir notla birlikte.

Mahallenin haylazlarıyla her gün yaptığımız havuz randevusuna geç kalmasaydım, ona yeni bir fotoğraf gönderirdim. Bu konuda çok iyi olmaya başlamıştım.

"Dalga mı geçiyorsun? Giymek için düşüp kalçamı kırmasam, onu hemen giyerdim."

Onun dizini okşadım. "Buna ihtiyacımız yok."

Telefonumun ekranı hala boştu ve ben somurtkan bir şekilde iç geçirdim.

"Ona onu sevdiğini söyledin mi?" diye sordu Miriam dikkatlice.

Bu konuda duygusal davrandığım ve havuzda gevezelik ettiğim günü pişman olacağımı biliyordum. Pişmanlık resmen başlamıştı, çünkü şimdi *soruyorlardı*. Kontrol ediyorlardı. *Endişeleniyorlardı*. Ve daha da garip olanı, bundan nefret etmememdi.

Florida Lily bambaşka bir insana dönüşmüştü ve ben hala bununla başa çıkmaya çalışıyordum. Larry köpek cennetine göçtüğünden beri ilk yeni işimdeydim ve Barrett'ım olmasına rağmen - ve Tanrı şahidimdir ki Barrett'ım vardı - ve haftada birkaç kez beni arayan çocuklarım olmasına rağmen, kendimi daha çok konuşurken buluyordum. Daha çok sohbet ediyordum. Meğer, kalbini birine açmak, diğer insanların da içeri sızmasını kolaylaştırıyormuş.

Hatta Patty ile bile mesajlaşıyorduk. O, benim ve Barrett'ın ilişkisi konusunda çok heyecanlıydı ve Buffalo'ya geri taşındığımda bazen öğle yemeği yiyeceğimize söz verdirdi. Her cuma sabahı benimle telefon randevusu ayarlayan Barrett'ın annesi Robin'i de ekleyince, etrafım insanlarla çevriliydi.

Artık çevremde insanlar vardı. Hem de bir sürü. Ama Patty gibi dostça ziyaretler ve Griffin'in eşi Ruby'nin ara sıra gönderdiği mesajlardan daha fazlası vardı, hiç beklemediğim başka bir şey daha vardı.

Anne şefkati hissediyordum.

Hayatımda yıllarca bu rolü yaşamadıktan sonra, birinin ilgisi ve endişesiyle sarılmış olma hissi, Barrett ve çocuklarla olan ilişkim dışında kazandığım en inanılmaz şeylerden biriydi.

Ama görünüşe göre, bir grup meraklı üvey anneye sahip olmak, Barrett'ı sevdiğimi itiraf ettiğimde

"Pek sayılmaz," diye geçiştirdim. "Delisin,"

dedi Agatha. "Teşekkürler."

"Sen delisin," dedi Agatha.

"Teşekkürler."

Miriam her zaman biraz daha nazikti. "Ailen öldüğünden beri kimseye söylemedin mi?"

Yavaşça başımı salladım.

"Ve o bu konuda üzölmüş gibi görünmüyor mu?"

"Hayır. O çok sabırlı. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen hak ettiğimden daha fazla." "Saçmalık," diye ısrar etti Agatha. "Sırf zor ve çirkin bir şey yaşadın diye

Zor ve çirkin bir şey yaşadığın için diğerlerinden daha azını hak ettiğini düşünmek saçmalık. Hepimiz geçmişimizin kirinden gül kokarak çıkmıyoruz, değil mi? Bazen bir süreliğine kir kokarız ve bunda yanlış bir şey yok çünkü bizi büyüten budur, tatlım. Tam tersi değil." Öne doğru eğildi. "Barrett'ın yaşadıkları yüzünden senden daha azını hak ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki hayır." Elimi suda gezdirdim, düşüncelerimi sıralarken parmaklarımın çarpık görüntüsü dikkatimi çekti. "Ama kafamdan geçenleri bilmeye hakkı yok mu?"

"Onu seviyor musun?" diye sordu Miriam.

Gördün mü? Sorun buydu. Düşünmek bile midemi bulandırıyor, göğsümü beklenti, endişe ve çaresizliğin karışımıyla ağırlaştırıyordu. Onu kaybedersem, kesinlikle yıkılırdım. O ve çocuklar benim dünyamın ekseniydi ve etraflarında dönmek, bu kadar uzaktan bile nefes almak kadar kolaydı. Yakından yapmayı sabırsızlıkla bekliyordum. Sıkıcı günler, stresli günler ve aradaki her şeyi yaşamayı.

Hala Buffalo'dayken, Barrett'a karşı gelişen duygularımı genel bir mide bulantısı olarak düşünmüştüm. Aşk bazen böyle hissettirirdi, değil mi?

O çok yakışıklı, nazik, düşünceli ve tatlıydı. Ve seksi. Tanrım, o çok seksi biriydi. Evet, bazen onun nasıl bir adam olduğunu genel olarak düşündüğümde, kusmak istiyordum, ama kötü anlamda değil.

Daha çok, *onun benim olduğuna inanamıyorum* gibi bir şeydi.

O benimdi. Ve ben de onundum. Yeni hayat hedefim, bunun asla değişmemesini sağlamaktı.

"Evet," diye fısıldadım, o kadar sessizce ki beni duyabileceklerinden emin değildim. "Evet."

"Oh, Tanrı'ya şükür. Git ona söyle."

Eğlenerek burnumdan bir ses çıkardım. "Eninde sonunda yapacağım. Telefonla yapmak istemiyorum."

"Bu bir rahatlama."

Gözlerimi devirdim.

"Neden?" "Çünkü o burada."

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı, başımı kaldırdım ve havuzun yanına yaklaşan uzun boylu, geniş omuzlu, elinde spor çantası ve yakışıklı yüzünde pilot gözlükleri olan adamı görünce, neredeyse düşecek kadar hızlı bir şekilde ayağa kalktım.

Ayaklarım nihayet yere basınca, onun gerçek olduğundan emin olmak için gözlerimi kuvvetlice kırptım.

Dudakları gülümsemeye kıvrıldı. Sonra koşmaya başladım.

"Havuz kenarında koşmak yasak!" sivilceli cankurtaran bağırdı. "Siktir git Robbie!" diye bağırdım.

Barrett güldü ve ben zıplarken beni kollarında yakalamak için tam zamanında spor çantasını düşürdü.

O buradaydı.

Buradaydı.

Elleri beni kırımın altından tutarken, ağzım çaresiz bir iniltiyle onun ağzını kapattı. Boynuna daha sıkı sarıldım, ellerim kalın saçlarına gömüldü. Barrett, dillerimiz birbirine sürtünürken inledi, beni tutan parmakları sıkılaştı.

Ve kalbim. Ah, kalbim. Şarkı söylüyordu.

Onu seviyordum. Onu çok seviyordum.

Kısa bir hıçkırık sesiyle kendimi ondan uzaklaştırdım. "Buradasın."

Yanakları kızarmıştı, güneş gözlüğü burnunda eğri duruyordu. Onu koparıp attım ve iki elimle yüzünü kavradım,

gölümsemesinin etrafındaki derideki çizgileri izledim.

"Sana o bikiniyi görmek istediğimi söylemiştim."

Gölerek, şampanya şişesi patlamış gibi mutlulukla dolup taşım, onu gördüğüm anda kalbim hızla çarpmaya başladı. "Beni eve götür," diye fısıldadım.

"Peki, hanımefendi."

Beni yere indirdi ve havuzda bıraktığım bağırp çağırın kadınlara utangaç bir şekilde el salladı, bir kolunu omuzlarıma dolayarak başımın üstüne öpücük kondurdu, sonra diğeri eliyle attığı spor çantasını aldı.

Kaldığım ev, topluluk havuzuna kısa bir yürüyüş mesafesindeydi ve ben titrek parmaklarımla kapıyı açmaya çalışırken o, boynumun arkasındaki deriyi emiyordu.

"Bu yasadışı olmalı," diye homurdandı, elleri zaten yanlarımda yukarı aşağı kayıyor, parmakları göğsümün açıkta kalan derisini okşuyordu. "Seni çok özledim ve aklımı başımda tutmak istedim, ama şuna bak, Lily. Şuna bak."

İçeri girer girmez kapıyı tekmeledi ve beni kollarına aldı. Kanepeye yuvarlandık, Barrett altımda, ben onun kucağında otururken derin, uyuşturucu gibi öpücüklerle iç çekiyordum.

Bu adamı kan dolaşımım ile içime çekmek istedim.

O, sertleşmiş penisinin korkutucu uzunluğu üzerinde kalçalarımla sallarken, avuç içleri sırtımda yukarı aşağı kayıyordu.

Bu çok kolay olurdu. Şortunu hızlıca çekip, kostümümü tutan incecik ipleri koparırsam, o da içime girerdi. Onun içimde olmasını seviyordum.

Bu adamın beni yatağa attığı her seferinde bana verdiği his için tüm dünyayla savaşacağımı biliyordum. Ve haftalarca onsuz hayatta kalmıştım. Daha fazla dayanmanın imkansızlığı, ellerimde hafif bir titremeye neden oldu. Öpüştükçe, öpüştükçe ve öpüştükçe onun yüzünü tutan ellerimde.

Onu olabildiğince sıkı tutmaya çalışırken, kollarımı omuzlarına doladığımda titreme uzuvlarıma yayıldı.

Barrett de aynısını yaptı, öpüşmelerimiz yumuşayıp yavaşlarken güçlü kollarını belime doladı. Nane tadı vardı. Cennet gibi kokuyordu.

Sadece beş dakika onun kollarında olmak için, başka hiçbir şey olmasa bile, lanet bir dağa tırmanırdım.

Bir başka lüks, ıslak öpücükten sonra, ellerini hareket ettirip boynumun yanlarından kaydırdı ve sonunda yüzümü ellerinin arasına aldı. Geri çekildim ve alnımı onun alnına sürttüm, onu gördüğüm şokun ardından duygularım sonunda doruğa ulaştı.

"Buradasın," diye fısıldadım yine, dudaklarım onun dudaklarına değiyordu. "Ne kadar vaktimiz var?"

"Yeterince uzun değil." Bu sefer daha derin bir öpücük verdi, başını eğdi ve dillerimiz birbirine dolandı. O tekrar geri çekildiğinde kısa bir inilti çıkardım. "Kırk sekiz saat."

Titreme vücudumu sardı, kollarımdan omuzlarıma kadar, omurgamın uzunluğu boyunca yayıldı, ta ki onun kollarında titreyene kadar, onu istediğim kadar sıkı tutamayacak hale gelene kadar.

Omzumun kıvrımını öptü ve başını oraya koydu, büyük, açgözlü nefeslerle tenimin kokusunu içine çekti. "Ne oldu, tatlım?"

Artık kalbimdeydi. Durduramıyordum. Vücudumun, zihnimin, lanet ruhumun her santimini kaplayan bu duyguyu durduramıyordum.

Yüzünü avuçlarımla kavradım, gözlerine bakabilmek için yukarı doğru çektim. Sıcak, altın rengi gözleri.

Bir gözyaşı sessizce yanağımdan süzüldü. "Seni seviyorum."

Barrett'in yüzünde, hayatım boyunca başka bir insanda gördüğüm en güzel, en mükemmel gülümseme belirdi. O gülümsemede tüm kalbi vardı ve onun benim olduğunu inanamıyordum.

Beni öptü. Çok mükemmel bir şekilde.

Çok nazikçe. Titreme durdu.

Hemen ardından huzur geldi.

"Biliyorum," diye fısıldadı.

Ben sulu bir kahkaha attım. "Nasıl?"

Gözlerimin yanındaki cildi izledi, yüzümün her santimini inceledi. "Burada görüyorum. Bana gülümsediğinde görüyorum. Beni sıkıca kucakladığında, sanki cildime gömülmek istercesine. Her günü konuşarak bitirmek istediğinde." Beni tekrar öptü. "Bekleyebileceğimi söylemiştim, Lily. Ciddiydim."

"Sana daha önce söylemeliydim," diye ısrar ettim. "Seni çok uzun süre beklettim."

"Tam da ihtiyacın olduğu anda söyledin." Yüzümdeki dağınık saçları toplayıp kulağımın arkasına koydu. "Ama artık bunu her gün duymam gerekecek."

"Öyle mi?"

Ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Sana, seninle ilgili konularda açgözlü olacağımı söylemiştim."

"Seni seviyorum," dedim tekrar. Barrett, göğsünün derinliklerinden gelen hoş bir uğultu ile mırıldandı. Gözlerini kapattığında, eğilip çenesini öptüm. Ağzının köşesini. "Seni seviyorum."

Elleri bikinimi çekiştirdi ve kalçalarındaki ipler gevşedi. "Tekrar," diye nazikçe istedi.

"Seni seviyorum," diye iç geçirdim, elleri kalçalarımı hafifçe kaldırarak bikini altımı dikkatlice çıkardı.

Onun şortunu ittim ve öpüştük — ayak parmaklarımın ucuna kadar hissettiğim, kollarımdaki tüyleri diken diken eden, beynimin tamamını yeniden programlayan derin, derin öpücükler.

Barrett içime girerken, ellerini kalçalarımnda kullanarak beni aşağı çekerek, ikimizi de inlemeye neden olan uzun, yumuşak bir hareketle, ağızımı çökmüş bir öpücükle çaldı ve beni de sevdiğini söyledi. Bunu birçok şekilde söyledi. Bazen kelimelerle, bazen de böyle, kalçalarını her itişinde, ciğerlerimden aldığı her nefesle, sanki kelimeleri soluyabiliyormuşum ve onlar sonsuza kadar orada kalacakmış gibi. Onları kan dolaşımda hapsetmek, tüm vücudumda dolaşmalarını sağlamak istedim, ta ki onun bana olan sevgisinin gerçeği benim hiçbir parçama dokunmamış kalmayana kadar.

Sonunda, beni kanepede sırt üstü yatırdı ve bacaklarımın arasında yavaş ve sabit hareketlerle ilerledi, baldırımı göğsüne bastırarak beni yıldızları görmemi sağlayan açığı yakaladı.

"Seni seviyorum," dedi bana yine. Yaklaştığında bana hep bunu söylerdi. Hareketleri daha keskin ve sert hale gelmeden önce söylediği son sözlerden biriydi bu.

İlk önce orgazm oldum. Parlak bir patlama değildi. Vücudumu sardı, sonsuz, yumuşak ve çok mükemmeldi, ben de inleyerek kendimi bıraktım.

Ve sonunda doruğa ulaştığını, kaşlarının çatıldığını izledim, sanki o kadar iyi ki neredeyse acıtacakmış gibi, ve elim altında, kalbim göğsünde çarparken o benim adımı inliyordu.

İkimiz de sakinleşirken vücudunu benimkine doladı ve ben kalbinin üstündeki boşluğu öptüğümde derin ve ağır bir nefes verdi.

"Uzun mesafe aptalca," diye mırıldandı cildime.

Gülümsemem rüya gibi ve uykulu idi ve zihnimin mutluluk dolu bir yerinden geliyordu. "Gerçekten öyle."

Barrett başını kaldırdı ve yüzüme baktı. "Daha ne kadar sürecekt?"

Başparmağımı onun dudağının altına sürdüm. "Gitmemin benim için iyi olacağını söyleyen sendin."

"Bu benim en kötü kararlarımdan biriydi. Beni asla dinlememelisin."

Ben güldüm ve o tekrar beni öpmek için eğildi, tatlılık ve özlemle dolu bir öpücük.

"Merak etme," diye fısıldadım, parmaklarımı ensesine doladım.

"Yakında eve döneceğim."

Eve.

Ev. Bu kelime çok kolay çıktı, çok doğru geldi.

"Öyle mi?" Alt dudağımı ısırdı, ardından yumuşak bir öpücükle yatıştırdı. "Buffalo'daki sözleşmemde iki yıl daha var, beni tutmak isterlerse daha da fazla. Orayı gerçekten çok seviyorum."

"Biliyorum."

Bakışları yumuşak ve baş döndürücüydü. "Kar ve soğuğa dayanabilir misin?"

"Sen varsın ya." Kollarının arasına sokuldum, sırtımı saran kollarını hissedince mutlu bir şekilde iç geçirdim. Güvendeydim. Mutluydum. Ve daha da önemlisi, seviliyordum. "Beni sıcak tutacaksın, değil mi?"

Başımın üstüne nazikçe öptü, burnunu saçlarıma gömdü ve derin bir nefes aldı.

"Her zaman."

Epilog

LILY

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" "Evet."

Barrett, Florida'da geçirdiğim son hafta sonu için oraya gelmemişti, ama ona Teksas'ta yapmak istediğim bir şey olduğunu söylediğimde, takım sahiplerine 36 saat izin istediğini söyledi. Sezonun başlangıcı tam hız devam etmesine rağmen, ona izin verdiler.

Ben sormaya fırsat bulamadan, benim için orada olacağına hiç şüphe yoktu. Her zaman öyleydi.

O, son on yıldır depoyu güvende tutan asma kilidi açarken, ben de gözlerimi güneşin acımasız sıcağından koruyarak ona anahtarı uzattım. Çok uzun zaman önce olmasaydı, tam olarak kaç ay, kaç hafta ve kaç gün bu şekilde kaldığını bilirdim.

Zamanın geçmesini saymak yardımcı olmuyordu. Onları daha az özlememi sağlamıyordu. Bu yüzden saymayı bıraktım. Artık geri sayımlarım, geleceğimi elinde tutan King ailesinin üç üyesini içeriyordu.

Onları görene kadar kaç gün kaldı? Barrett'ın kollarında uyuyana kadar kaç gün kaldı? Okuldan sonra Maggie ile pasta yapana kadar kaç gün kaldı? Bryce'ın futbol maçını izleyip, Barrett bana sakinleşmemi söyleyene kadar hakemlere bağırان o saha kenarındaki anne olana kadar kaç gün kaldı?

Barrett kilidi çıkarıp cebine koydu ve eğilip sürgülü kapıyı açtı.

Sabah boyunca midem bulanıyordu, beynim endişeliydi, ancak Barrett benimle olmak için kiraladığı uçaktan indiğinde biraz sakinleştim. Koçla yatmanın avantajları vardı ve özel jete erişim kesinlikle bunlardan biriydi. Pearl, meğer gizli bir romantikmiş.

Gözlerimi açmadan önce, Barrett parmaklarını benim parmaklarımın arasına kaydırđı ve bayat koku burnuma çarptığında onları sıkıca kavradı. Nefesimi verdim ve sonunda gözlerimi açtım.

Depo, hatırladığımdan daha küçüktü. Kafamda, hiç dokunmaya cesaret edemediğim, sıralar ve sıralar halinde büyük ve korkutucu bir şey haline gelmişti. Gerçekte ise, düşündüğüm kadar çok şey yoktu. Ayrılamadığım kıyafetlerin bulunduğu birkaç gardırop kutusu. Babamın sık sık uyuyakaldığı deri koltuk. Yıllarca üzerinde çalıştığı ve ölümünden sadece altı ay önce tamamladığı arabanın örtülü gövdesi.

O arabayla beni iki kez gezintiye çıkarmıştı ve gözlerimi tekrar kaparsam, yüzümdeki rüzgarı ve radyoda çalan şarkıları hatırlardım. Yaklaştım, parmaklarım arabayı örten kumaşın kenarını okşadı. Barrett benimle kaldı, gözleri araca takılı kalmıştı, ben omzuma baktığımda merakla parladı.

"Ne oldu?" diye fısıldayarak sordu.

"Bakabilirsin." Sesim, sabah boyunca yaptığımız şeyi beklerken içimde biriktirdiğim duygularla boğuk ve gergin çıkmıştı.

Barrett aracın örtüsünü kaldırmadan önce, yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni dikkatle inceledi. "İyi misin?"

Derin bir nefes verdikten sonra başımı salladım. "Evet. İyiyim." Sonra gülümsedim. "Hazırım."

Barrett alnıma bir öpücük kondurdu, sonra alçak arabaya döndü. Dikkatli ellerle örtüyü çekti ve güzel mavi renk tamamen ortaya çıktığında yüzü gevşedi.

"Vay canına," diye mırıldandı. "Bir Corvette mi?"

"1969 model Stingray," dedim, gözlerim mükemmel bir şekilde restore edilmiş makinenin şık hatlarında takılı kalmış halde. "Onun hayalindeki araba."

"İnanılmaz." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Bunu bizimle birlikte götürmelisin. Senin sürdüğünü bilmek hoşuna giderdi bence."

Gözlerim doldu. Bu fikir hoşuma gitti. "Garajımızda yeterince yer var mı?"

"Tatlım, bunun için yer açmamız gerekirse sana yeni bir ev alırım," dedi ve arabaya bakarken kolunu belime doladı.

"O evi seviyorum," diye itiraz ettim.

"Ben de seviyorum, ama bu yüzden onu burada bırakma." Başımın üstüne öpücük kondurdu. "Bu araba saklanamayacak kadar güzel."

bırakmak için çok güzel."

Derin bir nefes verdim. "Tamam. Bir çaresine bakarız." Barrett'a çenemi kaldırdım ve o da ipucumu anladı, eğilip bana yumuşak bir öpücük verdi.

"Hangi kutuyu aradığını biliyor musun?"

Köşede, benim el yazımla büyük siyah harflerle yazılmış iki küçük taşıma kutusu yığını vardı.

Babamın garaj

eşyaları Aaron'ın

oyuncakları

Kitaplar

Evraklar

Ofis eşyaları ve fotoğraf albümleri

En üstteki kutunun üstü bantlanmamıştı, sadece katlanmıştı.

Annemin mutfak eşyaları

Kutuyu açarken ellerim hafifçe titredi, kutunun içine bakarken sessizce gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. Onun kurabiye kalıpları. Muhtemelen elli yıllık olan oklava. Büyükannesinden kalma eski cam güveç kapları — sevimli olacak kadar kitsch olan yanık turuncu ve beyaz desenli.

Anılar beni bombardımana tuttu, acı tatlı ve dokunaklı, o zamanlar basit olan anlar, ama şimdi her şey gibi geliyordu. Her zaman korktuğum gibi beni mahvetmediler. Çarpan göğsümü ovuşturdum ve bir bardak tabağı yana kaydırırken bir nefes daha aldım.

Kutunun kenarına düzgünce katlanmış sarı bir kumaş göründü.

Gözyaşlarımdan arasında gülümsedim. "Evet. Anladım."

İki ay sonra, Maggie'nin on birinci doğum gününde ona hediye ettim ve o ilk kez taktığında ağladığım için bana iyi olup olmadığını sordu. Ona gerçeği söyledim: Mutluydum, ama annemi özliyordum ve onunla tanışabilmesini dilerdim. Sonra tatlı kızım bana sarıldı ve ağlayarak o da bunu dilediğini söyledi.

Meğer Bryce, kardeşimle aynı okuma zevkine sahipmiş ve Aaron'ın çok sevdiği çizgi romanları yalayıp yutmuş, hayvan krallıkları, savaşlar ve iyilik ile kötülüğün mücadelesinden oluşan fantastik dünyalarda kendini kaybetmiş. Onları birlikte okuduk, her gece yatmadan önce sırayla okumak için zaman ayırdık.

Blue adını verdiğimiz babamın arabası, Barrett'ın ben taşınır taşınmaz eve eklediği ekstra garajda duruyordu.

Koçun kız arkadaşı olarak geçirdiğim ilk normal sezon boyunca, Barrett'ın ne kadar meşgul olduğunu hızlıca öğrendim. Onunla ilk tanıştığımda olduğu gibi, çocukları yatırmadan önce eve dönmeye çalışıyordu, ama her zaman böyle olmuyordu. Geç saatlere kadar uzayan gecelerde, eve gelene kadar onu bekler, uzun bir kucaklaşma ve daha uzun bir öpücükle karşılardım. Bazen kapıdan içeri girdikten on beş dakika sonra uykuya daldı, ama her zaman kollarında ben vardım ve önemli olan tek şey buydu.

O, hayatımda tanıdığım en çalışkan insandı ve maç günlerinin en sevdiğim şeylerden biri olduğunu fark ettim. Onun sevdiği şeyi yapmasını izlemek, neredeyse mide bulandırıcı derecede heyecan vericiydi. Özellikle kazandıkları zamanlardaki ruh halini seviyordum. Kutlama seksi benim için bir zevkti. Kaybettiklerinde teselli seksi de öyle. Bu genellikle gece geç saatlerde, yatağa girdikten sonra olurdu ve ben ona sarılırken o maçı ve neyin yanlış gittiğinden bahsedirdi.

Bizim için her şeyde olduğu gibi, tek gereken bir öpücüktü - sadece öyle olması gerekiyordu - ve çok geçmeden daha fazlasına dönüştü. Sezonun sonuna yaklaşırken, tanışmamızın üzerinden bir yıl geçmek üzereyken, hâlâ doymak bilmiyorduk. Her gün beni sevdiğini söylüyordu. Ben de her zaman ona aynı şeyi söylüyordum.

Üçü ilk kez bensiz bir yere gittiklerinde, nerede olduklarını bilmiyordum ve eve geç geldiklerinde panik atak geçirdim. O beni kucakladı ve her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Ondan sonra ayda birkaç kez terapistle gitmeye başladım

ve şaşırtıcı bir şekilde, tüm duygusal yüküm onun koltuğuna sığabilirdi.

Sonuçta, karşılık verebilen insanlarla konuşmak gerçekten yardımcı oldu.

Larry'ye alınma ama başından beri ihtiyacım olan şey buydu.

Bazen tartışırdık. Çünkü ikimiz de çok inatçıydık ve her zaman haklı olduğumuzu düşünürdük. Ama barışma seksi buna değiyordu. Tartışmalarımız küçük şeyler yüzündendi, örneğin evde mükemmel domates çorbası varken ketçaplı kızarmış peynir gibi. O yanıliyordu ve ben bir gün bunu itiraf ettireceğime yemin ettim. Ya da daha büyük şeyler yüzündendi, örneğin çocuklarla nasıl ilgilenilmesi gerektiği konusunda, özellikle de Rachel ile ilgili konularda.

Şaşırtıcı bir şekilde, onunla karşılaştığımda burnunu kırmadım. Ama asla arkadaş olamayacağımız kesindi. Çocuklar bir hafta boyunca onun evinde kaldıkları sonsuz Noel tatili sırasında, Maggie bana bir mesaj göndererek bizimle, yani gerçek ailesiyle birlikte olmak istediğini söyledi ve ben günün geri kalanında aralıklı olarak ağladım.

Barrett eski eşine karşı benden daha anlayışlıydı, ama kavga etsek bile, çocukları için kendimi feda edeceğimi biliyordu ve benim niyetim her zaman buydu.

O Noel tatili sırasında, film izleyip kanepede sarıldığımız bir günün ardından, Barrett güzel bir tek taş pırlanta yüzük çıkardı ve ökse otunun altında bana evlenme teklif etti.

Bu sefer onu asan oydu.

O tek diz çöktüğünde, ben ağlamaktan kendimi alamadım.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın," dedi bana. "Hayat arkadaşımsın. Ve hayatımın her parçası seninle daha güzel." Gözleri yaşlarla dolu olarak bana bakarken elimi öptü. "Evlen benimle, Lily."

Evet dedim ve birkaç gün sonra Rachel'ın evinden dönene kadar çocuklara söylemek için bekledik. Bryce, bizim görmediğimizi sandığı birkaç gözyaşını silerken, Maggie ise bunun hayatının en güzel günü olduğunu ilan etti.

Buffalo o yıl playofflara kaldı, wild card maçını ve ardından bir maç daha kazandı, ve o oyuncuların kaybettikten sonra sahadan ayrılmalarını izlemek dünyadaki en üzücü şeydi.

İki gün sonra Barrett, bacaklarımın arasında ağzıyla beni uyandırdı ve işini bitirdiğinde, daha doğrusu ben işimi bitirdiğimde, çocuklara ve bana bir sürprizi olduğunu söyledi.

"Sürpriz benim için değil miydi?" dedim, hala biraz nefes nefese, göğsümde bükülmüş uyku tişörtünü düzelterek.

O güldü. "Hayır. Giyin ve aşağı gel. Yolda kahvaltı yaparız."

"Neşeli bir ruh halindesin," dedim, ona şüpheyile bakarak. "Bu sabah seks bile yapmadın."

Hala titrek bacaklarımla yataktan kalkmamı beklerken dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Gün daha yeni başladı."

Gözlerimi devirdim.

Hepimiz onun kamyonetine bindik ve çocuklarının sevincine, fast food kahvaltısı için mola verdik.

Barrett sırayla bize gözlerimizi kapatmamızı söyledi.

Sözünü dinleyerek, büyük elini uyluğuma doladığında gülümsedim.

"Maggie," dedi uyarıcı bir tonla. "Kapat şunu."

"*Kapattım*. Sayılır."

O kıkırdadı ve bu ses beni hafifçe titretti. Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi elini sıktı.

Kamyonet durdu ve Barrett vitesi park konumuna aldığı anda, yavaşça nefes verdi. "Tamam. Gözlerini aç."

Second Leash Hayvan Barınağı

Ağzım açık kaldı. Maggie çığlık attı.

"Köpek mi alıyoruz?" Bryce nefesini tuttu.

Cevap beklemeden, Maggie babasına atladı, hala kamyonette olduğumuz ve beni yüzüme tekmelemeden ön koltuğa oturamayacağı gerçeği onu hiç engellemedi.

"Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler!" dedi ve babasının yüzünü öpücüklerle doldurdu.

"Gerçekten mi?" diye sordum, önümdeki sınırsız neşeyi izlerken gülümsemem yayıldı.

Babam Maggie'yi göğsüne bastırdı ve başını salladı, gözleri yüzüme sıcak bir bakışla baktı. "Gerçekten."

Barrett onlara doğru kişi bulmanın zaman alabileceğini anlatarak sakinleştirmeye çalışsa da, çocuklar çok mutluydu.

Ama sonunda, beş dakikadan az sürdü.

Maggie ilk köpek kulübesinin önünde durdu ve orada buldukları karşısında hayranlık dolu sesler çıkardı.

Bryce dikkatlice baktı, kız kardeşinden biraz daha uzağa yavaşça yürüdü, sonra birkaç kafes ileride durdu ve yüzünde yumuşak bir ifadeyle çömeldi. "Lily, bak."

Maggie ve Barrett, göğsünde beyaz lekeler olan kıvrılan siyah bir köpeği sevgiyle okşarken, Bryce önündeki tabelayı okudu, gözleri tabela ile köpek kulübesi içindeki köpek arasında gidip geldi.

Zayıftı, av köpeği rengindeydi ve kocaman sarkık kulakları vardı. Bacakları vücuduna göre çok büyüktü. Ve benim ruhuma bakıyormuş gibi görünen kocaman kahverengi gözleri vardı.

Bryce'ın yanına ktğmde, köpeğin kuyruğunun ucu yere vurmaya başladı. Sonra bize koklamak için öne doğru eğildi, diliyle kapının metal halkalarına sarılmış Bryce'ın parmaklarını yaladı. Bryce ve ben birbirimize gülümsedik.

"Adı ne?" diye sordum, köpek bana da aynı şeyi yaptığında nazikçe gülümsedim.

Bryce omzuma hafifçe vurdu. "Adı Larry."

Kalbim kıpır kıpır oldu.

"Tabii ki öyle," diye fısıldadım.

Barrett arkamızdan gelip omzumu sıktı. "Bu kim?" diye sordu.

"Sanırım bu bizim köpeğimiz," dedim ona.

Yetişkinler gibi davrandık ve dört yetişkin köpek ve iki yavru köpekle tanıştık, sabırlı barınak gönüllüleri bize her birini getirip hikayelerini anlatarak ve ailemiz için karar vermemize yardımcı olarak, çitlerle çevrili bir bahçede onlarla vakit geçirdik. Kimsenin şaşırmadığı üzere, kararımız oybirliğiyle verildi: Drdmz de Larry Jr.'a sırlısklam aşık olduk ve ona *Junior* adını vermeye karar verdik, böylece ismin asıl sahibi yerinin doldurulduğunu düşünerek köpek cennetinde kızmasın diye.

Aslında, birbirlerine hiç benzemiyorlardı.

Junior huysuz değildi ve hırlamazdı. Tatlı ve utangaçtı ve kucağımıza tırmanmayı severdi, uzun ve sırk gibi olmasına ve tamamen büyüdüğünde kucağımıza sığmayacak olmasına rağmen.

O gece onu eve getirdiğimizde, çocuklar onunla kim uyuyacak diye kavga ettiler, ama sonunda Junior'ı Barrett'ın ve benim yatağımızda kıvrılmış halde bulduk.

Nişanlım arkamdan bana sarıldı ve iç çekerek ailenin en yeni üyesine baktık.

"Bundan pişman olacak mıyım?"

"Bir süreliğine günde en az üç kez."

Gülerek, sırtımda sıcak ve zengin bir ses çıkardı.

Yavaşça kollarında döndüm. "Teşekkür ederim,"

dedim ona. "Köpek için mi?"

Gülümsedim. "Hayır. Şey, evet. Ama hayır." Ben ne demek istediğimi bulmaya çalışırken, başparmağıyla alt dudağımın altını okşadı. Bu konuda çok iyiydi. "İhtiyacımız olanı bildiğin için. Çocuklar. Ben. Sen her zaman biliyor gibisin."

"Her zaman bilmiyordum," diye itiraf etti. Çenesini öptüm, göğsüne sokuldum. "Sen gelene kadar bilmiyordum. O zaman işleri gerçekten doğru yapmaya başladım."

"O zaman seninle evlendiğim iyi oldu, değil mi?" "İyi oldu."

Barrett güldü ve ben yüzümü sese daha da yaklaştırdım, sesin tenime değmesiyle gözlerim kapandı.

O bahar, Griffin ve Ruby'nin düğününden bir yıl sonra evlendik.

İkiz kardeşinin teklifine rağmen, Barrett'ın ailesi ve çok sayıda oyuncu ve yönetim kadrosunun önünde töreni yöneten Pearl oldu. İkinci sırada Bridget utanmadan ağlıyordu.

Maggie benim için, Bryce ise babası için ayağa kalktı. Mavi saten kurdeleyle buketime bağlanmış, ailemin küçük bir çerçeveli fotoğrafı vardı.

Düğün elbisem, yüksek yakalı, vücudumu uzun bir sütun gibi saran sade bir fildişi saten elbiseydi, karnımı tam olarak gizleyemiyordu

ama biz de bunu gizlemeye çalışmıyorduk. Ailemize duyurduğumuz anda Buffalo'nun tüm kasabası bunu öğrenmiş gibiydi ve bazen marketlerde insanlar beni tebrik ediyor, ailemize yeni bir üye katıldığı için bize mutluluklar diliyorlardı.

Sonuçta, mükemmel bir koç eşi olduğumdan emin olmasam da, hepsi beni *seviyordu*.

Barrett, yeminlerimizi etmeden hemen önce ellerimi tuttu, başparmakları parmak eklemlerimi okşadı. Bana verdiği yüzüğün hemen altına küçük bir taş dövmesi yaptırmıştım. Soyadım *King* olacağı için uygun görünüyordu.

Doğumum üç hafta erken başladı ve Maggie isim konusunda cesurca çaba sarf etmesine rağmen, Jacob Aaron isminde karar kıldık. İki dakika sonra kız kardeşi Julia Kathleen doğdu.

Barrett onları ilk kez kucağına aldığı anda gözyaşlarını tutamadı. Onu hiç bu kadar sevmemiştim.

Doğumdan dört gün sonra, hastaneden eve döndüğümüz ilk gün, Maggie ve Bryce'ı bebek odasının zemininde otururken bulduk. İkizler beşiklerinde uyurken, Junior onların arasında uzanmıştı.

"İyi misiniz çocuklar?" diye sordu Barrett.

Maggie, ikizlerden gözlerini ayıramadan başını salladı. "Sadece mutluyuz."

Bu tatlılık neredeyse dayanamayacağım kadar fazlaydı. Barrett bana sarılırken, ben de ona yaslandım, o da yanağını başımın üstüne koydu ve mükemmel küçük ailemize bakarken.

"Ya sen?" diye fısıldadı, başparmağıyla çenemi hafifçe iterek çenemi kendi yönüne doğru çevirdi. "Sen iyi misin?"

Tüm bunları kaçırmış olabileceğimi düşünmek çok kolaydı. Korkunun beni dünyanın en iyi ailesinden, benim olması gereken aileden mahrum bırakmasına nasıl izin verdiğimi düşünmek çok kolaydı.

Ama kaçırmadım. Ve kaçırmazdım da.

Ona uzun bir öpücük verdim, geri çekilirken iç çekip gülümsedim. "Sadece mutluyum."

TEŞEKKÜRLER

Her zamanki gibi ve her şey için aileme teşekkür ederim.

Aslında kitap yazmayı unutmadığımı sürekli hatırlatan yazar arkadaşlarıma.

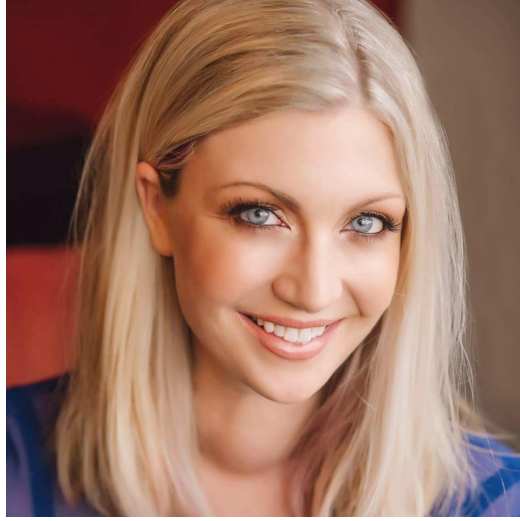
Benim önerdiğim şey bu olmasa da, huysuz bir hikayeye coşkuyla evet diyen Maria Gomez'e. Sürecin farklı aşamalarında hikayeye yardımcı olan Kelli Collins, ME Carter ve Kathryn Andrews'a.

Bu işi değerli kılan her şey için okuyucularıma.

Sevgi sabırlıdır. Sevgi naziktir. Kıskançlık yapmaz, övünmez, gururlanmaz... Her şeye katlanır, her şeye inanır, her şeyi umut eder, her şeye dayanır.

1 Korintliler 13: 4–7

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © 2018 Perrywinkle Photography

Karla Sorensen, Kings serisi, Wilder Family serisi, Best Man serisi, Washington Wolves serisi ve diğer birçok romanın Amazon'da en çok satan yazarıdır. Karla, mutlu sonla bitmeyen hiçbir şeyi okumayı veya yazmayı reddeder. Dramione fanfic'lerini yutmakla veya çamaşır yıkamaktan kaçmakla meşgul olmadığı zamanlarda, onu futbol (İngiliz ve Amerikan) veya HGTV izlerken ya da Enneagram podcast'lerini dinlerken bulabilirsiniz. Böylece hayatındaki herkesi, önem sırasına bakmaksızın psikanaliz edebilir. Grand Valley State Üniversitesi'nden reklamcılık ve halkla ilişkiler diploması alan Karla, tam zamanlı yazarlık yapmaya başlamadan önce yaşlı bakımı alanında çalışıyordu. Karla, kocası, iki oğlu ve Bear adında büyük, tüylü bir kurtarma köpeği ile Michigan'da yaşıyor. Daha fazla bilgi için www.karlasorensen.com adresini ziyaret edin.

KARLA İLE ÇEVİRİMİÇİ BAĞLANTI KURUN

Instagram

www.instagram.com/karla_sorensen

Facebook Okuyucu Grubu

www.facebook.com/groups/thesorensensorority

Web sitesi

www.karlasorensen.com

Haber bülteni

www.karlasorensen.com/newsletter

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

